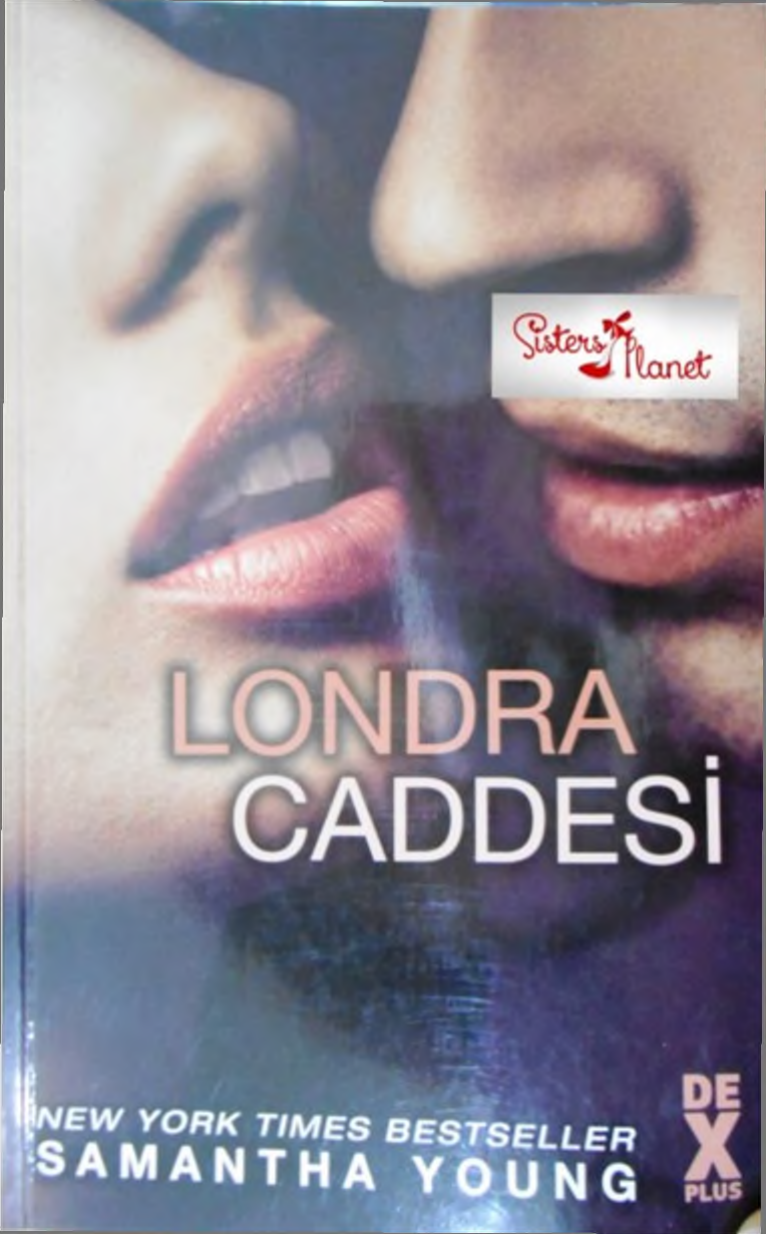

The background of the cover is a close-up photograph of two women's faces. One woman's mouth is open, showing her teeth, while the other's is closed. The image is in a soft, slightly blurred style with a color palette dominated by warm tones and a hint of blue at the bottom.

Sisters Planet

LONDRA CADDESI

NEW YORK TIMES BESTSELLER
SAMANTHA YOUNG

DE
X
PLUS

*Dublin Caddesi'nde Joss ve
Braden'ın aşkıyla baştan çıkmıştınız...*

*Londra Caddesi'nde ise Johanna ve
Cameron ile ihtirası doruklarda yaşayacaksınız.*

Johanna'nın alkolik bir annesi ve bakması gereken küçük bir erkek kardeşi vardı. Babası alıp başını gitmişti, evi geçindirmek Johanna'ya kalmıştı. Artık sadece kardeşi için yaşıyordu. Erkek arkadaşlarını da bu yüzden zenginlerden seçiyordu. Kendi arzuları onun için önemsizdi.

Pasaklı kotu, dövmelemleri ve hırpani tişörtüyle şehrin en seksi serserisi Cameron hayatına girdiğinde Johanna'nın bütün ezberi bozuldu. Onu öylesine çok arzuluyordu ki, kalp atışlarını bile bir türlü dizginleyemiyordu.

Cameron, barda birlikte çalıştıktan bu mesafeli görünen seksi kızılın sakladığı sırlarını açığa çıkarmaya kararlıydı...

Teker teker savunma kalkanlarını indirecekti...

Johanna çinçiplak kalıncaya dek!

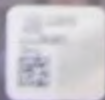
"Aşırı seksi bir kitap bu.

Hem kahramanın kendini bulma ve
güçlenme yolculuğuna da bayıldım.

Londra Caddesi'ni tüm kalbimle tavsiye ederim."

USA Today

DE
X
PLUS

ISBN 9784000000402

Yayıncı
Editör
Satış
Kısmı

1. 25

Aşağı Londra Caddesi

Edinburgh, İskoçya

Başımı kaldırıp karşımdaki sanat eserine baktım ve baktığım şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştım. Sanat eseri dedikleri şey biraz orasına biraz burasına gölge atılmış, farklı renklerdeki birkaç kareden ve çizgiden ibaretti. Bana bir yerlerden tanıdık geliyordu. Cole'un üç yaşındayken benim için çizdiği ve daha sonra bir yerlere kaldırdığım resme inanılmaz derecede benziyordu. Gerçi birilerinin çıkıp da Cole'un resmine üç yüz yetmiş beş pound vereceğini pek sanmıyordum. Ayrıca, boyayla dolu bir trenin raylardan çıkıp devrildiği sırada tren yolunun kenarında duruyormuş gibi görünen bir tablo parçasına üç yüz yetmiş beş pound verecek insanın aklından da şüphe ederdim.

Oysaki başımı çevirip de etrafıma baktığımda galeridekilerin çoğunun sanat eserlerinden hoşlandığını görebiliyordum. Belki de sanattan anlayacak kadar zeki değildim. Erkek arkadaşım için biraz daha sofistike görünmeye çalışarak düşünceli bir ifade takındım ve bir sonraki tabloya geçtim.

Hemen yanı başımda, "Hımm, tamam, anlamıyorum." dedi kısık, boğuk bir ses. Bu sesi nerede olsam tanırdım.

Amerikan aksanıyla söylediği kelimeler, sesin sahibi neredeyse altı yıldır İskoçya'da yaşadığı için edindiğı şivenin kıvrak ve daha keskin sessiz harfleri arasına tek tük dağılıyordu.

En yakın arkadaşım Joss'u görmek için başımı indirdiğim sırada üzerime bir rahatlık çöktü. O akşam ilk defa gerçekten gülümsedim. Jocelyn Butler, lafını esirgemeyen, bayağı cesur Amerikalı bir kızdı ve Club 39 isimli epey fiyakalı bir barda benimle birlikte barmenlik yapıyordu. Club 39, şehir merkezindeki en ünlü sokaklardan biri olan George Sokağı'nda, bodrum katında bir bardı ve beş yıldır birlikte çalışıyorduk.

Boy fakiri arkadaşım, bir tasarımcının elinden çıkmış gibi görünen siyah elbisesi ve ayağındaki Louboutin'leriyle çok seksi görünüyordu. Tıpkı erkek arkadaşı Braden Carmichael gibi. Eli, sahiplenici bir tavırla Joss'un belinin hemen altında duran Braden, Joss'un arkasında dikiliyor ve çevresine özgüven yayıyordu. Ağzımdan salıyaların akmasına neden olan Braden senelerdir aradığım sevgiliye benziyordu. Joss'u bu kadar sevmeseydim ve Braden, Joss'a akıl almayacak kadar tapmasaydı Braden'i elde etmek için Joss'u ayağımanın altında ezerdim. Braden neredeyse iki metre boyundaydı ve bu da onu, benim boyumdaki biri için ideal kılıyordu. Kolaylıkla göze çarpan, bir yetmiş sekiz boyunda bir kadındım –doğru topuklu ayakkabılarla bir seksenin üzerine rahatlıkla çıkıyordum. Joss'un erkek arkadaşı üstelik seksi, zengin ve sevimliydi. Joss'u deliler gibi seviyordu. Neredeyse on sekiz aydır birlikteydiler. Yakında Braden'in evlenme teklif edeceğini hissedebiliyordum.

"Büyüleyici görünüyorsun," dedim kıvrımlarına bakarak. Joss, benim aksime, büyük memeli bir kadındı. Göz-

lerinizi kalçalarından da alamıyordunuz. “Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Her ikinize de.”

“Bana borçlusun,” diye homurdandı Joss. Diğer resimlere göz gezdirirken kaşı hafifçe yukarıya kalkmıştı. “Ressam ne düşündüğümü sorarsa ciddi bir şekilde yalan söylemem gerekecek.”

Braden Joss’u belinden hafifçe kendine çekti ve ona gülmüsedti. “Eğer ressam sanatı kadar gösteriş budalası ise vahşice dürüst davranmak varken neden yalan söyleyesin ki?”

Joss adama sıırttı. “Doğru söylüyorsun.”

“Hayır,” diyerek araya girdim çünkü izin verirsem bunu gerçekten yapacağını biliyordum. “Becca, Malcolm’un eski kız arkadaşı ve hâlâ arkadaşlar. Gidip de ona Robert Hughes’luk taslarsan kışına tekmeyi yiyecek olan ben olurum.”

Joss kaşlarını çattı. “Robert Hughes da kim?”

İç çektim. “Ünlü bir sanat eleştirmeniydi.”

“Bunu sevdim.” Joss şeytani bir tavırla sıırttı. “Dürüstlüğün imandan geldiğini söylediklerini biliyorsun.”

“O temizlik değil miydi, bebeğim?”

“Tabii ki temizlik ama dürüstlüğün de onu yakından takip ettiğinden eminim.”

Joss’un gözlerindeki inatçı parıltı neredeyse nefesimin kesilmesine neden oldu. Joss baş edilmesi zor biriydi ve bir fikri olduğunda ya da bir şey söylemek istediğinde onu durdurmak için yapabileceğiniz çok az şey vardı. Onunla ilk tanıştığımda inanılmaz derecede içine kapalı bir insandı. Arkadaşlarının kişisel işlerine burnunu sokmama-yı tercih ederdi. Braden’la tanıştığından beri çok değişmişti. Arkadaşlığımız ilerlemiş ve Joss hayatımdaki gerçekleri bilen tek kişiye dönüşmüştü. Arkadaşlığımız için

ona minnettardım ama bunun gibi anlarda düşüncelerini kendisine saklayan, duygularını belli etmeyen eski Joss olmasını da dilemiyor değildim.

Hemen hemen üç aydır Malcolm Hendry ile çıkıyordum. Benim için mükemmeldi. Zarif, tasasız, uzun boylu –ve zengin. Malcolm, Joss’un şakayla karışık onlara verdiği adla “yaşlı ve zengin sevgililerimin” en yaşlısıydı. Otuz dokuz yaşında olmasına rağmen hiç de *yaşlı* sayılmazdı. Oysaki benden on beş yaş büyüktü. Malcolm’un *hep beklediğim o erkek* olabileceğine ikna olduğumdan Joss’un adamın yakın arkadaşına hakaret ederek ilişkimizin ilerleyişine zarar vermesini istemiyordum.

“Jocelyn” –Braden bana ve artan paniğime bakarak tekrar Joss’un belini kavradı– “Sanırım bu akşam kurnazlık sanatını hayata geçirmen daha iyi olacak.”

Sonunda yüzümdeki ifadeyi okumayı beceren Joss, elini beni temin edercesine koluma koydu. “Sadece şaka yapıyorum, Jo. Elimden geldiğince iyi davranacağım. Söz veriyorum.”

Başımı tamam anlamında salladım. “Sadece... Biliyosun işte, işler yolunda gidiyor.”

“Malcolm düzgün bir adama benziyor,” diyerek bana hak verdi Braden.

Joss, gırtlğından garip bir ses çıkardı ama ikimiz de ona kulak asmadık. Arkadaşım, sevgili seçimim konusundaki fikrini açıkça beyan etmişti. Malcolm’un beni ve benim de onu kullandığıma ikna olmuş görünüyordu. Adamın cömert olduğu, benim de cömertliği sevdiğim doğrudu. Fakat daha büyük bir gerçek vardı; onu gerçekten önemsiyordum. Ben on altı yaşındayken, John isimli “ilk aşkımdan” beri yakışıklı aile babalarına ve Cole’la birlikte güvende olacağımız fikrine âşık oluyordum. Ama John

ailemde ikinci derecede rol almaktan bıkip altı ay sonra beni terk etmişti.

Bu bana önemli bir ders verdi.

Ayrıca, yeni bir sevgiliye ihtiyacım olduğunu da fark etmemi sağladı –iyi bir işe, iyi bir gelire sahip, tutkulu ve çalışkan olmalıydı. Ne kadar çok çalışırsam çalışayım olmayan niteliklerimle ve beceriksizliğimle asla aileme güven dolu bir gelecek sağlayacak kadar para kazanamayacaktım. Buna rağmen, nitelikli ve becerikli *erkekleri* kendime bağlayabiliyordum.

John’la yaşadığım sonu kötü biten romantik ilişkiden sonra kırılan kalbimi onarmakla geçirdiğim birkaç yılın ardından Callum hayatıma girdi. Otuz yaşında, göz alıcı, kültürlü, bilgili, varlıklı bir avukattı. Callum’un son erkek arkadaşım olmasına karar verince onun için kusursuz sevgili olduğunu hayal ettiğim şeye dönüştüm. Benim için, işe yaradığı sürece başka birine dönüşmek bir alışkanlıktı. Callum bir süre boyunca *kusursuz* olduğumu düşündü. Ailem hakkında ser verip sır vermemem ve “onu hayatıma sokmaktaki” beceriksizliğim ikimizin arasında büyük bir uçurum açıp da beni terk etmesine neden olana dek iki yıldır birlikteydik.

Callum’dan sonra kendimi toparlamam aylar aldı ve sonunda bunu başardığımda, Tim’in kollarına koşmak üzereydim. Korkunç bir karardı. Tim bir yatırım şirketinde çalışıyordu. Bencilliği o kadar bezdiriciydi ki aslında *onu* terk eden *ben* oldum. Hayatıma giren bir sonraki kişi Steven’dı. Steven, şu rahatsız edici kapıdan kapıya satış şirketlerinden birinin satış müdürüydü. Her ne kadar başlangıçta bizim için iyi olduğunu düşünsem de zamanının çoğunu işte geçiriyor olması pek de iyi sonuç vermedi. Joss, ailemle ilgili sorumluluklarım yüzünden hiçbir ko-

nuda esnek davranmadığım için Steven'in beni terk ettiğini düşünüyordu. Aslında Steven'i terk eden bendim. Steven kendimi değersiz hissetmeme neden oluyordu. Hiçbir işe yaramadığım konusundaki yorumları eski yaralara tuz basıyordu. Görünümüm dışında yorum yapılacak başka hiçbir özelliğim olmadığını biliyor olsam da aynısını erkek arkadaşınızdan duyduğunuzda ve size ücreti ödemiş bir eskort gibi davranmaya başladığında ayrılmanın zamanı gelmiş demektir.

İnsanların saçmalıklarını çekmekte bir uzman sayıldım ama benim de sınırlarım vardı ve yaşımla ilerledikçe sınırlarım daha da daraldı.

Ama Malcolm farklıydı. Asla kendim hakkında korkunç hissetmeme neden olmamıştı ve şu ana kadarki ilişkimiz oldukça güzel ilerliyordu.

"Tombalacı nerede?"

Omzumun üzerinden arkama doğru bir bakış attım ve Joss'un iğnelemesini duymazlıktan gelerek onu aradım. "Bilmiyorum," diye mırıldandım.

Malcolm'la gerçekten turnayı gözünden vurmuştum çünkü lotodan büyük ikramiyeyi kazanmış bir avukattı. Üç yıl önce EuroMillions'daki en büyük ikramiyeyi tutturmuş ve bir milyoner olarak yeni hayatının tadını çıkarmak için işini –ve tabii ki kariyerini– bırakmıştı. Meşgul olmaya alışkın olduğundan emlak iyileştirme işine girmişti. Şimdi ise sahibi olduğu gayrimenkullerden oluşan devasa bir portföyü vardı.

Sanat galerisindense bir depoda görmeyi bekleyeceğiniz küçük dikdörtgen sıralarından oluşan kirli pencereleleriyle, kırmızı tuğladan inşa edilmiş eski bir binadaydık. İçerisi ise tamamen ayrı bir meseleydi. Sert ahşap döşemelerle kaplanmış zemini ve sanat eserlerinin sergilen-

mesi için ideal aydınlatması ve bölme duvarlarıyla güzel bir galeriydi. Malcolm lotoyu kazanmadan bir yıl önce boşanmıştı ama tabii ki yakışıklı ve zengin bir adam olduğundan benim gibi genç kadınların ilgisini çekiyordu. Kısa zaman içinde yirmi altı yaşında, bilgili, İrlandalı bir sanatçı olan Becca'yla tanışmıştı. Birkaç ay boyunca çıkmışlar ve ayrıldıktan sonra iyi birer arkadaş olmuşlardı. Malcolm kadının sanatına yatırım yapıyor, Leith'deki eski dairemden birkaç blok uzaklıktaki bu galeriyi onun için kiraliyordu.

Galerinin ve serginin etkileyici olduğunu itiraf etmem gerekiyordu. Her ne kadar sanatın benim için ne anlama geldiğini bir türlü anlayamamış olsam da.

Malcolm, Becca'nın yeni koleksiyonunun özel açılışına katılmak üzere zengin bir grup alıcıyı bir araya getirmeyi becermişti ve Tanrı'ya şükürler olsun, sanat onlar için bir anlam ifade ediyordu. Galeriye ulaştığımız anda, kavayemi gece boyunca kaybetmiştim. Metalik renkli bir tayt ve kendisine büyük gelen kocaman bir kazak içindeki Becca, çıplak ayaklarıyla dondurucu ahşap döşemelere basarak aceleyle bize doğru koşturmuştu. Bana telaşla gülümse-dikten sonra Malcolm'u kolundan yakalamış ve onu gelen insanlarla tanıştırmasını istemişti. Ben de sanattan anlamadığımı ya da sanatçının epey berbat olduğunu düşünerek galeride tek başıma dolaşmak zorunda kalmıştım.

"Dairem için bir tablo satın almayı düşünmüştüm ama..." Braden önünde dikildiğimiz tablonun üzerinde-ki fiyat etiketini görünce kısık sesle bir ıslık çaldı. "Ama boktan şeyler satın alırken gereğinden fazla ödememeyi bir kural haline getirdim."

Joss kahkahalarla güldü ve kesinlikle katıldığını göstermek istercesine başını salladı. Biri diğerini daha fazla

kabalaşmaya teşvik etmeden önce konuyu değiştirmenin en iyisi olacağına karar verip “Ellie ve Adam nerede?” diye sordum.

Ellie çok tatlı bir kadındı ve tek bir dokunuşuyla her şeyi güzelleştirebilirdi. Aynı zamanda, en yakın arkadaşının ve erkek kardeşinin her an bir şeyler yumurtlayabilecek dillerini yola sokmak konusunda da oldukça becerikliydi. Onu özellikle davet etmiş olmamın nedeni buydu.

“O ve Adam bu gece evden çıkmayacaklar,” diye yanıtladı Joss. Sessindeki ciddiyet endişelenmeme neden oldu. “Bugün MRI sonuçlarını aldı. Her şey temiz ama yine de geçmişî hatırlamasına yol açtı.”

Ellie’nin fiziki belirtilere ve nöbetlere neden olan iyi huylu tümörleri aldırarak için girdiği beyin ameliyatının üzerinden henüz bir yıl geçmişti. O sırada Ellie’yi tanıımıyordum ama bana anlattıklarına göre çok zor bir dönem geçirmişlerdi. “Yakında onu ziyaret etmeye çalışacağım,” diye ağzımda geveledim ama bunu yapacak zamanı bulabileceğimden emin değildim. İki işte çalışıyordum, annemle ve Cole’la ilgileniyordum ve nereye giderse gitsin Malcolm’a eşlik ediyordum. Hayatım epey yoğun geçiyordu.

Joss başını salladı. Kaşlarının arasında endişeli olduğunu gösteren bir çizgi oluşmuştu. Ellie için herkesten daha fazla endişeleniyordu. *Tamam, belki de herkesten fazla değil,* diye düşündüm Braden’a bakarken. Adamın kaşları berbat bir yüz ifadesiyle neredeyse birbirine değiyordu.

Braden büyük ihtimalle tanıdığım kardeşler arasında en aşırı korumacı olanıydı ama aşırı korumacı bir kardeş olmanın ne anlama geldiğini iyi bildiğimden onunla dalga geçemiyordum.

Onları karanlık düşüncelerinden kurtarmak için, işte geçirdiğim saçma sapan gün hakkında şaka yapmaya ça-

lıştım. Salı, perşembe ve cuma geceleri Club 39'da çalışıyordum. Pazartesi, salı ve çarşamba günleri öğlen saatlerinde ise Meikle & Young's muhasebe firmasındaki muhasebecilerden biri olan Thomas Meikle'nin kişisel asistanı olarak çalışıyordum. Bay Meikle kaprisli bir pislikti ve "kişisel asistan" gerçekte şatafatlı bir "ofis boy" olduğundan adamın renkli mizacından sürekli yara alıyordum. Bazı günler sorunsuz geçiyordu ve gayet iyi geçiniyorduk; tıpkı bugün gibi diğer günler ise "Kıçımınla dirseğimi birbirinden ayıramıyordum" –doğrudan alıntı– ve tek kelimeyle işe yaramazın biriydim. Açıkçası, işe yaramazlığım bugün yeni bir rekora imza atmıştı: Kahvesi yeterince şekerli değildi, fırındaki kız patronun sandviçinden domatesleri çıkarmasını söylediğimde beni dikkate almamıştı ve onun bana vermeyi *unuttuğu* bir mektubu postaya vermemiştim. Neyse ki yarın Meikle'nin yüzünü görmek ve iğneleyici sözlerini duymak zorunda kalmayacaktım.

Braden bir kere daha Meikle'nin yanından ayrılıp emlak ofisinde yarı zamanlı çalışmam için beni ikna etmeye çalıştı ama tıpkı geçmişte Joss'un çok sayıdaki yardım teklifini reddettiğim gibi onun yardımını kabul etmeyi de reddettim. Her ne kadar beni düşündükleri için onlara minnettar olsam da kendi hayatımı kimsenin yardımı olmadan kurmaya kararlıyım. Önemseydiğiniz insanlara bel bağladığınızda, bunun gibi önemli bir konuda onlara güvendiğinizde eninde sonunda sizi hayal kırıklığına uğratarırlardı. Ve gerçekten Joss ve Braden tarafından hayal kırıklığına uğratılmak istemiyordum.

Bu akşam çok daha ısrarcı davranacağı belli olan Braden, onun için çalışmanın faydalarını bir bir saymaya koyuldu. Aniden ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Kaslarım gerildi ve başımı hafifçe yana çevir-

dim. Dikkatimi çekenin ne ya da kim olduğunu görmeye çalışırken Braden'in dudaklarından dökülen sözcükler bulanıklaştı. Gözlerimle odayı taradım ve bana bakan adamı gördüğüm anda nefesim kesildi. Gözlerimiz buluştu ve kesinlikle garip bir nedenden ötürü fiziksel bir bağ kurduğumuzu hissettim. Birbirimizin buradaki varlığını fark etmek bile beni yerime mıhlamaya yetmişti. Kalp atışımın hızlandığını hissettim, kulaklarıma kan pompalanıyordu.

Aramızda epey mesafe olduğundan gözlerinin rengini seçemiyordum ama düşünceli ve sorgulayıcı olduklarını görebiliyordum. Aramızdaki elektrik yüzünden en az benim kadar şaşırmış olmalı ki kaşlarını çattı. Neden dikkatimi çekmişti ki? Genellikle dikkatimi çeken tiplerden biri değildi. Ah evet, bir hayli yakışıklıydı. Karışık, koyu sarı renkli saçları ve seksi bir kirli sakalı vardı. Malcolm kadar olmasa da uzun boyluydu. Muhtemelen bir seksen falandı. Bu gece giydiğim topuklularla ondan birkaç santim uzun görünüyor bile olabilirdim. Pazılarındaki kasları ve kollarındaki kalın damarları görebiliyordum çünkü salak herif kışın ortasında tişört giymişti. Vücut yapısı çıktığım adamlarinkine benzemiyordu. İri yarı değildi. Uzun boylu ve güçlü görünüyordu. Mmm, "güçlü" kesinlikle doğru bir kelimeydi. Bu arada dövmelelerinden bahsetmiş miydim? Ne olduklarını anlayamıyordum ama kolunda renkli bir dövme olduğunu görebiliyordum.

Benim dövmem bile *yoktu*.

Bakışlarıyla beni tepeden tırnağa süzerken bedenime yayılan şok benzeri duyguya rağmen nefes almaya çalıştım. Böylesine pervasızca incelenmem neredeyse kıvrınmaya başlamama neden olacaktı. Oysaki ne zaman bir adam bana böyle baksa flörtöz bir tavırla gülümserdim. Gözleri yeniden yüzüme ulaştığında bana son bir yakıcı

bakış attı –öyle bir bakıştı ki nasırlı elleriyle bedenimi okşadığını hissettiğimi sandım– ve bakışlarını çevirdi. Kesinlikle kafası karışık ve tahrik olmuş vaziyette, adamın galeriyi farklı bölümlere ayıran duvarlardan birinin arkasında kayboluşunu izledim.

“O kimdi?” Joss’un sesi bir anda beni kendime getirdi.

Gözlerimi kırpıttım ve yüzümde aptalca olduğunu düşündüğüm bir ifadeyle ona doğru döndüm. “Hiçbir fikrim yok.”

Joss kendinden memnun bir ifadeyle sırıttı. “Çok sekiydi.”

Arkasında birileri boğazını temizledi. “O da neydi öyle?”

Gözlerini haylazca kırpıstırdı ancak dönüp de kaşlarını çatmış vaziyette ona bakan sevgilisini görünce yüzündeki ifade masumiyete döndü. “Tabii ki tamamen estetik bir bakış açısından değerlendiriyordum.”

Braden homurdandı ama Joss’u biraz daha sertçe kendisine doğru çekti. Joss bana bakıp sırıttı. Bense gülümsememe engel olamıyordum. Braden Carmichael mantıklı, sözünü esirgemeyen, tehlikeli bir iş adamıydı ama nasıl oluyorsa Jocelyn Butler onu küçük parmağında oynatmayı beceriyordu.

Bedava şampanya içip o aralar olan biteni konuşarak sanırım bir saat kadar dikildik. Bazen ikisi birlikteyken rahatsız olurdum çünkü her ikisi de çok akıllı ve bilgiliydi. Nadiren eklemek istediğim etkileyici ya da ilgi çekici bir şeylerim olurdu. Bu nedenle, genellikle güler ve canları çıkana kadar birbirleriyle uğraşmalarını izlerdim. Joss ile baş başa olduğumuzda durum tamamen farklıydı. Joss’u, Braden’i tanıdığımdan daha iyi tanıyordum; dolayısıyla, olmadığım biri gibi davranmamı asla istemeyeceğinden emindim. Bu, hayatımın geri kalanı düşünüldüğünde güzel bir değişiklikti.

Sanata karşı duydukları tutkunun bizde yarattığı akıl karışıklığını gizlemeye çalışarak birkaç konukla sohbet ettik ama bir saat kadar sonra Joss özür dilercesine bana döndü. "Biz artık gitmeliyiz, Jo. Üzgünüm ama Braden'ın yarın gerçekten çok erken saatte bir toplantısı var." Yaşadığım hayal kırıklığını göstermiş olmalıyım çünkü başını salladı. "Ne yapalım, biliyor musun? Hayır, ben kalıyorum. Braden gidebilir. Ben kalacağım."

Hayır. Kesinlikle olmaz. Daha önce de kendimi buna benzer durumların içinde bulmuştum. "Joss, Braden'la birlikte eve git. Ben iyiyim. Sıkıldım ama iyiyim."

"Emin misin?"

"Evet."

Kolumu sevgi dolu bir şekilde sıktı ve Braden'ın elini tuttu. Braden bana bakarak başını sallayınca adama gülümsedim ve "İyi geceler," dedim. Galeriye geçip tüm konukların ceketlerinin asılı olduğu askıya yürüyüşlerini izledim. Braden gerçek bir centilmen gibi Joss'un kabanını tuttu ve giymesine yardımcı oldu. Kendi ceketini almak için dönmeden önce ise Joss'un saçlarına küçük bir öpücük kondurdu. Kolu Joss'un omuzlarına sarılı vaziyette soğuk şubat gecesine adım attılar ve beni, göğsümdeki yabancı ağrıyla galeride bıraktılar.

Malcolm'un Noel'de benim için aldığı altın Omega saatte göz attım ve ne zaman saate baksam olduğu gibi, saati henüz satamayacağımı düşünerek kederlendim. Şu ana kadar aldığım en pahalı hediye olabilirdi ve birikimimize büyük katkı sağlayabilirdi. Yine de Malcolm'la ilişkimin zaman içinde daha özel bir hal almasını ve saati satmak zorunda kalmamayı diliyordum. Gerçi asla çok büyük umutlarım olmamıştı.

Saat dokuzu çeyrek geçiyordu. Kalp atışlarım hızlan-

dı ve telefonumu bulmak için küçük, sahte Gucci çantamı karıştırdım. Mesaj yoktu. *Lanet olsun, Cole.*

Cole'a eve gelir gelmez beni aramasını hatırlatan mesajı yazıp gönder tuşuna bastığım sırada belime bir kol dolandı ve Malcolm'un tıraş sonrası losyonunun odunumsu kokusu burun deliklerimi doldurdu. On iki santim yüksekliğindeki topuklu ayakkabılarımı giydiğimden gözlerine bakmak için başımı kaldırmaya gerek duymadan dönüp, gözlerimiz buluştuğu anda Cole yüzünden duyduğum endişeyi saklamak için gülümsedim. En son alışverişe çıktığımızda Malcolm'un benim için satın aldığı kırmızı renkli Dolce & Gabbana kalem elbise içinde sofistike görünüyordum. Elbise ince bedenimi kusursuz bir şekilde sergiliyordu. Bunu seviyordum. Elbiseyi de eBay yığına ekleyecek olmam üzüntü vericiydi.

"İşte buradasın." Malcolm bana gülümsedi. Kahverengi gözlerinin kenarları çekici bir şekilde kırışırken gözlerinin içi parlıyordu. Koyu renkli gür saçları yanlardan hafifçe kırışmaya başlamıştı. Bu ona seksi bir hava katıyordu. Daima takım elbise giyerdi ve bu akşam da bir istisna sayılmazdı. Üzerinde, Savile Row terzihanesinden çıkmış şık bir takım elbise vardı. "Arkadaşlarının geleceğini sanıyordum, yoksa seni yalnız bırakmazdım."

Bunun üzerine gülümsedim ve elimi göğsüne koydum. "Endişelenme. Ben iyiyim. Buradaydılar ama erken ayrılmak zorunda kaldılar." Hâlâ avucumda duran telefona baktım. Cole hâlâ neredeydi? Midemdeki küçük yaratıklar uyanmış, içimi kemirmeye başlamıştı.

"Becca'nın tablolarından birini satın alıyorum. Gel ve sanki çok mükemmel bir şeymiş gibi davran."

Bir anlığına kıkırdadım ve kendimi o anda çok kötü hissettim. Sesi bastırmak için dudağımı ısırarak zorunda

kaldım. “Yalnız olmadığımı memnun oldum.”

Gözleri odada gezindi, dudakları memnuniyetle kıvrılmış vaziyetteydi. “Neyse ki buradaki insanlar sanattan bizden daha iyi anlıyorlar. Böylece, en azından yatırıma karşılığını alabileceğim.”

Kolu hâlâ belimdeydi. Galeri boyunca yürüyerek birkaç duvarı geçtik ve Becca’nın üzerine canavarca boya sıçratılmış gibi görünen devasa sanat eserlerinden birinin önünde durduk. Becca’nın kiminle tartıştığını görünce neredeyse kendi ayağıma takılıp düşüyordum.

Dövmeli Adam.

Lanet olsun.

“İyi misin?” Malcolm bana baktı. Bedenimdeki gerginliği hissettiği için kaşlarını çatmıştı.

Canlı bir şekilde gülümsedim. Kural bir: Seni olumlu ve çekici olduğun anlar dışında görmesine izin verme. “Harikayım.”

Dövmeli Adam, Becca’ya sırtıyordu. Eli kadının kalçasının üzerindeydi ve kadını kendine doğru çekmeye çalışıyordu. Yüzündeki ifade yatıştırıcıydı. Adamın lanetli gülümsemesini gördüğüm anda nefesimi tuttuğumu görmezden gelmeye çalıştım. Becca hâlâ narkozun etkisindeymiş gibi görünüyordu ama adamın kollarının arasında olduğuna bakılırsa onu kesinlikle anlıyordum. Böyle gülümsediği zaman bu adi pisliği affetmeyecek tek bir kadın tanımıyordum.

Gözlerimi Dövmeli Adam’dan kaçırmaya çalışarak Malcolm’u takip ettim. Çift bize döndü. Becca’nın yanakları hafifçe pembeleşmişti ve gözleri heyecanla parlıyordu. “Lütfen beni ve Cam’i görmezden gelin. Kendisi tam bir aptal olduğu için tartışıyorduk.”

Adama bakmadım ama kıkırdadığını duydum. “Hayır,

tartışmamızın nedeni farklı sanat anlayışlarımızın olması.”

“Cam benim eserlerimden nefret eder,” dedi Becca gücenmiş bir tavırla. “Diğer erkek arkadaşlarım gibi olamıyor. En azından yalan söyleyebilir, değil mi? Ama hayır. İlla dürüst davranacak. Tanrıya şükürler olsun ki Malcolm eserlerimi beğeniyor. Jo, Mal’ın tablomu satın alacağını duydun mu?”

Malcolm’un Becca’ya karşı sergilediği yakınlığı kıskandığımı düşünüyorsunuzdur. Kulağa korkunç geldiğini biliyorum ama tabloyu görene kadar *biraz* kıskanıyordum. Çok zeki biri değildim. Resim yapamazdım. Dans edemezdim. Şarkı söyleyemezdim. Yaptığım yemekler idare ederdi... Tanrıya şükür ki güzeldim. Uzun bacaklara sahiptim; kusursuz bir bedenim vardı. İnsanlardan defalarca ne kadar güzel bir vücudumun ve harika bir cildimin olduğunu duymuştum. Şimdi bunları iri, yeşil gözlerle, kızıl tonlarında gür saçlarla ve narin yüz hatlarıyla birleştirin. İşte size çekici bir kadın. Ergenliğimden beri çevremdeki tüm başların bana dönmesine neden olan bir güzelliğim vardı. Evet, çok fazla şeye sahip değildim ama sahip olduklarımı ailem için kullanıyordum.

Becca’nın sevimli ve yetenekli olması beni biraz *endişelendiriyordu*. Belki de Malcolm benden sıkılır ve ona geri dönerdi? Aslında Malcolm’un kadının sanat eserlerini görünce verdiği pek de istekli sayılamayacak tepkisi, kadınla ilişkisi konusunda kendimi daha iyi hissetmeme neden oldu.

“Haberim var. İyi seçim.” Malcolm’a bakıp gülümsedim ve gülmemek için kendisini zor tuttuğunu görebiliyordum. Eli belimden kalçama doğru kayd ve ona daha da sokulduğum sırada telefonuma göz atma şansını yakaladım. Hâlâ Cole’dan haber yoktu.

“Jo, Becca’nın erkek arkadaşı Cameron’la tanış,” dedi

Malcolm aniden. Adamın son birkaç saniyedir bakmama-ya çalıştığım yüzünü rahatça incelemek için başımı çabucak kaldırdım. Gözlerimiz buluştuğu anda heyecan dalgasının bir kere daha bedenimi ele geçirdiğini hissettim.

Gözleri kobalt mavisiydi ve beni ikinci defa incelerken üzerimde hiçbir şey kalmayana dek beni soyuyorlarmış gibi görünüyorlardı. Adamın bakışlarının bedenimde gezinişini ve Malcolm'un elinin belimde olduğunu fark edişini izledim. Cameron bizi izlerken, hakkımızda bir sonuca varırken ve dudaklarını birbirine sıkıca bastırarak ifadesini gizlemeye çalışırken bedenim iyice gerildi.

"Merhaba," demeyi becerdim. O ise başıyla belli belirsiz selam verdi. Gözlerindeki ateş kesinlikle yok olmuştu.

Becca, Malcolm'la tablo hakkında sohbet etmeye başlayınca telefonumu bir kere daha kontrol etme şansı buldum. Huzursuz bir homurdanma duyunca başımı kaldırdım ve gözlerim Cameron'unkilerle buluştu. İfadesindeki hoşnutsuzluğun nedenini ya da neden aniden gidip de kendini becermesini söyleme ihtiyacı duyduğumu anlayamıyordum. Düşmanca ya da sinirli tavırlarla karşılaştığımda genellikle geri çekilir ve tek kelime etmezdim. Ama dövmele salağın yüzündeki suçlama ve önyargı, adamın yüzüne bir yumruk savurup zaten kusurlu olan burnunu kırmak istememe neden oldu. Fakat adamın tipini iyice bozması gereken yumruk, haşın görünümünü güçlendirmekten öteye gidemeyecekti.

Karakterime aykırı bir şey yapmamak için dilimi ısır-dım ve gözlerimin dövmelelerine kaymasına izin verdim. Sağ kolunda, dirseğinin hemen altında siyah renkli güzel bir yazı vardı -dövmesi, yazıyı okumaya çalıştığımı belli etmeden ne olduğunu bir türlü anlayamadığım iki kelimeden oluşuyordu. Sol kolunda ise renkli ve ayrıntılı bir

dövme vardı. Bir ejderhaya benziyordu ama emin olamadım. O sırada, Becca Cameron'a yaklaştı ve görüş açımı kapattı.

Bir anlığına Becca'nın nasıl olup da takım elbiseden vazgeçmek bilmeyen otuzlarındaki Malcolm'dan yetmişlere özgü saati, deri bileklikleri, defalarca yıkanmış Def Leppard tişörtü ve pasaklı Levi's kotuyla yirmilerindeki Cameron'a geçiş yapabildiğini merak ettim.

"Mal, iş meselesini Jo'ya sordun mu?"

Şaşkın bir tavırla erkek arkadaşına baktım. "İş mi?"

"Becca, sorun yok, gerçekten," diye ısrar etti Cameron. Derin sesi, bedenimde itiraf etmek istemediğim bir karıncalanmaya neden oldu. Gözlerim onunkilerle buluştuğunda boş bir ifadeyle bana bakmakta olduğunu gördüm.

"Saçmalık," dedi Malcolm babacan bir tavırla ve bana göz kırptı. "Kulüpte çalışacak bir barmen daha arıyorsunuz, değil mi?"

Arıyorduk. Dostum ve iş arkadaşım (ve yegane tek gecelik aşkım –Callum'un bana yaşattığı kalp kırıklığından sonra) Craig, Avustralya'ya gitmek için işten ayrılmıştı. Salı akşamı son gecesiydi ve müdürümüz Su, neredeyse bir haftadır yeni barmen adaylarıyla görüşüyordu. Craig'i özleyecektim. Bazen flört ederken biraz fazla ileri gidiyordu ve Joss'un aksine asla çenesini kapatmasını söyleyecek cesareti bulamamıştım ama en azından daima iyi bir adam olmuştu. "Evet, neden?"

Becca koluma dokundu ve kadının yalvarırcasına bana baktığını gördüm. O anda, her ne kadar benden birkaç yaş büyük olsa da Becca'nın iri mavi gözleri, pürüzsüz cildi ve tiz sesiyle küçük bir kız çocuğuna benzediğini fark ettim. Birbirimizden daha farklı olamazdık. "Cam bir grafik tasarımcı. Ülke çapında tanınan ev aletleri üreticilerinin

pazarlama ve marka faaliyetlerini yürüten bir grafik şirketi için çalışıyordu ama bütçe kesintileri oldu. Bilirsin, son giren ilk çıkar ve Cam şirkete gireli henüz bir yıl olmuştu.”

Cam’e ihtiyatlı ama sempatik bir bakış attım. İşini kaybetmek kolay değildi.

Ama benim ya da barmen arayışımızın bu işle ne ilgisi olduğunu bir türlü anlayamadım.

“Becca.” Artık Cam’in sesi, durumdan rahatsız olduğunu açıkça belli ediyordu. “Kendi başımın çaresine bakabileceğimi söylemiştim.”

Cam’in bakışları içine işleyince Becca hafifçe kızardı ve birden kadınla aramızda bir bağ kurulduğunu hissettim. Adamın gözünü korkuttuğu tek kadın ben değildim. İyi. “Cam, yardım etmeme izin ver.” Kadın yeniden bana döndü. “Çok uğraşıyor...”

“Grafik tasarım alanında bir iş bulmaya çalışıyorum.” Cam kadının sözünü kesti, mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. Adamın kötü olduğu açıkça belli olan ruh halinin benimle ya da durumuyla ilgili olmadığını fark ettim. “Malcolm, Club 39’da tam zamanlı çalışacak birilerini aradığınızı söyledi ve benim de barmenlik deneyimim var. Başka bir iş bulana kadar hayatımı kazanabileceğim bir işe ihtiyacım var. Benim için bir başvuru formu alabilirsen çok memnun olurum.”

Ondan ya da tavırlarından pek de hoşlanmamış olmama rağmen neden yardımcı olmayı kabul ettiğim hâlâ gizemini koruyor. “Daha iyisini yapacağım. Müdürümle konuşup ona senin numaranı vereceğim.”

Bir anlığına bana baktı ve ne yaptıysam ne düşündüğünü anlayamadım. Sonunda hafifçe başını salladı. “Tamam, teşekkürler. Numaram...”

O anda, ellerimin arasındaki telefon titredi. Ekranı bakmak için telefonu yukarı kaldırdım.

Jamie'nin evinden yeni geldim. Evdeyim. Panik yapmayı bırak. Cole.

Bedenimdeki tüm endişe eriyip gitti, rahatça derin bir nefes aldım ve hızla mesaj yazmaya koyuldum.

“Jo?”

Kafamı kaldırıncı Malcolm'un şaşkınlıkla kaşlarını kaldırmış bana baktığını gördüm.

Lanet olsun. Cam'in numarası. Cole'un mesajını alınca onu tamamen unuttuğumu fark edince kızardım. Özür dilercesine ürkekçe gülümsedim ve çelik gibi ifadesi karşısında irkildim. “Üzgünüm. Telefon numaran?”

Hayatından pek de memnun görünmeden numarasını benim için tekrar etti, ben de telefonuma yazdım.

“Yarın numaranı müdürüme vereceğim.”

“Evet, sağ ol,” dedi. Sesinden canının sıkıldığı belli oluyordu. Sanki numarasını Su'ya vermeyi akıl edemeyecek kadar aptal olduğumu ima ediyordu.

Bana karşı sergilediği tavır rahatsız ediciydi ama beni daha fazla rahatsız etmesine izin vermemeye karar verdim. Cole'un Londra Caddesi'ndeki dairemize güven içinde vardığını öğrendiğim için mutlulukla Malcolm'a sokuldum.

iki

Becca, Malcolm'la galerinin kira süresini uzatmak konusunda konuşurken kabanların asılı olduğu bölüme doğru yürüdüm. Sırtım odaya dönük vaziyette durup Cole'u aradım.

"Ne var?"

Küçük erkek kardeşimin son günlerde telefonu yanıtlama şekli suratımı ekşitmeme neden oldu. Anlaşılan, ergenlik ona uzun süredir özenle kazandırmaya çalıştığım görgü kurallarının geçerliliğini yitirdiği anlamına geliyordu. "Cole, bir daha telefonuma bu şekilde yanıt verirsen PS3'ünü eBay'de satacağım." Noel'de o çok istediği oyun konsolunu alabilmek için birikimimizden faydalanmıştım. O anda buna değer görünüyordu. Ama belli ki Cole için ergenlik, heyecan gösterme becerisini kaybetmek demekti. Cole henüz bir çocukken Noel'i onun için mümkün olduğunca heyecanlı kılmaya çalışırdım ve Noel Baba geldiğinde ne kadar heyecanlandığını görünce mutluluktan sarhoş olurdum. O günler çok geride kalmıştı ve o günleri özlüyordum. Yine de PS3 kutusunu açtığında Cole'un yüzündeki sinsice gülümsemeyi görmek bir anlığına olsun o

hissi yeniden yaşamamı sağlamıştı. Hatta omzuma vurup iyi iş çıkardığımı bile söylemişti. *Ah, lütfettin ufaklık*, diye düşünmüştüm şefkatle.

Cole iç çekti. “Üzgünüm. Eve geldiğimi söylemiştim. Jamie’nin babası beni arabayla eve bıraktı.”

Rahat bir nefes aldım. “Ödevini yaptın mı?”

“Aslında şu anda yapmaya çalışıyorum ama birileri, paranoyakça mesajları ve telefonlarıyla bana engel oluyor.”

“Eğer beni arayacağını söylediğin zamanda aramış olsaydın seni bu kadar sıkboğaz etmezdim.”

Sadece homurdandı. Bu, gittikçe alıştığım bir tepkiydi.

Midemde rahatsız edici bir hisle dudağımı ısırardım. “Annem nasıl?”

“Baygın durumda.”

“Akşam yemeği yediniz mi?”

“Jamie’lerde pizza yedik.”

“Hâlâ açsan senin için PopTart bırakmıştım.”

“Teşekkürler.”

“Birazdan yatacak mısın?”

“Evet.”

“Söz mü?”

Derin bir iç çekme daha. “Söz.”

Başımı salladım. Ona güveniyordum. Birlikte video oyunu oynadığı küçük bir arkadaş grubu vardı ve başını pek sık derde sokmazdı; çalışkan bir çocuktu ve kimi zaman ev işlerine bile yardımcı olurdu. Küçük bir çocukken, hayatıma giren en tatlı şeydi. Peşimi bırakmazdı. Ergenliğe girdiğinden beri ablasına sevgi gösterisinde bulunmak tamamen modası geçmiş ve sıkıcı bir şey halini almıştı. Bu geçişe ayak uydurmaya çalışıyordum. Fakat ne kadar sevildiğini duymadan tek bir gün bile geçirmesine izin

vermiyordum. Benim asla böyle bir şansım olmamıştı ve Cole'un buna sahip olması için elimden geleni yapacaktım. Ne kadar budalaca davrandığımı düşünmesi umurumda değildi. "Seni seviyorum, ufaklık. Yarın görüşürüz."

Bir kere daha homurdanmasına izin vermeden telefonu kapattım ve arkamı döndüğüm anda nefesim kesildi.

Cam hemen önümde duruyordu. Becca'nın askıdaki kabanının cebinden kadının telefonunu çıkarırken bana baktı. Bakışlarıyla beni bir kere daha tepeden tırnağa süzdü. Gözleri zemindeki bir noktaya takılı kaldı. "Benim için o işi ayarlamak zorunda değilsin."

Gözlerimi kıstım. Boynumdaki tüyler yine diken diken olmuştu. Bu adamın sorunu neydi? Bedenimin ona verip durduğu tepki de ne oluyordu? Sanki benim hakkımda ne düşündüğü umurumdaymış gibi. "Bir işe ihtiyacın var, değil mi?"

O derin mavi gözler bir kere daha benimkilerle buluştu. Kollarını göğsünde kavuştururken çenesindeki kasların pazılarıyla aynı anda gerilmesini izledim.

Tişörtünün altındakilerin sadece kas olduğuna dair bir hisse kapıldım.

Cevap vermedi ama böylesi bir beden diliyle herhangi bir cevaba ihtiyacım yoktu.

"O zaman soracağım."

Minnettarlığını gösterecek tek bir kelime etmeden – hatta başını bile sallamadan– arkasını döndü ve bedenimdeki tüm gerilimin akıp gittiğini hissettim. Fakat birkaç adım atıp tekrar bana döndüğünde vücudumdaki gerilim tekrar yükseldi. Sanki birileri bedenime elektrik vermişti.

Her ne kadar Cam'in dudakları dolgun olmasa da üst dudağı, ona seksi görünümünü kazandıran yumuşak, etkileyici bir kıvrıma sahipti. Ama etkileyiciliği ne zaman

benimle konuşmaya başlasa yok oluyordu. Dudakları inceldi. "Malcolm iyi bir adam."

Kalp atışlarım hızlandı. İnsanların benim hakkımdaki algıları konusunda, bunun nereye gideceğini bilecek kadar deneyim sahibiydim. Bu adamın da aynı şeyleri söylemesini istemiyordum. "Evet, öyledir."

"Onun arkasından başkalarına fındırdediğini biliyor mu?"

Pekâlâ... İşin *buraya* geleceğini tahmin etmemiştim. Kendimi onu taklit ederken buldum; kollarımı kendimi savunurcasına göğsümde birleştirdim. "Pardon?"

Pişmiş kelle gibi sıırttı ve gözleri belki de on beşinci defa beni tepeden tırnağa süzdü. Bana karşı olan ilgisini saklamayı pek beceremiyordu ama benden öylesine tiksiniyordu ki vücudumu bir erkeğin yapacağı gibi takdir edemiyordu. Bakışları benimkilerle buluştuğunda çelik gibi sertti. "Bak, senin gibileri iyi bilirim. Göz alıcı sürüklerin amcamın hayatına girip çıktığını izleyerek büyüdüm. Alabildikleri her şeyi aldılar ve sonra, adamın arkasından işi pişirdiler. O bunu hak etmiyordu. Malcolm da yetişkinler konuşurken telefonla mesajlaşmanın sosyal açıdan kabul edilebilir olduğunu ya da erkek arkadaşı odanın farklı bir köşesindeyken başka bir adamla buluşma planları yapmanın ahlaki ve duygusal açıdan normal olduğunu düşünen, futbolcu karılarına özenen boş kafalı bir kadını hak etmiyor."

Adamın beklemediğim saldırısı karşısında düğümlenen midemi göz ardı etmeye çalıştım. Nedense pislik herifin lafları içime işlemişti. Fakat sözleri, içimde var olduğunu henüz öğrendiğim utanç duygusunu uyandırmak yerine öfkemi ateşledi. Genellikle insanlar beni kızdırdığında ya da rahatsız ettiğinde geri çekilirdim ama

her nasılsa sesim beynimi dinlemeyi reddediyordu. Onun laflarını doğrudan yüzüne tükürmeyi istiyordu. Ama ona benden beklediği “boş kafalı” tavırla yaklaşmamaya kararlıyım.

Bunun yerine kaşlarımı çattım. “Amcana ne oldu?”

Cam’in suratı bir anda kararınca kendimi yeni bir saldırıya hazırladım. “Senin başka bir versiyonunla evlendi. Kadın, amcamın elinde avucunda ne varsa aldı. Sonunda boşandılar ama amcam boğazına kadar borç batağının içinde.”

“Bu da hiç tanımadığın birini yargılamanın senin için neden sorun olmadığını açıklıyor.”

“Seni tanımama gerek yok, tatlım. Sen ayaklı bir klişesin.”

Yüzümde yumuşak, keyifsiz bir gülümsemeyle ona doğru yürürken içimde kabaran öfkeyi dizginleyip kendimi yatıştırdım. Bedenlerimiz birbirine yaklaştığı sırada aramızdaki elektriklenmeyi görmezden gelmeye çalıştım ama beceremedim. Meme uçlarımın beklenmedik bir şekilde sertleştiğini hissettim ama göğsümde kavuşturduğum kollarım sayesinde sertleşen meme uçlarımı göremeyeceği için memnundum. Yakınlığım nedeniyle kesik bir nefes aldı. Bedeni alev alev yanıyor gibiydi. Bacaklarımın arasında bir baskı hissettim.

Aramızdaki garip cinsel çekimi görmezden gelerek ona ters ters baktım. “Ah, sanırım bu bizi tam bir çift yapıyor. Ben beyinsiz, ahlaki açıdan yozlaşmış, para peşinde koşan bir sürtüğüm; sen ise kaba, kendini beğenmiş, entel dantel, her şeyi bildiğini sanan bir pisliksin.” Tepeden tırnağa bedenimi esir alan titremeyi saklamaya çalışarak geriye doğru bir adım attım. Bedenim, ilk defa kendimi savunuyor olmamdan ötürü salgıladığım adrenaline titreterek tepki veriyordu. Gözlerindeki şaşkınlıktan ötürü

mest olmuşum. “Gördün mü? Ben de insanları dış görünüşlerine göre yargılayabiliyormuşum.”

Akıllıca bir yanıt vermesine şans tanımadan ona arkamı dönerek titrememe engel olmaya çalıştım ve zarif bir şekilde yürüyerek erkek arkadaşımı bulana kadar galeride dolaştım. Becca uzun süredir Malcolm’un başka kimseyle konuşmasına izin vermiyordu. Malcolm’a sokuldum ve elimi sırtında dolaştırdım. Elim, erkek arkadaşımın çekici kalçalarına tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. İlgisi aniden Becca’dan bana döndü ve artık pırıltılar saçmakta olan gözlerime baktı.

Dudaklarımı kışkırtıcı bir şekilde yaladım. “Sıkıldım, bebeğim. Haydi gidelim.”

Becca’nın kızgınlıkla oflayıp puflamasını göz ardı eden Malcolm, kadını bir kere daha harika sergisi için tebrik etti ve gözlerimdeki vaadi gerçekleştirebilmem için beni hızla oradan çıkardı.

Malcolm kalçaları kesik kesik ve kuvvetli bir şekilde bacaklarımın arasında ileri geri hareket ederken zevkin doruklarına ulaştığı anda kulağımın dibinde inledi. Ellerimin altındaki sırt kasları gevşedi ve nefes almaya çalışarak kısa bir anlığına üzerime yığıldı. Boynunu nazikçe öptüm. Üzerimden kalkarken, bana karşı hissettiği çekimi gözlerinde görebiliyordum. Bunu görmek güzeldi.

“Sen boşalmadın,” dedi sessizce.

Boşalmamıştım. Geçirdiğimiz geceye, Cam’e ve yaşadığımız tartışmaya dair düşünceler zihnimi terk etmeyi reddediyordu. Beynim saçma sapan düşüncelerle doluydu. “Boşaldım.”

Malcolm dudaklarını büzdü. "Tatlım, benimle birlik-teyken numara yapmak zorunda değilsin." Beni nazikçe öptü ve sırtarak geri çekildi. "Seni zevkin doruklarına ulaştıracağım." Vücudumu takip ederek aşağılara inmeye başladı ama onu sıkıca tutarak daha fazla ileri gitmesine izin vermedim.

"Yapmak zorunda değilsin." Oturmaya çalıştım. Malcolm üzerimden çekilip hareket etmeme izin vermek için yanıma yattı. "Uzun bir gün geçirdin. Biraz uyumalısın."

Kocaman elleriyle çıplak kalçalarımдан tutup yataktan çıkmamı engellemeye çalıştı. Başımı çevirip ona baktığım anda gözlerindeki endişeyi gördüm. "Bir şey mi oldu? İyi misin?"

Yalan söylemeye karar verdim. "Birkaç saat önce Cole'u aradığımda annem pek iyi değilmiş gibi geldi. Sadece biraz endişelendim."

Malcolm kaşları çatık vaziyette oturdu. "Bunu daha önce söylemeliydin."

Onu ya da ilişkimizi berbat etmek istemediğimden ona doğru uzanıp dudaklarını tutkuyla öptüm. Samimi olduğumu bilmesi için geri çekildiğim sırada gözlerinin içine baktım. "Bu geceyi seninle geçirmek istedim."

Bundan hoşlanmıştı. Gülümsedi ve bana minik bir öpücük verdi. "Ne yapman gerekiyorsa onu yap, tatlım."

Başımı tamam manasında salladım ve bir an önce duş alıp oradan ayrılabilmek için yataktan çıkmadan ona bakarak gülümsedim. Geceyi baştan sonra Malcolm'la geçirdiğim hiç olmamıştı. İstedığinin bu olduğunu düşündüğüm için seviştikten sonra oradan ayrılıyordum. Onu mutlu edenin bu olduğunu düşünüyordum. Ve şu ana kadar orada kalmamı teklif etmediği için tahminimin doğru olduğunu varsayıyordum.

Oradan ayrılmaya hazır olduğum sırada Malcolm çoktan uykuya dalmıştı. Yatak boyunca uzanan güçlü, çıplak bedenine baktım ve onunla olan ilişkimin istediğim gibi gitmesi için dua ettim. Kendime bir taksi çağırdım ve taksici evin önüne geldiğini bildirmek için aradığında, üzerime sinen tedirginliği görmezden gelmeye çalışarak sessizce oradan ayrıldım.

Neredeyse bir yıl kadar önce Leith Yolu'ndaki geniş daireden ayrılp ailemle birlikte Londra Caddesi'ndeki, aslında teknik olarak Aşağı Londra Caddesi'ndeki, daha küçük bir daireye geçmiştim. Eski evimizde yaşarken, işten çıktıktan sonra iki kat mesafe gitmem gerekiyordu. Bu da yürümek yerine çoğu zaman otobüse binmem gerektiği anlamına geliyordu. Ama kiradan epey tasarruf ediyorduk. Annem, Leith Yolu'ndaki dairemizi ben on dört yaşındayken kiralamıştı ama kısa süre içinde tüm ödemeleri, tıpkı şimdiki gibi, benim üzerime yıkmıştı. Yeni daire, kontratı imzaladığımız sırada korkunç durumdaydı ama ev sahibimizi, masrafları kendi cebimden karşılamak koşuluyla evi yeniden dekore etmeme izin vermeye ikna ettim. Küçük bir bütçeyle elimden gelenin en iyisini yaptım.

Malcolm'un evinden ayrıldıktan on dakika kadar sonra taksici beni evimin önünde bıraktı. Binaya girer girmez topuklu ayakkabılarımın gürültü çıkarmaması için parmak uçlarımda yürümeye başladım. Dar, karanlık merdivenleri çıkarken rutubetli, grafitiyle kaplı duvarları görmüyordum bile. Artık alışmıştım. Eski evimizin merdivenleri de böyleydi. Merdiven boşluğundaki her sesin duyulabileceğini biliyordum ve gürültülü topuklu ayakka-

bılar ve buram buram alkol kokan sarhoş komşular tarafından uyandırılmanın ne kadar sinir bozucu olduğunu bildiğimden üçüncü kata çıkarken olabildiğince az ses çıkarmaya çalışıyordum.

Sessizce karanlık daireye girdim, topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve koridor boyunca parmak uçlarımda yürüyerek Cole'un odasına gittim. Kapısını hafifçe araladım ve kafasına kadar çektiği yorgana rağmen, perdelerinin arkasından süzülen ışık sayesinde başını seçebildim. Durmadan hissettiğim endişe, yatağında ve güvende olduğunu kendi gözlerimle görünce biraz hafifledi ama biraz ebeveynler çocukları için endişelenmeyi asla kesemediklerinden, biraz da karşısındaki odada uyuyan kadın yüzünden o endişe asla yok olmayacaktı.

Annemin odasına girdim ve onu yatağa serilmiş halde buldum. Çarşaf bacaklarının arasına dolanmıştı. Geceliği o kadar yukarıya sıyrılmıştı ki pembe renkli, pamuklu iç çamaşırını görebiliyordum. İç çamaşırı giydiği için minnettardım. Her şeye rağmen donmasına izin veremezdim. Çabucak yorganını üzerine örttüm ve yatağının yanında ki boş şişeyi fark ettim. Şişeye uzandım ve küçük mutfakımıza götürmek için odadan ayrıldım. Şişeyi diğerlerinin yanına koydum ve şişelerin geri dönüşüm kutusuna atılma zamanının geldiğini gördüm.

Bir anlığına orada durup şişelere baktım. Yorgundum ve yorgunluğum, o şişeye ve şişenin neden olduğu tüm sorunlara öfke duymama neden oldu. Annemin hiçbir şeyle ve özellikle kendi eviyle ilgilenmek istemediği belli olduğunda, sorumluluğu onun elinden almıştım. Üç yatak odalı dairemizin kirasını her ay zamanında yatırıyordum. Epey para biriktirmiştım, uzun saatler boyunca çalışıyordum ama asıl önemlisi, annemin biriktirdiğim paranın yanına dahi

yaklaşmasına izin veriyordum. Ama aslında durum hiç de böyle değildi. Parayı dert ettiğimiz, Cole'u besleyip giydirmenin gerçekten çok büyük bir sorun olduğu bir dönemimiz olmuştu. Kendi kendime asla o döneme geri dönmeyeceğimize söz vermiştim. Bankada hiç paramız olmasa da çalışarak kazandığım para bizi bu noktaya kadar getirmişti.

Eski hayatımızı mümkün olduğunca unutmaya çalışıyordum. Ben henüz küçük bir çocukken, Mick Amca –kendisi hem bir boyacı hem de dekoratördü– arkadaşları ve ailesi için yaptığı işlere giderken beni de yanında götürürdü. Amcam Amerika'ya taşınana kadar onunla birlikte çalıştım. Mick Amca bana bildiği her şeyi öğretti ve bunun her anından keyif aldım. Bir mekânı dönüştürmenin rahatlatıcı, tedavi edici bir yanı vardı. Ara sıra alışverişe çıkıp daireyi yeniden dekore ederdim –tıpkı yeni daireye taşındığımız zaman yaptığım gibi. Sadece birkaç ay önce salondaki duvarlardan birini devasa turkuaz çiçeklerle bezenmiş, çikolata renginde bir duvar kâğıdıyla kaplamıştım. Diğer üç duvarı krem rengine boyamış ve krem rengi eski kanepemizin üzerine koymak için turkuaz ve çikolata renginde kirlentler almıştım. Her ne kadar bu değişiklikten mali anlamda hiçbir avantaj elde etmesek de yeni dairemize taşındığımızda yaptığım ilk şey, sert ahşap döşemeleri sökmek ve zemini eski güzelliğine yeniden kavuşturmak olmuştu. Bize epey pahalıya mal olmuştu ama geçici olsa bile, insanın eviyle gurur duyması önemliydi. Dekorun geri kalanı için çok fazla para harcamamış olmama rağmen dairemiz modern, temiz ve özenli görünüyordu. Cole'un arkadaşlarını getirmekten utanmayacağı bir evdi. Tabii annemden utanmazsa.

Çoğu zaman, Cole ve bana dağıtılan elle başa çıkabiliyordum. Bugün ise biraz duygusaldım. Kendimi, aradığımı

huzur ve güvenden her zamankinden daha uzak hissediyordum. Bunalmamın nedeni belki de yorgunluğumdu.

Uyku zamanımın geldiğine karar vererek hızla koridorun sonuna doğru ilerledim. Sarhoş annemin odasından gelen horlamayı duymazdan gelmeye çalıştım. Sessizce odama girip kapımı kapattım. Sonunda kendimi dünyanın geri kalanından soyutlamayı becermiştim. Dairedeki en küçük oda benimkiydi. Odamda tek kişilik bir yatak, bir gardırop –eBay yığınınım dahil olmak üzere giysilerimin çoğu, Cole’un odasındaki gardıropların ortak kullandığımız kısımlarındaydı– ve kitaplarla dolup taşan birkaç raf vardı. Doğaüstü aşk romanlarından kurgusal olmayan tarih kitaplarına, elime geçen her şeyi okurdum. Her şeyi. Zamanda geri gitmek söz konusu olsa bile ruhumun farklı dünyaları ziyaret etmesine bayılıyordum.

Dolce & Gabbana elbisemi çıkardım ve kuru temizleme çantasına koydum. Elbiseyi satıp satmayacağımı zaman gösterecekti. Dairede dondurucu bir soğuk hüküm sürdüğünden hızla yünlü pijamalarımı üzerime geçirdim ve yorganın altına girdim.

Böylesine uzun bir günün ardından başımı yastığa koyar koymaz uykuya dalacağımı düşünürdüm. Yanılmışım.

Tavana bakarken Cam’in sözlerini tekrar tekrar zihnimde oynatıyordum. İnsanların değersiz olduğumu düşünmelerine alıştığımı sanırdım ama nedense, Cam’in tavrı sırtımdan bıçaklanmışım gibi hissetmeme neden oldu. Her şeye rağmen benden başka suçlanabilecek kimse yoktu.

Bu yolu ben seçmiştim.

Yan dönüp yorganı çeneme kadar çektim. Mutsuz değildim.

Ama mutlu olduğumdan da emin değildim.

Cole mutlu olduğu sürece benim mutluluğumun önemli olmadığını düşünüyordum. Annemiz annelik yapmak konusunda tam bir felaketti –on dört yıl önce kendime, küçük kardeşimle ilgileneceğime dair söz vermiştim. Önemli olan tek şey, değerli olduğunu bilerek büyümesi ve hayata istediğı gibi başlayabilmesi için ihtiyaç duyduğu şeyleri sağlayabilmemdi.

Öfkeyle elektrik faturasına bakarken o kadar da yorgun olmadığım bir anda faturayı tekrar incelemeye karar verdim. Sabahın köründe Cole'u uğurlamak için uyanmadan önce sadece birkaç saat uyuyabilmişim. Onu okula bırakmayı severdim. Sonra eve gelir ve zamanımın çoğunu evi temizleyerek ve annemin yıkanıp üstünü değiştirmesine yetecek kadar ayılmasına çalışarak geçirirdim. Televizyonda aptalca bir program izlemeye başladığı sırada da yiyecek bir şeyler almaya çıkardım.

Elektrik faturasını görünce yüzümü ekşittim. Bir gün bunları anlayıp anlayamayacağımı merak ediyordum. Tarife meselesini hiç anlamıyordum. Ama anlaşılan, hesaplandıkları zaman cebimde tek bir kuruş dahi bırakmama kararlıydılar. "Kan emici puştlar," dedim dişlerimin arasından faturayı sehpaya atarken. Henüz üzerindeki okul üniformasını çıkarmamış olan Cole'un yüzündeki şaşkın ifadeyi görmezden geldim. Beni taklit etmeye başlayacak kadar büyüdüğünden beri onun yanında küfür etmemeye özen gösteriyordum. Arada ağzımdan kaçırduğımda ise kendimden nefret ediyordum.

Belki hiç söylememişim gibi davranırsam o da öyle davranırdı.

Kendimi kanepeye attım ve gözlerimin arkasındaki baş ağrısını hafifletir umuduyla gözlerimi kapattım.

Cole'un ortalıkta dolaşıp durduğunu duyabiliyordum. Göğsüme minik bir şey düşmeden sadece birkaç saniye önce, açılan bir çekmecenin sesini duydum. Gözlerimi zar zor açtım ve göğsümdeki küçük şeye baktım.

Nikotin Sakızı.

Tiksinerek yüzümü buruşturdum ve tepemde dikilmiş bana bakan Cole'u kirpiklerimin arasından süzdüm. "Artık sakıza ihtiyacım yok."

Cole homurdandı ve omuzlarını silkti. Gittikçe hareketlerine alışmaya başlamıştım. "Sigarayı bırakmaya çalışırken de çok küfrediyordun."

Bir kaşımı kaldırdım. "Sigarayı üç ay önce bıraktım."

Yine o lanet olasıca omuzlarını silkti. "Sadece söylüyorum."

Sigaraya ihtiyacım yoktu. Uykuya ihtiyacım vardı. Tamam, bazen canımın gerçekten sigara *istediği* oluyordu. Fakat sonunda çaresizlik hissi gitmiş, bedenimdeki her sinir ucunun sigara diye çılgılık atmasının yarattığı asabiyetten kurtulmuştum. Sigarayı bıraktıktan sonraki birkaç hafta içinde, yemin ederim, tek bir sigara için birilerinin yüzünü parçalayabilirdim. Yapılacak en doğru şey olduğu için sigarayı bırakmaya karar verdiğimi söylemek isterdim. Ama hayır. Bazı arkadaşlarımın sigarayı bırakmaya çalıştığını ve bu çetin sınavdan pek de hoşlanmadığını görmüştüm. Hayatımda, listeye bir de sigara bağımlılığından kurtulmayı ekleyemeyeceğim kadar çok şey olup bitiyordu. Hayır, sigarayı hayatımda bana anlam ifade eden tek şey için bırakmıştım. O da şimdi yere uzanmış,

televizyonunun önüne serpiştirdiği kendisine ait çizgi roman çizimlerini inceliyordu.

Cole, yıllar önce sigaraların “kötü” olduğunu öğrendiği zaman sigarayı bırakmamı istemişti. Bu işin peşine düşmediğinden o zamanlar sigarayı bırakmayı denemiştim. Yedi yaşında küçücük bir çocuk olduğundan *Iron Man*’e duyduğu ilgi, benim kötü alışkanlıklarımdan daha önemliydi.

Birkaç ay önce, sağlık dersinde sigaranın akciğerlerde yol açtığı hasara ve akciğer kanseri gibi sonuçlarına dair oldukça iğrenç bir video izlemişlerdi. Cole artık akıllı bir çocuktü. Sigara içmenin ölüme yol açacağını tabii ki biliyordu. Her sigara paketinin üzerinde SİGARA İÇMEK ÖLDÜRÜR yazdığından asıl bilmeseydi endişelenirdim.

Fakat o güne kadar, sigaranın *beni* öldürebileceğini düşündüğünü sanmıyorum. Eve kavgacı bir ruh halinde geldi ve bütün sigaralarımı kırdı. Daha önce hiçbir şeye böylesine sert tepki verdiğini görmemiştim –yüzü öfkeden neredeyse morarmıştı ve gözleri alevler saçıyordu. Sigarayı bırakmamı istedi. Başka bir şey söylemesine gerek yoktu –ifadesi aklından geçenleri ele veriyordu.

Ölmeni istemiyorum, Jo. Seni kaybedemem.

Böylece sigarayı bıraktım.

Nikotin bantları ve sakızı aldım, korkunç yoksunluk dönemlerinden geçtim. Sigara fiyatlarının gittikçe artması bir yana, artık bantlara ve sakıza da para harcamak zorunda kalmadığım için para biriktirebiliyordum. Zaten sigara içmek sosyal ortamlarda da kabul görmüyordu. Joss, sigarayı bırakacağımı söylediğimde mutluluktan havaya uçmuştu ama ne zaman moladan dönsem sigara kokup kokmadığımı kontrol etmesine katlanmak zorunda kalmanın pek de hoş olmadığını itiraf etmek zorundayım.

“Ben iyiyim,” dedim Cole’a.

Hazırladığı çizgi romanın sayfalarından birine bir şeyler çizip duruyordu. Çocuk gerçekten yetenekliydi. “O zaman neden küfrediyorsun?”

“Elektriğe zam gelmiş.”

Cole bir kahkaha patlattı. “Neye zam gelmedi ki?”

Ah, o her şeyi bilirdi. Dört yaşından beri haberleri izlerdi. “Haklısın.”

“İşe gitmek için hazırlanmaya başlaman gerekmiyor mu?”

Homurdandım. “Evet, tamam, baba.”

Tekrar çizim defterine dönmeden önce beni bir kere daha omuz silkerek ödüllendirdi. Onun için artık sessiz olmamanın zamanı gelmişti. Kızıla çalan sarı saçları alnına dökülüyordu. Saçlarını arkaya doğru tarama isteğine karşı koymak için epey çaba sarf etmem gerekti. Saçları fazla uzamıştı ama saçlarını kestirmek için onu berbere götürmeme de izin vermiyordu.

“Ev ödevini yaptın mı?”

“Hı hı.”

Aptalca bir soruydu.

Şöminemizin üzerindeki saate göz attım. Cole haklıydı. Club 39’daki vardiyam için hazırlanma zamanı gelmişti. Bu gece Joss ile birlikte çalışacak olmak güzeldi. En yakın arkadaşınızla çalışmanın bazı güzel yanları vardı. “Haklısın. Kalksam iyi...”

Şangırını! “Hassiktir!”

Şangırtı ve küfür apartmanda yankılandı ve alt kat komşumuz bir süre önce taşındığından alt katımız boş olduğu için Tanrı’ya şükrettim. Yeni kiracının taşınacağı günü korkuyla bekliyordum. Annem “Jooooo!” diye bağırırdı yardıma muhtaç bir tavırla. “Johannaaaaa!”

Cole bana baktı. Çocuksu yüz ifadesinden ne kadar acı çektiğini anlasam da bakışlarında meydan okuma vardı. “Kafanı ona takma, Jo.”

Başımı hayır anlamında salladım. Midem düğümlenmişti. “Bu gece onunla uğraşmak zorunda kalmaman için bırak da ne istiyorsa yapayım.”

“JOOOOOO!”

“Geliyorum!” diye bağırdım ve omuzlarımı arkaya atarak kendimi onunla baş etmeye hazırladım.

Odasının kapısını savururcasına açtım. Onu yatağının yanında, yerde bulduğuma şaşırمامıştım. Çarşafa tutunmuş kendini yukarı çekmeye çalışıyordu. Başucundaki sehpanın üzerindeki cin şişesi paramparça olmuş, cam parçaları her tarafa saçılmıştı. Elini cam parçalarının üzerine koymak üzere olduğunu görünce koşarak yanına gittim ve kolunu kabaca yakaladım. “Yapma,” dedim yumuşak bir ses tonuyla. “Cam var.”

“Düştüm Jo,” diye inledi.

Başımı salladım ve ellerimi koltuk altına sokmak için öne eğildim. Zayıf bedenini yatağa zar zor yerleştirdikten sonra bacaklarını kaldırdım ve yorganla üzerini örttüm. “Şimdi şurayı temizlememe izin ver.”

“Biraz daha istiyorum, Jo.”

İç çektim. Başım göğsüme düştü. Annem Fiona tam bir alkolikti. Oldum olası içmeyi sevmişti. Ama ben daha gençken durum şimdiki kadar kötü değildi. Glasgow’dan Edinburgh’a taşınmamızdan sonraki iki yıl boyunca büyük bir özel temizlik şirketindeki işine devam edebildi. Mick Amca gittikten sonra daha fazla içmeye başladı ama sırtında sorun yaşamaya başladığında ve bel fıtığı olduğu ortaya çıktığında içki sorunu kontrol edilemez bir hal aldı. İşinden ayrıldı ve engelli maaşına bel bağladı. On beş

yaşındaydım. On altıncı yaşına basana kadar tek bir iş bulamadım. Hayatımız bok gibiydi. Sosyal yardımlarla ve annemin o zamana kadar biriktirdiği birkaç kuruşla geçinmeye çalışıyorduk. Sırtındaki sorun yüzünden annemin hareket etmesi –en azından yürüyüşe çıkması– gerekiyordu. Ama ağrısı gittikçe dayanılmaz bir hal aldı çünkü uzun saatler boyunca yataktan kalkmadan içiyor ve televizyonun önünde sarhoşluğun verdiği öfke nöbetleri geçiriyordu. On altı yaşında okulu bıraktım ve bir kuaförde danışma görevlisi olarak işe başladım. İki yakamızı bir araya getirmek için saatlerce nefes almadan çalıştım. İşin iyi yanı, lisede hiç yakın arkadaşım olmamasına rağmen kuaförde iyi arkadaşlar edinmiş olmamdı. Kronik yorgunluk sendromu hakkında muğlak bir makale okuduktan sonra, annemin kronik yorgunluk sendromundan mustarip olduğunu –ve Cole’la ilgilenmek için eve gitmem gerektiğini– söyleyerek çalışma saatlerim için bahaneler uydurmaya başladım. Bu çetrefilli hastalık konusunda çok az şey bildiğimden bu konuda konuşmak beni gerçekten üzüyor gibi davranıyordum. Bu bile gerçeklerden çok daha az utanç vericiydi.

Başımı kaldırıp kirpiklerimin arasından baktım. Bakışlarımdaki öfke, yataktaki kadını delip geçiyordu ama ürkmesine bile neden olmuyordu. Annem bir zamanlar göz alıcı bir kadındı. Boyumu, ince bedenimi ve ten rengimi ondan almıştım. Ama şimdi, dökülen saçları ve herbat bir hale gelmiş cildiyle kırk bir yaşındaki annem en az altmış yaşında gibi gösteriyordu.

“Hiç cinin kalmadı.”

Dudakları titredi. “Benim için biraz alabilir misin?”

“Hayır.” Asla almazdım ve Cole’un da onun için içki satın almasını yasaklamıştım. “Zaten işe gitmek için hazırlanmam gerekiyor.” Kendimi gelecek saldırıya hazırladım.

Dudakları aniden tiksintiyle kıvrıldı, kan çanağına dönmüş yeşil gözleri nefretle kısıldı. Nefreti, aksanının koyulaşmasına neden oldu. “Annene lanet olasıca bir içki bile alamıyorsun! Tembel sürtüğün tekisin! Oralarda ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun! Orospuluk yapmaktan başka bir şey bilmezsin sen! Seni becerecek her adamın önünde bacaklarını açarsın! Ben bir sürtük yetiştirdim! Lanet olasıca bir orospu!”

Annemin “bölünmüş kişiliğine” alışkındım. Ayaklarımı sürüyerek odadan çıktım. Oturma odasının kapısının önünden geçerken Cole’un kabaran öfkesini hissedebiliyordum. Bir süpürge bulmak için mutfığa gittim. Annemin sesi gittikçe yükseliyordu. Hakaretleri birer birer sıralamaya devam ediyordu. Oturma odasının önünden bir kere daha geçerken Cole’a baktım ve bir kâğıt parçasına bir şeyler karalamakta olduğunu gördüm. İyi olduğumu ona göstermek için başımı salladım ve annemin odasına doğru ilerlemeyi sürdürdüm.

“Ne yapıyorsun?” Kırılan şişeyi temizlemek için eğildiğim sırada zaten yeterince uzun süren tiradını kesti.

Onu duymazdan geldim.

“Bırak onları!”

“Bırakırsam bir yerlerini kesersin, anne.”

Bir kere daha inledi. Değişikliği hissedebiliyordum. O kadar uzun zamandır onunla uğraşıyordum ki hangi kişiliğiyle karşı karşıya kalacağımı biliyordum. Sadece iki seçenek vardı: zavallı tatlı şey ya da şirret kadın. Zavallı tatlı şey sahnedeki yerini almak üzereydi. “Üzgünüm.” Hıçkırdı ve sessizce ağlamaya başladı. “Öyle demek istememiştim. Seni seviyorum.”

“Biliyorum.” Ayağa kalktım. “Ama senin için içki satın alamam, anne.”

Kaşları çatık vaziyette oturdu. Başucundaki sehpanın üzerinde duran cüzdanına uzanmaya çalıştığı sırada elleri titriyordu. "Cole alır. Param var."

"Anne, Cole henüz çok küçük. Ona içki satmazlar." Cole'un ona yardım etmek istemediğini düşünmesini istemiyordum. Ben isteyken Cole'un annemin huysuzluğuyla baş etmek zorunda kalmasına dayanamazdım.

Kolu yatağa düştü. "Ayağa kalkmama yardım eder misin?"

Bu, kendi başına dışarı çıkacağı anlamına geliyordu. Onunla tartışmamak için dilimi ısırđım. İşe gitmek üzere evden ayrılacaksam onun zavallı tatlı şey olarak kalmasına ihtiyacım vardı. "Şu camları toplamama izin ver. Ondan sonra sana yardım etmek için döneceğim."

Odasından çıktığım anda Cole'un koridorda durmuş beni beklediğini gördüm. Ellerini bana doğru uzattı. "Onları bana ver." Başıyla cam parçalarına işaret etti. "Sen ona yardım et."

Göğsüme bir sızı saplandı. O iyi bir çocuktı. "İşin bittikten sonra çizgi romanını alıp odana git. Bu gece onun gözüne görünme."

Başını salladı ama bana arkasını dönerken bedendeki gerilimin arttığını görebiliyordum. Büyüyordu. Durumumuz ve bu konuda hiçbir şey yapamıyor olması nedeniyle gittikçe öfkeleniyordu. Sadece dört yıl daha dayanmasına ihtiyacım vardı. Ondan sonra on sekiz yaşına basacak ve onu yasal olarak buradan çıkarıp annemden uzaklaştırabilecektim.

Joss durumum hakkındaki gerçekleri öğrendiğinde neden sadece Cole'u alıp oradan ayrılmadığımı sormuştu. Cole'u ondan uzaklaştıramamıştım çünkü annem böyle bir şey yaparsam polisi aramakla tehdit etmişti –yanında

ona hizmet edecek birilerinin olmasını ancak böyle garanti altına alabiliyordu. Cole'un velayetini alamama riskim olduğu için mahkemeye bile başvuramamıştım. Eğer sosyal hizmetler annem hakkındaki gerçekleri öğrenseydi büyük ihtimalle Cole'u bakımevine yerleştirirlerdi. Dahası babamla irtibat kurlarlardı ki o adamın hayatımıza tekrar girmesini gerçekten istemiyordum.

Anneme dışarı çıkmasına yetecek kadar çeki düzen vermem yarım saatimi aldı. Kalabalık caddelerdeki barlara ya da restoranlara girip çıkması konusunda endişelenmeme gerek yoktu çünkü durumundan en az bizim kadar utanıyor gibi görünüyordu. Onu dışarı çıkmaya motive eden tek şey içki içme isteğiydi. Ama buna rağmen, sık sık dışarı çıkmamak için içkisini İnternet'ten satın aldığı da oluyordu.

Duşa girip işe gitmek için hazırlandığım sırada annem elinde cin şişeleriyle geri döndü. Televizyonun karşısına oturdu. Cole'a odasına gitmesini söylediğim için memnundum. Cole'un odasının kapısını aralayıp başımı içeri soktum ve tıpkı her zaman yaptığım gibi, eğer bana ihtiyacı olursa işyerimden arayabileceğini söyledim.

Evden çıkarken anneme veda etmedim. Hiçbir anlamı olmayacaktı.

Binadan çıktım ve kendimi geceye hazırladım. İşime odaklanabilmem için endişelerimi ve öfkemi bir kenara bırakmalıyım. Canım yürümek istediğinden evden erken çıkmıştım. Londra Caddesi boyunca hızlı adımlarla yürüdüm. On beş dakikalık yürüyüşü on dakikaya düşürmüştüm ama aşınası olduğum Leith Yolu'na gelince yavaşladım. Eski dairemizin altındaki Hint restoranından harika kokular yükseliyordu ama kuru ve soğuk gece havası biraz olsun kendime gelmemi sağladı. Restoranlarla

ve mağazalarla dolu geniş ve kalabalık sokağı çabucak kat ettim. Edinburgh Tiyatrosu'nu ve Omni Centre'ı geçtim ve tiyatroya ya da sinemaya giderek geçireceğim bir gece için giyinmiş olmayı diledim. Leith Yolu'nun üst tarafından karşıdan karşıya geçtim, Picardy Meydanı'na döndüm ve George Sokağı'na yöneldiğim anda evdeki manzarayı arkamda bırakabilmek için dua ettim.

Müdürümüz Su garip saatlerde çalışırdı. Uzun süredir yanında çalışan kişilerin ve güvenlik görevlilerinin mekânla ilgileneceğine güvenerek haftasonlarında nadi-ren işe gelirdi. Bazen pazartesi den çarşambaya sadece geceleri çalışır, en yoğun olduğumuz günler olan perşembe-den cumartesiye ise ortadan kaybolurdu. Bunu önemsemi-yordum. Özellikle gündüz çalıştığım yerdeki patronumun ne kadar rahatsız edici olduğu düşünüldüğünde ensem-den ayrılmayan bir müdürün olmaması aslında iyi bir şeydi.

Su'ya Cam'in numarasını vermemek aklımın ucundan bile geçmemişti. Bana karşı tam bir pislik gibi davran-mış olabilirdi ama işsiz olması, onun için üzölmeme neden oluyordu. Kaderin de aynı şekilde düşündüğünü tahmin ettim çünkü çok uzun zamandır ilk defa Su'yu mekândan ayrılmadan yakalayabilmişim. George Sokağı'ndan bara inen merdivenlerin tepesinde karşılaştık. Öylesine çaresiz bir şekilde kulüpten uzaklaşmaya çalışıyordu ki kaçması-nı önlemek için kelimenin tam anlamıyla yolunu kesmek zorunda kaldım.

“Jo, nasılsın?” diye sordu. Bana bakmak için başını çevirdiği sırada neredeyse ayak parmak uçlarında zıplı-yordu. Bir elli boylarındaki Su, kıvrırcık saçlı, enerji dolu,

kırklarında ve akli bir karış havada gibi görünen ufak tefek bir kadındı. Club 39'u işletiyor olması beni daima şaşırtırdı ama mekânın sahibi olan Oscar isimli bulunması zor adam, Su'nun en yakın arkadaşlarından biriydi.

Kadına bakarak parlak bir biçimde gülümsedim. "Hâlâ barmen arıyor musun?"

Su derin bir iç çekti, ellerini paltosunun ceplerine soktu. "Evet, arıyorum. Craig gibi bir adam istiyorum. Bir sürü kız başvurup duruyor ama Craig kadar seksi tek bir adamın başvurduğu yok."

Ve baştan çıkarıcı.

Club 39'da çalışan tüm barmenlerin baştan çıkarıcı olduğunu fark etmemek elde değildi ama bunu işyeri ahlakını takmadan böylesine doğrudan duyunca bir kahkaha patlatmadan edemedim. Yapmacık bir gülümsemeyle durumu derhal geçiştirdim. "Sorununa bir çözüm önerebilirim." Cep telefonumu çıkardım. "Adı Cam, barmenlik deneyimi var, işe hemen başlayabilir ve bir hayli seksi." *Aslında tam bir pislik ama yakışıklı olanından.*

Su, Cam'in telefon numarasını kocaman, bulaşıcı bir gülümsemeyle aldı. "Umut verici görünüyor, Jo. Teşekkürler."

"Sorun değil."

Birbirimize iyi geceler diledik ve bodruma giden basamakları hızla inmeye başladım. Güvenlik görevlisi Brian'a ve o günkü kapı görevlisi Phil'e gülümseyerek merhaba dedim.

"İyi akşamlar, Jo." Brian yanından geçerken bana göz kırptı.

"İyi akşamlar. Senin hatun doğum gününü unuttuğun için seni affetti mi?" diye sordum. Adamın cevabını beklerken merdivenlerde yavaşlayıp ona doğru döndüm. Zavalı Brian, cumartesi gecesi işe geldiğinde çok kötü bir

ruh halindeydi. Karısının doğum gününü unutmuştu ve on yıllık karısı Jennifer sinirlenmek yerine kırılmıştı. Kadın ağlamıştı. Tam bir bozayı gibi görünen ancak aslında sevimli bir adam olan Brian perişan haldeydi.

Yüzündeki sırtışı bakılırsa artık pek de üzgün değildi. “Ah, evet, tıpkı senin dediğin gibi ortamı hazırladım. Tıkır tıkır işledi.”

Kıkırdadım. “Bunu duyduğuma sevindim.” Brian’a barda çalışan öğrencilerden biri olan Sadie ile konuşmasını tavsiye etmişim çünkü kız, Edinburgh Üniversitesi’ndeki film kulübündeydi. Jennifer’ın en sevdiği filmi –*Subay ve Centilmen*– kendisine özel bir gösterimde izleyebilmesi için Brian’ın kızla konuşabileceğini ve kızın da üniversitenin projektörlerinden birini kullanmak için üniversiteden izin alabileceğini düşünmüştüm.

“Hâlâ şu piyango talihlisiyle mi çıkıyorsun, Jo?” diye sordu Phil. Bakışlarıyla beni tepeden tırnağa inceledi. Oysa görülecek hiçbir şey yoktu –kışlık kalın kabanıma sarınmışım.

Başımı hafifçe yana döndürdüm, artık flörtöz bir tavırla gülümsüyordum. Phil benden sadece birkaç yaş büyüktü, bekârdı, sevimliydi ve bir an olsun vazgeçmeden bana çıkma teklif ediyordu. “Evet, Philip.”

Derin bir iç çekti. Gözleri, kulübün kapısındaki yanıp sönen ışıklar yüzünden parıltılar saçıyordu. “Ayrıldığınız zaman bana haber ver. Yaslanıp ağlayabileceğin epey geniş omuzlarım var.”

Brian kıkırdadı. “Böyle saçmalamasan belki onunla bir şansın olurdu.”

Phil burnundan soludu ve Brian’a küfretti. Bu artık bir ritüele döndüğünden güldüm ve onları, didişmeleriyle baş başa bıraktım.

“İşte, geldi.” Boş bara girdiğimde Joss bana bakarak sırtıyordu. Bara dayanmıştı ama suratımı gördüğü anda yüzündeki ifade değişti. “Bir şey mi oldu?”

“Bu akşam” –gerçekten yalnız olduğumuzdan emin olmak için çevreme baktım– “annemle biraz sorun yaşadık.” Merdivenlerden indim ve bara girdim. Sürtünerek Joss’un yanından geçtikten sonra ayak seslerinin küçük personel odasına kadar beni takip ettiğini duydum.

Ben çantamı kilitli dolabıma tıkıştırmaya çalışırken “Ne oldu?” diye sordu Joss.

Ona döndüm ve kabanımı çıkardım. Aynı üniformayı giyyorduk –sağ tarafında CLUB 39 yazan beyaz, askısız bir üst ve uzun bacaklarımın daha da uzun görünmesine yol açan siyah, dar paça bir kot.

Joss düşünceli bir tavırla önümde dikildi. Gür sarı saçları dağınık bir şekilde toplanmıştı. Dudaklarını büzüştürmüş, kedilerinkine benzeyen egzotik gri gözlerini bana dikmişti. Joss alışlagelmiş bir güzelliğe sahip değildi ama inanılmaz seksiydi. Braden’in neden ona tutulduğunu anlayabiliyordum. Karizmatik zekâsı, hiç çaba harcamasına gerek bırakmayan bariz seksiliğine o kadar aykırıydı ki her erkeğin merakını cezbederdi.

Evet. Tam bir çifttik. Ve iyi bahşiş alıyorduk.

“Annem yataktan düştü, son cin şişesini kırdı ve ona içki almayacağımı söylediğimde her zamanki aksiliği tuttu. Sakinleştikten sonra evden çıkıp içki alabilmesi için hazırlanmasına yardım etmek zorunda kaldım.” Kızgınlıkla söyledim. “Ve de Cole’u onunla yalnız bırakmak...”

“Başının çaresine bakacaktır.”

Başımı evet manasında salladım. “Gece boyunca onun için endişeleneceğim. Telefonumu yanıma alsam senin için sorun olur mu?”

Joss'un kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Tabii ki hayır. Ama sorununun çözümünü biliyorsun, değil mi?"

"Bir masal perisi mi?"

"Evet." Yüzüne muzip bir gülümseme yerleştirdi. "Aslında bir masal perisi değil de ancak masallarda bulabileceğin takım elbiseli bir mağara adamı."

Ne demek istediğini anlamamıştım.

"Braden! Sana defalarca onunla çalışmanı teklif etti, Jo. Yarı zamanlı ya da tam zamanlı. Kabul et gitsin. Tam zamanlı pozisyonu kabul edersen gündüzleri çalışacaksın ve böylece, geceleri Cole'dan uzak kalıp onun hakkında endişelenmek zorunda kalmayacaksın."

Joss'un yanından geçip bara girerken sadece minnet duymaya çalıştım. Rahatsızlığımı gizlemek için gerçekten kendimi zorlamam gerekmişti. "Joss, hayır."

Beni takip etti. İnsanlar *ona* yanıt vermek istemediği sorular yönelttiğinde takındığı inatçı ifadeyi görmek için yüzüne bakmam gerekmiyordu. "Bir çözüm arayışında değilsen neden bana bunları anlatıyorsun ki?"

Kısa, beyaz önlüğümün arkasını bağlamaya çalışırken "Bu bir çözüm değil," dedim sessizce. "Bu bir sadaka." Dudaklarımdan dökülen sözcüklerin etkisini yumuşatmak için gülümsedim.

Arkadaşım bu gece gülümseyeceğe benzemiyordu. "Her şeyi tek başımıza yapamayacağımızı öğrenmemin epey uzun sürdüğünü biliyorsun."

"Tek başıma değilim. Cole var."

"Tamam." Joss başını salladı ve bana doğru bir adım daha attı. Hafifçe ona döndüm, ses tonu yüzünden mide-me bir sancı girdi. "Ne olursa olsun söyleyeceğim."

Kendini hazırla, Jo.

"Malcolm'un ya da tüm o heriflerin yardımını kabul

ediyorsun da neden benim yardımımı kabul etmiyorsun?"

Çünkü bunlar tamamen farklı şeyler! "Arada fark var," dedim yumuşakça. "Bu, parası olan bir adamla ilişki yaşımanın getirilerinden biri. Birçok konuda başarılı değilim, Joss. Ellie gibi bir akademisyen ya da senin gibi bir yazar değilim. Ben bir sevgiliyim. İyi bir sevgiliyim ve erkek arkadaşım cömert davranarak bana karşı hissettiği takdiri gösteriyor."

Joss'un gözlerinde patlak veren öfke dalgası karşısında dehşete düştüm ve istemsiz olarak geriye doğru bir adım attım. "Bir: Söylediklerinden çok daha fazlasısın. İki: Kendini kaliteli bir orospu gibi tanımladığının farkında mısın?"

Bunları söylemek yerine bana bir yumruk atsa da olurdu. Kelimeleri beni derinden yaralarken, gözlerimdeki yaşları saklamaya çalışarak acıyla geriledim. "Joss..."

Yüzünden pişmanlığın gelip geçtiğini gördüm. Başını eğdi. "Sen böyle bir insan değilsin, Jo. İnsanların senin hakkında böylesine boktan şeyler düşünmelerine nasıl izin veriyorsun? Seni tanımadan önce karizmatik ama servet avcısı bir kadın olduğunu düşünüyordum. Seni tamamen yanlış tanımışım –herkes yanlış tanıyor. Onların böyle düşünmesine izin veriyorsun. Seninle konuşma tarzı yüzünden Craig'i kaç defa tekmelemek istediğimi biliyor musun? Kimse sana saygı göstermiyor, Jo, çünkü saygı görmeyi istemiyorsun. Hakkındaki gerçekleri öğrendiğimden beri henüz bir yıl geçti ve bunu değiştirmekte zorlanıyorum. Sen nasıl başarıyorsun bilmiyorum. Hatta başarabildiğinden bile emin değilim."

Kapıdan kahkaha ve konuşma sesleri gelince Joss, gecenin ilk müşterileri için hazırlık yapmak üzere benden uzaklaştı. Biraz dumura uğramış biraz da acı içinde onu

izledim... Sanki biri canlı canlı derimi yüzmüştü, her yanımdan kanlar akıyordu.

"Sana saygı duyuyorum," dedi hafifçe. "Gerçekten. Neden böyle davrandığını biliyorum. Seni anlıyorum. Daha önce seninle aynı durumda olan biri olarak sana şunu söylemek istiyorum: saçmalamayı kes ve yardım iste."

Müşteriler kulübe girdi. Sanki az önce en yakın arkadaşım kendimle ilgili en büyük korkularım konusunda üzerime gelmemiş gibi yüzümde sahte bir gülümsemeyle onlara servis yapmak için döndüm.

Gece ilerledikçe Joss'un düşüncelerini zihnimden uzaklaştırmayı başardım ve yakışıklı müşterilerle flört etmeye başladım. Barın üzerinden onlara doğru eğilerek kulaklarına fısıldıyor, yaptıkları şakalara gülüyor –iyi olanlara da aptalca olanlara da– ve genellikle, daha önce hiç olmadığı kadar iyi zaman geçiriyormuş gibi davranıyordum.

Bahşiş kutusu hızla doldu.

Breitling marka spor saat takan, otuzlarındaki çekici bir adam bardan ayrılmadan hemen önce bana telefon numarasını verince bir kokteyl hazırlamakta olan Joss enseme bitti.

Kaşlarını sorgularcasına kaldırmıştı. "Daha dün akşam Malcolm'dan ne kadar hoşlandığını anlatmıyor muydun?"

Birkaç saat önce canlı canlı derimi yüzdüğü için hâlâ kırgın olduğumdan lakayt bir tavırla omuzlarımı silktim. "Sadece seçeneklerimi değerlendiriyorum."

Derin bir iç çekti. "Az önce seni kırdıysam özür dilerim."

Özrünü kabul etmeye hazır olmadığımdan, söylediklerini duymazdan gelip başımı sallayarak barın içinde yürüdüm. "Müşterin seni bekliyor."

Gecenin geri kalanında onunla konuşmaktan kaçındım ve Cole'un bana ulaşmaya çalışıp çalışmadığını görmek için sık sık telefonumu kontrol ettim. Aramamıştı.

Kulüp kapanıp da ortalığı temizledikten sonra kabanımı giyerken Joss tarafından bir köşeye sıkıştırıldım.

"Tam bir baş belası olduğunu biliyorsun, değil mi?" Kendi kabanına uzanırken kızgınlıkla söylendi.

Homurdandım. "Bu şu ana kadar duyduğum en kötü özürdü."

"Öyle açık bir şekilde üzerine geldiğim için özür dilerim. Ama söylediklerimden pişman değilim."

Çantamı dolaptan çıkartırken Joss'a yorgun bir bakış attım. "Bir zamanlar, insanların hayatlarını nasıl istiyorlarsa öyle yaşamalarına izin verirdin. İstenmediğin yerlere burnunu sokmazdın. Bu alışkanlığını gerçekten çok severdim."

Homurdanma sırası Joss'taydı. "Evet, biliyorum. Ben de o huyumu çok severdim. Ama Braden beni değiştiriyor." Dudakları hoşnutsuzlukla büküldü. "Burnunu sokması istense de istenmese de önemseydiği insanların hayatlarına burnunu sokmak gibi bir huyu var."

Birkaç saat önceki tartışmamızdan kaynaklanan acının bir kısmının hafiflediğini hissettim. Acının üzerini ılık bir merhem kaplamıştı. "Beni önemseydiğini söylemek mi istiyorsun?"

Joss kendi çantasını aldı ve odayı arşınlayarak yanıma geldi. Meydan okuyan gri gözleri, şaşırtıcı bir duygusallıkla yumuşamıştı. "Şu ana kadar tanıdığım en iyi insanlardan birisin ve böyle boktan bir durumda olmana rağmen kimsenin sana yardım etmesine izin vermemenden nefret ediyorum. Ellie ile tanışmamdan birkaç ay sonra, ona daha fazla güvenmemi dilediğini söylemişti. Sonun-

da, bunun onun için ne anlama geldiğini anlayabiliyorum –birine ihtiyacım olduğunu görüyordu ve onun, ihtiyacım olan kişi olmasına izin vermiyordum. Ben de seninle ilgili benzer şeyler hissediyorum, Jo. Daha yaşayacak uzun yılları olan iyi bir insan görüyorum ama o, kaçınılmaz acıyla sonuçlanacak bir yolu takip etmeyi tercih ediyor. Benim düştüğüm hataları yapmanı engelleyebilirsem... Neyse, nasıl olsa er ya da geç engelleyeceğim.” İnatçı bir tavırla sıırıttı. “Kuşatmaya hazır ol. İşi ustasından öğrendim.” Gözleri beklentiyle parıldadı. “Ve kendisi şu anda dışarıda beni bekliyor. Şimdi gitsem iyi olacak.”

Tehdidine cevap veremeden gitti. Ne demek istediğinden tam olarak emin değildim ama canı istediğinde dünyadaki en kararlı insan olabildiğini biliyordum. Kurtarmaya kararlı olduğu kişi olmayı istemiyordum.

Kulağa epey yorucu geliyordu.

dört

“Üzgünüm, Malcolm ama yapamam.” Savaşçı kadını oynamaya çalışırken mideme oturan endişeyle birlikte kalp atışlarımın hızlandığını hissedebiliyordum. Onun cömert teklifini reddediyor olmaktan nefret ediyordum. Bir kere her şeye “hayır” demeye koyulduğumda genellikle yokuş aşağı yuvarlanmaya başladım.

Telefonun diğer ucundan “Emin misin?” diye sordu sessizce. “Nisan ayına kadar olmayacak. O zamana kadar haftasonu boyunca annenle ve Cole’la ilgilenecek birini bulabilirsin.”

Malcolm beni Paris’e götürmek istiyordu. Paris’e götürülmek istiyordum. Daha önce İskoçya’dan hiç ayrılmamıştım ve yetiştirildiğim yerin dışındaki dünyayı görmek isteyen, benim yaşımdaki çoğu insanla aynı durumda olduğumu tahmin ediyordum.

Ama hayalimin gerçekleşmesi mümkün değildi.

“Onlar söz konusu olunca kimseye güvenmiyorum.”

Neyse ki Malcolm’un iç çekişi kulağıma pek de bıkkın gelmedi ve şaşırtıcı bir şekilde “Anlıyorum, bebeğim. Bu konuda endişelenmene gerek yok,” dedi.

Tabii ki endişeleniyordum. “Emin misin?”

“Endişelenmeyi kes.” Malcolm hafifçe güldü. “Dünyanın sonu değil, Jo. Aileni böylesine önemsemenden hoşlanıyorum. Gerçekten takdire şayan.”

Göğsümde peydahlanan ısı ve zevk dalgası yanaklarıma yükseldi. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

Bir anlığına nasıl cevap vereceğimi bilemedim. “Hayır,” demiş olmama rağmen böylesine tasasız davranmasından hoşlanmıştım ama endişelenmemek elimde değildi. Ancak bu defa farklı bir nedenden ötürü endişe duyuyordum.

Malcolm’a duyduğum ilgi her geçen gün artıyordu. Tıpkı umutlarım gibi.

Geçmişim bana, umudun bel bağlanamayacak kadar kırılğan bir şey olduğunu öğretmişti.

“Jo?”

Tüh. “Üzgünüm. Hayallere dalmışım.”

“Umarım benim hakkımdadır.”

Sırıttım ve mırıldanır gibi konuşmaya başladım. “Kendimi affettirmek için bu gece işten sonra sana gelebilirim.”

Malcolm’un sesi derinleşti. “Dört gözle bekleyeceğim.”

Telefonu kapattık. Elimdeki telefona bakakaldım. Lanet olsun. Umut etmeye *başlamıştım*.

Bu defa işlerin gerçekten yolunda gideceğini umuyordum.

“Braden’a göre seni pusuya düşürmüşüm.”

Çantamı dolaba sokmaya çalışırken şaşkınlıkla kafamı kaldırdım. Cuma gecesiydi ve bar çoktan dolmuştu. İşe çok geç kalmıştım. Joss’la veya Craig’in yerine bakan

Alistair'le sohbet etmeye zamanım yoktu. Kalabalığın rehavete kapıldığı bir anda çantamdan sakız ve portakal suyu almak için içeri geçmiştim. "Pardon?"

Joss personel odasının girişinde, kapıya yaslanmış duruyordu. Arkasındaki bardan gelen müzik çok gürültülüydü. Yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı. "Dün gece sana söylediklerimi Braden'a anlattım. Seni pusuya düşürdüğümü söyledi."

Gülümsedim. "Belki biraz."

"Öğrenmem gereken çok şey varmış."

Bunu duymak kaşlarımı kaldırmama yetti. "Görünen o ki onun da öğrenmesi gereken çok şey var."

"Evet." Joss kızgınlıkla söylendi. "Kolunda yumruğum kadar bir morluk var. Ukala pislik." Omuzlarını silkti. "Yani, belki de, küçük bir olasılık bile olsa, biraz haklı olabilir."

Halinden o kadar memnun değilmiş gibi görünüyordu ki neredeyse kakhaha atacaktım. "Joss, iyi bir arkadaş olmaya çalışıyordun."

"Braden sinsi davranmam gerektiğini söylüyor. Bu da her ne olursa olsun 'orospu' kelimesini kullanamayacağım anlamına geliyormuş."

İrkildim. "Ah, evet, iyi olur."

Joss bana doğru bir adım attı. Kendinden emin havası uçup gitmiş gibiydi. "Dün gece söylediklerimin hepsi yanlıştı. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bundan sonra işime burnunu sokmayacak mısın yani?"

Dudağını büktü. "Evet, tamam."

"Joss..."

"Sadece kendimi bu konuda geliştireceğim. Daha az pusu, daha çok kuşatma."

Yine o kelimeyi kullanmıştı. “Bence, gerçekten ‘sinsi-ce’ davranmaya çalışıyor olsaydın beni ‘acıyla son bulacak yolumdan’ döndürme planlarını benimle paylaşmazdın.”

Joss kollarını göğsünde kavuşturdu, gözlerini kısmış bana bakıyordu. “Benim kelimelerimi bana karşı kullanmaya kalkma, hanımefendi.”

Teslim olurcasına ellerimi havaya kaldırdım. “Ya, sadece söylüyordum.”

“Hanımlar!” Bara çıkan kapının eşiğinde Alistair’in başı belirdi. “Biraz yardım!”

Sakızımı aldım ve hızla Joss’un yanından geçtim. Gerçekten kendisini kötü hissettiğini fark ettiğimden ona gü-lümsedim. “Sana kızgın değilim, biliyorsun.” Omzumun üzerinden dönüp bakınca beni takip ettiğini gördüm.

Başını salladı. Sanki umurunda değilmiş gibi omuzla-rını silkti ama gerçekten önemseydiğini biliyordum. Ona kızgın olmamamın nedeni de buydu. “Tamam, iyi.”

Bara girdiğimiz anda tezgâhın öteki tarafında bekle-yen müşterileri gördük.

“Neyse, sen ve Cole pazar akşamı yemeğe geliyorsunuz, değil mi?”

Nichols ailesini ve Elodie’nin ağız sulandırıcı akşam yemeklerini düşünerek ona sııttım. “Asla kaçırmam.”

Nichols’ların evi, Cole ile birlikte büyümeyi dilediğim gibi bir evdi. Stockbridge’de bulunan harika bir daire ol-masının bununla hiçbir ilgisi yoktu. Asıl önemli olan, sa-mimiyetle ve gerçek aile bağlarıyla dolu olmasıydı.

Elodie Nichols, Ellie’nin annesiydi. Genç yaşlarda Braden’in babasına, Douglas Carmichael’a vurulmuş ve hemen ardından hamile kalmıştı. Douglas ilişkilerine son verdiğinde ise kadına mali açıdan destek sunmuş ve sadece ilgisiz bir baba figürü olabilmıştı. Braden ailenin

sorumluluğunu üstlenmiş, küçük kız kardeşini kanatları altına almış ve büyümüş de küçülmüş bir babayı canlandırmıştı. İkisinin arasından su sızamıyordu - hakikaten Braden, Elodie'ye ve kocası Clark'a kendi annesinden bile daha yakındı. Douglas'a gelince; parasını Elodie'ye ve işini Braden'e bırakarak üç yıl önce ölüp gitmişti.

Ellie'nin dünya tatlısı iki küçük kardeşi vardı - Cole'dan bir buçuk yaş büyük olan Hannah ve henüz on bir yaşındaki Declan. Düzenli olarak verdikleri akşam yemeklerine Cole'u da götürdüğüm zaman bu iki utangaç ergen birlikte zaman geçirmiyordu. Bu hiç de şaşırtıcı değildi. Declan her defasında bir yolunu bulup Cole'un tüm zamanını onunla geçirmesini sağlıyordu -Declan'ın zombiye dönüşene kadar oynayabilecekleri büyük bir video oyunu koleksiyonu vardı.

Joss sekiz ay kadar önce Ellie'yle beni bir akşam dışarı çıkarmıştı. En fazla beş dakika sonra ikisinin kanatları altına alındığımı hissetmiştim. Ellie ilk fırsatta beni ailesinin pazar akşamı vereceği yemeğe davet etmişti. Joss orada durmuş başka birinin daha Ellie'nin müdahalesine maruz kalmasını zevkle izlerken Cole'u da getirmem konusunda ısrar etmişlerdi. Çeşitli bahaneler uydurarak iki ay kadar geçiştirdikten sonra tekliflerini geri çevirmenin kaba kaçacağını hissettiğim noktaya gelmiştim. Cole'u da yanımda sürüklemiştim ama ikimiz de o kadar çok eğlenmiştik ki o zamandan beri Nichols'ların pazar yemeklerine elimizden geldiğince katılmaya çalışıyorduk.

Cole'un da benim de, kendimiz gibi davranabildiğimiz tek yer olduğundan onlarla birlikte zaman geçirmeyi seviyordum. Joss, pazar akşamı grubumuza her ne söylediyse kimse annem hakkında bir şey sormuyordu. Böylelikle Cole ve ben, birkaç saatliğine dahi olsa dinlenme fırsatı buluyorduk.

Ayrıca, Elodie anaçlığın beden bulmuş haliydi. Hayatımız boyunca doğru düzgün bir anneden mahrum kaldığımızdan ikimiz de bizimle ilgilenilmesinden keyif duyuyorduk.

Pazar akşam yemeklerinde Nichols çifti, Ellie ve erkek arkadaşı, Adam, Braden ve Joss'la bir araya geliyorduk.

Yemeğin pişmesini beklerken genellikle Hannah'yla zaman geçirirdim. Hannah ve büyüleyici ablasının, tipleri benzediği gibi huyları da benziyordu. Yaşına göre zaten uzun olan Hannah, o konuda da ablasının ayak izlerini takip edecekse daha fazla uzamayacaktı. Boyu çoktan bir altmışa ulaşmıştı. Açık sarı kısa saçları, hoş kâküllerinin altında kalan iri kahverengi gözleri, gamzeli yanağıyla ve tapılası güzellikteki çehresiyle kesinlikle baş döndürücüydü. Benim asla sahip olamadığım kadar kadınsı vücut hatlarına sahip olacaktı. Çoktan dikkat çekici bir dekolteye ve kıvrımlı kalçalara kavuşmuştu bile. On altısına ramak kalmış on beş yaşında genç bir kız olmasına rağmen on sekizinde görünüyordu ve eğer bu kadar utangaç davranmasaydı büyük ihtimalle kapısının önünde sıraya dizilen oğlanlar Clark'ın tepesini attırıyor olurdu.

En az benim kadar büyük bir kitap kurdu olan Hannah, edebiyatın ve ödevlerinin arkasına saklanmayı tercih ediyordu. Daha dışa dönük olmamasının büyük kayıp olduğunu düşünüyordum çünkü harika bir kişiliği vardı. Gözlerinden zekâ fışkırıyordu, kibardı, eğlenceliydi ve ablasından biraz daha kurnazdı. Ben kızın geniş yatak odasında oturmuş kitaplarımı incelerken, aklına ne gelirse anlatıyordu.

"Bu iyiydi," dedi Hannah. Dizüstü bilgisayarında ne yaptığını görmek için başımı ona doğru çevirdim. Anlaşılan Facebook'taki arkadaşlarından daha ilgi çekici bir şey yapmıştım.

“Bu mu?” Elimde tuttuğum gençlere yönelik kitabı havada salladım. Genellikle genç yetişkin kitapları okumazdım ama Joss öyle büyük bir iştahla anlatmıştı ki denemeye karar vermiştim. Hannah, kişisel kütüphanem gibi davrandığından beni tonlarca para harcamaktan kurtarıyordu.

Başını evet anlamında salladı ve gülümsedi. Sol yanadaki gamze görülmeye değerdi. Gerçekten çok sevimli ve güzel bir kızdı. “O kitaptaki erkek karakter çok seksi.”

Kaşımı hafifçe yukarı kaldırdım. “Kaç yaşında?”

“Yirmi dört.”

Şaşkın şaşkın gülümsedim ve kitabı karıştırdım. “Güzel. Gençlere yönelik kitapların bu kadar müstehcen olduğunu kim bilebilirdi ki?”

“Ana karakter on sekiz yaşında. Yani müstehcen ya da o tür bir şey değil.”

“Bunu öğrendiğime sevindim.” Dizlerimin üstünde oturduğum pozisyonundan kalkıp Hannah’nın devasa yatağının etrafından dolaşarak kendimi kızın yanına bıraktım. “Masumiyetimi elimden almasını istemezdim.”

Hannah kıkır kıkır güldü. “Sanırım Malcolm bunu çoktan yaptı.”

Dalga geçercesine “Sen o konuda ne bilirsin ki? Dikkatini çeken biri mi var?” diye sordum.

Ona ne zaman bu soruyu sorsam yaptığı gibi başını hayır anlamında sallamasını ve homurdanmasını beklemiştim. Oysaki solgun yanakları kıpkırmızı kesildi.

İlginç.

Oturdum ve tüm dikkatini bana verebilmesi için dizüstü bilgisayarını kucağından alıp yatağa koydum. “Bana her şeyi anlat.”

Göz ucuyla bana baktı. “Ama kimseye anlatamazsın. Ellie’ye, Joss’a ya da anneme bile...”

İçimdeki gittikçe büyüyen heyecan dalgasını bastırma-ya çalışarak çabucak “Söz veriyorum,” diye yanıtladım. İlk aşklar daima heyecan verici olurdu.

Gizlemeyi başaramadığım beklentime karşı suratını asan Hannah başını hayır anlamında salladı. “Kimseyle çıktığım yok.”

Sırıttım. “Ne yapıyorsun o zaman?”

Kararsızlıkla omuzlarını silkti. Gözleri aniden umutsuzlukla doldu. “Beni, benim onu sevdiğim gibi sevmiyor.”

“Kim sevmiyor? Sevmediğini nasıl anladın?”

“Benden büyük.”

Midem endişeyle sancıldı. “Büyük mü?”

Hannah sesimdeki suçlamayı fark etmiş olmalı ki çabucak endişelerimi giderdi. “Sadece on sekiz yaşında. Okuldaki son yılı.”

“Nasıl tanıştınız?” Her ne kadar Hannah’nın arkadaşı olmayı istesem de endişelenmeme gerek olup olmadığını görmek için ayrıntıları duymaya ihtiyacım vardı. Hannah on beş yaşında gencecik bir kızdı ve iş erkeklerle geldiğinden kimsenin ondan faydalanmasını istemiyordum.

Rahatlayan Hannah bana doğru döndü. Hikâyesini anlatmak için kendisine rahat bir pozisyon seçti. “Geçen sene oğlanlar benimle ve arkadaşlarımla dalga geçmeye başladı. Birlikteyken onları pek takmıyorduk. Bize isim takıyorlardı ve okulu gerçekten seven herkesi rahatsız eden, okuldan kaçıp duran tiplerdi.” Genç erkeklerin aptallıkları karşısında gözlerini devirdi. “Neyse, geçen sene bir gün otobüsü kaçırınca eve doğru yürümeye başladım. Beni takip ettiler.”

Kızın nevresimini kavradım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. “Seni...”

“Sorun yok.” Beni sakinleştirmeye çalışarak sözümü kesti. “Marco onları durdurdu.”

Çocuğun ismini söyleyiş şekli karşısında gülümseme hâkim olmak için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Marco mu?”

Yüzünde mahcup bir gülümsemeyle başını evet manasında salladı. “Babası Afrika kökenli bir Amerikalı ama annesinin ailesi, İskoçya’da yaşayan İtalyan kökenli Amerikalılardan oluşuyor. Aslında Chicago’lu ama geçen sene, teyzesiyle yaşamak için buraya taşındı. Oğlanların beni takip ettiğini ve rahatsız ettiğini gördüğünde yanında birkaç arkadaşı vardı. Oğlanları korkuttu ve bana kendini tanıttı. Sonra da kendi evinin tam aksi yönünde olmasına rağmen benimle evime kadar yürüdü.”

Şu ana kadar gayet iyi.

Devam etmesi için ona cesaret vermeye çalışarak başımı salladım.

“Ne zaman otobüsü kaçırsam benimle eve kadar yürüyebileceğini söyledi. Okuldan sonra arkadaşlarıyla birlikte oralarda takılmaya ve benim otobüse binip binmediğimi görmek için beklemeye başladı. Birkaç defa otobüsü kaçırdığımda da sözünü tuttu ve benimle eve kadar yürüdü.”

Bu çocuk neyin peşindeydi? “Sana çıkma teklif etti mi?”

Hannah dramatik bir şekilde iç çekti. “Sorun da bu ya. Sadece benimle ilgileniyor. Sanki onun küçük kız kardeşiymişim gibi.”

Tamam, belki de sadece iyi bir çocuktu. “Utangaçlığından olmasın? Onunla konuşmayı düşünmüyor musun?”

Hannah güldü. Sesi yetişkinlere özgü o buruk şaşkınlık ifadesiyle öylesine doluydu ki kendime, genç bir kızla konuştuğumu hatırlatmak zorunda kaldım. “Mesele de bu. Diğer oğlanların yanında gıkımı çıkaramıyorum diye onunla konuşamayacağımı düşünüyorsun. Hem de ne ka-

dar yakışıklı olduğu düşünülünce. Ama aslında çok kolay çünkü gerçekten ayakları yere basıyor.”

“Senden hoşlanmadığını nereden biliyorsun?”

Yanakları, az öncekine nazaran çok daha koyu bir kırmızıyla bezendi. Dudağını ısırды. Gözlerini benimkilerden kaçırıyordu.

“Hannah?”

“Onu şey yapmış olabilirim,” diye mırıldandı.

Bir sonraki sorunun yanıtını zaten bildiğimden şüphelenerek ona doğru eğildim. “Ne yapmış olabilirsin?”

“Onu öpmüş olabilirim,” diye yanıtladı huysuzca. Sonra yanakları yeniden aydınlandı.

Kışkırtıcı bir şekilde sııttım. Küçük Hannah, hoşlandığı çocuklar söz konusu olunca ablasının düşünmeden hareket etme özelliğini almıştı. Ellie, kendisini Adam’ın kollarına attığı geceyi tüm detaylarıyla anlatmıştı. Adam, Braden’in en yakın arkadaşıydı ve Braden’a saygısından Ellie’den olabildiğince uzak duruyordu. Ellie ise durumu onun için hiç kolaylaştırmamıştı. “Nasıl gitti?”

Bakışlarını yere indiren Hannah’nın kaşları çatıldı. “O da beni öptü.”

“Yaşasın!” Tam bir aptal gibi yumruğumu havaya savurdum.

“Hayır.” Hannah başını sağa sola salladı. “Sonra beni itti, tek bir kelime etmedi ve son bir aydır benden köşe bucak kaçıyor.”

Kızın hüznü karşısında göğsüme bir ağır saplandı. Kolumu omzuna attım ve onu kendime doğru çektim. “Hannah, sen güzel, sevimli ve akıllı bir kızsın. Çevrende seni kendisinden uzaklaştırmaya çalışmayacak tonlarca oğlan olacak.”

Söylediklerimin ne kadar anlamsız olduğunu biliyordum. Genç bir kızın karşılıksız aşkının verdiği acıyı ha-

fifletecek hiçbir sözcük yoktu ama Hannah da bana sarıldı. En azından çabalarımı takdir ediyor gibi görünüyordu.

“Neler oluyor?” Ellie’nin endişeli sesi ikimizin de başımızı kaldırmamıza neden oldu. İnce kollarını göğsünde kavuşturmuş vaziyette kapının eşiğinde dikiliyordu. Gözlerini endişeyle kısmıştı. Sarı saçları eskisinden çok daha kısaydı. Ameliyattan sonraki haftalar boyunca, saçlarının kazınan kısmını kapatmak için eşarp takmıştı. Zaman içinde uzayan saçlarını kesinlikle nefret ettiği, ona seksi bir hava katan hareketli bir modelde kestirmek zorunda kalmıştı. Şimdilerde çenesine gelen saçları en az Hannah’ninki kadar modaya uygundu.

Kollarımdaki Hannah’nın gerildiğini hissettim. Marco’ya karşı beslediği gizli aşk konusundaki haberleri ablasıyla paylaşmamdan korktuğu açıktı. Onu anlayabiliyordum. Çocuk gerçekten de ilgi çekici görünüyordu. Ailene çaktırmadan Afrika, İtalyan ya da İskoç kökenli gizemli bir Amerikalının arkasını temizlemek zaten yeterince kötüydü. “Hannah’ya ilk aşkım John’u ve kalbimi nasıl kırdığını anlatıyordum. Hannah da üzüntümü paylaşmak için bana sarılmıştı.”

Hannah bana teşekkür etmek için nazıkçe belimi sırkarken Ellie’nin gözleri büyüdü. “Bana John’la ilgili hiçbir şey anlatmamıştın.”

Gerçekten o konuya girmek istemediğimden Hannah’yı da kendimle birlikte çekerek yataktan kalktım. “Bir dahaki sefere. Merdivenlerden buram buram yemek kokusu geliyor; demek ki neredeyse hazır.”

Ellie odadan çıkmamıza izin verirken biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. “Oldu bu iş! Bu ayki kızlar gecesinde ilk aşklarımızdan bahsedebiliriz.”

“Sen ve Joss zaten ilk aşklarınızla çıkmıyor musunuz?”

Dudaklarının kenarları büküldü. "O zaman sadece seninkinden bahsederiz?"

Suratımı ekşittim. "Gerçekten iyi zaman geçirecekmişiz gibi görünüyor."

"Ne zaman Hannah'yla zaman geçirsen biraz daha işneleyici birine dönüşüyorsun. Onunla takılmanı yasaklıyorum."

Hannah ondan etkilenmiş olma ihtimalim karşısında mutlulukla sırıttı. Benliğimi dolduran sıcacık his yüzünden gülmeme engel olamadım. "Sadece güzel kalçalı kadınlar, Ellie. Sadece güzel kalçalı kadınlar."

Hepimiz yemek masasının etrafına oturduktan sonra Elodie tepemizde dolaşarak ihtiyacımız olan şeylerin önümüzde olup olmadığını kontrol etti.

"Biraz daha sos istemediğinden emin misin, Jo?" diye sordu. Sosluğu gevşekçe tutmuş, havada tehditkâr bir şekilde dolaştırıyordu.

Bir patatesin arkasından ona baktım ve başımı hayır anlamında salladım.

"Cole?"

"Hayır, teşekkür ederim, Bayan Nichols."

Cole güzel tavırlarıyla içimin acımasına neden oldu. Dirseğimle onu dürtüp sırttım. Cole bana açıkça "Tam bir aptalsın," anlamına gelen bir bakış attı ve yemeye devam etti.

"Hannah ve sen o kadar uzun zamandır odada ne konuşuyordunuz?" diye sordu Elodie, masanın baş köşesindeki sandalyesine yerleşirken. Clark masanın diğer ucunda oturuyordu. Ellie, Adam, Joss ve Braden karşımdaki yer-

lerini almışlardı. Ben Cole ile Hannah'nın arasında otuyordum. Declan ise Cole'un diğer tarafındaydı. Elodie'nin ne konuştuğumuzu pek de önemsemiyormuş gibi yaptığını ancak aslında öğrenmek için can attığını söyleyebilirdim.

Hannah'yla aynı anda "Kitaplar," diye yanıt verdik. Cevabımız Clark'ın kıkırdamasına neden oldu.

"Kitaplar hakkında konuşmadığınızı düşünüyorum." Adam, Hannah'ya çocuksu bir tavırla gülümseyince Hannah kızardı. Ah şu kızlar ve çapkın İskoçlara karşı koyamamaları... Birden Malcolm'un azıcık bile çapkın olması nedeniyle kendimi Tanrı'ya şükrederken buldum. Tüm o endişeler ve dramlar? *Benden hoşlanıyor mu, hoşlanmıyor mu? Sadece flört mü ediyor?* Hayır, teşekkürler, almayayım.

"Çok kurnazca bir çıkarım, Adam." Kahvesinden bir yudum alırken Braden'in dudakları büküldü.

Joss elindeki çatalın arkasından gülümsedi.

Adam, kendisiyle aynı hizada oturan arkadaşına hiç de etkilenmediğini belli eden bir bakışla yanıt verdi. "Sanırım s-i-k-t-i-r git kelimesi için çocukların yanında kullanabileceğimiz bir alternatif üretmemiz gerekecek."

"Diktir git?" diye önerdi Cole.

"Kesinlikle." Adam çatalıyla Cole'a işaret etti. "Braden, diktir git, seni lanet olasıca alaycı pis."

Ellie kıkırdadı. "Pis mi?"

"Piç ama s ile biteni," diyerek yardımcı oldu Hannah.

Clark'ın kahkahası Elodie'nin sinirli homurtusuyla keşildi. "Hannah Nichols." Derin bir nefes aldı. "Bir daha sakın bu kelimeyi kullanayım deme."

Hannah sanki acı içindeymiş gibi uzun uzun iç çekti. "Bu sadece bir kelime, anne. Doğduğunda henüz annesiyle babası evlenmemiş kişiye denir. Bu konunun ahlaki açı-

dan yanlış olduğunu ima ederek kelimeye saldırgan bir hava katıyoruz. Evlenmeden çocuk sahibi olmanın ahlaki açıdan kötü bir şey olduğunu mu söylemek istiyorsun?”

Hepimiz Hannah’ya haylazca bir keyifle bakarken masaya sessizlik çöktü.

Elodie, Clark’a adamı sandalyesine çivileyecek kadar keskin bir bakış attığı sırada ağzında anlaşılmasın bir şeyler geveleyerek masadaki sessizliği bozdu. “Sen de bir şey söyle, Clark.”

Clark karısına bakarak başını salladı ve kızına döndü. “Tatlım, kesinlikle münazara takımına katılman gerektiğini düşünüyorum.”

Braden’ın yeri göğü inleyen kakhahası geri kalanımız için tetikleyici oldu. Hepimiz kıkırdamaya başladık ve Elodie’nin asık suratı neşemiz karşısında yumuşadı. Bık-kınlıkla iç çekti. “Sanırım böyle zeki bir kız yetiştirmek benim hatam.”

Hannah sadece zeki değildi. Hannah bir yıldızdı ve çevremde, ona her gün ne kadar özel olduğunu söyleyen insanlar olduğu için çok mutluydum.

Hepimiz farklı muhabbetlere dalınca oda konuşma sesleriyle doldu. Cole’a üzerinde çalıştığı çizgi romanı bitirip bitirmediğini sorduğum sırada Joss’un adımı söylediğini duydum.

Başımı çevirip ona baktım ve gözlerinin haylazca parladığını gördüm. Doğrudan savunmaya geçtim. “Evet?”

Sırnaşık bir tavırla gülümsedi. “Dün gece bara kimin geldiğini tahmin et.”

Tahmin oyunlarında oldum olası berbatım. “Kim?”

“Boktan sanat gösterisindeki seksi adam.”

“Seksi adam mı?” Braden, Clark’la sohbetini bölüp Joss’a döndü.

Joss gözlerini devirdi. “Yan yana getirilmiş bir sıfatla isimden başka bir şey değil, söz veriyorum.”

“Hangi seksi adam?” Annesinin ona söylediklerini dinlemeyi çoktan kesen Ellie, Joss’a bakmak için başını neredeyse Adam’ın tabağına sokuyordu.

“Sergide seksi...” Son anda kendini kontrol edebildi. “Demek istiyorum ki sergide çoğu kadının başını döndürecek kadar çekici bir adam vardı. Ama benim gözüm kusursuz ve delicesine yakışıklı erkek arkadaşım dışında kimseyi görmediğinden çevremdeki adamların ne kadar seksi olduklarını fark edemiyorum.”

“Tamam, o kadar da pohpohlamana gerek yok.” Braden, Joss’a omzuyla hafifçe vurunca Joss, Ellie’ye dönmeden önce inanılmaz bir masumiyetle kirpiklerini kııptı.

“Şu sizin gelemediğiniz sanat galerisinde bir adam vardı ve Jo’yla ilgileniyordu.” Joss’un bakışları masa boyunca kayarak benim üzerimde sabitlendi. “Anlaşılan Cam’in bir işe ihtiyacı varmış ve Jo da onun bardaki işe girmesine yardımcı olmuş. Dün gece ona işin nasıl yapıldığını gösteriyordum.”

Vay canına, işler ne kadar da hızlı gelişmişti. Cam’le çalışacak, hatta onu yeniden görecektim diye düşünceyle midem düğümlendi. “O Becca’nın erkek arkadaşı. Benden bu iyiliği yapmamı isteyen Becca’ydı.”

Joss başını salladı. “Cam bahsetti. Gerçekten çok hoş bir adama benziyor.” Kimsenin Joss’un sesindeki hevesi kaçırmasına imkân yoktu ve tam olarak ne yapmaya çalıştığını biliyordum. Bu da Joss’un kuşatmasının bir parçası mıydı? Birbirimizi kestiğimizi fark ettiği için rastgele bir adamla aramı yapmaya mı çalışacaktı? İçten içe Ellie’yi suçladım. Joss kesinlikle ondan etkileniyordu.

Braden masaya bakıp da “Endişelenmeli miyim?” diye

sorunca güldüm. Gerginliğimin bir kısmı bedenimi terk ediyordu.

Joss, Braden sanki aptalca bir soru sormuş gibi elini havaya kaldırdı. “Yeni iş arkadaşımızın epey karizmatik olduğunu ve yeni biriyle çalışmanın Jo için iyi olacağını söylemeye çalışıyorum.”

Ellie homurdandı. “Neden böyle konuşuyorsun?”

“Erkek arkadaşım olmasına rağmen Cam’le aramı yapmaya çalışıyor. Ayrıca onun da bir kız arkadaşı var. Cam’le konuştuğumuz zaman adamın bana bir pislikmişim gibi davrandığını da söylemeden geçemeyeceğim.” İşte bu kadar. Sonunda söyleyebildim.

Braden kaşlarını çattı. Adeta gözlerinden tehlikeli kıvılcımlar saçıyordu. Adam’a bakmaya zamanım olsaydı onda da aynısını göreceğimden emindim. “Sen neden bahsediyorsun?”

Omuzlarımı silktim. Tüm gözlerin bana dönmesinden rahatsız olmuş gibiydim. Cole’un ne kadar gerildiğini görünce daha da tedirgin oldum. Herkesin bana yönelttiği beklenti dolu bakışları hissedebiliyordum. “Yani, pek de hoş davranmadı.”

“Ve buna rağmen ona iş buldun, öyle mi?” diye sordu Elodie. Kafasının karıştığı ortadaydı.

“Çünkü bir işe ihtiyacı vardı.”

“Aslında dün gece bayağı iyi biri gibi görünüyordu ve Su’ya telefonunu verdiğin için sana minnettar olduğunu söyledi.”

Şimdi suratını ekşitme sırası bendeydi. “Öyle mi?”

Joss evet manasında başını salladı ve sandalyesinde rahat bir pozisyon aldı. “Belki de sen yanlış anlamışsındır.”

Hayır, Cam’in tavırlarını yanlış anlamamıştım ama şu anda iki tane aşırı korumacı adam, bir aşırı korumacı

küçük kardeş ve bir de aşırı korumacı en yakın arkadaşıyla kuşatılmış olduğumdan durumu idare etmenin daha yerinde olacağına karar verdim. “Evet, büyük olasılıkla haklısın.”

Masaya kısa bir sessizlik çöktü ve ardından...

“Epey ilginç biri,” diye mırıldandı Joss, sulu bir tavuk parçasını çiğnerken.

“Kim?” diye sordu Ellie.

“Cam.”

Braden neredeyse ağzındaki kahveyi püskürtüyordu.

“Joss,” diye homurdandım. “Yeter. Ben Malcolm’la çıkıyorum.”

“Oh, Joss çöpçatanlık yapmaya mı çalışıyor?” Elodie sonunda olup biteni kavramıştı. Başımı evet anlamında salladığımı görünce Jocelyn’e doğru dudağını büktü. “Bu konuda pek başarılı değilsin.”

Hakarete maruz kalan Joss burnunu çekti. “Tamam, artık üzerime gelmeyin. İlk defa çöpçatanlık yapmaya çalışıyorum.”

Hannah ağzı suyla dolu vaziyette kıkırdadı. “O da bundan bahsediyordu.”

Hepimiz sessizliğe gömüldük, ardından Adam tükürükler saçarak kızın söylediklerine gülmeye başladı. Bir kere daha masanın etrafına dizilmiş domino taşları gibi kahkahalara boğulduk. Yüzünde tamamen kafası karışmış bir ifadeyle sandalyesinde oturmakta olan Elodie hariç. “Ne? Yine neyi kaçırdım?”

Salı akşamki vardiyama kadar kendimi biraz olsun toparlamayı becerdim. Her zamanki gibi gündüz işimden çıkıp alelacele eve geldim, Cole'un hazırladığı peynirli makarnayı silip süpürdüm, duş alıp bar üniformamı giydim, Cole'un ev ödevini yapıp yapmadığını ve annemin hâlâ hayatta olup olmadığını kontrol ettim ve bara doğru yola çıktım.

Onunla karşılaşacağım anı gün boyunca korku ve endişeyle beklemiştim.

Brian'a ve kapı görevlisine gergin bir gülümsemeyle selam verirken midemde kelebekler uçuşmaya başladı. Cam'le ilk karşılaşma anını atlatmak konusunda o kadar çaresizdim ki adamlarla sohbet etmek için bir an olsun durmadım. Girişi geçtim ve kulübe girerken kendimi başıma geleceklere hazırladım. Kulübe girer girmez, gözlerim barın arkasındaki adama sabitlenmiş halde kalakaldım.

Cam.

Dirseklerini siyah renkli mermer tezgâha dayamış, bir peçetenin üzerine bir şeyler çiziyor gibi görünüyordu. Karman çorman kumral saçları umarsızca gözlerine dö-

külüyordu. Saçlarını geriye doğru atışını izledim ve ışığın altında parıldayınca, sağ elinin yüzük parmağında erkeksi bir Kızılderili yüzüğü olduğunu fark ettim. Tıpkı onu en son gördüğümde nasıl görünüyorsa öyle görünüyordu –aynı hırpani seksilik, aynı havacı saati ve deri bileklikler. Değişen tek şey tişörtüydü. Tüm erkeklerin giymek zorunda olduğu, göğsünün sağ tarafında CLUB 39 yazan, dar kesimli beyaz bir tişört giyiyordu. Eğilmiş vaziyette olmasına rağmen omuzları ve göğsü hatırladığımdan çok daha genişti.

Bir adım daha attım ve botlarımın zeminde çıkardığı ses Cam'in başını kaldırmasına neden oldu.

Gözlerimiz buluştuğu anda nefesim kesildi.

Bu adamın ilgisi karşısında bedenimin verdiği ani tepki yüzünden yanaklarım kızardı. Göğsümün inip kalktığını ve karnımın alt kısmının kasıldığını hissedebiliyordum. Biz sağır edici bir sessizlikle birbirimize bakmaya devam ederken zihnim ve bedenim savaşa tutuştu. Bedenim, *"O çok seksi. Lütfen ona sahip olabilir miyiz?"* diye bağırırken zihnim, *"Ah, ulu Tanrım, sen neler düşünüyorsun böyle?"* diye çılgınlık atıyordu.

Çevremdeki her şey bulanıklaştı –odaklanabildiğim tek nokta, Cam ve onun dokunuşunu hissetmek istediğim yerlerdi.

Aniden Malcolm'un yüzü gözümün önüne geldi; irkil-dim ve hangi lanet olasıca büyüünün etkisine girdiysek ikimizin de ondan sıyrılmasını sağladım.

Cam'e gergin bir gülümsemeyle selam verdim, gözlerim yere mıhlanmış vaziyette ona doğru yürümeye başladım. Ona bakmamak için elimden geleni yapıyordum.

Cam'in başka planları vardı. Tezgâhı kaldırıp da ona katılmak için barın arkasına geçtiğim sırada personel

odasının eşiğinde durdu ve yolunu kesti. Bir anlığına adamın kaba botlarına baktım. Ne kadar aptal göründüğümü fark edince bakışlarımı yukarı kaldırdım. Kollarını göğsünde kavuşturmuş halde kapıya yaslanmıştı. Bu ifadenin ne anlama geldiğini bir türlü anlayamıyordum. Joss'tan da beterdi. Joss ne hissettiğini bilmenizi istemezse bunun gibi boş bir ifade takınırdı. Cam de maskesini Joss'la aynı mağazadan almış gibi görünüyordu.

"Selam." El salladım.

Gerçekten el salladım.

Yüce İsa, yer yarılrsa da içine girseydim.

Cam'in dudakları büküldü. "Selam."

Bu kadar tuhaf olmak zorunda mıydı? Erkeklerle flört etmeye ve onların başını döndürmeye alışkındım. Aniden on yedi yaşında, ne söyleyeceğini bilmeyen bir kıza dönüşmüştüm. "İşi kapmışsın?" *Hayır, Jo, sadece seninle sohbet etmek için burada.* Gözlerimi devirdim.

Eğer o da benzer bir düşünceye sahipse bile bunu sözcüklere dökmeyecek kadar merhametli davrandı. "Evet."

Tek kelimelik yanıtlar da ne oluyordu? Son görüşmemizde bana kelimelerle nasıl saldırdığını hatırlayınca dudaklarım büküldü. "En son konuştuğumuzda çok daha çenebazdın."

Cam kaşlarını kaldırdı. "Çenebaz mı? Evden çıkmadan önce takvimde Günün Kelimesi'ne mi baktın?"

Merhamet de buraya kadardı. Muzip ifadesi yüzünden hissettiğim acıyı göz ardı etmeye çalıştım. Fakat adamın muzip tavrının daha çok alaya benzediği düşünülünce hissettiklerimi gizlemek o kadar da kolay olmuyordu. Öfkeyle ona baktım. "Evet." Personel odasına girmek için yanından geçtiğim sırada dirseğim koluna çarptı. "Dünün kelimesi 'aşâğılık herif' idi." Dolabımı açarken, bir kere daha ona

karşı kendimi savunabildiğim için kendimle gurur duydum. Yine de vücudum hâlâ titriyordu. Yüzleşme konusunda kendimi bildim bileli başarılı olamamış, biriyle yüzleşmek zorunda kalmayı asla istememiştim. Çoktan adamın hayatımdaki varlığından pişman olmaya başlamıştım bile.

“Tamam, bunu hak ettim.”

Omzumun üzerinden bir bakış attım ve beni odaya kadar takip ettiğini gördüm. Parlak ışık altında, kobalt mavisi gözleri gizemli bir şekilde parıltıyordu. Sakalı en az birkaç günlüktü. Lanet olasıca herif acaba hiç tıraş oluyor muydu? Canı cehenneme. Bakışlarımı indirdim ve ona arkamı döndüm.

“Aslında Su’ya numaramı verdiğin için sana teşekkür etmek istemiştim.”

Çantamın yarısı dolapta, yarısı dışarıda, sanki içinde bir şeyler arıyormuşum gibi yaparken başımı salladım.

“Beni ona tavsiye ettiğini söyledi.”

Çantamın içindekiler son derece ilgi çekiciydi. *Bay Meikle’nin sandviçinin ve çorbasının fişi, sakız, tamponlar, tükenmez kalem, müzik gruplarından biri hakkında sokakta elime tutuşturulan bir broşür...*

“Kelimesi kelimesine dedi ki ‘Jo haklıymış... kesinlikle seksisin.’”

Kızardım, utancımı zor sakladım. Çantamı dolaba tıktırdım ve telefonumu cebime attım. Derin bir nefes aldıktan sonra kendime, bunu yapabileceğimi söyledim. Bu rahatsız edici kalasla çalışabilirdim. Ona doğru döndüm ama yüzündeki oyuncu ifade yüzünden neredeyse dengemi kaybedecektim. Bu büyük ihtimalle onunla karşılaştığımdan beri yüzünde gördüğüm “en sevimli” ifadeydi.

O anda ondan nefret ettim.

Hayatımda bir kez olsun, bana böylesine korkunç dav-

ranan bir adamdan fiziksel olarak etkilenmemiştim. Yine de onunla zaman geçirdikçe karşılaşacağım kötü tavırların, ona karşı duyduğum ilgiyi yerle bir edeceğinden emindim. Bu sadece bir sabır meselesiydi. Şimdilik, omuzlarımı geriye attım ve yüzüme hafif flörtöz bir gülümseme yerleştirip yanından geçtim. “Aslında ‘bir hayli’ seksi demiştim.”

Beni peşimden bara kadar takip ederken “Aralarında fark mı var?” diye sordu.

Salı gecesinde olduğumuzu o anda fark ettim. Hareketsiz bir gece olacaktı. Bu da gece boyunca barda bizden başka kimse olmayacağı anlamına geliyordu.

Harika.

“‘Birhayli seksi’, terazide ‘seksiden’ biraz daha ağır gelir.” Küçük önlüğümü belime bağlamaya çalışırken ona bakmadım ama sıcak bakışlarının üzerimde dolaştığını hissedebiliyordum.

“Her neyse, ne dediysen teşekkür ederim.”

Başımı salladım ama ona bakmamaya devam ediyordum. Bunun yerine cebimden telefonumu çıkardım ve Cole’un mesaj gönderip göndermediğini görmek için iki defa kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu.

“Onu yanında taşımana izin veriyorlar mı?”

Artık başımı kaldırıp ona bakmak zorunda kaldım. Kaşlarım akıl karışıklığıyla çatılmıştı. “Neyi?”

Cam başıyla telefonuma işaret etti.

“Üzerimde taşıyorum. Kimse bundan rahatsız olmuş görünmüyor.”

Yüzünü ekşitti ve tezgâhın üzerinde bıraktığı peçeteye le kaleme uzandı. Ben daha ne çizdiğini göremeden peçeteyi kotunun cebine tıktırdı ve kalemi de kulağının arkasına taktı. “Ah, tabii ki. Son dedikoduları kaçırmak

istemezsin."

Homurdandım ve ellerimi meşgul etmek için bir havlu kaptım. Aksi takdirde, ellerimi adamı boğmak için kullanacaktım.

"Ya da Malcolm'a - yani senin kasaya - cinsel içerikli mesajlar atmaktan geri kalmak istemiyor da olabilirsin."

Kan beynime sıçradı. En son ne zaman birine böyle-sine sinirlendiğimi hatırlayamıyordum. Ah, bir saniye bekleyin. Hatırladım. Bir hafta kadar önce yine Cam'e sinirlenmiştim. Kendi etrafımda dönüp yüzüne baktım. O, suratında alaycı ve küstah bir ifadeyle bara yaslanmış vaziyette dikilirken gözlerimi kıstım. "Dünyaya gelmiş en rezil, en önyargılı, en kendini beğenmiş, en iğrenç manka-fa olduğunu daha önce sana söyleyen oldu mu?" Göğsüm öfkeyle inip kalkıyordu.

Cam'in yüzündeki ifade karardı, bakışları yüzüme ulaşmadan önce gözleriyle göğsümü süzdü. Bana böyle-sine dikkatle bakması daha da kızarmama neden oldu. "Dikkatli ol, tatlım. Bu şekilde devam edersen takvimindeki tüm kelimeleri bir gecede tüketmiş olacaksın."

Gözlerimi kapattım, ellerim yumruk halinde iki yanımda sarkıyordu. Asla şiddete meyilli bir insan olmamıştım; aslında şiddetten iğrenirdim. Ben henüz küçük bir çocukken babam her fırsatta tokatlarını ve yumruklarını konuşturduğu için karşımdaki insan saldırganlaştığında donakalırdım. Tüm bunlara rağmen, Cam'e bir şey fırlatmak istediğim kadar hayatım boyunca kimseye bir şey fırlatmak istememiştim.

"Küçük bir uyarı." Cam'in derin sesi bedenimi ele geçirdi. "Disney'in yalanları yüzünden hayal kırıklığına uğramanı istemem... ne kadar dilersen dile, gözlerini açtığımda hâlâ burada olacağım."

“Burnu büyük demeyi unutmuşum,” diye mırıldandım mutsuz bir edayla. “Rezil, önyargılı, kendini beğenmiş, iğrenç, burnu büyük mankafa.”

Kahkahasının sıcaklığı karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yeniden gülümsüyordu. Ne kadar şaşırdığımı anlamış olmalı ki omuzlarını silkkti. “Aptal olduğunu düşünerek yanılmış olabilirim.”

Hayır, aptal değildim. Ama eğitilmiş de değildim. Okulu bitirmemiş ya da üniversiteye gitmemiştim. Ve bu, onun yanında kendimi daha da kötü hissetmeme neden oluyordu. Bunu öğrenirse, bana istediği gibi işkence etmek için ihtiyacı olan silahı bulmuş olacaktı. Kulübe giren insanların sesi mekânı doldurunca konuşmaya devam etmekten kurtuldum. İlk müşteriler geldi ve kısa zaman içinde, birbirimize bir şeyler söyleyemeyecek kadar yoğunlaştık. Göz ucuyla Cam’in ne durumda olduğunu kontrol ediyordum ama kesinlikle mükemmel bir iş çıkarıyordu. Barmenlik konusunda uzman olduğu belliydi.

Birkaç defa bedenlerimiz birbirine sürtündüğünde vücuduma elektrik verilmiş gibi hissettim. Sonunda dövme-sine doğru düzgün bakma fırsatını da yakaladım. Siyah ve mor tonlarında işlenmiş, vahşi bir ejderhaydı –ejderhanın gövdesi ve kanatları pazısına dolanıyor, pullarla kaplı uzun boynu ve başı bileğine doğru uzanıyordu. Dövmenin işçiliği inanılmazdı. Fakat diğer kolundaki yazıyı, ona baktığımı fark ettirmeden okumam mümkün değildi. Sanki ona olan ilgimin farkında değilmiş ya da bana olan ilgisinin farkında değilmişim gibi. Ben musluktan bardaklara bira doldururken Cam üzerimden uzanıp da barın arka tarafındaki en alt rafta duran peçeteleri almaya çalıştığı anda hayat durdu. Bedeni benimkiyle neredeyse bir olmuştu. Eğildiği sırada, sabun ve defne karışımına

benzeyen erkeksi kokusu burun deliklerimi doldurdu. En nihayetinde, nefes almayı kestim. Yüzü, göğsümle aynı seviyedeydi.

Tüm bedenim gerildi, en küçük hücrem bile onun varlığının farkındaydı.

Cam'in parmakları peçeteleri tutturamayınca işkence anı uzadı ve yanağı sağ mememe değdi.

Nefesim kesildiği sırada Cam, bir anlığına donakaldı.

Tekrar ayağa kalktığında kirpiklerimin altından ona bakmaya cesaret ettim ve gözlerindeki tehditkâr, seksi parıltı sanki gerçekten beni okşamış gibi hissetmeme neden oldu. Sanki bacaklarımın arasına dokunmuştu. Hassas meme uçlarım sutyenime rağmen dikleşti. *Ah-oh. Ah, Tanrım.*

Cam çenesini sıkıca kenetledi ve geri çekildi. Sonunda kendime geldiğimde biranın bardaktan taşığını fark ettim, ellerim bira içindeydi. Her şeye baştan başlamalıydım.

O andan sonra onunla tensel temas kurmaktan kaçındım. Daha önce kimseden böylesine etkilendiğimi hatırlamıyordum. Genellikle, malum yerlerimde böylesine derin bir karıncalanma hissetmeye başlamadan önce adamı daha yakından tanımak isterdim. Neden *bu adam* bedenimde böylesine içgüdüsel bir tepkiye neden oluyordu ki?

Gece, aniden bastıran müşteriler ve nispeten daha hareketsiz geçen anlarla bölünerek ilerlemeye devam etti. O hareketsiz anlardan birinde cep telefonumu çıkardım ve tekrar kontrol ettim. Cole'dan tost makinesinin fişine bağlı olan sigortanın attığını ve evde yedek sigorta olmadığını söyleyen bir mesaj gelmişti. Ertesi gün yeni bir sigorta alacağımı söylemek için Cole'a bir mesaj yazdım. Tek kaygım, unutmaktı.

“Geçen geceki adam mı, yoksa Malcolm mu?”

Telefonumu cebime atıp kafamı kaldırdığımda Cam’in alaycı bir ifadeyle beni süzmekte olduğunu gördüm.

Beni en kötü şekilde görmek istiyorsa ona izin verecektim. “Geçen geceki adam. Adı Cole.”

Alaycı gülümsemesi bir anda öfkeli bir bakışa dönüştü. “Nasıl bu kadar pişkin olabiliyorsun?”

“Sen nasıl böylesine aşağılık bir hödük olabiliyorsan, öyle.”

“Vay canına, Jo!”

İrkilmiş vaziyette başımı hızla yana çevirdim. Ses oldukça tanıdıktı. Joss, arkasında duran Ellie’yle birlikte barın diğer tarafında dikiliyordu. Her ne kadar ikisi de ağzı beş karış açık biçimde bizi izliyor olsalar da Joss’un dudaklarının kenarlarının bükülmeye başladığını fark etmiştim. Cam’e baktı. “Onu gerçekten sinirlendirmiş olmalısın. Jo’nun birine hakaret etmesi için gerçekten çok büyük şeyler olması gerekir.”

Cam homurdandı. “Çok komik çünkü bana ettiği hakaretlerin sayısını unuttum.”

Joss’un bakışları yeniden bana döndü, gözleri gururla parlıyordu. “Johanna Walker, yeni bir mükemmellik seviyesine ulaştınız.”

Kıkırdadım, Cam’e küfrederken yakalandığım için duyduğum utanç yüzünden yanaklarım hâlâ kırmızıydı. “Birine aşağılık hödük dediğim için beni kutlayabilecek bir kişi varsa, o da sensin.”

“Ah, hayır, ben de kutlardım,” diye ekledi Ellie, bara biraz daha yaklaşırken. Sanki bakışlarıyla Cam’i ölçüp biçiyor gibiydi. “Özellikle karşıdaki hak etmişse.”

Joss ve Ellie’nin rolleri değiştirmesi karşısında neredeyse kahkaha atacaktım. Ellie genellikle herkesin ma-

sum olduğuna inanandı ama Cam'e biraz olsun temkinli bakışlar atıyordu. Büyük ihtimalle, daha önce beni hiç birine çıkışırken görmemişti ve eğer birine hakaretler yağdırmaya başlamışsam bunun için iyi bir nedenimin olduğunu düşünmüş olmalıydı. Haklıydı.

Joss'un gözleri Cam ve benim yüzlerimizi incelerken bir oraya bir buraya dolaştı. "Els, bu Cameron MacCabe. Ona Cam diyebilirsin. Cam, bu da arkadaşım Ellie."

"Erkek arkadaşının kız kardeşi mi?" diye sordu Cam, rahat bir tavırla onlara doğru bir adım atarken.

"Evet."

Cam, elini Ellie'ye uzattı; yüzünde kalbimin çarpmasına neden olan dost canlısı, büyüleyici bir gülümseme vardı. Göğsüme acı verici bir sızı saplandı. Bana asla böyle gülümsememişti. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Ellie."

Anlaşılan Ellie de Cam'in baştan çıkarıcılığına bağımlılık kazanmamıştı –gözlerinin içi parlayarak Cam'in gülümsemesine karşılık verdi. İhtiyatlı tavrı uçup gitmişti. Adamın elini sıktı. "Joss grafik tasarımcısı olduğunu söyledi?"

O sırada bara bir müşteri gelince, Cam arkadaşlarımla konuştuğu için müşteriye ben hizmet etmek zorunda kaldım. Nasıl olduysa bir kulağımla müşteriyi, diğeriyle Cam'i dinlemeyi becermiştim.

"Ah, evet, buralarda bir iş bulmaya çalışıyorum. Yakında istediğim gibi bir iş bulamazsam Edinburgh'tan ayrılabilirim."

"Ah, bu çok üzücü olur."

"Evet."

"Ev konusunda şansın yaver gitti mi?" diye sordu Joss. O anda, her ne kadar cumartesi gecesi bar tıklım tıklım

olsa da ikisinin doğru düzgün bir konuşma yapacak kadar iyi anlaştıklarının farkına vardım.

“Beğendiklerimden bazılarını gidip gördüm. Hiçbiri şu anda yaşadığım yer kadar güzel değil ama karşılayabileceğim bir yerde yaşamalıyım, değil mi?”

“Becca ne yapıyor?” diye sordum kendimi engelleyemeyerek. Müşterime parasının üstünü verdim ve Cam’in yanıtını bekledim.

Sorum karşısında kaşlarını çatan Cam bana baktı. “Becca’ya ne olmuş?”

Bir süre önce, Becca’nın verdiği bir partiye katılmak için kadının dairesine gitmiştim. Bruntsfield’da bulunan kocaman bir apartman dairesiydi ve evini üç kişiyle paylaşıyordu. Hal böyle olunca, Cam için de bir odası olabileceğini düşünmüştüm. “Leamington Terrace’ta kocaman, eski bir binada yaşıyor. Eminim senin için de bir odası vardır.”

Başını, önerimi reddedercesine kati bir şekilde salladı. “Sadece bir aydır çıkıyoruz.”

“Nasıl tanıştınız?” diye sordu Ellie. Şaşırmamıştım. Ellie iflah olmaz bir romantikti ve ne zaman olsa, güzel bir aşk hikâyesi dinlemeye hazırды.

Cam ve Becca’nın bir aşk hikâyesinin kahramanları olduğunu düşünmek bile midemin düğümlenmesine neden oldu.

Bana neler oluyordu? Malcolm’la beraberdim ve Cam, baş belasının tekiydi.

“Arkadaşlarımızdan birinin verdiği bir partide.”

“Becca da bir sanatçı olduğu için iyi anlaşıyor olmalısınız, değil mi?”

Dudaklarının kenarları büküldü. “Sanat konusunda farklı fikirlerimiz var ama evet, yeterince iyi anlaşıyoruz.”

“Bu, kız arkadaşını da en az beni küçümsediğin kadar hor gördüğün anlamına mı geliyor?” diye geveledim, Joss’un ne kadar eğlendiğini gösteren küçük çılgınlığını duymazdan gelerek.

Cam yüzünde şaşırtıcı bir gülümsemeyle bana döndü. “Sen de oradaydın, Jo. Sakın bana Becca’nın sanatının boka benzediğini düşünmediğini söyleme.”

Joss bir kahkaha patlatırken sırtarak Cam’i teşvik etmemek için başımı salladım. “Onun erkek arkadaşı olduğunun farkında mısın? Onu delirtmek yerine, ona destek olmaya çalışmalısın.”

“Becca’yla tanıştın, değil mi? Kendisini herkesten üstün görüyor. Hayatım boyunca onun kadar ukala biriyle tanışmadım.”

“Bir saniye...” Ellie’nin aklı karışmış gibiydi. “Ondan pek fazla hoşlanıyormuşsun gibi görünmüyor.”

“Tabii ki hoşlanıyorum,” diye homurdandı Cam. Omuzlarını silkti ve Ellie’ye bakarak çapkın bir tavırla gülümsedi. “Onun ukalalığını seksi buluyorum... Biraz da eğlenceli.”

Küçük dans pistindeki müşterilerle ilgileniyormuşum gibi yaparak başımı çevirdim. Malcolm’un da Becca hakkında benzer şeyler hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Ve eğer hissettiyse, Becca’yla kıyaslandığımda ben nerede duruyordum? Onun gözünde sadece sıradan ve endişeli biri miydim?

Tanrım, öyle olmamayı umuyordum.

“İyi misin, Jo?” diye sordu Joss, bakışlarımı yeniden üzerlerine çekerek. Cam dahil, orada durmuş bana bakıyorlardı.

Başımı sallayıp yumuşak ve rahatlatıcı bir edayla Joss’a gülümsedim. “Kesinlikle.”

Kaşlarını çattı. “Cole iyi mi?”

Cole’un adı geçince Cam’ın bedeninin gerildiğinin farkına vararak içten içe irkildim. Cole hakkındaki gerçeği öğrenmesini istemiyordum. İnsanların bana baktıklarında gördükleri şeyi görmekte o kadar kararlıysa onun yanlış algısını değiştirmeyecektim. “Gayet iyi.” Joss’un konuyu kapatacağını umarak başka detay vermedim.

Tabii ki Joss konuyu kapatmadı. “Pazar günü her zamankinden sessiz görünüyordu. Gerçekten hiçbir sorunu olmadığından emin misin?”

Evet, şimdi çeneni kapat! “Tabii ki.”

Ellie bana anlayışlı bir bakış attı. “Hannah on dört yaşındayken klasik ergen ruh haline girdi. Depresif ve sessizdi. Hannah ve Cole utangaç olduğundan durum biraz daha kötüleşiyor çünkü moralleri biraz olsun bozulduğunda çabucak içlerine kapanıyorlar.”

Lanet olsun.

Benden birkaç santim daha uzun olan Cam durduğu yerde dikleşti. Soru sorarcasına kaşlarını kaldırmıştı. “On dört mü?”

Teşekkürler, Joss ve Ellie.

“Cole,” diyerek açıklamaya girişti Joss; benimle ilgili bilgileri Cam’le paylaşmaya pek istekli görünüyordu. Joss’u, korkunç çöpçatanlık becerileriyle arkadaşlarını kızdıran normal bir insana dönüştürdükleri için onlara teşekkür etmek üzere Noel’de Ellie’ye ve Braden’a bir parça kömür hediye etmeyi gerçekten göz önünde bulundurmaya başlamıştım. “Jo’nun küçük erkek kardeşi. Cole’la Jo ilgileniyor.”

Cam bakışlarıyla beni dilim dilim doğramaya koyuldu. Her dilimde karşısına benimle ilgili yeni bir şeyler çıkıyordu.

Evet, Cam, okuma yazma biliyorum ve oldukça geniş bir kelime dağarcığım var. Zengin erkek arkadaşımı aldatmı-

yorum. Bakımıyla yükümlü olduğum genç bir çocukla ilgilenebilecek kadar sorumluluk sahibiyim. Tüm o önyargı dolu düşüncelerine veda et. Aşagılık pislik.

Soru dolu bakışlarını umursamadım.

Joss ise susmak bilmiyordu. "Cole'un ona ihtiyacı olması ihtimaline karşın hepimiz Jo'nun telefonunu üzerinde taşımasına izin veriyoruz; anlayacağın, eğer takıntılı bir şekilde telefonunu kontrol ettiğini görürsen onu biraz rahat bırak. Biraz aşırı korumacıdır. Ama gerçekten mükemmel bir abladır."

Beni pazarlamaya çalışmayı keser misin lütfen! Ellie'ye suçlayıcı bir bakış attım. Ellie'nin gözleri şaşkınlıkla fal taşı gibi açılınca "Suçlu sensin," dedim ona.

Ellie iç çekti; ne demek istediğimi anlayınca, bakışlarındaki şaşkınlık yavaşça eriyip gitti. "Onu biraz eğitsem senin için faydası olur mu?"

"Bence üzerindeki RESET düğmesine basarsan bana daha büyük faydan dokunur."

"Hey," diyerek araya girdi Joss.

Ellie hararetli bir şekilde başını salladı. "Hayır, yeni Jocelyn'i seviyorum."

"Pardon ama ben de buradayım." Cam'in bakışları aramızda gidip geliyordu.

Evet, keşke burada olmasan. "Unut gitsin." Başımı salladım ve Joss'a baktım. "Sizin bu gece burada ne işiniz var?"

Joss şeytani bir tavırla gülümsedi. "Sadece uğrayalım dedik."

Gözlerime çöken öfke parıltılarını gizleyemediğimi gören Ellie kıkırdadı. "Sanırım artık gitsek iyi olacak." Kulüpten ayrılmaya pek de istekli olmayan Joss'u kolundan tuttu ve hafifçe çekiştirmeye başladı.

"Tamam," diye mırıldandı Joss, kurnaz bakışları Cam

ve ben arasında gidip geliyordu. "Jo, Cam'e Cole'un çizgi romanlarını anlat."

İçten içe homurdandım. "İyi geceler, Joss. İyi geceler, Els."

Ellie el salladı ve Joss'u neredeyse zorla bardan çıkardı.

Her ne kadar çevremizdeki konuşmalar, müziğin sesini aşan ve tek bir kelimesini bile anlayamadığımız bir gürültüye neden olsa da barın arkasında sessizlik hüküm sürüyordu. Hiçbir ses aramızdaki yoğun gerilimden içeri giremiyordu.

Sonunda Cam bana doğru bir adım attı. Onunla tanıştığымdan beri ilk defa (ki onunla sadece iki defa karşılaşmış olmam garipti çünkü birbirimizi çok uzun zamandır tanıyormuşuz gibi hissediyordum) rahatsız görünüyordu. "Yani... Cole senin kardeşin, öyle mi?"

Lanet olsun. Ne söylemem gerektiğine karar vermeye çalışırken Cam'in suratına boş gözlerle baktım. En niha-yetinde, Cam'le aramızda bir mesafe olmasının en iyisi olacağına karar verdim. Her ne kadar Joss, onun beni farklı bir şekilde görmesini istiyor olsa da ben istemiyordum. O da herkes gibi düşünmeden sonuca varıyordu ve benim hakkımda doğru düzgün hiçbir şey bilmeden bana saldırmaya kalkmış biriyle arkadaş olmak falan da istemiyordum. İç çektim ve yanından geçip gittim. "Molaya çıkıyorum."

Cam yanıt vermedi.

Ve gecenin geri kalanında sergilediğim soğuk tavır karşısında tek kelime etmeden sessizce çalıştı.

Her çarşamba ondan önceki gün yüzünden bitap halde gezerdim. Salı geceleri Club 39'daki vardiyamın ardından çarşamba sabahı Meikle & Young'a gelmek zorunda olmak, haftanın en zor kısmıydı. Bay Meikle'nin biri ben ve diğeri de Lucy isimli bir kız olmak üzere değişmeli olarak çalışan iki tane kişisel asistanı vardı. Lucy'yle hiç tanışmamıştım ama yapılanları ve yapılması gerekenleri birbirimize bildirmek için küçük notlar yazdığımızdan onu tanıyormuşum gibi hissederdim. Her ricasının ardından daima gülen bir surat çizerdi; dolayısıyla, istekleri asla talep gibi gelmezdi. Bunun çok hoş olduğunu düşünür ve Bay Meikle'nin, gülen yüzler çizen kıza karşı nazik davranıp davranmadığını merak ederdim. En azından ona kibar davrandığını umuyordum.

Çünkü bana karşı kesinlikle kibar değildi.

O sabah neredeyse her şeyi doğru yapmayı becermiştim. Günün bitmesine üç saat kala, o akşam gönderilmesi gereken bir postaya pulunu yapıştırırken oturmuş, Cam'in aptal, ukala sesini kafamdan atmaya çalışıyordum. O sırada Bay Meikle ofisinden çıktı ve tiksindirici bir tavırla

elindeki mektubu yüzüme doğru salladı.

Oturduğum yerden kafamı kaldırıp ona baktım ve benimle ilgili sorununun boyumdan kaynaklanıp kaynaklanmadığını düşündüm. Ondan en az altı santim daha uzundum; aynı anda ayakta durduğumuzda genellikle eli ayağına dolaşır, ben otururken ve o başımda dikilirken çoğunlukla kendini beğenmiş bir tavır takınırdı. “Efendim?” diye sordum gözümün önünde sallayıp durduğu lanet olasıca şeyin ne olduğunu anlamak için gözlerimi kısarken.

“Müşteriye göndereceğin mektubu imzalamak üzereydim ki iki hata buldum, Joanne.” İki parmağını burnunun dibine sokmak için mektubu indirdiği sırada yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. “İki.”

Yüzümün rengi attı. Lanet olasıca uykusuzluk. “Üzgünüm, Bay Meikle. Hemen düzeltereğim.”

Burnundan soluyarak mektubu masama fırlattı. “Kursuz olsa iyi olur. Tanrı aşkına, Lucy bile bunları beceriyor.” Hızlı adımlarla ofisine doğru yürüdü ve gözlüklerinin arkasındaki gözleri kısılmış vaziyette aniden geri döndü. “Bu öğleden sonra iki randevum var değil mi, Joanne?”

Hemen hemen iki yıldır Bay Meikle için çalışıyordum dolayısıyla adım konusunda onu düzeltmek için uygun zamanı çoktan geçmiştik. Her ay bordromu onun ellerinden alıyor olmama rağmen en başından beri bana Johanna yerine Joanne diyordu. Bordromun üzerinde açık açık “Bayan Johanna Walker” yazıyordu. Mankafa.

“Evet, efendim.” Aslında randevularından biri Malcolm’laydı. “On beş dakika sonra Bay Hendry’yle ve saat dörtte Bayan Drummond’la görüşeceksiniz.”

Tek bir kelime daha etmeden ofisine girdi ve kapıyı ar-

kasından çarptı. Önce adamın ofisinin kapısına, sonra da masama fırlattığı mektuba baktım. Kâğıdı çevirince, kırmızı kalemle daire içine aldığı iki hatayı gördüm. “Meikle & Young’s” ifadesindeki kesme işaretini ve “telefon numarası” ifadesinden sonra gelen iki noktayı kaçırmıştım. “Bilgiç budala,” diye mırıldandım sandalyemi masanın önüne çekerken. Dosyayı bilgisayarda bulmak, hataları düzeltmek ve doğru halinin çıktısını almak sadece birkaç saniyemi aldı. Tek bir kelime etmeden mektubu ofisine götürdüm ve çıkarken kapıyı arkamdan kapattım.

Firma, Melville Sokağı’ndaki George dönemine ait eski binalardan birinin ilk katındaydı. Sokak tipik bir Edinburgh sokağıydı –siyah renkli dökme demir parmaklıkları ve parlak devasa kapılarıyla farklı dönemlere ait tabloları andıran binalarla bezeliydi. Bay Young’ın ofisi ve resepsiyon alanı, işyerine dönüştürülmüş dairenin ön tarafındayken, Bay Meikle’nin ofisinin karşısındaki koridorda iki muhasebe ofisi daha vardı. Meikle’nin resepsiyon alanı, sokağa hâkim geniş pencereden süzülen ışıkla aydınlanıyordu. Ofisi de doğrudan sokağa bakıyordu. Ne yazık ki adamın kişiliği, firmanın bulunduğu binanın saf sıklığına uygun değildi.

Malcolm içeriği girdiğinde, orada boş boş zaman geçirdiğimi düşünmemesi için ekranımdaki kâğıt oyununu alelacele kapattım ve onu kocaman bir gülümsemeyle karşıladım. Onunla burada tanışmıştım.

Steven’dan ayrıldıktan sonra fiyaskoyla sonuçlanan birkaç denemem olmuştu. Aylar sonra, Malcolm danışmanlık hizmeti almak için Meikle’nin ofisine girdi. Meikle’nin randevusu için onu odasına çağırmasını beklerken Malcolm mütevazı espri anlayışı ve büyüleyici gülümsemesiyle aklımı başımdan aldı. Numaramı istedi.

Sonrası malum.

“Selam, bebeğim.” Malcolm’un sırtırken masama doğru yürüyüşünü zevkle izledim. Savile Row’dan alınmış gri renkli, çok şık bir takım elbise giyiyordu, yeni tıraş olmuştu, teni kışın ortasında bile bronzdu. *Ne kadar da göz alıcı, kaliteli bir adam ve en önemlisi benim*, diye düşündüm.

Hediyelerle gelmişti.

Elinde bir kahve bardağı ve bir de kahverengi kese kâğıdı vardı. “Çikolata parçacıklı Latte ve beyaz çikolata parçacıklı kurabiye.” Ilık dudakları hafifçe, nazıkçe, baştan çıkarıcı bir şekilde benimkilere dokundu. Geri çekildiğinde biraz hayal kırıklığına uğradım ama en sevdiğim kahveyi ve kurabiyeyi getirdiği için durumumdan pek de şikayetçi değildim. Aslında içim erimişti. “Sana enerji verecek bir şeylere ihtiyacın olduğunu düşündüm. Çok fazla çalışıyorsun.”

“Teşekkürler.” Olabildiğince minnettar bir tavırla gülümsedim. “Gerçekten buna ihtiyacım vardı.”

“Bana daha sonra teşekkür et.” Göz kırptı. Ben de ona dil çıkarınca çocuksu gülümsemesini yerle bir eden kahkahasına mani olamadı.

Başımı sallayarak elimle koltuklara işaret ettim. “Geldiğini Bay Meikle’ye bildirsem iyi olacak.”

Birkaç saniye sonra Meikle, Malcolm’u karşılamak için odasından çıktı ve birlikte adamın ofisinde gözden kayboldular. Latte’nin ve kurabiyemin tadını çıkarmak için memnuniyetle koltuğuma yerleştim.

Kahve bardağına bakarak gülümsedim ve bakışlarım ofisin kapısına kaydı.

Bu defa kendin için en iyisini yaptın, Jo.

Bunu da batırma.

Enerjim biraz olsun yerine geldiğinden sıkıntıyla bil-

gisayara baktım. Bugün yapılması gereken her şeyi bitirmiştim. Bakışlarım dosyalama sistemine kaydı. Uzun süredir onunla ilgilenmiyordum ve daima yeniden düzenlenmesi gerekiyordu. Kahvemi aldım ve dosya dolaplarının yanına geçip yavaş yavaş dosyaları düzeltmeye başladım. Bazı dosyaların eksik olduğundan emindim. Benim mi, Lucy'nin mi? Büyük ihtimalle ikimizin de.

Yirmi dakika sonra Malcolm ofisten tek başına çıktı.

Bakışlarıyla beni tepeden tırnağa süzerken gözlerine şehvetli bir ifade yerleşti. Yüksek belli, siyah renkli bir kalem etek ve içime sokulmuş tozpembe ipek bir buluz giyiyordum. Bay Meikle'den uzun görünmemek için kısa topuklu siyah ayakkabılarımı tercih etmiştim. Malcolm aylak aylak bana doğru yaklaştı ve beni öpmesine izin vermenin ne kadar amatörce görüneceğini takmadan ona döndüm. Geri çekildiğinde dudaklarım karıncalandı, gözleri artık tutkuyla parlıyordu. "Yarın alışverişe gidiyor muyuz?"

"Tabii ki."

"Cumartesi ne yapıyorsun? Boş musun? Becca sergiden dolayı bana, Cam'e bardaki işi ayarladığın için de sana teşekkür etmek amacıyla bizi akşam yemeğine çıkarmak istiyor."

Malcolm'un gözünün önünde gerginleşmemek için kendini tutmak zorunda kaldım. "Ne? Dördümüz mü?"

Malcolm gözlerimin önüne düşen saç tutamını kulağının arkasına atarken evet anlamında başını salladı. "Bu defa seni ben alırım, tamam mı?"

Sanmıyorum. Dördümüzün birlikte dışarı çıkma düşüncesi bile nefesimin kesilmesine neden oldu. Malcolm daha önce evime hiç gelmemişti. Cole'la hiç karşılaşmamıştı. Ve şimdilik böyle kalabilirdi. "Seninle orada buluşabilirim," diye ısrar ettim.

Dudakları zevkle kıvrılmış vaziyette parmaklarını, elbisemin kolundaki ince kumaş boyunca gezdirdi. “Eninde sonunda ailenle tanışmam gerekecek, Jo.”

Bir yanımda, Malcolm’un ailemle tanışmayı isteyecek kadar benimle ilgilendiği görmekten gerçekten mutluydu ama diğer yanımda, evim ve annem konusundaki gerçekleri asla öğrenmemesi için Londra Caddesi konusunda tüm bildiklerini ona unutturmak istiyordu.

Yüzüme ne kadar hevesli olduğumu gösteren yapmacık bir gülümseme yerleştirdim. “Hımm. Yakında.”

Bana inanıp inanmadığını bilmiyordum ama dudaklarımı sertçe öptü ve beni işimle baş başa bırakıp gitti. San-ki daha sonraki öpücüklerin vaadini verir gibiydi.

Malcolm ayrıldıktan birkaç dakika sonra Bay Meikle ofisinden çıktığı sırada elimde soğuk bir Latte bardağıyla dosya dolaplarının yanında dikiliyordum. Bitkin bir şekilde adama baktım. O ise boş gözlerle, neredeyse pasif bir şekilde bana baktı. *Tüm o öfkesi nereye gitmişti?*

Hâlâ bakıyor.

Tamam.

Bu kesinlikle korkutucu.

Meikle boğazını temizledi. “Malcolm Hendry’yle bir ilişkin olduğunu fark etmemiştim.”

Hassiktir. Teşekkürler, Malcolm! Hafifçe öksürdüm. “Evet, efendim.”

“Üç aydır mı birliktesiniz?”

“Evet.”

“Anladım.” Yerinde kıpırdandı, kesinlikle bir şeylerden rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Kaşlarımın kalkmasına engel olamadım. Kendinden emin ve kendini beğenmiş patronumu hiç böyle görmemişim. “Tamam, o zaman. Hımm, şey, profesyonelliğini takdir ediyorum.”

Lütfen hatta kalın.

Ne?

“Efendim?”

Ne yaparsa yapsın boğazını tam olarak temizleyemiyor gibiydi. Gözleri odada dolaşüyor, doğrudan benimkilere bakamıyordu. “Bay Hendry önemli bir müşteri.” Ne demek istediğini anladığım anda bakışları benimkilerle buluştu. “İlişkini, buradaki pozisyonunu daha iyi bir hale getirmek için kullanabilirdin ama yapmadın. Profesyonelliğini ve dikkatli tavırlarını takdir ediyorum.”

Bay Meikle, ilk defa bana söylediği olumlu şeylerden dolayı kifayetsiz kalmama neden oldu. Ukalılığı ve çevresindeki herkesi hor görmesi nedeniyle duyduğum rahatsızlığı genellikle yutardım. Asla onun yüksek standartlarına uymayacağımı biliyor olmasına rağmen yine ilk defa bana, benden tiksinsenmeden ya da öfke duymadan bakıyordu. Beni aşağılamasına o kadar alışmıştım ki ondan bir kompliman alıyor olmak çok tuhaftı.

En nihayetinde dile geldim. “Kişisel işlerimin kişisel kalmasını isterim, Bay Meikle.”

“Evet, aferin, tebrik ederim.” Gözleri bir anda öfkeyle parladı. “Lucy durmadan nişanlısı hakkında konuşuyor. Sanki böyle saçma sapan şeyleri dinlemek zorundaymışım gibi.” Bunu söyledikten sonra ofisine girerek gözden kayboldu. Aniden Lucy için üzüldüm. Belki de *ona* gülümseyen yüzler çizme zamanı gelmişti.

Cole ertesi gün İngilizce dersinde sunum yapacağını söylemişti. Bu yüzden, ondan akşam yemeğini hazırlamasını isteyerek çalışmasını bölmek istemedim. Bunun yerine, günün erken saatlerinde ona bir mesaj attım ve eve gelirken balık ve patates kızartması alacağımı söyledim. Bir şeyler yemek istemesi ihtimaline karşın anneme de

yahni aldım. Elimde akşam yemeğimizle hızla yürüdüm çünkü yiyecekleri Leith Yolu'ndan almıştım ve soğumalarını istemiyordum. Kapıdan içeri girer girmez mutfığa yöneldim, su ısıtıcısını çalıştırdım ve tabakları çıkarmaya koyuldum.

Cole kapı eşiğinde belirdi. Açlıktan ölmek üzereymiş gibi görünen gözleri, içinde balık ve patates kızartması olan torbaya dikilmişti. "Yardım edebilir miyim?"

"Oturma odasına gelip bizimle yemek isterse onun için yahni aldığımı anneme söyler misin?"

Talebimi duyunca gözlerini kıstı ama ona söylenileni yaptı. Ardından, oturma odasında yere oturup sehpayı önüne çekti. Yemeğini beklerken televizyondaki bir komedi programıyla ilgileniyordu.

Annem ortaya çıktığında yemek masasını kurmuş, bardaklara Cole için meyve suyu, kendim için çay ve annem için su koymuştum. Giydiği koyu gri renkli uzun paçalı don üzerine bol geliyordu. Sanki acı içindeymiş gibi ayaklarını yere sürüye sürüye bize doğru yürümeye başladı. Büyük olasılıkla gerçekten acı çekiyordu.

Kanepenin ucuna oturdu. Gözlerinin altındaki mor halkalar o kadar belli oluyordu ki ona baktığımda neredeyse başka hiçbir şey göremiyordum. Yemeğine doğru herhangi bir hamlede bulunmadı –içinde yahni ve patates kızartması olan tabağına baktı. Tabağını önüne doğru ittim, ağzına bir patates kızartması atıp çiğnemeye koyuldu. "Akşam yemeği."

Homurdandığını duyunca ona sırtımı döndüm ve televizyona baktım. Erkek kardeşim de, ben de televizyon izliyor gibi yapıyorduk ama aslında Cole'un da en az benim kadar annemin varlığının farkında olduğu duruşundan belliydi.

Annem yemeğinin bir kısmını yediği için gerilim yavaş yavaş azalmaya başlayalı henüz beş dakika olmuştu ki her şeyi berbat etti.

Her zamanki gibi.

Kendini televizyondaki programa kaptıran Cole, bir şakaya gülmüş ve benim de onunla birlikte gülüp gülmediğimi görmek için bana dönmüştü. Bebekliğinden beri böyle yapardı. Ne zaman bir şeye gülse bana bakar ve eğlenip eğlenmediğimi kontrol ederdi. Her zaman yaptığım gibi ona gülümsedim.

“Pufff.”

O anda kaslarım tıpkı Cole’unkiler gibi gerildi.

Annem “pufff” dediği zaman genellikle arkasından kötü bir şeyler gelirdi.

“Şuna bak,” diyerek alaycı bir tavırla dudağını büktü.

Cole’la birlikte yerde oturuyordum, dolayısıyla yine ne hakkında şikayet ettiğini görmek için omzumun üzerinden bakmak zorunda kaldım. Cole’a baktığını görünce kan beynime sıçradı.

“Anne...” diye uyardım.

Yüzü sanki ezilmiş, nefret dolu, çirkin bir ifadeye bürünmüştü. “Kendini erkek sanan, o lanet olasıca piç herif gibi gülüyor.”

Cole’a bir bakış attım ve yüzündeki mahzun ifadeyi görünce göğsüme büyük bir acı saplandı. Sanki annemin söylediklerini duymasını engelleyecekmiş gibi kilimi inceliyordu.

“Tıpkı babasına benzeyecek. Bir boka yaramayacak. Tıpkı onun gibi bir bok...”

“Kapa çeneni,” diye bağırardım doğrudan gözlerinin içine bakmak için dönerken. Gözlerim öfkeyle parlıyordu. “Ya sesini çıkarmadan burada oturur yemeğini bitirirsin ya

da yatağına dönüp kendini içki şişelerinde kaybedersin. Her iki şekilde de iğrenç düşüncelerini kendine sakla.”

Annem tam bir yaygara kopardı ve tabağını masamıza fırlattı. Maceraperest patates kızartmaları havada uçuşuyordu. Kendini zorlukla iterek kanepeden kalktığı sırada, kadir kıymet bilmeyen çocuklar ve saygısızlıkları konusunda ağzında bir şeyler gevelemeye başladı.

Annem odasına girer girmez büyük bir rahatlıkla iç çektim. “Cole, onu kafana takma. Babama biraz olsun benzemiyorsun.”

Cole omuzlarını silkti, bana bakmayı reddediyordu. Yanakları kızarmıştı. “Nerede olduğunu merak ediyorum.”

Nerede olduğunu öğrenme düşüncesi bile tüylerimin ürpermesine neden oldu. “Buradan uzakta olduğu sürece umurumda değil.”

Gecenin ilerleyen saatlerinde daireyi temizledikten, bulaşıkları yıkadıktan, kızarmış balık ve patates kokusunu yok etmek için oturma odasına ve mutfaka oda spreyi sıktıktan sonra kanepede oturmakta olan Cole’un yanına çöktüm. Sunumunu bitirmiş, çevresine yaydığı çizgi roman sayfaları üzerinde çalışmaya başlamıştı.

Ona koca bir fincan dolusu sıcak çikolata verdikten sonra çizimlerini nazikçe kenara itip koltuğun diğer ucuna sıkıştım. Tersyüz edilmiş bir kâğıt parçasına dikkatle bakarak üzerindeki çizimin ne olduğunu anlamaya çalıştım. “Bunun konusu ne?”

Cole omuzlarını silkti. Kaşlarını düşünceli bir tavırla çatmıştı. “Bunda tam olarak ne yapmak istediğimi bilmiyorum.”

“Neden?”

“Jamie ve Alan bana yardım ediyorlardı ama...”

Eyvah, ses tonundaki rahatsızlık kulağa pek de iyi gel-

miyordu. “Ama?..” Kaşlarımı çattım. Cole’un, Jamie’lere gitmek için benden izin istemesinin üzerinden henüz bir hafta geçmişti. “Küstünüz mü?”

“Olabilir.” En azından ağzında gevelediği sözcüklerin tercümesinin bu olduğunu düşündüm.

Ah, kahretsin. Cole tasasız bir çocuktuk ve arkadaşlarıyla nadiren kavga ederdi. Bu yüzden, neden kavga ettiklerini öğrenmek isteyip istemediğimden bile emin değildim. Ama söz konusu olan Cole’du... “Ne oldu?”

Yanaklarındaki kızarıklığın artması iyice endişelenmeme yol açtı.

Hay, lanet olsun, umarım ergenlerin birbirlerine yaptıkları iğrençliklerden biri değildir. “Cole?”

Tekrar omuzlarını silkti.

“Yeter artık. Bir daha bana omuzlarını silkmemen için omuzlarına ağırlık bağlayacağım. Omuz silkmemenin cevap vermek anlamına gelmediğini daha önce sana açıkladığımı sanıyordum. Homurdanmak da aynı şekilde.”

Küçük erkek kardeşim bana bakarak gözlerini devirdi.

“Bu da öyle.”

Sıcak çikolatadan bir yudum almak için kanepeye yaslandığı sırada “Önemli değil, tamam mı?” dedi dudağını ısırarak. Benimle göz göze gelmeye çekiniyordu.

“Benim için önemli.”

Öylesine uzun ve acı dolu bir şekilde iç çekti ki nefesi, devasa bir sıcak hava balonunu kolaylıkla doldurabilirdi. “Boktan bir şey söyledi.”

“Hımm,” diye hafifçe azarladım. “Kullandığın dile dikkat et.”

“Beni sinirlendirdi.”

“Ne dedi?”

Cole’un çene kasları gerildi ve bir anlığına, Cole’un ar-

tık kocaman bir adam olduğunu düşündüm. Tanrım, onca zaman ne kadar da çabuk geçmişti? “Seninle ilgili bir şey söyledi.”

İrkildim. “Benim hakkımda mı?”

“Evet. Cinsel bir şeyler.”

Ah, *Yüce İsa*. Tüylerim ürperdi. Küçük erkek kardeşinizin ağzından duymayı asla istemeyeceğiniz bazı kelimeler vardı. “Cinsel” de kesinlikle bunlardan bir tanesiydi. “Tamam.”

Cole kirpiklerinin arasından bana baktı. Öfkeli bir şekilde yüzünü buruşturmuştu. “Bütün arkadaşlarım senden hoşlanıyor ama Jamie çok ileri gitti.”

Bunun ne anlama geldiğini bilmek istemiyordum.

Bunun yerine, ikisinin ne kadar yakın olduğunu düşündüm. “Jamie çok ileri gittiğini fark edince senden özür diledi mi?”

“Evet ama önemli olan bu değil.”

“Önemli olan o.” Onunla göz göze gelebilmek için öne doğru eğildim. Böylece, söylemek üzere olduğum şeyin benim için ne kadar önemli olduğunu görebilecekti. “Hayat, kin tutmak için çok kısa. Jamie özür dileyecek kadar erkekçe davranmış. Sen de onun özrünü kabul edecek kadar erkekçe davran ve bağışlayıcı ol.”

Kısa bir anlığına gözlerime baktı; tavsiyemi düşünüyor gibi görünüyordu. Sonunda evet anlamında başını salladı. “Tamam.”

Gülümsedim ve sırtımı koltuğa yasladım. “Güzel.”

Cole yeniden dikkatini çizgi romanına verdikten sonra kitabıma uzandım ve kısa bir süre için bile olsa kendimi başka birinin dünyasında kaybolmaya hazırladım.

“Jo?”

“Hı-hı?”

“Çıktığın adamı Google’da araştırdım. Malcolm Hendry’yi.”

Kafam bir anda kitabımdan uzaklaştı ve kalp atışlarım hızlandı. “Neden?”

Cole omuzlarını silkti. Tekrar. “Onun hakkında pek bir şey söylemiyordun.” Gözlerini kısıp bakışlarıyla beni koltuğa mıhladı. “Sence de biraz yaşlı değil mi?”

“Pek değil.”

“Senden on beş yaş büyük.”

Her şeyin başında, Cole’la bu konuşmayı yapmak istemiyordum. “Ondan çok hoşlanıyorum. Sen de onu seveceksin.”

Cole küçük bir kahkaha patlattı. “Evet, sanki onunla görüşecekmışim gibi. Callum’la sadece birkaç defa görüştük ve onunla tam iki yıl çıkmıştın.”

“Hayatımda kalıcı olmayacak biriyle tanışmanı istemiyorum. Ama Malcolm hakkında güzel şeyler hissediyorum.”

Bir sonraki sorusunu sesini biraz olsun yükseltmeden sordu ama sesindeki küçümseme beni kalbimden yaraladı. “Zengin olduğu için mi?”

“Hayır,” diye sertçe yanıt verdim. “Değil.”

“Bir sürü otuzbirciyle çıkıyorsun Jo ve bunu adamların parası olduğu için yaptığını biliyorum. Bunu yapmak zorunda değilsin.” Yüzü öfke ve kızgınlıkla pembeleşmeye başlamıştı. “*Bu kadın* seni yeterince üzüyor –para konusunda endişelenmememiz için saçma sapan adamlarla çıkmana gerek yok. On altı yaşına basar basmaz sana yardım edebilmek için işe gireceğim.”

Sanırım Cole, son bir yıldır tek seferde hiç bu kadar uzun konuşmamıştı. Söyledikleri karşısında mideme yumruk yemiş gibi oldum. Oturduğum yerde dikleştim,

yanaklarım bastırmaya çalıştığım öfke yüzünden alev alacak gibiydi. “Bir daha ‘o’ ile başlayan o kelimeyi sakın kullanma. Soruna gelince, gerçekten önemseydiğim biriyle çıkıyorum ve adamın parası var. Ayrıca, on altı yaşında işe filan girmeyeceksin. Liseyi bitirecek, ardından üniversiteye ya da güzel sanatlar fakültesine gidecek ve her ne yapmak istiyorsan onu yapacaksın. Ama okulu bırakır da boktan bir işe girersen kendimi asla affetmem!” Bunun düşüncesi bile korkudan kesik kesik nefes almama neden oluyordu.

Cole bana baktı. Yeşil gözleri, öfke patlamam karşısında hayretle açılmıştı. “Yüce İsa, sakın ol, Jo. Bu sadece bir fikirdi.”

“Kötü bir fikirdi.”

“Ah evet, anladım.”

Sesindeki muziplik karşısında rahatladım, sırtımı yeniden koltuğa dayadım ve kitabımı açtım. “Sen çizimine bak, seni baş belası.”

Kahkahasını son anda kontrol altına aldı ve yeniden çizmeye başlamak için elindeki fincanı sehpaye koydu.

Bir dakika kadar sonra kitabımın üzerinden ona baktım. “Aslında biliyorsun ama... Seni seviyorum, ufaklık.”

“Hı-hımm, be de sei seum.”

Bunun, ergen dilinde “Hı-hımm, ben de seni seviyorum,” anlamına geldiği sonucuna vardım.

Cevabı karşısında sıırıtmama engel olamadım. Kitabımın sayfalarına dönerken göğsüme sıcacık bir mutluluk yerleşti.

yedi

Şubat ayının sonu olmasına ve hatta mart ayına sadece bir gün kalmış olmasına rağmen Edinburgh'ta hâlâ dondurucu bir soğuk vardı. Buz gibi deniz havası, binalar tarafından korunmadan kuzeye doğru yürümek zorunda kalacak kadar şanssız olanları savurarak New Town'a doğru esiyordu.

Malcolm ve ben, George Sokağı boyunca dükkânlara girip çıkarak yürürken dondurucu rüzgâr tarafından acımasızca hırpalanmamak için elimizden geleni yapıyorduk. Önce Frederick Sokağı'na, sonra da parke taşlarıyla döşenmiş Rose Sokağı'na girdik. Burası Edinburgh'daki en sevdiğim yürüyüş yollarından biriydi. Sokak boyunca uzanan restoranlar, barlar ve butikler göz alıcıydı. St. Andrew Meydanı'ndaki Harvey Nichols'a gitmeden önce barlardan birinde öğle yemeği yedik.

"Hayır, hayır, bu kesinlikle korkunç," dedim Malcolm'a, deneme kabinindeki perdenin ardından. O ana kadar en az on beş elbise denemiştim fakat ikimizin de beğendiği bir elbise bulamamıştık. Becca bizi Michelin Yıldızlı bir restoran olan Martin Wishart'ta ağırlayacaktı; bu yüz-

den, Malcolm bana giyecek yeni bir şeyler almak konusunda ısrarcı davrandı.

“Neden? Nesini beğenmedin?” diye sordu; sesi gittikçe perdeye yaklaşıyordu.

Hâlâ aklını kaçırarak kadar sıkılmadığına inanamıyordum ama alışveriş söz konusu olduğunda epey sabırlı görünüyordu. Aslında alışveriş yapmaktan hoşlandığına dair net bir izlenimim vardı. Ya da en azından, beni şımartmaktan hoşlanıyordu... ki bu çok sevimli bir davranıştı.

Aynadaki yansıma bakarken hoşnutsuzlukla burun kıvırdım. Elbise o kadar inceydi ki neredeyse meme uçlarımı görebiliyordunuz. Sırt dekoltesini ve kısacık etek boyunu da ekleyince göğsüme üzerinde SATILIK yazan bir kâğıt ilâştirebilirdim.

“Görmeme izin ver.”

“Hayır.” Perdeyi açmasını engellemek için davrandım ama çok geç kalmıştım.

Malcolm’un yüzü, perdeyi aralayarak oluşturduğu boşlukta belirdi ve koyu renkli gözleri, beni tepeden tırnağa süzüp göğüs hizamda durduğu sırada haylaz bir şekilde parlıyordu. Haylazlık yavaş yavaş ortadan kayboldu; başını kaldırıp gözlerini benimkilere diktiğinde bakışlarından alevler saçıyordu. “Şu anda bir deneme kabininde olmasaydın...”

Midemde sanki önemsiz ayrıntıların üzerinde fazlasıyla duruyormuşum gibi bir his ortaya çıkınca bunun hayal kırıklığı olup olmadığını merak ettim. Bizim yerimizde Joss ve Braden ya da Adam ve Ellie olsaydı deneme kabininde olup olmamaları önemli olmazdı. Braden ve Adam davranışlarının sonuçlarını bir an olsun düşünmeden kız arkadaşlarının üzerine atlardı.

Bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırmak için başımı salladım. Demek ki Malcolm'la her şeyi kapsayan tutkulu bir ilişkimiz yoktu. Ama bu, sahip olduğumuz şeyin harika olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Kendimi şaşkınlık içinde gülümsemeye zorladım. "Bunun seksi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Yatak odası için, evet."

"Buradaki amacımızın o olduğunu sanmıyorum." Şüpheli bir tavırla elbiseye baktım.

"Yeşil olanı dene. Hani şu senin muhteşem gözlerinle aynı renkte olanı."

İltifat için teşekkür etmek amacıyla ağzımı dudaklarına bastırdım ve deneme kabininde yeniden tek başıma kalabilmek için perdenin düşmesine izin verdim.

Haklıydı. Lanvin marka, yeşil renkli, düz kesim elbise gerçekten nefes kesiciydi.

Malcolm ziyaret etmek istediği şantiyelerden birine gitmek için taksi çağırды. Yolu uzatarak beni evimin önünde bıraktı. Onu içeri davet etmeyeceğimi biliyordu. Becca ve Cam ile cumartesi gecesi çıkacağımız yemeğe tamamen hazırdım. Hazır derken, en azından tasarımcıların elinden çıkmış, kuşanacak bir zırhım ve tampon görevi görececek bir Malcolm'um vardı.

Bu akşam işyerinde ise ne bir zırhım ne de Malcolm olacaktı.

Cam'le çalışacak olma düşüncesi ve zaten kırılğan olan egoma daha büyük bir darbe vurmak için söyleyebilecekleri, midemde keleklerin uçuşmasına neden oluyordu. Ve bundan nefret ediyordum.

Derimin biraz daha kalınlaşması gerekiyor gibi görünüyordu.

Bara ulaşana kadar midemdeki kelebekler işi iyice azıtmıştı. Ana salona girip de Cam ve Joss'un kahkahalar içinde bardakları sildiklerini görünce kelebekler göğsüme doğru yükseldi ve bir anlığına nefes alamadım.

Neler oluyordu?

Bara uzanan merdivenleri indim ve tezgâhın altından geçtim. Aceleyle personel odasına girmeden önce ikisine de gülümsedim. İki saniye kadar sonra Joss tepemde bitti ve stereo sistemden sağır edici bir gürültü yükselmeye başladı. Brian'ın sesi kısması için birilerine bağırdığını duydum ve sonunda müzik katlanılabilir bir seviyeye indi.

"Neler oluyor? İçeri girdiğinde, bulabildiğin en ekşi limonu yutmuşsun gibi görünüyordun," dedi.

Ceketimi çıkarırken zorla sırtıarak omuzlarımı silk-tim. "Öyle mi? Buna bir neden göremiyorum."

"Cam'le aranızı yapmayı deneyeceğimden ve başarılı olacağımdan korkuyorsun."

"Öyle mi? Buna bir neden göremiyorum."

Joss yüzünü buruşturdu. "Tamam, bu kadar alaycılık yeter. Bak. Hiçbir şey yapacağım yok."

Cep telefonumu arka cebime sokuştururken ona döndüm. "Ne? Çöpçatanlık hevesin daha başlamadan bitti, öyle mi?"

Cevap vermeden önce dişlerini sıktı, "Evet. Sana söz veriyorum."

"Düşünceni değiştirmene neden olan nedir? Yanlış anlama, şikayet falan etmiyorum," dedim.

Joss tamamen anlamsız ve boş bir ifadeyle meraklı bakışlarına karşılık verdi.

"Ellie, çöpçatanlığın kurallarını öğrenmem için bana zorla Jane Austen'in *Emma* isimli kitabının film uyarlamasını izlettirdi. Bunun ardından, yine Jane Austen'in *Emma*'sına dayanan *Clueless* isimli gençlere yönelik bir

film izlemek zorunda kaldım.” Söylediklerini sindirmem için bana biraz zaman tanıdı; bunları en az onun kadar korkutucu bulmamı beklediği açıktı.

Kahkahamı bastırmaya çalıştım. Gerçekten denedim. Ama yeterince başarılı olamadım.

Başımı geriye doğru attım ve kahkahalar içinde dolaşıma dayandım. O görüntüyü zihnimden atamıyordum. Ellie’nin bu meseleyi ne kadar ciddiye aldığını daha önce tahmin bile edememiştim. “Ah, aman Tanrım,” deyiverdim kahkahalarımın arasından. “Eminim senin için çok acı verici olmuştur.”

Sanki işkence dolu o ana geri dönmüş gibi yüzünden bir acı dalgası geçti. “Acı verici demek yetmez. Romantik bir film izlemekten daha kötüsü nedir, biliyor musun?”

“Hayır.”

“Romantik bir filmi analiz etmek.”

Haklı olarak yeniden kahkahalara boğuldum.

“Gülmeyi kes. Hiç komik değil.”

“Ah, çok komik. Ve bunu gerçekten hak etmiştin.”

Joss inledi. “Evet, büyük olasılıkla.”

Kahkahamı bastırdıktan sonra gözlerimdeki yaşları silerken başımı salladım. “Romantik filmleri görünce gözlerini deviren bir kadının neden romantik bir kitap yazmakta olduğunu hâlâ anlayamıyorum.”

Bana ters ters baktı. “Romantik bir kitap değil, anemle babamın hikâyesini yazıyorum.”

“Evet; romantizmi en ateşli, en tutku dolu haliyle yaşamış olan annenle babanın hikâyesini.”

Joss’un gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. “Çöpçatanlığa geri dönmemi mi istiyorsun?”

Düşüncesi bile tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. “Kesinlikle hayır.”

“O zaman çeneni kapat.”

Saldırgan ifadesi karşısında homurdandım. Beni “kederle son bulacak” yolumdan döndürme çabalarının böyle-sine kısa zamanda başarısızlıkla sonuçlanmasından ötürü sinirlendiği belliydi. “Eğer kendini daha iyi hissetmene neden olacaksa Malcolm’a gerçekten değer verdiğimi söyleyebilirim. Acınacak halde değilim.”

Gözleri biraz aydınlandı ama ikimizde de muziplikten eser yoktu. “Endişem şu ki, Jo, mutlu da değilsin.”

Bir anlığına nefesimin kesildiğini hissettim. Joss’un omzunun üzerinden etrafı personelin bıraktığı notlarla, kokteyl tarifleriyle ve telefon numaralarıyla sarılmış, üzerinde geçtiğimiz haftanın vardiya çizelgesi asılı olan ilan panosuna baktım. Tekrar nefes alabildiğimde bakışlarım onunkilerle buluştu. “Malcolm’un beni mutlu edeceğinden eminim.”

Bana “*Ciddi misin?*” diye bağırان bir bakış attı. “Ne kadar da kayıtsızsın. Üç ayı aşkın süredir birliktesiniz. Şu ana kadar ona âşık olup olmadığını bilmen gerekirdi.”

Dolabımın kapağını çarparak kapattım ve açılış için bara girmeye hazırlandım. Harvey Nichols’daki deneme kabininde düşündüklerimi hatırladım ve savunmaya geçtim. “Bak, tüm ilişkilerin sen ve Braden’inki ya da Ellie ve Adam’inki gibi olduğunu sanıyorsan yanılıyorsun. Herkesin tutkulu bir seks hayatı olmak zorunda değil. Birbirlerini taparcasına sevmek zorunda değiller. Bazı ilişkiler telaşsız, güvenli ve samimidir. Ve bu, bahsettiğim ilişkilerin daha az anlamlı olduğu manasına gelmez.”

Joss burun kıvrıp yanımdan geçti. “Telaşsız, güvenli ve samimi mi? Kucağında battaniye örtülü, tekerlekli sandalyedeki yaşlı bir adamdan bahsetmiyoruz. Seksten ve aşktan söz ediyoruz.”

“Seksten ve aşktan bahseden kim?” Cam’in derin, rahatsız edici sesi bacaklarımın arasında bir mücadeleye neden oldu.

Ona bakmadan barın arkasına geçtim.

Son birkaç defa o yanımdayken hissettiğim şeylerin tamamen anormal bir durum olduğunu ummuştum ama öyle olmadığı açıktı —o yanımdayken bedenim canlanıyor, hayat kazanıyor gibiydi. Hâlâ ona karşı duyduğum çekim yüzünden kendimi suçlu hissediyordum.

“Jo ve ben,” diye yanıtladı Joss. Sesi hâlâ öfkeden boğuk boğuk çıkıyordu. Bara yaslandı ve bana baktı. Loş ışıktaki yüzündeki ifadeyi okumak imkânsızdı.

Cam bir kaşını kaldırıp bana en az Joss’unki kadar muğlak bir bakış attı. “Cennette sorun mu var?”

Bu defa benimle konuşurken alaycı bir ifade takınmadığı için başımı salladım ve ona cevap vermeye tenezzül ettim. “Hayır, iyiyiz. Joss bir anlığına sinirlendi, o kadar.”

Joss alçak sesle söylendi ama müşteriler önce teker teker, sonra aniden bastırıldığından kısa bir süre sonra yoğunluktan tek kelime edemez hale geldik.

İlk iki saat boyunca mucizevi bir şekilde Cam’in tarafına geçmemeyi becerdim. Barın diğer ucunda çalışıyordum, Joss ise ortadaydı. Ne zaman müziğe rağmen birbirimizi duyacak kadar yakınlaştık anlamsız bir şeyler hakkında sohbet edip duruyorduk. Braden, Ellie ve Adam geldi ve barın tam karşısındaki her zamanki masalarına oturdular çünkü Braden ve Joss’un illa birbirlerini gözleriyle soyacak mesafede oturmaları gerekiyordu. Diğer yandan ben de sanki vücudum Cam’in her hareketinin, çekici müşterilere attığı her hınzır gülümsemenin, ne zaman bir şeyler almak için eğilse ortaya çıkan ısırılmalı kalçalarını saran kotunun ya da Jack Daniel’s şişesine her

uzanışında yukarı sıyrılarak baş döndürücü karın kaslarını gözler önüne seren tişörtünün farkında değilmiş gibi davranmak konusunda kesinlikle iyi bir iş çıkarıyordum.

Adam baştanbaşa kastı.

Onu çırlıçıplak halde yatağa atıp sert bedeninin ve altın renkli teninin tadını çıkarmam için kendini bana teslim etmesinin nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Kalçalarının beliyle birleştiği noktadan başlar, heykelsi gövdesi boyunca ıslak öpücükler kondurarak ilerlerdim; sonra meme uçlarıyla oynar, benim için sertleşmesini izlerdim...

“Jo!”

Bir anda irkilerek kendime geldim ama buzdolabından aldığım taze portakal suyunu çoktan üzerime dökmüş-tüm. Joss’a şaşkın şaşkın baktım, utançtan yanaklarım kızardı.

Bana muzip bir gülümsemeyle bakıyordu. “En az bir dakika buralarda değildin. Nereye gittin?”

Yanaklarımdaki kızarıklık koyulaştı ve bakışlarım bir müşteriye hizmet etmekle meşgul olan Cam’e kaydı. Kıraz kırmızısı yanaklarımı gizlediği için loş aydınlatmaya minnettardım ama ne yazık ki Joss gözlerimdeki utancı ve Cam’e attığım alelacele ama pek de gizli kapaklı olmayan bakışı yakalamıştı. Başını çevirip önce barın diğer tarafındaki Cam’e, sonra bana baktı. “Ah, tamam.” Sırıttı.

İçten içe sızlandım ve müşterimin Alabama Slammer’ını hazırlamaya devam ettim.

İki dakika sonra barın çevresindeki kalabalık azalmaya başladı. Alçak sesle küfür ettiğini duyduğum sırada kendimi Joss’un acımasız sataşmalarına hazırlıyordum.

Bakışlarım ona kaydığında çenesini kenetlediğini ve gözlerini kısarak barın diğer tarafını izlediğini gördüm. Kıvrıkcık saçlı esmer bir kadın Braden’in yanına oturmuş,

adamla muhabbet etmeye başlamıştı. Braden sadece kibar davranıyor gibi görünüyordu ama esmer kadın, Braden'a son derece yakın oturuyordu. Gözlerim Ellie'ninkilerle buluştu ve bana "ah-ah" anlamında bir bakış attı.

Joss özellikle erkek arkadaşına oldukça yakın oturan bir kadınla bar kavgasına girişmeyecek kadar kaliteli bir kadındı. Kadının saçını başını yolması için esmer kadının şey yapması gerekirdi..."

Ah, hayır. Esmer kadın elini Braden'ın kalçasına koydu.

Yanımdan geçerken öfkeyle "Hemen dönüyorum," diye mırıldandı Joss.

Buz gibi gözlerle ve için için yanan bir öfkeyle bardan çıkmakla o kadar meşguldü ki Braden'ın kadının elini kalçasından uzaklaştırdığını fark edemedi. Dirseklerimi bara dayadım ve gösteriye hazırlandım. Joss'u duyamayacak kadar uzakta olmam büyük talihsizlikti. Sadece dudaklarından dökülenler sözcüklerle birinin derisini canlı canlı yüzebilirdi ve bunu büyük bir soğukkanlılıkla yapardı. Anlamsız sesler çıkaran, tebeşir suratlı bir aptala dönüşmeden onu sinirlendiren kişiyle yüzleşebilme becerisini oldum olası kıskanmıştım.

Bir müşteri bara yaklaşınca istemeye istemeye bakışlarımı müşteriye kaydırdım. Adamın viskisini doldururken Cam'in alışıldık seksi kokusu tüm bedenimi esir aldı. O anda dengemi kaybettiğime yemin edebilirdim.

Sıcak nefesini kulağımda hissettiğim anda parmaklarım titredi ve tam da şişeyi bardaktan uzaklaştıracığım sırada donup kaldım. Sol tarafımda Cam'in bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordum. Sanki gerçekten vücudunu benimkine yapıştırmıştı.

"Tam bir piç gibi davrandığımı için özür dilerim," diye mırıldandı samimi bir ses tonuyla.

Dudaklarından dökülen sözcüklerin tenimde yarattığı titreşim bütün vücudumun ürpermesine neden oldu. Tamamen baştan çıkmıştım. Şaşkın bakışlarıma güçlükle hâkim oldum.

Hissettiğim baş dönmesine rağmen omzumun üzerinden ona bakınca gerçekten de vücudunu benimkine yasladığını fark ettim. Özrünü algılamam neredeyse bir dakikamı aldı.

Cam iç çekti. Yüzü bana dönük olduğundan neredeyse burunlarımız birbirine değecekti. Gözlerim onunkilerle buluştu. O anda hareket etmek isteseydim bile kılımı kıpırdatamayacağımı biliyordum. “Seni tanımıyorum,” diye devam etti. Bakışları yüzümde dolanıyordu. “Seni tanıyormuşum gibi davranmamalıydım.” Suratımda dolaşan bakışları dudaklarımda takılıp kaldı ve gözleri aramızdaki cinsel çekim yüzünden buğulanınca kasıklarımda beklenmedik bir hareketlenme oldu. Dudaklarının tadını merak ederek kendi dudaklarımı yaladım. Bir anlığına nefesi kesildi.

Benden uzaklaştı, bakışları benimkilerle buluştuğunda gözlerindeki bitkinliği fark ettim. Gözleri şaşkınlık ve korkuyla doluydu; tüm bedenim gerildi.

Cam az önce benden benim ondan etkilendiğim kadar etkilenmişti ve kendisini bana kaptırmak istemiyordu.

Neden? Ben onun “altında” mıydım?

Göğsüme keskin bir sancı saplandı ve bakışlarımı onunkilerden uzaklaştırıp yapmakta olduğum içkiye odaklandım. Ama bir önceki geceyi küçük kardeşime bağışlayıcı olmanın önemi konusunda vaaz vererek geçirdiğimi hatırlayınca başımı salladım. “Özrün kabul edildi.”

“Neden erkek kardeşine bakmak zorundasın? Annenle baban nerede?”

Sırtımı dönüp müşteriye içkisini vermek için Cam’ın

yanından geçtim. İçkinin parasını aldım, kasanın başına geçtim ve müşterimin parasının üstünü verdim. Cam'e yanıt vermek için döndüğüm sırada başka bir müşteri geldi.

Bar yeniden kalabalıklaştı ve Joss bize yardım etmek için merdivenleri koşarak inip tezgâhın altından geçti. Ben bir müşteriye hizmet ederken Ellie'nin, Adam'ın ve Braden'in oradan ayrıldığını gördüm. Joss'a muzip bir şekilde gülümsedim. "Onu kovdun mu?"

Omuzlarını silkti. "Kız arkadaşı olup olmadığını umursamayan çekici ve seksi kadınların ilgisini çekecekse, eve, onu kovuyorum."

"Başka bir bara giderse ne olacak? Dışarıda ona asılacak çekici kadınların sayısı çok daha fazla."

"Evet, ama en azından gözümün önünde olmayacak."

"İyi bir noktaya parmak bastın," diye mırıldandım; kadının müşterisinin kulağına bir şeyler söylemek için barın üzerinden diğer tarafa sarkan Cam'i göz ucuyla süzerken.

Geri çekilip kadına bariz bir cinsel güvenle gülümsediği anda içimi paramparça eden beklenmedik kıskançlık patlaması, neredeyse beni yere serecekti.

Ben ne yaptığımı sanıyordum? Vücuduma neler oluyordu?

Malcolm'la birlikteydim. Malcolm'la mutluydum.

Molaya çıkma zamanımın geldiğine karar verince Joss'a haber verdim ve on dakikalığına bile olsa personel odasında saklandım. Zamanımın çoğunu kendimi azarlayarak geçirdikten sonra işimin başına dönebilecek kadar kendimi toparladım. Geri döndüğümde bardaki hareketlilik kaybolmuştu; Joss ve Cam bara dayanmış, birbirleriyle konuşuyorlardı. Derin bir nefes aldım ve bir yetişkin gibi davranmaya karar verdim.

Onlara yaklaşırken sempatik bir tavırla "Neler oluyor?" diye sordum.

Joss bana tedirgin bir bakış attı. "Cam ailenle ilgili birkaç soru sordu. Çoktan ona anlattığınızı sanıyordum. Kusura bakma."

Sanki biri kalbimi göğsümden koparıp almıştı; midemin bulantısı tenimin karıncalanmasına neden oldu. "Ona dedim ki..."

Söylediklerini yanlış anladığımı fark edip hemen duruma açıklık kazandırmaya girişti. "Annenin *hastalığından*, annenle ve Cole'la nasıl ilgilendiğinden bahsettim."

Bedenimi ani bir rahatlama hissi kapladı ve derin bir nefes verdim. "Ah, anladım."

Ne yazık ki kendimi ele vermiştim. Cam'e bakma cesaretini gösterdiğimde şüphe dolu bakışlarının benimle Joss'un arasında gidip geldiğini gördüm. Büyük ihtimalle başka bir soru daha sormak için ağzını açtığı sırada Joss ona mani oldu. "Senden ne haber, Cam? Ailen buralı mı?"

Her ne kadar kaşları hâlâ merakla çatılmış olsa da başını evet anlamında salladı. "Annem ve babam Edinburgh'un dışında yaşıyorlar. Longniddry'da."

İyi, diye düşündüm. Longniddry, deniz kenarında kurulmuş sevimli bir kasabaydı. Kasaba boyunca uzanan sahili ve eski kulübeleriyle güzel bir yerdi. Öyle bir yerde büyümenin nasıl bir şey olduğunu merak ettim.

"Baskıcı bir ablan ya da abin yok mu?" Joss sorgulamasına devam ediyordu. "Hiç araba kazası yaptın mı? Uyuşturucu bağımlılığın var mı? Sağlığın ne durumda?"

Kahkahamı tutmaya çalıştım.

Cam iyi huylu bir tavırla omuzlarını silkti. "Bildiğim kadarıyla yok."

Şaşkına dönen Joss bitkin bir şekilde Cam'e baktı. "Yani bana uyumlu bir kişiliğin olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

Cam'in seksi gülümsemesi karşısında vücudum ona duyduğum çekim yüzünden bir kere daha alevler içinde yanmaya başladı. "Sanmıyorum."

Joss sanki hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallamadan önce bana "*En azından seni kurtardım,*" anlamına gelen bir bakış attı. "Ve burada arkadaş olabileceğimizi sanmıştım."

Cam güldü. "Yardıma olacaksa kendim için trajik bir geçmiş uydurabilirim?"

"Ya da kitaba çevirebileceğim, ailene ait karanlık sırları açığa çıkarabilirsin."

"Bu konuda sana döneceğim." Gülümsedi ve temkinli bir şekilde kirpiklerinin arasından bana baktı. Bir erkeğe kıyasla son derece uzun kirpiklere sahipti. "Becca'ya bu cumartesi izinli olduğumu söyleme gafletinde bulundum ve duyduğuma göre Martin Wishart'ta dört kişilik bir masa ayırtmış."

Ah, eminim istediğin son şey akşam yemeği için benimle aynı masaya oturmaktır. "Malcolm söyledi."

"O zaman sanıyorum akşam yemeğinde birlikte olacağız."

Joss kıkırdadı ve bir müşteriye servis yapmak için döndüğü sırada pek de yardımcı olmayan bir tavırla, "Birbirinizi öldürmemeye çalışın," diyerek tavsiyede bulundu.

Zorla gülümsedim ve Cam'e bir bakış attım. O anda bunu yapmamış olmayı diledim. Bana, çözmeye kararlı olduğu gizemli bulmacası gibi bakıyor, beni çözümlemeye çalışıyordu.

İlgisi karşısında bedenimi bir zevk dalgası kapladı ama beynim, ondan mümkün olduğunca uzağa kaçmamı bağırıp duruyordu.

Her ne kadar Joss, Cam ve benim aramda tampon görevi görmüş olsa da aramızdaki gerilim yok olmayı reddediyordu. Cuma akşamı, bir önceki gecenin tekrar etmemesi için tıpkı bir aptal gibi adamın çevresinde dönüp durdum. Joss sanki her an ağzımdan bir yaratık çıkarcakmışım gibi gece boyunca beni göz ucuyla izledi. Gerçekten çok garip davranıyordum.

Gün içinde Malcolm telefon ettiği zaman, sesini duyduğum anda bedenimi bir suçluluk dalgası kapladı. Kendimi, Cam hakkındaki pek de safça olmayan düşüncelerimle bir şekilde ona ihanet etmişim gibi hissettim. Mükemmel değildim. Sanki adamların peşinde koşarken acımasızca davranmamışım gibi. Ani karar değişiklikleri yüzünden kalbi kırılan kızları düşünmemeye çalışır, Cole'un Malcolm gibi biriyle evlenmeme ihtiyacı olduğundan kendimi böylesi bir ihanetin tarafı olmanın bir şekilde kabul edilebilir olduğuna inandırmaya çabalardım. İşte, bunda gerçeklik payı vardı. Bu her nasılsa başka bir seçim şansımın olmadığını gösteriyordu ama tabii ki başka seçenekler de vardı. Ve ben seçimimi yapmıştım. Çok da bencilce bir seçim yapmıştım.

Gerçi, birine fiziksel olarak ihanet etmek konusunda net çizgilerim vardı. Özellikle de ihanet eden kimse olmak için çizdiğim kırmızı bir çizgim...

Cam'i arzulamak beni bu çizgiye bir adım daha yaklaştırmış görünüyordu.

Neyse ki cuma akşamı, her zamanki gibi, çok yoğun bir gece olduğundan iş arkadaşlarımla çene çalacak zamanımız olmadı. Cam birkaç espri patlatıp bizi güldürürken Joss, her zamanki hazırcevap kişiliğine büründü. Ben ise bahşiş kavanozlarını doldurmaya odaklanarak Cam'in varlığı yüzünden hissettiğim garip duyguları göz ardı etmeye karar verdim.

Canımı dişime takarak müşterilerle flört ettim ve küçük bir kız çocuğununkini andıran kıkırdamalarım karşısında Joss'un gözlerini devirşini görmezden gelmeye çalıştım. Bir keresinde, hem samimi hem de yapmacık bir tavırla kıkırdayabildiğimi söylemişti. Samimi bir şekilde kıkırdadığım zaman "tapılası" oluyordum ama yapmacık bir tavır takındığımda -ki bu, bir adamı o ana kadar tanıdığım adamlar içinde en esprilisi olduğuna ikna ederken kullandığım ifadeydi- onu çileden çıkarıyordum.

Keşke onun bu halinin beni daha fazlasını yapmak için teşvik ettiğini bilseydi.

Akıllara durgunluk verecek kadar çekici olmayan ama yeterince cazibeli ve seksi üç müşteriye içkilerini servis ederken ilgilerinin tadını çıkarıyordum.

Yüzünde çarpık bir gülümsemeyle, "Çok ciddiym, barın arkasından çıkmalı ve gecenin geri kalanını bizimle geçirmelisin," diye ısrar etti bir tanesi. Şehvet meraklısı adamları genellikle kolaylıkla tanırdım ama bunlar sadece eğleniyordu.

Dirseğimi bara dayadım; bir elim çenemin altındayken

diğer elimle grubun en kisasına parasının üstünü uzattım. “Hımm, beni nereye götürürdünüz?”

“Fire’in epey güzel bir gece kulübü olduğunu duydum,” dedi ortadaki adam. Gözleri umutla parılıyordu.

Güldüm ve çevreme bakındım. “Bir gece kulübünden çıkıp bir diğerine gitmek mi? Hayır, bundan daha iyisini yapmalısınız.” Yavaşça gülümsedim ve üçünün de aynı anda bana doğru eğilişini izledim. Gözleri dudaklarıma takılı kalmıştı.

“The Voodoo Rooms.” Sanki harika bir fikirmiş gibi kısa boylu olan, arkadaşlarına bakarak kafasını salladı.

Yüzümde üzgün bir ifadeyle başımı salladım. “Ufkunuza genişletin, çocuklar.”

Çarpık ve seksi gülümsemesiyle dikkatimi çeken adam bara dayanınca suratlarımızın arasında sadece birkaç santim kaldı. Bakışlarımız buluştuğu anda son derece şehvetli bir şekilde gülümsemeye başladı. Bir anda adamın artık oyun oynamadığını ve ciddi olduğunu fark ettim. Yüzümdeki gülümseme soldu. Bakışlarıyla dudaklarımı buldu. “Eğer bana numaranı verirsen seni her yere, dünyanın istediğin yerine götürürüm, bebeğim.”

Arkamda birinin boğazını temizlediğini duyduğum anda sıcak bir el karnıma bastırdı. Şaşkınlıkla irkildim ve başımı çevirdiğim anda Cam’in arkamda durmuş, üzerime eğildiğini gördüm.

Karnıma bastıran *eli* büyük ve sıcaktı.

Ağırlığını üzerime verdi ve tezgâhtan uzaklaşmama yardım etti. “Pardon,” diye mırıldandı. Gerilen çene kasları haricinde yüzünde bomboş bir ifade vardı. Cam’in dokunuşu bedenimin bir anda alevler içinde kalmasına neden oldu, duyduğum heyecan yüzünden tenim karıncalanmaya başlamıştı. Ve o şaşkınlık anında beni tezgâhtan

uzaklaştırmasına izin verdiğim için bedenlerimiz bir oldu. Eli belim boyunca ilerledi, bluzumun yukarı sıyrılmasıyla nasırlı eli çıplak tenimi kavradı ve likör şişesini almak için eğildiğinde beni yerime mıhladı. Ayağa kalktığı zaman gözlerimiz buluştu ve ona doğru uzanmamak için var gücümle kendime karşı koymak zorunda kaldım.

Sanki bir anda hâlâ bana dokunuyor olduğunu fark etmiş gibi arkaya doğru bir adım attı ve başını salladı, ardından barın kendisine ait olan tarafına doğru hızlı adımlarla yürüdü. Benden kenara çekilmemi istemek yerine neden bana dokunma ihtiyacı hissettiğini merak ederek arkasından uzun uzun baktım. Genellikle bunu bir ilgi, bir davet olarak görürdüm ama Cam bana karmakarışık sinyaller gönderip duruyordu. O kadar uzun bir süre boyunca arkasından baktım ki özenle flört ettiğim adamlara döndüğümde ortadan kaybolduklarını fark ettim. Cömert bahşişleri de onlarla birlikte sırra kadem basmıştı.

Kahretsin.

Lanet olsun, Cam.

Vardiyanın geri kalanı hızla akıp geçti ve son birkaç akşamdır yaptığım gibi, bir an önce Cam'den uzaklaşma isteğiyle bardaki temizlik biter bitmez kulüpten ayrıldım.

Sokakta tek başına yürüyen kadınları gözlerine kesti-rip "Bundan iş çıkar," diyerek harekete geçen sarhoşlardan uzak durmaya çalışarak daireme doğru hızlı adımlarla yürüdüğüm sırada dondurucu bir soğuk vardı. Joss, kulüpten ayrıldıktan sonra eve tek başıma yürümemden nefret ediyordu ama artık alışmıştım. Anahtarlığımda bir tecavüz alarmı vardı ve çantamda da önlem olarak göz yaşartıcı sprey taşıyordum.

Apartmanın rutubetli merdivenlerini hızla ama sessizce çıktım. Kapıya geldiğimde üzerime çöken rahatlama hissi ve

yorgunluk nedeniyle neredeyse eriyip gidecektim. Sonunda evdeydim. Odama geçerken bir fincan çayın iyi olacağına karar verince su ısıtıcısını çalıştırmak için mutfığa yöneldim ama kapı eşiğine adım attığım anda donup kaldım.

Sarhoş annemin mutfak zemininde sızıp kaldığını görmek içimde çılgınca bir öfkeye neden oldu, artık tükenmişim. Neyse ki pijamaları hâlâ üzerindeydi. Onu sayısız kez bu halde bulmuştum, hatta tamamen çıplak olduğu anlar da olmuştu.

Ne kadar süredir orada yatmakta olduğunu merak ettim ve soğuk fayanslar yüzünden üşütmesindense, sırtını sakatlamış olmasından korktum. Başımı sallayıp hem yorgunluktan hem de kızgınlıktan kaynaklanan gözyaşlarım engel olmaya çalışarak ceketimi çıkardım ve Cole'u uyandırmadan annemi odasına nasıl taşıyacağıma karar vermek için bir anlığına durdum. Onu taşıırken sırtına özellikle dikkat etmem gerekecekti. Onu olabildiğince dikkatli bir şekilde çekerek odasına götürebileceğimi varsaydım.

Sessiz bir şekilde hareket etmeye çalışarak onu kollarının altından tuttum ve çekerek mutfaktan çıkardım. Ayağı kapının köşesine çarptı ve kapının büyük bir gürültüyle duvara çarpmasına yol açtı. İrkilip olduğum yerde kalakaldım. Cole'un uyanmadığını umuyordum.

Ne yazık ki annemi yeniden sürüklemeye başladığım sırada Cole'un yatak odasının kapısının açıldığını duydum. Başımı çevirdim ve uykulu gözlerle beni izler vaziyette koridorda dikildiğini gördüm.

"Üzgünüm, tatlım. Yatağa geri dön," diye fısıldadım.

Ama Cole sadece homurdandı ve başını hayır anlamında salladı. Bana doğru ayaklarını sürüyerek yürümeye koyuldu. "Yardım ister misin?"

"Başımın çaresine bakıyorum."

Bir kere daha homurdandı ve annemin ayakucuna geçti. Annemi kolaylıkla ayaklarından kaldırdı ve onu odasına doğru taşımaya başladık. Bir yandan nereye gittiğimize, diğer yandan ona bakıyordum. Cole benimle aynı boydaydı ve uzamaya devam ediyordu. Ailesi konusunda işi asla yaver gitmemiş olmasına rağmen akıllı bir çocuktü. Yaşadıkları yüzünden gözleri, yaşından daha olgun görünmesine neden olan yorgun bir parıltıyla ışıldıyordu. Küçük kardeşimin bu kadar çabuk büyümek zorunda kalmasından ötürü üzüntü duyuyordum.

Tabii ki annemi yatağına taşımama ilk yardım edişi değildi.

Onu yatağına yatırır yatırmaz yorganını örttüm ve yorganın kenarlarını altına sıkıştırdım. Soğuk zeminde yatmaktan kaynaklanabilecek hasarı mümkün olduğunca dengelemeye çalışıyordum. Yeterince ısındığından emin olduktan sonra annemin yatak odasından çıktım ve kordorda beni bekleyen Cole'la karşılaştım.

Üzüntü ve yorgunlukla titreyerek ona gülümsedim.

Gülümsememi gördüğü anda acısı su yüzüne çıktı ama yapmacık bir gülümsemeyle kendini toparladı. "Yeni bir egzersiz programı fikrim var. Çuval dolusu para kazanmamızı sağlayacak."

Dudaklarım büküldü. "Neymiş o?"

"Adı, Sarhoş Anne. Biraz ağırlık kaldırmayı, biraz da kalp egzersizi yapmayı gerektiriyor."

Şakasını sindirmeye çalışırken bir anlığına durakladım ama sonra kahkahalara boğuldum. Sarılmak için onu kendime doğru çektim. O da bana sarıldığı anda gözlerimin kenarlarından süzülen gözyaşlarını hissettim.

O benim en iyi yanımdı.

Onsuz ne yapardım bilmiyordum.

Uyandıgımda neredeyse öğlen olmuştu. Yorganımın altında yatmış, yataktan çıkmayı reddediyordum. Yakıt faturamızdan tasarruf etmek için ısıtma sistemini günlük olarak programlamıştım. Sabahları sadece iki saat çalışıyor, daha sonra akşamüstü beşte yeniden devreye giriyordu. Yataktaki sıcacık kozamın dışındaki dünya dondurucuydu. Kalkmak zorunda olmanın adaletsizliği yüzünden sızlandım.

Cole birkaç saat önce Jamie'lere gidip geceyi orada geçirecek olduğunu hatırlatmak için beni uyandırmıştı. Yeniden uykuya dalmadan önce acil durumlara karşı cüzdanımdan yirmi pound alması için ağzımda bir şeyler gevelediğimi hatırlıyordum.

Saatin kaç olduğunu görmek için göz ucuyla başucumdaki sehpanın üzerinde duran çalar saati baktım. On buçuktu. Gerçekten bir an önce kalkmam, Becca ve Cam ile geçireceğimiz korkunç gece için hazırlanmaya başlamadan önce yiyecek bir şeyler almak üzere alışverişe çıkmam gerekiyordu.

Öff.

“Tamam. Bir, iki, üç,” diye saydım. Üçte, üzerimdeki yorganı bir kenara attım ve yataktan fırladım. Yataktan çıkmamın tek yolu buydu. Yavaş yavaş yorganın altından kayarak bu işi yapamaz, büyük ihtimalle tekrar uykuya daldardım. Tir tir titreyerek yorganıma özlem dolu bir bakış attım.

Duşum için sıcak suyu açmak üzere asık bir suratla koridora çıktım. Suyun ısınmasını beklerken yaptığım çay, içimin ısınmasını sağladı. Annemi kontrol etmek için yatak odasının kapısını açtım.

Uyanmıştı.

“Günaydın.”

“Günaydın,” diye mırıldandı yorganını iyice tepesine çekerek. “Hava çok soğuk.”

Çünkü Tanrı bilir ne kadar uzun bir süre boyunca mutfak zemininde sızıp kalmıştın. “Bir fincan çay ve biraz tost ister misin?”

“Ah evet, çok sevinirim, tatlım.” Yorganın altında tostoparлак oldu.

Çayını ve tostunu hazırlayıp hepsini yediğinden emin olmak için bekledikten sonra onu yalnız bıraktım ve önümdeki uzun gün için hazırlanmaya başladım. Ev için yiyecek bir şeyler almanın yanı sıra, yıllar önce çalıştığım kuaförden arkadaşım Angie için de bir doğumgünü kartı almam gerekiyordu. Joss’tan önce, ketumluğum yüzünden pek yakın arkadaşım olmamıştı ama kuaförden tanıdığım Angie ve Lisa, zaman zaman birlikte takıldığım kızlardı. O dönemde, benim için dosta en yakın şey onlardı. Her ne kadar arada mesajlaştık da ikisini de aylardır görmüyordum.

Belimi sımsıkı saran yün ceketimi giydim, boynuma normalin en az iki misli uzunluğunda bir atkı doladım ve örgülü Ugg botlarımı ayağıma geçirip daracak kotumun

üzerine çıkardım. Henüz yıkadığım saçlarım omuzlarıma dökülüyor, kalın bukleler halinde sırtıma iniyordu. Saçımı toplamam gerektiğini biliyordum ama o soğukta kulaklarımın korumasız kalacağı düşüncesi bile tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu. Eldivenlerimi ve çantamı kaptım. Dışarı çıkmaya hazırdım.

Dışarı çıktığımı haber vermek için anneme seslendikten sonra hızla kapıya doğru ilerledim. Her zamanki gibi evde annemle yalnız kalmak yerine, dünyanın herhangi bir yerinde olmayı tercih ederdim. Bir yandan eldivenlerimi giymeye çalıştığımдан merdivenleri yavaş yavaş iniyordum. Beni bir alt kata indirecek merdivenin ortasına varmıştım ki merdiven boşluğunda yankılanan erkek kahkahası yerime mihlanmama neden oldu.

Hemen alt katımızdaki boş daire artık pek de boş görünmüyordu.

Kapısı ardına kadar açıktı. Ağzım bir karış açık vaziyette, sırtlandıkları kocaman sehpayı son birkaç basamaktan çıkartıp sahanlığa bırakan iki adamı izledim.

“Bacağını çarptın.” Üzerinde eski bir ragbi tişörtü olan, son derece uzun boylu, koyu renk saçlı adam, ikisi de sahanlığa adım atınca arkadaşını azarladı.

Diğer adam biraz daha kısaydı. Geniş omuzlara ve beresinin içine tıktırdığı karman çorman, koyu renkli saçlara sahipti. Neşeli bir şekilde arkadaşına gülümsemek için döndüğünde tam bir oyuncuyla karşı karşıya olduğumu anlamıştım. Adam göz kamaştırıcıydı ve gülümsemesi, bununla tam olarak ne yapacağını bildiğini söylüyordu. “Farkına varmayacak bile.”

“Ahşabı çizildi.”

“Ah, bu ona karakter katacak.”

Aşağıya doğru bir adım daha attım ve hareketim,

adamların bakışlarını üzerime çekti. Dairenin açık kapısına baktığım sırada midemde rahatsız edici bir his oluştu. Yeni bir komşumuz vardı. Annemin ağlamalarına ve sarhoşluklarına katlanmak zorunda olan yeni bir komşu.

Harika.

Bereli adam beni görünce memnun bir tavırla gülümsemi. Gözleriyle beni baştan aşağı soymuş gibiydi. Çabucak diğer adama bir bakış attım ve onun da bakışlarının üzerimde olduğunu fark ettim. Her zamanki flörtöz tavrım devreye girdi ve yüzümde çarpık bir gülümsemeyle hafifçe el salladım. "Selam."

Bereli Adam, sehpanın onun tarafındaki ağırlığını dengelemeye çalışırken "Burada mı yaşıyorsun?" diye sordu.

"Üstünüzdeki katta."

Derin bir iç çekti ve arkadaşına bakarak başını salladı. "Cam gerçekten şanslı piçin teki."

İsmi duyar duymaz kaskatı kesildim.

"Bu kadar uzun süren ne?" diye sordu dairenin içinden gelen derin ve oldukça tanıdık bir ses.

Cam arkadaşlarını karşılamak için daireden çıktığında ağzım zaten bir karış açık kalmıştı.

Gözlerime inanamayarak "Cam?" dedim tiz bir sesle.

Sesim karşısında irkilen Cam başını kaldırıp bana baktı. Şaşkınlığı yüzünden okunabiliyordu. "Jo?"

"Eh..." Uzun boylu adamın bakışları benden ve Cam'den uzaklaşıp Bereli Adam'a kaydı. "Anlaşılan şanslı piç zaten onu tanıyormuş."

Adamları duymazdan geldim. Gözlerim Cam'in evinin girişine mihlanmış halde göğsümde güm güm atan kalbimi susturmaya çalışıyordum. Eski tışörtlerinden biri ve kotuyla önümde dikiliyordu. Ayaklarında her zamanki

botları vardı. Saçları darmadağındı. Gözleri uykusuzluktan kararmıştı. Dışarıdan kolaylıkla belli olan yorgunluğuna rağmen bedeni, beni kendisine doğru çeken güçlü bir enerjiyle titreşiyor gibi görünüyordu. Bir odaya girdiği zaman onun canlılığını, gücünü hissederdiniz. Dünyada böylesi bir güce sahip sadece birkaç kişi vardı. Braden Carmichael bunlardan biriydi. Cameron MacCabe de kesinlikle diğeri.

Ve alt katımdaki daireye mi taşınyordu?

Cam'in sırlarıma ve utancıma bu kadar yakın olması düşüncesi yüzünden kalp atışlarımı yavaşlatmayı başaramıyordum. "Buraya mı taşınyorsun?"

Bakışları beni aşarak üstümüzdeki kata yöneldi. "Burada mı yaşıyorsun?"

Bir anda mideme taş oturmuş gibi hissettim. "Üst katında."

"Yüce İsa." Cam iç çekti, durumdan en az benim kadar mutsuz görünüyordu. "Dünya küçük."

Aslında şehir küçük. "Epey," diye mırıldandım. Bu nasıl olmuştu? Kader benden nefret ediyor olabilir miydi? Dünyada onca tesadüf varken neden en korkunç olanlar beni buluyordu?

"Şey, bu gittikçe ağırlaşıyor," diye mızımızlandı Uzun Boylu Adam, başıyla sehpaye işaret ederek.

Pazılarının büyüklüğünü görünce sehpayı ağır bulmasına şaşırdım.

Cam eliyle daireye doğru işaret etti. "İçeri sokun, çocuklar. Teşekkürler."

"Hayır, hayır." Bereli Adam başını salladı, yüzünde aptal bir sırtışla hâlâ beni izliyordu. "Önce bizi Bayan İskoçya'yla tanıştır."

İltifat karşısında yanaklarımın kızardığını hissettim.

Bunun bir şekilde Cam'in benim hakkımdaki düşüncelerini destekleyecek olmasından nefret ediyordum.

Cam'in bedeni gerildi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sehpayı içeri sokun, yeter."

Tanrım, o kadar değersizdim ki beni arkadaşlarıyla bile tanıştırmak istemiyordu. Göğsümün sıkışmasına yol açan acıyı göz ardı etmeye çalışarak Bereli Adam'a gü-lümsedim. "Ben Jo."

Bereli Adam'ın ve Uzun Boylu Adam'ın ağızları aynı anda açıldı. "Jo mu?" diye sordular şaşırtıcı bir ahenkle... Sanki adımı daha önce duymuş gibiydiler.

Cam'e soru dolu bir bakış atarken kaşlarım akıl karışıklığıyla çatıldı. Tüm bedeni kaskatı olan Cam başını belli belirsiz salladı.

Arkadaşları Cam'in onlara göndermeye çalıştığı sinyali anlamamıştı. "Bardaki Jo, o Jo musun?"

Cam benim hakkımda mı konuşmuştu? Tedirgin bir tavırla kıpırdandım. Benim hakkımda neler söylemiş olabileceğini tahmin bile edemiyordum. "Evet, oyum."

İki adam da sırtıttı ve Bereli Adam merhaba dercesine başını salladı. "Ben Nate ve bu da Peetie."

Şaşkınlık içinde uzun boylu adama baktım. "Peetie mi?" Onun boyutlarında bir adamdan bekleyeceğiniz bir isim değildi.

Peetie'nin hoş, dost canlısı ve temiz bir yüzü vardı. "Gregor. Soyadım Peterson."

"Ah, anladım."

Nate, Cam'in öfke dolu bakışlarını görmezden gelerek "Cam senden epeyce bahsetti, Jo," diye devam etti.

Cam'in arkadaşlarına benden bahsetmiş olması nede-niyle biraz şaşkın ama asıl önemlisi, benim hakkımda ne-ler söylediğini öğrenmek için meraktan delirmiş vaziyette

yoluma devam etmeye karar verdim. Böylece, Cam'in artık alt komşum olduğu gerçeğiyle yüzleşebilirdim.

Düşündüm de... Joss'a daha ucuz bir daire bulmakla ilgili bir şeyler söylemişti.

Yine de... O kadar yer varken nasıl olmuştu da benim oturduğum apartmanı bulmuştu?

Cam'in söylediklerini umursamıyormuşum gibi yapmaya karar verdim. "Öyle mi? Tek kelimesine bile inanmayın." Yanından geçip giderken Cam'i görmezden geldim ve arkadaşlarına gülümsedim. "Cam'in insanları gerçekten tanımadan önce önyargılı kararlar vermek gibi talihsiz bir alışkanlığı var."

Nate başını evet anlamında salladı. "Evet, sana karşı tam bir pislik gibi davrandığını anlattı."

Hazırlıksız yakalanmıştım. Cam'e bakmak için döndüm.

Omuzlarını silkti, yüzünde hâlâ anlamsız bir ifade vardı. "Üzgün olduğumu söylemiştim."

Bakışlarım pişmiş kelle gibi sırttmakta olan arkadaşlarına, sonra da yeniden ona kaydı. "Sanırım artık sana gerçekten inanabilirim. Komşu." Ardından hepsine başımla veda edip merdivenleri dikkatli bir şekilde inmeye başladım.

Ben görüş açılardan çıkar çıkmaz "Jo bu mu?" diye sordu Nate yüksek sesle. Sesi merdiven boşluğunda öylesine yankılanıyordu ki söylediklerine kulak kabartmadan duramadım.

"Kapa çeneni," dedi Cam dişlerinin arasından. "Haydi, geri kalan eşyaları içeri taşıyalım."

"Yüce İsa, şaka yapmıyorsun, değil mi? Bacaklarının ne kadar uzun olduğunu fark ettin mi?"

"Nate..."

“Nasıl dayanıyorsun, dostum? Eğer ona karşı şansını denemeyeceksen ben deneyeceğim.”

Cam’in gürlemesi bana kadar ulaştı. “Lanet olasıca daireye girin artık!”

Son sahanlıkta durmuş ne söylediklerini duymaya çalışırken kapı çarpılarak kapanınca korkuyla irkildim. Tüm bunlar ne anlama geliyordu? Cam benim hakkımda ne demişti?

Yumuşak ahşap döşemeleri, bej ve krem tonlarındaki dekorasyonuyla restoranın yalın tarzı, durumu biraz olsun yatıştırmalıydı.

Ama hayır.

Yanımda Malcolm’la, Becca ve Cam’in karşısına oturdum ve masadaki usandırıcı gerilimi hisseden tek kişinin ben olmasını diledim. Aperatiflerimizi sipariş edip yediğimiz sırada masadaki sohbetin çoğunu Becca ve Malcolm yapıyordu. Ana yemeğimizin gelmesini beklerken grubun içine düştüğü sessizlik yüzünden yerimde tedirgin bir şekilde kıpırdandım.

Malcolm’la birlikte restorana geldiğimiz andan beri gözlerimi Cam’inkilerden kaçırıyordum. Zaten bütün gün aklımdaydı ve artık komşum olduğunu keşfettiğimden beri kalp atışlarımın biraz olsun yavaşlamadığına yemin edebilirdim. En kötü senaryolar kafamın içinde dönüp durdu. Cam’in annemin bağırışlarını duyması, annemin neden böylesine gürültücü olduğunu öğrenmesi, öğrendiklerini benim için önemli biriyle... mesela Malcolm’la paylaşması.

Ve evet, dürüst olmam gerekirse, Cam’in benim hak-

kımdaki fikirlerinin annemin durumu hakkındaki gerçeği öğrenmesiyle tamamen yok olacağından endişeleniyordum. Benim hakkımdaki düşüncelerini neden bu kadar önemsemediğimi anlayamıyordum. Onu tanıımıyordum bile. Ne tür bir adam olduğu konusunda en küçük bir fikrim yoktu.

“Elbiseni çok beğendim, Jo. Malcolm gerçekten çok zevkli bir adam, değil mi?” Becca, şarap kadehinin üzerinden bana gülümsedi.

Sinsice bir tavırla mı, yoksa samimi bir şekilde mi yaklaştığından emin olamayarak belli belirsiz gülümsedim. “Ben de senin elbiseni beğendim.” *Ben* gerçekten samimiydim. Becca, koyu altın rengi, boğazlı, kısacık bir elbise giyiyordu. Pahalı ve kaliteli görünüyordu.

Malcolm her zamanki üç parçalı takım elbisesini giymiş, elbiseme uyması için zümrüt yeşili bir kravat takmıştı. Cam ise... şey... Cam, her zamanki Cam'di.

Doğrudan onunla göz göze gelmemeye çalışmama rağmen kılığına bakmadan da edemedim. Resmi giyimden tek anladığı siyah renkli bir kumaş pantolondur –sanki bir takım elbiseye aitmiş gibi görünen siyah pantolonunu, baskılı bir tişört, aşınmış bir siyah deri ceket ve botlarıyla tamamlamıştı. Deri ceketini ise kibarlıktan yoksun bir şekilde masada çıkarmıştı.

Her nedense onu takdir ediyordum. Giyinmek istediği şekilde giyinmişti ve başkalarının düşüncelerini umursamıyordu. Ne giyerse giysin son derece çekici görünmesinin nedeni de muhtemelen buydu.

“Ayakkabıların da güzelmiş.” Becca sıırıttı. “Sen buraya doğru yürürken gözlerimi ayakkabılarından alamadım.”

Cam'den sinirli bir kahkaha yükseldi ve umursamazca çatalını peçetesinin içine soktu. Yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. “Malcolm, kravatını çok beğendim. Gözle-

rini büyüleyici bir biçimde ortaya çıkarıyor.”

Malcolm, Cam’in gülünçlüğü karşısında sırttı ve eliyle Cam’in dövmelerine işaret etti. “Ben de dövmelerini beğendim. Orada ne yazıyor?”

Öne doğru eğildim. Onu ilk gördüğüm andan beri bunu öğrenmek istiyordum.

“Kaledonya Ol,” diye yanıtladı Becca, gergin bir şekilde Cam’in koluna bakarak. “Ve bunun ne anlama geldiğini sormaya zahmet etmeyin çünkü söylemeyecek.”

Cam’in dudakları memnuniyetle kıvrılınca bacaklarımın arasına yayılan ılık karıncalanma hissi beni artık şaşırtmıyordu. Anlaşılan her hareketi beni baştan çıkarıyordu. Gözlerimiz bir anlığına buluşunca hemen bakışlarımı indirdim. Yanaklarım pembeleşmişti.

“Hımm, ya ejderha?” diye devam etti Malcolm. “Onun da belirgin bir anlamı var mı?”

Cam başını salladı. “Bu dövme yapılırken *belirgin* ölçüde sarhoştum.”

“Oh, hayır.” Malcolm bir kahkaha patlattı. “Şunlardan biri.”

“Evet, onlardan biri. Yirmi iki yaşındaydım ve benden yaşça büyük bir kadınla çıkıyordum. Kadın bir dövmeci idi. Bir gün sarhoş oldum ve kendimi dövme koltuğunda buldum. Bana nasıl bir dövme istediğimi sordu, ben de beni şaşırtmasını söyledim...” Omuzlarını silktili.

Koltuktan kalkıp da kolunda vahşi bir ejderha olduğunu görünce yüzünün aldığı şekli düşünerek güldüm. “Yani senin için siyah ve mor bir ejderha mı çizdi?”

Cam külotumu bacaklarımdan düşürecek kadar çarpıcı gülümsemesiyle bana baktı. “Tam bir fantastik edebiyat tutkunuydu. Koltuğa oturmayı kabul etmeden önce bunu hatırlamalıydım.”

“Kesinlikle harika bir işçiliğe sahip.”

“Çünkü Anna harika bir sanatçıydı.”

“Dur, yoksa her an kıskanmaya başlayabilirim,” diye araya girdi Becca kahkaha atarak ama kahkahası kulağa yapmacık geliyordu. Çoktan kıskanmaya başlamıştı. Şarabından bir yudum aldı ve bakışlarını erkek arkadaşından ayırıp bana doğru kaydırды. “Neyse, Cam bugünkü tatlı tesadüften bahsetti.”

Malcolm bana baktı. “Hangi tatlı tesadüf?”

“Ah, Cam’in yeni dairesi... Jo’nun oturduğu binada. Hatta Jo’nun alt katında.”

“Gerçekten mi?” Malcolm, Cam’e sıırtmadan önce bana alaycı bir bakış attı. “Orada yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu benimle paylaşmalısın. Jo beni evinin yakınına bile yaklaştırmıyor.”

Cam’in meraklı bakışları karşısında kıpırdandım. Gözleri, “*Ne biçim bir ilişkiniz var?*” diye sorar gibiydi. “Edinburgh’taki herhangi bir yer gibi işte.”

“Bu çok bilgilendirici oldu, Cam, teşekkürler. En az Jo kadar kötüsün.”

İkinci ana yemek geldiği sırada “Eşyalarını içeri taşıman uzun sürdü mü?” diye sordu Becca.

Cam hepimizin yemekleri servis edilene kadar bekledi ve yanıt vermeden önce tıkmaya başladı. “Bütün günümü aldı.”

“Tüm o çizgi romanlardan kurtulmaya tenezzül etseydin daha kısa sürerdi.”

Cam, kadını tembelce “Bu tavsiyene daha önce hayır demiştim,” diye yanıtladı.

Becca başını salladı ve açıkça öfkeli bir şekilde bize döndü. “Kilitli poşetler içinde sakladığı yüzlerce çizgi romanı var. Evi kutularla dolu. Çok saçma değil mi? Bir

sanatçı olduğum için onu anlamam gerektiğini biliyorum ama kesinlikle anlamıyorum.”

Malcolm evet anlamında başını salladı. “İnsanların çizgi romanlarda ne bulduğunu hiç anlayamadığımı itiraf etmeliyim.”

“Bilmiyorum.” Bir anda kendimi konuşurken buldum. Cole’un yarattığı dünyaları, çizgi roman sevdası sayesinde benimle paylaştığı dünyaları düşünüyordum. “Bence çizgi romanların kesinlikle ilgi çekici bir yanı var. Çoğu, olağan insanların olağandışı kahramanlara dönüşümünü anlatıyor. Her gün böyle kitaplar okuyoruz. Bunlar ise kelimelerin anlatamadıklarını betimleyen göz alıcı çizimlerle dolu.”

Cam’in düşüncelerim karşısındaki tepkisinden kaçınmak istedim ama bakışlarındaki sıcaklık ona dönmeme neden oldu ve gözlerimiz birbirine kenetlendi. Yumuşak gülümsemesi, sıcak ve meraklı gözleri karşısında soluklarımın yavaşladığını hissettim. “Joss, erkek kardeşinin kendi çizgi romanlarını çizdiğini söylüyor.”

Cole’u düşünmek, dudaklarımı gevşetip rahat bir şekilde gülümsememi sağladı. “Çok yeteneklidir.”

“Çizdiklerine bir ara göz atmak isterim.”

“Cole’un bundan hoşlanacağından eminim.” Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Cam’i, Cole’un ya da dairemin yakınlarında istemiyordum. Bana bakış tarzı yüzünden böyle demiştim. Sanki hoşuna giden bir şey görmüştü ve bunun güzel yüzümle, uzun bacaklarımla ya da diri memelerimle hiçbir ilgisi yoktu. Dudaklarımdan dökülen kelimeler onu memnun etmişti, benim hakkımdaki olumlu düşüncelerinin tadını çıkarıyordum.

Tam bir aptaldım.

“Jo?”

Biri adımı seslenince bakışlarım Cam'inkilerden ayrıldı.
Hayır. Bir anda ürperdim. Olamaz.

Sandalyemde döndüm ve epey tanıdık birinin yüzüyle karşılaştım. Anılar zihnimde canlandıkça göğsümde beklenmedik bir sızı hissettim.

Ah, Tanrım. Birileri bugün özellikle acımasızca mı davranıyordu? İnsan bir günde kaç tane tesadüfle başa çıkmak zorunda kalırdı ki?

"Callum?" Gözlerim eski erkek arkadaşımın yakışıklı yüzünde dolaştı. Onu neredeyse bir yıldır görmüyordum. Üç yıl önce ayrıldığımızdan beri birkaç defa karşılaşmıştık ama bunların hiçbiri sohbet edebileceğimiz bir ortamda olmamıştı.

Biz sevgiliyken orada olmayan gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları fark ettim ama bunlar daha da yakışıklı görünmesine neden olmuştu. İpeksi saçlarının tek bir tutamı bile bozulmamıştı. Takım elbisesi kusursuz bedenine göre dikilmiş gibiydi. Yanındaki kısa boylu esmer kadın, benim yaşlarımda, zinde ve genç görünümlüydü.

"Jo, seni görmek çok güzel." Kız arkadaşından bir adım uzaklaştı ve bir anlığına dahi olsa gözlerinde bir parıltı gördüğümü düşündüm. Masadan kalktığım anda kollarını bedenime doladı. Parfümünü değiştirmemişti ve kokusu, şehvetli anıların geri gelmesine neden oldu. Şimdiye kadar beraber olduğum adamlar arasında seks konusunda en iyisi Callum'du –onunla sevişmelerimiz, öyle alışılmadık ya da macera dolu değildi ama gerçekçi ve tatmin edici anlardı. Ne yazık ki bizi o kadar uzun bir süre boyunca bir arada tutanın seks olup olmadığını merak ediyordum.

Callum'un elleri beni kendisine doğru çekerken alışlageldik bir şekilde belime dolandı. Artık bir eli belimin hemen altında, diğeri ise kalçama dokunmak üzereydi.

“Seni özledim,” diye mırıldandı beni kollarının arasında hafifçe sıkarak.

Gergin bir şekilde gülümseyerek kollarının arasından kurtuldum. “Ben de seni özledim.”

Arkamda birileri boğazını temizledi. Başımı çevirdiğimde Malcolm’un bize baktığını gördüm. Kaşları neredeyse saç hizasına kadar kalkmıştı.

“Ah, Malcolm, bu Callum Forsyth. Callum, bu da erkek arkadaşım Malcolm Hendry.”

Malcolm öne doğru eğilip Callum’un elini sıkmak için hafifçe ayağa kalktı. Callum dikkatlice ona baktı ve bakışlarını tekrar bana doğrultmadan önce kibarca “Merhaba,” diye mırıldandı.

“Harika görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim.” Bizi tanıştıırıp tanıştırmayacağını merak ederek yanındaki kadına baktım. Bakışlarımı takip eden Callum bir anda kadının orada olduğunu fark etmiş gibiydi. “Ah, bu Meaghan. Nişanlım.”

Vay canına, nişanlısının gözleri önünde eski kız arkadaşını bu şekilde selamlıyorsa... Neredeyse Callum’a azarlayıcı bir bakış atacaktım. “Tanıştığımızı memnun oldum.”

“Ben de,” diye nazikçe yanıtladı. Callum’a tatlı bir şekilde gülümsüyordu.

Onun yerinde olsaydım ve nişanlımın eli başka bir kadının kalçasında olsaydı sinirden köpürürdüm. Onun yerinde olsaydım...

Saçmalıyorsun, Jo. Kendi kendimi azarladım. Kesinlikle saçmalıyorsun. Onun yerinde olsaydın adamla tartışmamak ve onu sinirlendirmemek için hiçbir şey görmemiş gibi davranırdın.

Eski erkek arkadaşıma ve nişanlısına baktım, hiçbir

şeyin değişmemiş olduğunu fark ettim. Kısa boylu ve esmer olabilirdi ama benim başka bir versiyonum gibi görünüyordu. Callum'un gözlerindeki özlem dolu bakış sadece kusursuz seks hayatımızla ilgiliydi. Başka hiçbir anlamı olamazdı çünkü... Çünkü beni *tanımıyordu*.

Ben onun için mükemmel bir kız arkadaşım. Geriye dönüp baktığımda kavga ettiğimiz tek bir anı bile hatırlamıyordum. Neden mi? Çünkü hiç tartışmamıştık. Her söylediğine katılıyor veya müdahale etmemek için dili mi ısıırıyordum. Onu mutlu ettiğim sürece ne yaptığımız umurumda değildi. Sadece onun zevkine uygun yumuşak başlı kadın figürünün ta kendisiydim. Ve en sonunda, artık onun her hevesine hitap etmemeye, ailemin ihtiyaçlarını onunkilerden önemli görmeye başladığımda beni kapının önüne koymuştu.

Tüm o sıcak anılar uçup giderken tüylerim ürperdi ve Callum'dan bir adım uzaklaştım. Cam, Malcolm'la bana baktığında da aynı şeyleri mi görüyordu? Malcolm'a da böyle mi davranıyordum? Henüz bir kere bile tartışmamıştık. Her söylediğine katılıyordum... Ama onu ancak bu şekilde elimde tutabilirdim, değil mi? Ona bir bakış attım ve hoşnutsuzlukla bana baktığını gördüm. Bu adamın günün birinde bana evlenme teklif etmesini istiyordum, değil mi? Gerçek bana ya da yapmacık olanına evlenme teklif etmesi önemli değildi.

Midem düğümlendi.

Değil mi?

Önemli değildi.

... değil mi?

Yüzümde gergin bir gülümsemeyle Callum'a baktım. "Yemeğime dönsem iyi olacak. Bu kadar uzun zamandan sonra seni görmek çok güzeldi ve seninle tanıştığıma da

çok memnun oldum, Meaghan.” Onlara başımla veda ederek tekrar sandalyeme oturdum.

Malcolm’un bakışları bana döndüğünde onların gittiğini anladım. “İyi misin?”

“İyiyim.”

“O kimdi?”

“Eski erkek arkadaşım.”

Becca kıkırdadı. “Ellerine hâkim olamayan eski bir erkek arkadaş.”

“Hem de nasıl,” diye mırıldandı Cam. Başımı kaldırıp ona baktığımda bakışlarımız çarpıştı. Zihninde neler olup bittiğini anlayamıyordum. Sinirlenmiş miydi?

“Evet, neyse,” diye gergin bir tavırla yanıtladı Malcolm. “Nişanlısının yanında olmasını umursamadığı belliydi.”

Sen umursadın mı? Malcolm, asıl sen umursadın mı? Ona baktım ama Cam’e bakış şekli yüzünden neredeyse bir küfür savuracaktım. Callum’a değil. Cam’e. Tamamen aklım karışmış bir halde kaşlarımı çattım. “Kızgın mısın?”

Malcolm, Cam’e ihtiyatlı bir bakış attıktan sonra bana gülümsedi ve kolunu sandalyemin arkasına doladı. “Gecenin sonunda kendini bulacağın yer benim yatağım, tatlım. Ortada kızmamı gerektirecek hiçbir şey yok.”

Hiç onun tarzı olmayan yorumundan ötürü irkilmiş vaziyette hafifçe gülümsedim ve cesaretimi toplayıp Cam’e bir kere daha baktım. Bütün dikkatini tabağına vermiş gibi görünüyordu ve gözlerini göremediğim için beden dilini okumam gerekti. Çenesi sıkıca kenetlenmişti. Çatalı öylesine sert bir şekilde kavramıştı ki eklem yerleri beyazlaşmıştı. Omuzları gergindi.

Şimdi, Cam sinirlenmiş miydi?

Yüce İsa, biz nasıl bir oyun oynuyorduk?

“Nereye gidiyorsun?” Malcolm elini belime doladı ve yataktan çıkmamı engelledi.

Aklım karışmış halde hareketsiz kalakaldım. Gecenin bu kısmında daima oradan ayrılırdım.

“Kal. Bu gece benimle kal.”

Callum’un ortaya çıkışının ardından akşam yemeğimiz garip bir hal almıştı. Bana karşı hem kendinden emin hem de sahiplenici davranmaya başlayan Malcolm’un tavırlarında şaşırtıcı bir değişiklik olmuş, Becca’nın ruh hali ise Cam’inkiyle birlikte yerin dibini boylamıştı. Malcolm’un geceyi sonlandırmasına ve beni dairesine getirmesine minnettar olmuştum. Fakat kapının önüne gelir gelmez üzerime çıkmış, beni sertçe ve talepkâr bir şekilde öpmeye başlamıştı. Beni o anda ve o kadar yoğun bir şekilde istiyordu ki...

Gecenin sonunda kendimizi salondaki kanepede sevişirken bulmuştuk. Bu, yatağı dışında bir yerde ilk sevişmemizdi.

Bunun heyecan verici olduğunu düşünmek isterdim ama değildi. Sanki beni sahiplenmeye çalışıyordu ama

aklým tamamen başka bir yerde olduğundan asıl istediğim bu değildi. Aylar boyunca bu anın gelmesi için dua ettikten sonra gerçekten istediğim şeyin bu olup olmadığını sorguladığıma inanamıyordum.

Kanepede sevişmemizin ardından Malcolm beni bu defa nazıkçe seviştiğimiz yatağına taşıdı... Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım zihnimdeki düşünceleri uzaklaştıramıyordum. Düşünceler, süpermarket koridorlarında dolaşan çok sayıdaki alışveriş arabası gibi zihnimde dolaşıp duruyordu –hepsi birbiriyle ilgiliydi ama hiçbirinin beni anlamlı bir sonuca ulaştırdığı yoktu.

“Bu akşam aklın başka bir yerde gibi.” Malcolm belimden kavrayıp beni kendisine doğru çekti. “Kalırsan kendimi daha iyi hissedeceğim ama eğer sen de istiyorsan.”

Kendime bunun tam da istediğim şey olduğunu hatırlatmaya çalışarak derin bir nefes aldım. Malcolm beni tanı mıyordu ama tanıdığını düşünüyordu. Bu iyiye işaretti. Nasıl olsa Cole, Jamie’lerde kalıyordu. Endişelenmem gereken tek kişi annemdi ve daireyi yakmadığını ummakla yetindim.

Malcolm’a sokularak kendimi onun kollarına bıraktım. “Tamam.”

Kollarıyla bedenimi sıkıca sardı, beni rahatlatmaya çalışırcasına kolumu okşamaya başladı. “Sorunun ne olduğunu benimle paylaşmanı dilerdim.”

Gerildim. “Sorun yok.”

“Bunu söyleyip duruyorsun ama sana inanmıyorum.”

Bahane bulmak için kendimi zorladım. “Şu aralar annemle biraz sorun yaşıyoruz.”

“Yardım etmeme izin verebilirsin.”

Nazikliği karşısında kollarının arasında eriyip boynuna minik bir öpücük kondurdum. “Zaten yardım ediyor sun. Seninle olmak bana iyi geliyor.”

Saçlarımı öptü. “Bu gece benimle değildin. Bu ilk ya da ikinci de değildi. Üçtür aynı şeyi yaşıyoruz.”

Ah, Tanrım. Yine boşalmadığımı biliyordu. Benimle sevişmekten zevk almamaya başlarsa acaba Malcolm beni terk eder miydi? Gerildim.

“Seni eleştirmiyorum. Sadece endişeleniyorum.” Benden uzaklaştı ve gözlerimin içine bakabilmek için parmağıyla hafifçe çenemi yukarı kaldırdı. “Seni önemsiyorum, Jo. Senin de beni önemsedğini umuyorum.”

Hızlıca ve samimi bir şekilde başımı salladım. “Tabii ki seni önemsiyorum. Sadece zor bir hafta geçiriyorum ama daha iyi olacağıma söz veriyorum.”

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu ve yorganın başımızın üzerine kadar çekti. “Şimdi işe, doğru düzgün bir uyku çekmeni sağlayarak başlayalım. Çok fazla çalışıyorsun.”

Sabrının ve nezaketinin, gergin sinirlerimi yumuşatmasına izin vererek ona sarıldım. Tam uykuya dalmak üzere olduğum anda sessizce “Cam’le iyi anlaşıyor gibi görünüyorsun,” dedi.

Sorusu karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Pek değil.”

“Hımm.” Kalçalarımı kavrayıp bedenimi kendisinininkine doğru çekmek için elini aşağı kaydırды. “Ondan pek emin değilim. Sana bakma tarzından hoşlanmıyorum. Ve evinin seninkine bu kadar yakın olmasından da rahatsızım.”

Bedenim, Malcolm’un sesindeki kuşku karşısında gerginleşmek üzereydi ama sakinliğimi korumak için elimden geleni yaptım. Bu akşamki davranışları garipti. “Bu akşam hiç kendin gibi değildin. Bu değişimin Callum’un bir anda ortaya çıkmasından kaynaklandığını düşündüm...”

Malcolm homurdandı. “Hayır. Onun yanında olmaktan

rahatsız olmuştun. Bunu bir aptal bile anlayabilirdi. Anlayacağın Callum meselesinden rahatsız olmadım.”

Ama Cam olmuştu. Malcolm’un bu akşamki girişkenliğinin ve bana salonundaki kanepenin üzerinde sahip olmasının nedeni Callum değildi. Her şey Cam’le ilgiliydi. Cam’in bana nasıl baktığını görmüş ve içindeki Alfa erkeğini ateşlemişti. Her ne kadar Callum, Malcolm’un gözü önünde kalçalarımı dokunmuş olsa da tepki vermediğim için buna aldırmamıştı.

Ama Cam onu rahatsız ediyordu.

Çünkü Callum’un elini kalçama koymasına tepki veren *Cam’di*.

Malcolm’a sırnaşarak burnumu yanağına sürttüm. Kalp atışlarımı yavaşlatmak için elimden geleni ardıma koymuyordum. “Durmadan tepemi attırıyor.” Cam’e verdiğim cevap için bahaneler üreterek ona karşı duyduğum ilgiyi gizlemeye çalıştım. “Dürüst olmak gerekirse işyinde doğru düzgün tek bir kelime etmiyoruz.”

Malcolm’un kaslarının gevşediğini hissedene kadar ne kadar gerildiğini fark etmemiştim. “Ona grafik tasarımı alanında bir iş bulup bulamayacağıma bakacağım. Becca’nın hatırına.”

Evet. Becca’nın hatırına.

Bu konuşmanın ardından uykuya dalmakta epey zorlandım.

Gözlerim bir anda açıldı, kalbim öylesine hızlı atıyordu ki neredeyse kaburgalarımın çarptığını hissedebiliyordum.

Yanlış giden bir şeyler olduğunu sezmiştim.

Neredeydim?

Odaklanabilmek için üzerimdeki uyku mahmurluğunu atmaya çalıştım.

Burası neden bu kadar sıcaktı?

Malcolm. Onun odasıydım.

Gözlerim, belimden sarkan kola kaydı ve omzumun üzerinden dönüp baktığımda Malcolm'un sessiz bir şekilde arkamda uyumakta olduğunu gördüm.

Panjurlarının arasından süzülen parlak güneş ışığı karşısında gözlerimi kırptırdım.

Saat kaçtı?

Kolunu olabildiğince nazik bir şekilde kaldırarak yataktan çıktım ve Oriental marka, siyah renkli ve parlak dolabının üzerindeki saatime ulaşmak için parmaklarımın ucunda yürüdüm.

Saatin kaç olduğunu görünce "Hassiktir," diye inledim. Çoktan öğlen olmuştu. Pazar günüydü. Cole, pazar akşamları Nichols'ların evinde verilen akşam yemeğine onu da götürmemi umarak eve erkenden gelmiş olmalıydı. Ve ben evde değildim. Telefonum neredeydi? Ya elbisem?

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.

"Jo?" Malcolm mırıldandı ve bakışlarım, Malcolm'un uyku dolu gözlerle bana bakarak uzandığı yatağa kaydı. "Nereye gidiyorsun?"

"Uyuyakalmışım. Çoktan Cole ve annem için evde olmalıydım."

"Siktir," diye mırıldandı. "Saat kaç?"

"On ikiyi çeyrek geçiyor."

"Sanki daha erken gibi."

"Ama değil," dedim kızgın kızgın. Aslında kime kızdığımıdan pek emin değildim. Odayı boylu boyunca arşındırdım ve koşturmaya başlamadan önce yanağına hızlı bir öpücük kondurdum. Yatak odasında yerde duran elbisemi

alırken “Seni daha sonra ararım!” diye seslendim. Ayakkabılarımı, külotumu, sutyenimi ve çantamı salonda buldum ve hızla hazırlanırken diyafondan bir taksi çağırdım.

Taksi göz kapayıp açınca kadar geldi ve dubleks binadan koşarak çıkıp denizden gelen dondurucu rüzgâr yüzünden tir tir titreyerek kendimi taksinin sıcak atmosferine attım. Sonunda mesajlarımı kontrol edecek fırsatı bulmuştum.

Joss’tan öğle yemeğine katılıp katılamayacağımı soran bir mesaj gelmişti.

Ve, lanet olsun ki, Cole da saatler önce bir mesaj göndermişti. Mesajı ancak şimdi görüyordum. Dün gece Jamie’nin anne ve babası büyük bir kavgaya tutuşunca Cole da bir taksiye atlayıp eve dönmüştü.

Hassiktir!

Ne kadar kızgın ve sersem bir halde olduğum düşünülünce öğlen yemeğine katılmak iyi bir fikir gibi görünmedi. Joss’a bir mesaj atıp bu haftaki yemeğe katılamayacağımızı söyledim.

Taksi apartmanın önünde durduğunda 12 santim yüksekliğindeki topuklu ayakkabılarımla merdivenleri koşarak çıktım. Apartman boşluğunda yankılanan, çelik bir yüzeye saplanan çivi sesine benzeyen gürültüye aldırımıyordum. Cam’in dairesinin önünden geçerken kapısına bir bakış attım ve son birkaç basamağı da çıkıp kendimi kapımın önüne attığım anda Cole’un kahkahasını duydum. Ve Cole’un kahkahasını takip eden derin ve erkeksi kahkahayı.

“Cole?” diye seslenerek bir hışımla koridordan oturma odasına daldım ve tam orada kalakaldım.

Küçük kardeşim yere oturmuş, Cameron MacCabe’e bakarak gülüyordu. Çizimleri odanın her yerine saçılmış-

tı. Cole'un gözleri uzun zamandır görmediğim bir şekilde ıslıl ıslıl parlıyordu ve o anda tek düşünebildiğim şey, onu daha sık böylesine mutlu görmek istediğimdi.

Ve ardından, Cam'in evimde olduğu gerçeği kafama dank etti.

Cam benim *evimdeydi*.

Annemin *yaşadığı* evde.

Kendimi kusacak gibi hissettim.

"Jo." Cole sıçrayıp ayağa kalktı, gözlerini hafifçe kıstı. "Endişelendim."

"Üzgünüm." Telefonuma işaret ederek başımı salladım. "Mesajını yirmi dakika öncesine kadar görmemiştim."

"Sorun değil." Omuzlarını silkti. "Her şey yolunda."

Cam, Cole'a gülümseyerek ayağa kalktı. Bana döndüğünde tüm o sevecen ifadesi yok oldu. Yumuşak bakışları eriyip kayboldu. "Jo."

"Cam, burada ne işin var?" diye sordum soluksuz bir şekilde. Odasında saklanan annemi düşünerek bakışlarım koridora kayıyordu. Belki de annem ortaya çıkmadan önce onu buradan gönderebilirdim.

Hızlı adımlarla Cole'un yanından geçti, neredeyse korumacı bir tavırla kardeşimin omzuna dokundu ve bana baktı. "Konuşmamız gerekiyor. Koridorda."

Sersemlemiş bir halde yanımdan geçip gidişini izledim. "Şimdi, Jo."

Emir verircesine dudaklarından dökülen sözcükler irkilmeme neden oldu. Şaşkınlığımın yerini kızgınlık aldı. Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret ediyordu? Ben onun lanet olasıca köpeği değildim. Cole'a bakarak gözlerimi kıstım. "Ne oldu?"

"Johanna, şimdi," diye bağırdı Cam.

Omurgam dikleşti. Bana bağırarak yerine kışına ke-

merle de vurabilirdi. Cole'a, Cam'in evimize girmesine izin verdiği için onunla daha sonra konuşacağımızı ifade eden bir bakış attım ve ayaklarımı yere vurarak Cam'in peşinden koridora çıktım. İlk birkaç basamağı çoktan inmişti.

Büyük bir öfkeyle ona bakarken haddini bilmesi için ellerimi belime koydum. "Eee?"

"Buraya gelir misin?" Otoriter sesi, bakışlarımın yüzüne kaymasına neden oldu –kaskatı kesilmişti, masmavi gözleri kıvılcımlar saçıyordu. Birilerinin gerçekten tepesi atmıştı. "Buradan sana bağırarak değilim."

Canımı yakmakta olan topuklu ayakkabılarımı oflaya pufloya çıkarıp evin içine doğru fırlattım. Ona doğru hızlı adımlarla merdivenleri inerken buz gibi betona temas eden çıplak ayaklarım beni kendime getirmiş gibiydi. Aynı zamanda ne kadar darmadağın bir halde olduğumu da fark etmemi sağladı.

"Ne? Neden benim dairemdeydin?"

Cam bana doğru eğildi, yüzlerimiz neredeyse aynı seviyedeydi. Üst dudağındaki o yumuşacık kıvrım yine yok olmuş, dudaklarını sımsıkı birbirine bastırmıştı. O muhteşem kobalt mavisi gözleri kan çanağına dönmüştü, dünden bile daha yorgun görünüyordu. Her ne kadar benden ne kadar rahatsız olduğunu açıkça belli etse de onun kollarının arasında olmak istiyordum. Güçlü kollarıyla beni sarmalı ve ben de Cam'in kokusunu içime çekebilmeliydim.

"Belki de ilk olarak, küçük bir çocuğa el kaldırmaktan hiç de çekinmeyen alkolik annenle Cole'u evde yalnız bırakarak ne tür bir ablalık yapmaya çalıştığını anlatmak istersin. Ha? Ne tür bir abla kendisi hakkında hiçbir fikri olmayan bir adamın karşısında bacaklarını açabilmek

için küçük bir çocuğu alkolik bir kadınla yalnız bırakabilir?” dedi dişlerinin arasından. Gözleri tiksintiyle parlıyordu. “Tam da sana haksızlık ettiğimi düşündüğüm sırada sergilediğin bencillikle haklı olduğumu kanıtladın.”

Nefesim kesildi.

Cole’a el kaldırmaktan çekinmeyen diyerek ne demek istemişti?

“Dün gece Cole’a yardım etmek zorunda kaldım. Dai-
renden bağırış sesleri yükseliyordu, ben de iyi olup olmadığımı görmek için yukarı çıktım. Sen yoktun. Ve Cole da onunla bir başına kalmıştı.” Cam ne kadar uğraşırsa uğraşsın bana daha büyük bir hayal kırıklığıyla bakamazdı. Aslında, onu hayal kırıklığına uğrattığım için öfkelenmiş gibiydi. “Kendinden utanmalısın.”

Ne diyeceğimi bilemedim.

İçimde biriken gözyaşlarını hissedebiliyordum ama beni ağlatmasına izin vermeyi reddederek gözyaşlarımı içime akıttım. Saldırısı bir bumerang gibi beynimin içinde dönüp duruyordu. Kendimi toparlayıp nasıl tepki vereceğime karar vermek birkaç dakikamı aldı.

İlk düşüncem Cole oldu.

Cam ne demek istemişti? Midemdeki korku ve uyuyan öfke dalga dalga büyüyordu.

Cam’e gelince, benim hakkımda ne isterse onu düşünecekti. Aceleyle hüküm vermek ve kalbimi paramparça etmek konusunda rekor kırmıştı. Her ne kadar onu çekici bulsam da asla bu adamdan hoşlanmayı beceremeyeceğimden emindim. Canımı öyle kolay yakıyordu ki.

Ve ona vereceğim yanıtı hak etmiyordu.

Sessiz bir ağırbaşlılık olduğunu düşündüğüm bir tavırla döndüm ama Cam beni rahat bırakmayacaktı.

Onunla yüzleşmem için beni kendine doğru çekmek

üzere kolumdan yakaladığı anda, aniden beynime üşüşen acı dolu hatıralar yüzünden suratım bembeyaz kesildi.

"Hiçbir işe yaramayan küçük sürtük, şunu bana ver." Babam kolumu tuttu, elimdeki uzaktan kumandayı almak için beni vahşice kendine çektiği sırada parmakları dokunduğu yeri morartıyordu.

Kendimi bir sonraki darbeye hazırlarken korkuyla donakaldım.

"Kahrolası yoluma çıkıp duruyorsun." Yüzüme doğru eğildiğinde nefesi bira kokuyordu. Suratı alkol ve öfkeyle kıpkırmızı kesilmişti. Gözlerinden alevler saçıyordu. "Bana böyle bakmamayı söylememiş miydim!?" Elini kaldırdığında kendimi korumaya çalıştım ama elinin tersiyle vurup beni duvara yapıştırmadan önce idrar kesem kendini bıraktı. Yüzüm, gözlerimi ve burnumu yakan acıyla kızarmıştı. Pantolonumun ıslandığını hissettim. "Seni iyice benzetmeden önce gözümün önünden kaybol."

Gözyaşlarımın arasından önümü görmeye çalışarak indim.

"Ayağa kalk!" Bana doğru hamle etti. Yerde emekleyerek kaçmaya çalıştım...

"Bırak beni," diye fısıldadım korku içinde. "Lütfen bırak beni."

Cam derhal ellerini üzerimden çekti. "Jo?"

Yeniden ona odaklanmaya çalışarak başımı salladım. Onun da renginin attığını görebiliyordum. Gözlerindeki tiksinti gitmiş, yerine hayal kırıklığıyla dolu bir endişe gelmişti.

"Jo, canını yakmayacağım."

Alay dolu bir ses çıkardım. Çok geçti. Tir tir titreyerek "Benden uzak dur, Cam," demeyi becerdim ve bu defa ondan ayrılmak için arkamı döndüğümde gitmeme izin verdi.

Cole'u koridorda dikilir vaziyette buldum; çocuksu yüzündeki saf öfkeden, Cam'den yediğim azarı kelimesi kelimesine duyduğu anlaşılıyordu. Başını salladı, yumruk yaptığı elleri yanlarından sarkıyordu. Kapıyı arkamdan kapatırken "Üzgünüm," dedi. "Annemle ilgili meselede bana yardım etti ve sonra... Çalışmalarım, çizgi romanlarım ilgilendi. Aptalcaydı. İyi biri olduğunu düşünmüştüm. Gerçekten üzgünüm, Jo."

Hâlâ tir tir titreyerek duvara yaslandım. Sorularım vardı ama yanıtlarını duymak istediğimden emin değildim. "Neden içeri girmesine izin verdin?"

Cole elini saçlarına götürerek gürültülü bir şekilde iç çekti. "Eve geldiğimde geç olmuştu. Annemi uyandırmış olmalıyım. O garip ruh hallerinden birindeydi. Bağırıyordu ve bir türlü onu susturamadım. Ve sonra birinin kapıyı yumrukladığını duydum, Cam senin adını bağırıyordu. Bütün binayı ayağa kaldıracaktı, o yüzden, onun kim olduğunu görmek için kapıyı açtım."

Çenem kenetlendi. Cam, annem hakkındaki gerçekleri öğrenmişti.

Hayatım daha boktan bir hal alabilir miydi acaba? "Anlaşılan artık benim hakkımdaki her şeyi biliyor."

Cam'in bana söylediklerine kulak kabartan Cole'un gözleri intikam dolu bir parıltıyla kısıldı. "Hakkında hiçbir bok bilmiyor."

"Diline dikkat et."

Cole kılını kıpırdatmadan bana bakarken ben de yüzünde hiçbir iz olup olmadığını kontrol ediyordum. Elmacık kemiğinin hemen üzerindeki kızarıklık neydi? Yoksa sadece bir ışık oyunu muydu? Göğsüm duygularımın ağırlığı altında sıkıştı. "Cam dedi ki..." Titreyen parmaklarımı açıp kapatarak sakinleşmeye çalışıyordum. "Annemin

sana vurduğunu söyledi.”

“Önemli bir şey değildi.” Cole omuzlarını silkti.

Omuzlarını silkti ve bütün dünyam tehlikeli bir şekilde yan yattı. “Annem sana vurdu mu? Sana daha önce de vurmuş muydu?” Öfkeyle dolu gözyaşlarımdan gözlerimin kenarlarından süzölmeye başladığını hissettim. Cole da ağladığımı fark etti.

Bu defa yanıt verirken dudakları biraz olsun titriyordu. “Sadece birkaç tokat, Jo. Baş edemeyeceğim bir şey değil.”

Elimi karnıma götürdüm; midem bulanıyor, gözyaşlarım yanaklarımdan süzölüyordu.

Hayır. Hayır! HAYIR!

Hıçkırdım ve geriye doğru sendeleyerek sırtımı kapıya vurdum.

Onu, fiziksel ve duygusal acıdan ama en önemlisi, annemin pis ellerinden korumak için gücümün yettiği her şeyi yaptığımı düşünüyordum. Ama bunun yeterli olmadığı açıktı.

“Jo.” Cole’un tereddütle bana yaklaştığını hissettim. “Bu yüzden hiçbir şey söylememiştim.”

“Söylemeliydin.” Gözyaşlarımdan arasından nefes almaya çalıştım. “Bana söylemen gerekirdi.”

Kollarını uzatıp bana sarıldığında bir kere daha küçük erkek kardeşim tarafından avutulduğumu fark ettim. Aslında tam tersi olmalıydı.

Nihayet gözyaşlarım durdu ve oturma odasına geçtim. Cole bana bir fincan çay getirdi. Sıcacık çay midemi dolurdukça sanki anneme karşı beslediğim öfkeyi de körük-lüyordu.

Cole’u ihmal etmesi yeterince kötüydü.

Ama ona vurması bambaşka bir meseleydi.

“Kaç defa?”

“Jo...”

“Cole, kaç defa?”

“Sadece geçtiğimiz seneden beri böyle. Birkaç tokat attı o kadar. Babama benzediğimi söylüyor. Ama hiç ona vurmaya kalkmadım, Jo, yemin ederim.”

Birkaç gün önce Cole ile babam arasındaki benzerlik konusunda ağzında bir şeyler gevelediğini hatırladım—sözcüklerinin arkasındaki tatsızlığı, suçlamayı, kızgınlığı. O zaman anlamalıydım. Daha da kötüsü, birkaç ay önce Cole’un sağ gözünün ve elmacık kemiğinin çevresinde büyükçe bir morluk vardı. Dövüşlü bir video oyunu oynarken haddinden fazla heyecanlanan Jamie’nin yanlışlıkla ona vurduğunu söylemişti. Yanağına baktım. “Ya o morluk?”

Neden bahsettiğimi biliyordu. Bakışlarını yere indirdi, omuzları çökmüş gibiydi. “Deliye dönmüştü. Bana vurup duruyordu; ben de onun sırtına zarar vermeden ondan kurtulmaya çalışıyordum. Ama düşüp yüzümü mutfak tezgâhına çarptım.”

Saldırgan bir babayla büyümek, yüzleşmelerden, tartışmalardan ve öfkeli insanlardan kaçınmama neden olmuştu. Pasif bir insan haline gelmişim. Kolay kolay öfkelenmezdim. Ta ki Cam’le tanışana kadar.

O zaman bile şu anda hissetmekte olduğum kadar büyük bir öfke besleyebileceğimi hayal edemezdim.

Cole’u her zaman kendi çocuğum gibi görmüştüm. O benim çocuğumdu.

Ve ben onu korumayı becerememiştim.

Az önce öğrendiklerimi sindirmeye çalışarak sessizce “Biraz televizyon izleyeceğim,” dedim.

“Jo, ben gerçekten iyiyim.”

“Tamam.”

İç çekti ve ayağa kalktı. "Sınırım bugün Nicholaslara gitmiyoruz, öyle mi?"

"Gitmiyoruz."

"Tamam. Neyse... Bana ihtiyacın olursa odamda olacağım."

Televizyona boş boş bakarak orada ne kadar oturduğumu bilmiyordum. Annemin odasına gidip onu bir yastıkla boğmakla, Cole ve benim için bir çanta hazırlayıp annemin tehditlerinin asılsız olduğunu umarak oradan kaçmak arasında gidip geliyordum. Arkamdan bir ses gelince irkilip neler olduğumu görmek için döndüm. Kimse yoktu.

Ön kapının açıldığını duyduğumu sanmıştım.

Sonunda deliriyordum.

Son yirmi dört saattir baş etmek zorunda kaldığım duygular yüzünden içine düştüğüm yorgunlukla kanepeye uzandım ve gözlerimi kapattım. Duş almaya ve üzerimi değiştirmeye ihtiyacım vardı ama annemin odasının önünden geçmeye korkuyordum. Eski pasif benliğimin ip-leri elinden kaçıracağından endişeleniyordum.

Bir süre sonra, o sırada başımıza gelebilecek en kötü şey oldu.

Annemin kapısı aralandı. Yattığım yerden kalktım. Koridora çıkışımı izlerken bütün bedenim kaskatı kesildi. Saçları darmadağındı, elinde boş bir şişe ve fincanla ayaklarını sürüye sürüye mutfığa doğru ilerlerken eskimiş, pembe renkli sabahlığını çekiyordu.

Kan beynime sıçradı. Zihnim öyle bir emir vermemiş olmasına karşın vücudum ayağa kalktı. Sanki zihnimin içine kısılp kalmış, bedenimin kontrolünü tamamen kaybetmiştim. Kalbim güm güm atarken peşinden mutfığa girdim.

Ayak seslerimi duyunca arkasını döndü ve elindeki fin-

canı bırakıp tezgâha yaslandı. "Merhaba, tatlım," derken, belli belirsiz gülümsüyordu.

Ona bakarken düşünebildiğim tek şey, babamın yumrukları ve nefret dolu sözleri karşısında kendimi ne kadar aşağılanmış hissettiğimdi. O adam yüzünden kendimi değersiz bir mahlukat gibi görüyordum.

Aynısını Cole'a yapmaya, Cole'u korumak için yaptığım her şeyi boşa çıkarmaya nasıl cüret edebilmişti? Ailenizin sizi değersiz bulması, doğal olarak sizi koruması gereken insanların sizi sevilmeyecek bir şey gibi görüp kolayca incitebilmeleri acının bambaşka bir türüydü. Cole'un da aynı acıyı çekmesini asla istememiştim...

... ama bu sürtük sınırı aşmış ve ona vurmuştu.

Hayvani bir öfke çılgılığıyla annemin üzerine atladım. Bedenim, vücudunun tezgâha çarpmasına neden oldu, başını mutfak dolabına çarptığını görünce acısı karşısında benliğimi yoğun bir tatmin duygusu kapladı.

Şimdi kendini nasıl hissediyorsun? NASILMIŞ?

Ellerim onu gevşekçe ama tehditkâr bir biçimde kavramak için boğazına gitti. Fal taşı gibi açılmış, bomboş gözlerle bana bakıyordu.

Üzerine doğru eğildim. Tepkim ve ihaneti yüzünden tir tir titriyordu.

Evet, ihaneti.

Cin için bize ihanet etmişti.

En çok sevdiğim insanın canını yakarak bana ihanet etmişti.

Yeniden nefes almaya çalıştım. Göğsüm hızla alçalıp yükselirken boğazındaki elimi gevşettim. "Eğer..." Şüpheli bir tavırla başımı salladım. "Eğer *bir daha* Cole'a dokunursan... seni öldürürüm." Bedenimi onunkine iyice yaklaştırdım. "Gözümü bile kırpmadan seni öldürürüm."

Gözbebekleri genişlemiş vaziyette korkuyla başını saladı. Öfkeyle gözlerinin içine baktım. Nedense boğazındaki elimi bir türlü çekemiyordum.

Koluma birinin dokunduğunu hissettim. "Jo?"

Yavaş yavaş ama kesin olarak dünyaya geri döndüm ve sol tarafıma baktığım anda bütün tüylerim diken diken oldu.

Cole yanı başımda duruyordu. Yüzü bembeyaz olmuştu. Sanki daha önce hiç görmemiş gibi dehşet dolu gözlerle beni izliyordu.

Ah, Tanrım.

Cole'un omzunun üzerinden bakınca Cam'in kapı eşiğinde dikildiğini gördüm. Yüzünde korkunç bir ifade vardı.

Ah, Tanrım.

Önüme döndüğümde annem mutfak tezgâhının önünde diz çökmüş, saklanmaya çalışıyordu.

Ben ne yapıyordum?

Utanç tüm benliğimi sardı... ve kaçtım.

Koşarak Cole'un yanından geçtim. Mutfaktan çıkabilmek için Cam'i ittiğim anda adımı söyleyişini duymazlıktan geldim. Kapıya ulaştıktan sonra çıplak ayaklarla koşarak merdivenleri indim, nereye gittiğimi bilmiyordum; tek bildiğim, az önce mutfakta dönüştüğüm kişiden olabildiğince uzaklaşmam gerektiği idi.

Biri kolumdan yakalayıp beni durmaya zorladı.

Cam'in yüzü bulanıktı. Ondan kurtulmaya, kaçmaya çalıştım ama kolları sanki her yanıma dolanmıştı. Ona vurdum, homurdandım, küfrettim ama ne kadar çabalarsam çabalayayım sesi bir o kadar yatıştırıcı bir hal aldı.

"Cam, bırak gideyim," diye yalvardım. Bitkinliğim, uzuvlarımdaki gücü alıp götürüyordu. "Lütfen." Kendimi kontrol etmeye fırsatım olmadan hıçkırmaya başladım.

Ağlıyordum. Beni kollarının arasına alınca sert, yüksek sesli, acı ve gözyaşı dolu iç çekişlerim Cam'in boynunda gücünü kaybetti.

Kendimi onun kollarına bırakıp bana sarılmasına izin verdim. Beni sıkıca sardığından gözyaşlarım tişörtünü ve tenini ıslatıyordu.

Güven verici bir edayla "Dök içini," diye fısıldadı kulağıma. "Dök içini."

on bir

Cam'ın bedeninin sıcaklığı ve onun kollarının arasın-
da olmak, hissettiğim acıyı hafiflettikçe gözyaşlarım
kesildi ve daha kolay nefes almaya başladım.

Az önce duygusal bir çöküntü yaşadığımı fark ettim.
Hem de buna tanık olmasını isteyebileceğim dünyadaki
son kişinin gözleri önünde.

Ve bana karşı nazik davranmıştı.

Geriye çekilip Cam'ın kollarının arasından kurtul-
dum ama hafifçe kollarımdan tutmaya devam etti. Henüz
gözlerinin içine bakamıyordum; bakışlarım sola kaydı-
ğında oradaki hareket dikkatimi çekti. Başımı kaldırıp
da Cole'un endişeyle kararmış gözleri ve alnındaki derin
çizgilerle merdivende dikildiğini gördüğüm anda nefesim
kesildi.

Cam beni rahatlatmak istermişçesine omuzlarımı ok-
şuyordu ve artık gözlerimi onunkilerden kaçıramıyordum.
Gözlerimiz buluştu ve duyguyla yüklendiğimi hissettim.

Küçük düşme.

Utanç.

Öfke.

Minnet.

Endişe.

Korku.

“Üzgünüm,” diye mırıldandım, gözlerim yeniden Cole’a kayarken. “Cole’u içeri soksam iyi olacak.”

“Hayır.”

Şaşkınlıkla kendimi yine Cam’e bakarken buldum. Bana bakarak başını salladığı sırada ifadesi tedirgin ama kararlıydı. “Benim daireme gel. Sana kahve yapayım.”

“Cole’la konuşmam gerekiyor.” Küçük kardeşim, anneye saldırdığım anda olan bitene tanık olmuştu. Benim hakkımdaki düşüncelerinden korkuyordum ve her nedense, ona bir açıklama yapma gereği hissediyordum.

“Cole’la daha sonra konuşabilirsin. Ama önce kendine biraz zaman tanıyacaksın.”

Cole’un evde annemle yalnız kalacağını düşündüğüm anda midem ağzıma geldi. “Eve bensiz dönmesini istemiyorum.”

“Öyle olsun.” Cam kot pantolonunun arka cebinden cüzdanını çıkarabilmek için sonunda beni bıraktı. Cüzdanından yirmi pound çıkartıp Cole’a uzattığı sırada bitkin bir şekilde olanları izliyordum. “Birkaç arkadaşını arayıp onlarla birlikte Omni Centre’deki sinemaya gitmek ister misin?”

Gözleri Cam’e mıhlılanmış bir şekilde merdivenleri inen Cole, kaskatı kesilmeme neden olan yoğun bir otorite havası yayarak bize katıldı. İnsan her gün yeni bir şeyler öğreniyordu –özellikle bunun gibi günlerde. Cam’e ulaştığı zaman gözleri anlayışla ve olgunlukla doluydu. Cam’in uzattığı parayı dikkatle aldı. “Ah evet, bunu yapabilirim.”

“Ama...” İtirazlarım, sanki çocuğuna hayır anlamında başını sallayan bir ebeveyn gibi hareket eden Cole tara-

fından kesildi. Şaşkınlıkla ağzımı sımsıkı kapattım ve gözlerini kısıp da Cam'e baktığı anda gözlerindeki gurur ve endişe karışımı duyguyu izledim.

"Onunla ilgili sana güvenebilir miyim?"

Cam derin bir iç çekişin ardından sanki bir yetişkinle konuşur gibi Cole'a yanıt verdi. "Bunu hak ettiğimi biliyorum ama bundan sonra ablana saygılı davranacağıma sana söz veriyorum."

Karşılıklı olarak birbirlerine sarf ettikleri sözcükler karşısında küçük dilimi yutmuşa döndüm. Zaten darma-
dağın bir haldeydim; şimdi de aralarında geçen şeyi anlamakta zorlanıyordum. Cole'un, ihtiyacı olmasına rağmen Cam tarafından uzatılan parayı alıp binadan uzaklaşmasına da büyük ihtimalle bu yüzden izin vermiştim. Muh-
temelen, yaka paça Cam'in dairesine götürülmeyi de aynı nedenden ötürü kabul etmiştim.

Onun dairesi de bizimki gibi kiralık bir daireydi ve her ne kadar doğal renklerle dekore edilmiş olsa da duvarların yeniden boyanması gerekiyordu. Cam'in mobilyaları pratik ve rahattı. Siyah renkli, devasa süet kanepesi ve ona uygun tekli koltuğu dışında kafasını tarz konusuna pek takmamış gibi görünüyordu. Beni kanepeye kadar götürdü. Hâlâ karton kutularla darmadağın vaziyette olan daireye bakarak uyuşmuş bir şekilde oturdum.

"Çay mı? Kahve mi?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Su, lütfen."

Cam elinde benim için bir bardak suyla ve kendisi için bir fincan kahveyle döndükten sonra karşımdaki tekli koltuğa oturuşunu izledim. Kalp atışlarım yeniden hızlanmaya başlamıştı.

Burada ne yapıyordum? Cam'in aniden böylesine kibar davranmaya başlamasının nedeni neydi? Ne istiyordu? Evi-

me dönmeli ve yaptıklarımın sonuçlarıyla yüzleşmeliydim.

“Jo.” Derin, rahatsız edici sesi yüzümü yere eğmeme neden oldu. Onca zamandır tavana bakıyordum ve bunun farkına dahi varmamıştım. Cam’e baktığım anda bedenimin gerildiğini hissettim. Sanki aklıma girmek ve tüm sırlarımı öğrenmek istermiş gibi bakışlarıyla yüzümü inceliyordu. Bakışının yoğunluğu karşısında nefesim kesildi. “Hayatına ne oldu, Jo? Nasıl bu hale geldin?”

Dudaklarımın arasından küçük bir kahkaha çıktı ve başımı salladım. Her gün bu soruyu kendime soruyordum. “Sana güvenmiyorum, Cameron. Neden sana bir şeyler anlatayım?”

Endişesinin yerini pişmanlık aldı. Gözlerindeki vicdan azabını inkar etmek mümkün değildi. “Haklısın. Cole hakkında sana patladığım için kendimi ne kadar boktan hissettiğimi ne desem anlatamam. Zaten buraya gelip ağzımın payını verdi.” Yüzüne, kalbimin aniden çarpmasına neden olan kederli bir gülümseme yerleştirdi. “Bana bir yumruk savuracağını düşündüğüme yemin edebilirim.”

Bunları duymanın benim için pek de iyi olmadığını kısa zaman içinde sezen Cam çabucak konuyu toparladı. “O çocuğu hayal kırıklığına uğratmaktan korkmana gerek yok, Jo. Seni dünyalar kadar seviyor. Ve bugün mutfakta tanık olduğumuz olay –kesinlikle utanmanı gerektirecek bir şey değildi. Çocuğunu korumaya çalışan bir annenin tepkisiydi. Çünkü sen onun için böylesin. Bir abladın ziyade, anne gibisin –bunu şimdi fark edebiliyorum.” Pişmanlıkla dolu bir ses çıkardı. “Bugün seninle konuşma şeklim yüzünden kendimi berbat hissediyorum. Annenin Cole’a vurduğunu bu şekilde öğrenmene neden olduğum için çok üzgünüm.”

Gözlerimi yere indirdim. Konuşamıyordum. Özrüne cevap veremiyordum –çünkü pek de bağışlayıcı olmayan

tarafım “Güzel. Kendini bok gibi hissettiğin için memnunum,” diye düşünüyordu.

“Birileriyle konuşman gerekiyor. Tanrı bilir aylardır, belki de yıllardır içinde biriktirdiğin için bugün patladın. Jo, lütfen konuş benimle.”

Bunun yerine suyumdan bir yudum aldım. Adrenalin-den ya da Cam’ın yarattığı duygusal korkular yüzünden ellerim titriyordu.

“Tamam.” Cam hareketlenince bakışlarım yeniden ona döndü. Sandalyesinde öne doğru eğildi. Yüzünde, şu ana kadar hiç görmediğim kadar samimi bir ifade vardı. “Belki beni biraz daha yakından tanıman sana yardımcı olabilir.”

Cevabım keyifsiz bir kahkahadan ibaretti. “Ne? Bir önceki hayatında terapist miydin?”

Cam yüzünü buruşturdu. “Daha önce hiç bununla suçlanmamıştım. Bilirsin işte, genellikle kendilerine açılmamı isteyen kadınlardır. İlk defa birini gerçekten dinlemek istiyorum, o da benimle konuşmuyor. Bu egom için pek de iyi bir durum değil.” Bana tatlı tatlı gülümsedi. Onu ilk gördüğüm geceyi hatırladım. Becca’ya bu şekilde gülümsediğinde onun uğruna istediği her şeyi yapabileceğimi düşünmüştüm.

Sadece birkaç haftanın her şeyi böylesine çabuk değiştirmesi ne garipti.

Cam gözlerimin karardığını gördü ve suratı asıldı. “Tamam, Jo, bana istediğini sor. Ne istersen sorabilirsin.”

Kaşımı kaldırdım. *Ne istersem mi?* Yardım etmek konusunda bayağı ciddiydi, değil mi? Bunun öğrenmenin tek bir yolu vardı. Gözlerim, kolundaki dövmeyle odaklandı. Üzerinde KALEDONIA OL yazan siyah dövmeyle. Becca’nın hareketli sesi zihnimde yankılandı...

"...bunun ne anlama geldiğini sormaya zahmet etmeyin çünkü söylemeyecek."

"Jo?"

Bakışlarımı dövmeden yüzüne kaydırdım. "Dövmen ne anlama geliyor? 'Kaledonya Ol'?"

Gözleri bana bakarken ısııl ısııl parlamaya başladığında dudaklarının sol tarafı hafifçe yukarı doğru büküldü. "İyi hamle."

Çoktan kendimi hayal kırıklığına hazırlamıştım. Cam'ın dövmesinin altında yatan sırrı benimle paylaşacak kadar bana değer vermesine imkân yoktu. Sorum, bana karşı gösterdiği ilginin meraktan kaynaklandığını kanıtlayacaktı. Böylece, hayatıma dair bilmesi gereken fazlasını öğrendiği için ona karşı nefret beslemeye devam edecektim.

Koltuğunda rahat bir pozisyon alıp da gözlerini benimkilerden ayırmadan "Babamın bana söylediği bir şeydi," dediğinde hayrete düştüm.

"Babanın mı?" diye sordum soluksuz bir şekilde. Bana cevap verdiği için hâlâ şaşkındım. Bu ne anlama geliyordu?

Cam başını evet anlamında salladı ve uzaklara daldı. Yüzündeki ifadeden geçmişe döndüğü belliydi. "Longniddry'da üzerime titreyen bir anne ve ilgili bir babayla büyüdüm. Ömrüm boyunca birbirini böylesine seven bir çiftle daha karşılaşmadım. Ya da kendi çocuklarını beni sevdiklerinden daha çok seven birileriyle. Sana daha önce de anlattığım amcamın benim için ikinci bir baba gibi olduğunu hatırlatmama gerek yok. Ne zaman ihtiyacım olsa yanımdaydı. Birbirine çok bağlı küçük bir aileydik. Ergenlik dönemine girdiğimde herkesin başından geçenleri yaşadım. Kim olduğunu anlamaya çalışıyorsun ve çevrendeki insanlar senden çok farklı görünürken asıl

kimliğine tutunmayı istiyorsun. Kendine ‘Bu ben miyim?’ diye soruyorsun. Ergenlik insanı gerçekten karamsar bir pisliğe dönüştürüyor ama benim için, annem ve babam karşıma geçip de evlatlık olduğumu söyledikleri zaman daha da beter bir hal aldı.”

İşte *bunu* beklemiyordum. Ağzım bir karış açıldı, “Cam...” diye mırıldandım sevecen bir şekilde. Keskin bakışlarını bana çevirdi.

Sanki “Şimdi iyiyim,” dercesine başını hafifçe salladı.

“Öğrendiklerim altüst olmama neden oldu. Aniden, nedeni her ne olursa olsun beni, yanlarında kalmamı isteyecek kadar bile sevmedikleri için terk etmiş iki insanın varlığından haberdar olmuştum. Onlar kimdi? Neye benziyorlardı? Annem ve babam benim gerçek ebeveynlerim değilse ben kimdim? Gülüşümüzün aynı olduğunu düşündüğüm babamla aslında hiçbir alakam yoktu. Hayallerinin, yeteneklerinin... Tüm o zarafetlerinin, zekâlarının ve tutkularının bana geçme ihtimali tamamen yok olmuştu. Ben kimdim?” Kederli bir şekilde gülümsedi. “Bir yere ait olmanın, bir ailenin parçası olmanın ne kadar önemli olduğunu onu kaybedene kadar anlamıyorsun. Büyürken, kimliğinin büyük bir kısmını bunlar oluşturuyor. Ve sanırım gerçekleri öğrendikten sonra tam bir baş belasına dönüştüm.”

“Tıpkı bir pislik gibi davranmaya başladım –okulu astım, uyuşturucu kullandım ve grafik tasarımcı olmak üzere Edinburgh Üniversitesi’nin Güzel Sanatlar Fakültesi’ne girmem için gerekli yeterliliğe sahip olarak mezun olma şansımı neredeyse yok ediyordum. Anneme hakaret ettim, babamı görmezden geldim. Dur durak bilmeden biyolojik annemle babamı bulmayı hayal ediyordum. Başka hiçbir şey düşünmüyordum ve o süreçte, sahip olduğum her şeyi

yerle bir ederek olmam gereken kişiye dönüşmeyi umuyordum.

Birkaç ay sonra kasabada dolaşmak için babamın arabasını aldım. Neyse ki polis durdurmadı. Beni durduran bir duvardı. Araba hurda olmuştu; babam dışarı çıkıp beni bulmak zorunda kalmıştı. Sarhoştum. Kendimde değiştim. Ve babam, kendimin ve geri kalan herkesin hayatını tehlikeye attığım için azarladıktan sonra beni sahilde yürüyüşe götürdü. Bana o gün orada söyledikleri hayatımı değiştirdi.”

“Kaledonya ol,” diye yanıtladım yumuşakça.

“Kaledonya ol.” Cam sıırttı. Gözleri, babası olan adam için duyduğu sevgiyle doluydu. “Kaledonya’nın topraklarımıza, İskoçya’ya verilmiş bir isim olmadığını, ismin aslında Romalılara ait olduğunu söyledi. Durmadan tarih konusunda söylevler çekmesine alışkın olduğumdan yine sıkıcı bir ders vereceğini düşünmüştüm. Ama o gün söyledikleri bana dair her şeyi değiştirdi –hayata bakış açım o gün şekillendi.

Bilirsin, dünya olmanı istediği kişiye dönüşmen için elinden geleni yapar. İnsanlar, zaman, olaylar, hepsi bir parçanı alır götürür ve sana, kim olduğunu bilmediğini düşündürür. Ama seni neye dönüştürmek istedikleri ya da sana verdikleri isim önemli değildir. Eğer yeterince dürüst olursan onların tüm hamlelerini savuşturabilir ve hâlâ kendin olabilirsin. Kaledonya ol. Bu, başka birinin topraklarımıza verdiği isim olabilir ama toprağımız ona verilen isim yüzünden değişmedi. Daha da güzeli, o adı benimsedik, onu kullandık ama asla onun için değişmedik. Kaledonya ol. On sekiz yaşına bastığımda, babamın bana bunu söylediği günü hatırlamak için koluma işlettim.” Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “Bu kadar çok

insanın bana dövmemin ne anlama geldiğini soracağını bilseydim böylesine kolaylıkla görülen kahrolası bir yere yaptırmazdım.”

Cam’in yüzünün keyifle yumuşadığını görünce gözlerim yeniden doldu. Göğsüm, çok nadiren hissettiğim bir dolulukla sızlıyordu. İçimi böylesine dolduranın memnuniyet olduğunu fark ettim. Onun için mutluydum. Hayatında böyle bir sevgiyi tattığı için mutluydum. “Harika bir baban varmış gibi geliyor.” Eğer hayatımda bunun gibi bir sevgiye sahip olsaydım şimdikinden çok daha farklı bir insan olacağımı biliyordum.

Cam gözlerini kaldırıp bana gülümserken evet anlamında başını salladı. “Harika bir annem ve babam var.” Bakışları tavana kaydı ama o açıdan bile gözlerinin karardığını görebiliyordum. “Kimi zaman elimdekilerin değerini hatırlamam için bunun gibi günler geçirmem gerekiyor.”

“Ben buradan ayrılır ayrılmaz onlara telefon edeceğim, değil mi?”

Utangaç bir şekilde gülümsedi. Yanaklarının hafifçe pembeleştiğini görünce göğsüm sıkıştı. “Büyük olasılıkla,” diye mırıldandı.

“Senin için mutlu oldum, Cam.” Bir gece önceki akşam yemeğinden beri giydiğim elbiseyi gergin bir tavırla çekiştirdim. “Gerçek annenle babanın kim olduğunu merak etmenin neye benzediğini bile hayal edemem. Ama bir noktaya kadar, dünyada seni en çok istemesi gereken iki insan tarafından terk edilme hissini anlıyorum. Pek de iyi bir duygu değil, değil mi? Sahip olduklarımı hiç düşünmeden seninkilerle değiştireirdim.”

Cam’in gözleri beni bir kere daha kanepeye mıhladı. “Senin sahip oldukların nedir?”

Elbisemi bacaklarıma doğru çekiştirirken ellerim titremeye başladı. "Hayatım hakkında gerçekten bir şeyler bilen tek insan, Joss."

"Malcolm değil mi? Ya da Ellie?"

"Hayır. Sadece Joss. Başka kimsenin bilmesini istemiyorum."

"Bu, tek başına taşıyamayacağın kadar büyük bir yük."

"Cam." Öne doğru eğildim. Ona güvenip güvenmemeye karar vermeye çalışırken sulu gözlerim yüzünü arıyor, kalp atışlarım hızlanıyordu. "Ben..."

"Jo." O da öne doğru eğildi ve bana olan ilgisi karşısında bütün vücudum gerildi. "Az önce sana anlattığım her şeyi, evlatlık olduğumu, dövmemin ne anlama geldiğini koca dünyada sadece birkaç kişi biliyor. Annem, babam, Peetie ve Nate. Ve şimdi de sen. Sen ve ben bugün her şeye baştan başlıyoruz. Artık seni defalarca yargılayan ve her defasında seni yanlış anlayan o aşağılık pislik değilim. Güven bana. Lütfen."

"Neden?" Gösterdiği şefkat karşısında tamamen aklım karışmış bir halde başımı salladım. Her ne kadar bunu dile getiremesek de cinsel açıdan birbirimize ilgi duyduğumuza biliyordum ama bu bambaşka bir şeydi. Farklıydı... Çok daha yoğun. Hiçbir şeyin, bedenimin Cam'i yanında verdiği tepkilerden daha yoğun olabileceğini sanmazdım.

Başını birden bire geriye attı. "Dürüst olmam gerekirse, bilmiyorum. Tek bildiğim şey, hayatım boyunca kimseye sana davrandığım gibi davranmamış olduğum ve daha azını hak eden kimseyle karşılaşmadım. Senden hoşlanıyorum, Jo. Kabul et ya da etme ama bir arkadaşaya ihtiyacın var."

Kahrolası gözyaşları yeniden gözlerimin kenarlarında toplanmaya başlamış, beni yanaklarımdan süzülmele

tehdit ediyorlardı. Bakışlarımı ondan uzaklaştırırken derin bir nefes aldım ve odanın diğer köşesindeki büyük masaya odaklandım. Üzerine bir çizim panosu yerleştirilmişti. Panodaysa bir çizim vardı ama ne olduğunu bir türlü anlayamıyordum. Yaşadıklarımı onunla paylaşıp paylaşmamaya karar vermeye çalışırken gözlerimi kısarak resme yoğunlaştım.

“Baban nerede, Johanna? Neden Cole’u sen büyütüyor-sun?”

“Nerede olduğunu bilmiyorum.” Gözlerimin de en az içim kadar korku dolu olup olmadığını merak ederek bakışlarımı ona çevirdim. “Kötü bir adamdı.”

Cam’in çenesi aniden kilitlendi ve elindeki kahve fincanını parmaklarının eklem yerleri beyazlayana dek sıktı. “Sana ve Cole’a karşı mı?”

Başımı hayır manasında salladım. “Cole’u korudum. Cole onu ya da bana nasıl davrandığını hatırlamıyor bile.”

Cam alçak sesle bir küfür savurdu. Öfkesiyle yüz yüze gelmemem için bakışlarını yere indirmişti. Her nedense öfkesi hoşuma gitti. Benimle aynı şeyleri hisseden birinin olması güzeldi. Ona anlattıklarımı Joss bile bilmiyordu. “Sana ne kadar böyle davrandı?”

“Küçüklüğümden beri.” Sözcükler sanki zorla ağzımı açıyor ve dudaklarımın arasından dökülüp gidiyordu. Her ne kadar aklım karışmış olsa da onları durdurmaya cesaret edemiyordum. “On iki yaşına kadar. Öfkeli, şiddete meyilli ve aptal bir adamdı. Murray Walker’ı en iyi şekilde tanımlayacak kelimeler bunlar. Zamanının çoğunu evin dışında geçirirdi. Bu sırada biraz olsun rahat nefes alabilirdik ama eve geldiğinde beni ve annemi döverdi. Ama Cole... Babam ne zaman saldırganlaşsa Cole’u bir yerlere saklar ya da Cole yerine beni dövmesi için dikkatini dağıtırdım.”

“Tanrım, Jo...”

“Cole iki yaşındaydı. Babam tek bir darbeye onu öldürebilirdi. Dolayısıyla yapabileceğim tek şey buydu.”

“Ona ne oldu? Yani babana?” Cam o kelimeyi sanki adam o sıfatı hak etmiyormuş gibi, tükürürcesine söylemişti. Gerçekten de hak etmiyordu, öyle değil mi?

Babamın en büyük aptallığını düşünürken dudaklarım tiksintiyle büzüldü. “Saldırı ve silahlı soygun. Barlinnie Hapishanesi’nde on yıl yedi. Cezasının bitip bitmediğini ya da ne zaman çıktığını bilmiyorum. Tek bildiğim, hapishaneden çıktığı zaman arkamızda hiçbir adres bırakmadan çoktan Paisley’den ayrılmıştık. Annem eski hayatımızdan kimseye nereye gittiğimizi söylemedi. Ben de kimseye tek kelime etmedim.”

“Annen her zaman böyle miydi?”

“İçerdi ama bu kadar değil. Hâlâ hayatını idame ettirebiliyordu.”

“Anladığım kadarıyla baban hapse girdikten sonra bu kadar çok içmeye başlamış, öyle mi?”

“Hayır.” Tam olarak neden içmeye başladığını bilmediğimden alaycı bir tavır takındım. “Hiçbir zaman harika bir anne olmamıştı ama şimdikinden daha iyiydi. Hayır.” Göğsümdeki sızı yüzünden gözlerimi kapattım. “Başka bir nedenden ötürü kendini bıraktı.”

“Büyürken, hayatımda güvendiğim tek bir insan vardı. Mick Amcam. Gerçek amcam değildi ama çocuklukları sırasında babamın en yakın arkadaşıydı. Fakat Mick Amca iyi bir adamdı. Dümdüz bir adamdı, evleri boyayıp dekore ederek geçinirdi. Ama benim aşağılık babamla arkadaştı. Nasıl olup da arkadaş kalabildiklerini hiç anlamamıştım ama çocukken birlikte çok fazla şeyin üstesinden geldikleri hissine kapılmıştım. Her ne kadar babam tepesini attır-

sa da Mick Amca, ondan kurtulmayı istemiyor gibi görünürdü. İmkânı olduğunda bizimle ilgilenirdi. Bazen beni de yanında işe götürürdü.” Onun yokluğunu hissedince acım bir kez daha yoğunlaştı. “Babamın beni dövdüğünü bilmiyordu. Babam onun önünderken davranışlarına dikkat ederdi. Sanırım Mick Amca’dan biraz korkardı. On iki yaşıma geldiğimde her şey değişti.” Üzerime çöken anılar yüzünden ürperdim.

“Cumartesi günüydü ve babam bir yandan içiyor, diğer yandan televizyonda maç izliyordu. Annem işteydi. Maçın önemli bir anında televizyonun önünden geçmek gibi bir hata yaptım. Elinin tersiyle bana vurunca yere serildim...” Derin bir nefes alıp o gün yaşadığım acıyı yeniden hissederek gözlerimi Cam’in halısına diktim. Asla bunun gibi bir şey hissetmemişim. Dudaklarımı ısıyor, tenime iğneler batıyor, yüzümü ateş basıyordu... “Kemerini çıkardı ve bana vurdu... Yüzündeki ifadeyi hâlâ gözümün önüne getirebiliyordum. Kızı olmam bir yana, sanki onun için insan bile değildim.” Kendimi toparlamaya çalıştığım sırada bakışlarım Cam’inkilerle buluştu. Yüzünün rengi atmıştı. İfadesi kontrol etmeye çalıştığı duygularla kasılmıştı. “Bir süre sonra Mick Amca ortaya çıktığı için şanslı sayılırdım. Çığlıklarımı duymuş ve kapıyı kırarak içeri girmişti. Mick Amca iri bir adamdı ve... Babam o geceyi hastanede geçirmek zorunda kaldı. Mick Amca bu yüzden tutuklandı ama ikisi de sosyal hizmetlerin devreye girmesinden korktuğu için babamın beni dövdüğünden kimseye bahsetmediler. Babam bütün suçlamalarından vazgeçti ve Mick Amca sadece küçük bir para cezası karşılığında serbest kaldı.

Sonra babam ortadan kayboldu. Daha sonra duyduk ki silahlı soygundan hapse girmiş. Babam içerdayken Mick

Amca bizi daha sık ziyaret etti, her ihtiyacımız olduğunda yardımımıza koştı. Hayatımda ilk defa beni gerçekten önemseyen, haftada yedi gün, günde yirmi dört saat benimle ilgilenen bir ebeveynim olmuştu. Annemin üzerinde de iyi bir etkisi vardı." Öfkem yeniden su üzerine çıkarınca homurdandım. "Fazlasıyla iyi."

Cam tahminde bulundu. "Annen ona âşık oldu."

Başımı evet manasında salladım. "Sanırım en başından beri ona âşıktı ama bildiğim kadarıyla aralarında hiçbir şey olmadı. Mick Amca ona değer veriyordu ama o şekilde değil."

"Sonra ne oldu?"

Biri onu elimden aldı. "Bir seneden biraz daha uzun bir süre sonra Mick Amca Amerika'ya yerleşti."

"Amerika'ya mı?"

"Yıllar önce Amerikalı bir öğrenciyle ilişkisi olmuş. Kız, bir yıl boyunca Glasgow Üniversitesi'nde okumuş. Birkaç ay boyunca beraber olmuşlar. Kız gitmiş ama Mick onu takip etmemiş. On dört yıl sonra, Mick'in on üç yaşındaki kızı onunla temas kurdu. Bir kızı olduğunu bile bilmiyordu. Kızıyla buluşmak için oraya gitti, DNA testi yaptırdı ve sanırım çocuğunun annesiyle arasını düzeltti. Kısa bir süreliğine geri döndü ve test sonuçları çıkınca çocuğun kendisine ait olduğundan emin oldu... Onunla birlikte olabilmek için de her şeyi arkasında bırakıp çekti, gitti."

Bunun kalbimi ne kadar kırdığını hissetmiş gibi görünen Cam, "Üzgünüm, Jo," diye fısıldadı.

Boğazımın düğümlemesine neden olan duyguyu yok etmeye çalışarak başımı salladım. "Mümkün olsaydı beni ve Cole'u da yanında götürceğini söyledi." Öksürdüm. "Bana e-posta gönderirdi ama ben onunkileri yanıtlamayı kesince sonunda o da bana yazmaktan vazgeçti."

“Ve annem darmadağın oldu?”

“Ah, evet. Sanırım Mick Amca’nın gidişi kalbini kırdı. Normalden daha fazla içmeye başladı ama biz buraya taşınana kadar işler o kadar da berbat değildi. Bir süre boyunca idare etti, iyi bir işi vardı ama sırtı yüzünden çalışmayı kesince engelli maaşına bel bağladı. Çalışmak yerine sarhoş olmayı tercih etti. Sonra biraz daha sarhoş oldu. Ta ki hiçbir işe yaramayan bir alkoliğe dönüşene kadar.”

“Ve yasal olarak senin velayetinde olmadığı için Cole’u ondan uzaklaştıramıyorsun. Eğer sosyal hizmetler ailenin durumunu öğrenirse velayetini sana vermek yerine, onu senden alıp bir rehabilitasyon merkezine gönderirler...”

“Ya da daha kötüsü... Babamla temas kurarlar.”

“Siktir, Jo.”

“Evet, bunu tekrar söyleyebilirsin. On altı yaşında okuldan ayrıldım, iş buldum, hayatımızı idame ettirmeye çalıştım ama gerçekten zor oldu. Bazı günler Cole’a bezelye konservesi almak için varımı yoğumu ortaya koymam gerekiyordu. Kanepenin kenarlarında bozuk para arıyorduk. Ne kadar süt harcadığımızı ölçüyorduk. Her şey saçma sapandı. Sonra... Biriyle tanıştım. Kıramı ödememe ve kötü günler için biraz para biriktirmeme yardımcı oldu. Ama altı ay sonra benden sıkıldı. Anlayacağın, yaşadığımız şey pek de benim sandığım gibi değildi.”

“Ama senin için yeni bir hayatın kapılarını açtı. Geçinmek için paralı adamlarla çıkmaya başladın, öyle değil mi?” Soruyu sorarken Cam’in bedeni kaskatı kesilmişti.

Bakışlarımı onunkilerden kaçırdım ve sorusunda artık hiçbir suçlayıcı ifade olmamasına rağmen utandım. “Asla hoşlanmadığım ya da önemsemediğim kimseyle çıkmadım.” Gözlerimiz buluştuğu anda bana inanması için

dua ettim. "Callum'u önemsemiştim. Malcolm'u önemsiyorum."

Cam ellerini kaldırarak endişelerimi yumuşak bir bakışla savuşturdu. "Seni yargılamıyorum. Söz."

Bir kaşımı kaldırdım.

Homurdandı. "Artık yargılamıyorum. Ve bir daha asla yargılamayacağım." Başını salladı, kaşları hayretle kalktı. "Kendini beğenmiş bir pislik olduğumu düşünmüş olmalısın."

Kıkırdadım. "Aslında sana bunu gerçekten söylediğimi sanıyordum."

Gözleri aydınlandı. "Bu arada, aferin," dedi onaylarcasına. "Bana hak ettiğimi verdin."

Biraz utangaç bir tavırla gülümsedim. "Genellikle yüzleşmelerden nefret ederim ama sana haddini bildirirken son derece keyif aldığımı itiraf etmeliyim."

Sözcüklerim, beklediğim etkinin tam tersini yapmıştı. Gülmedi. İfadesi ciddileşti. "Biraz önce koridorda kolunu tuttuğum zaman..."

Verdiğim tepkiyi hatırlayınca gözlerimi kaçırđım. "Biri bana karşı saldırgan bir tavra büründüğünde genellikle donup kalırım. Babamla geçirdiğim yıllardan kaynaklanan bir refleks."

"Saldırgan olmaya çalışmamıştım."

"Biliyorum."

"Yakın dövüş sanatlarında uzman olduğumu biliyorsun."

Gözlerim ince ama güçlü fiziğini incelerken onu süzmekle o kadar meşguldüm ki konuyu tuhaf bir şekilde değiştirmesinden şikayetçi olmadım. "Şimdi anlaşıldı."

Gülümsemesi kendini beğenmişlikten biraz daha fazlasıydı. Gözlerimi devirip onu güldürdüm. Yeniden ciddi-

leşmeye çalışarak başını salladı. "Judo. Nate ve ben aynı salona gidiyoruz. Benimle gelmelisin, Jo. Kendini savunmayı öğrenmen faydalı olabilir. Kendini kontrol etmeyi öğrenebilirsin."

"Bilmiyorum." Bu düşünce karşısında midem rahatsızlık verici bir şekilde hareketlendi. "Pazartesi'den çarşamba'ya gündüz saatlerinde de çalışıyorum. Anlayacağın, fazla boş zamanım yok."

Onu bir kere daha şaşırtmıştım. "Başka bir yerde daha mı çalışıyorsun?"

Şaşkınlığını görünce kendimi tutamayıp güldüm. "İster inan, ister inanma ama Malcolm'dan hiçbir şey istemiyorum. Bana vermeyi tercih ettiği hediyeleri kabul ediyorum ama hâlâ ödenmesi gereken faturalarım var. Ayrıca, Cole'un istediği üniversiteye gidebilmesi için kenara para ayırmak zorundayım. Ah, para demişken... az önce Cole'a verdiği parayı iade edebilmek için gidip cüzdanımı alayım."

"Unut bunu." Cam başını salladı ama çenemi inatçı bir şekilde yana yatırdığını görünce gözlerini kıstı. "Ciddiyim."

Hımm. Daha sonra, hayır diyemeyeceği bir şekilde parayı ona iade etmenin bir yolunu bulmalıydım.

Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi iradelerimiz çarpışırken gözlerimiz birbirine kilitlendi fakat aramızdaki o tanıdık gerilim yavaş ama kendinden emin adımlarla geri döndüğünde oda ısındı. Gözlerim ağzına, ısırarak istediğim o yumuşak, kıvrımlı dudağa odaklandı... Ağzının tadını, boynuma küçük öpücükler kondururken alacağım zevki, meme uçlarıma temas ettiğinde bana hissettireceklerini merak ettim...

Yüzüme ve bacaklarımin arasına yayılan sıcaklık yüzünden bedenim kaskatı kesildi. Bakışlarımı yeniden yu-

karı kaldırdığımda Cam'ın gözlerinin karardığını, bedeninin kasıldığını fark ettim.

Aniden ayağa kalktım. "Gitsem iyi olacak."

Cam de yavaşça ayağa kalktı. "Yukarıda sorun olmayacağından emin misin?"

Bir süreliğine bile olsa, kısa zaman önce anneme saldırdığımı bana unutturmayı gerçekten becermişti. Bir kez daha yaşadığım şokun etkisiyle kalakaldım. "Böyle bir şeyi nasıl?.."

"İlk olarak..." Cam dikkatli bir şekilde bana yaklaştı ve gözlerimin içine bakmak için kaba elleriyle çenemi yukarı kaldırdığı sırada bedenimi ele geçiren istekten kaynaklanan ürpertiye gizlemek zorunda kaldım. Gözlerimiz buluştuğu anda aramızdaki çekim daha da güçlendi. Tırnaklarımı derisine geçirmek, iyice kanırtmak ve onu asla bırakmamak istiyordum. Bu yoğun istek tüm benliğimi sarmıştı. Tek bir konuşma nasıl oluyordu da her şeyi değiştiriyordu? Önümde dikilmekte olan Cam yeni, iyi ve kendime herkesten çok yakın hissettiğim biriydi. O anda daha derin bir şey istediğimi, sadece "yakın" olmanın bana yetmeyeceğini fark ettim.

Bunun farkına varmak başımın dönmesine neden oldu.

Yumuşakça "Suçluluk hissini kafandan at," diye emir verdi Cam. "Ondan özür dileyeyim deme. Kim olsa senin yaptığını yapardı. Babanın seni dövdüğünü öğrenince Mick Amca'nın yaptığına bak. Önemsediklerimizi korumak en temel içgüdülerimizden biridir. Ve kimi zaman içgüdüler, asla yapmayacağımızı düşündüğümüz şeyleri yapmamıza neden olurlar."

"Şiddet asla çözüm olmamalı."

"Ah evet, ama ancak kusursuz bir dünyada. Fakat bazen hayvanlar kendi dillerinden başka bir dili anlamazlar."

“Cole’un doğru bir harekette bulunduğumu düşünmesini istemiyorum.”

Cam “Öyle düşünmüyor,” diyerek beni temin etti. “Yaptığın tamamen insancaydı. Yaptığını, ona karşı duyduğun sevgiden yaptığını biliyor.” Beni omuzlarımdan tutup hafifçe kendine doğru çekince nefesimin kesilmesine neden oldu. Gözlerindeki ifade, tam olarak ne olduğunu çözemediğim o ifade gergin sinirlerime hiç de yardımcı olmuyordu. “O çocuk senin gibi büyümek zorunda kalabilirdi –annesi ya da babası olmadan, özen görmeden, ilgi nedir bilmeden. Onu bundan kurtardın, Jo. Ve bunu çok iyi biliyor.”

Bugün öğrendiklerimin ağırlığını bir anda üzerimde hissettim. Aniden ve hatta çaresizce yatağımda olmayı diledim. “Teşekkürler, Cam.”

“Bana anlattıkların bu odadan çıkmayacak. Söz veriyorum.”

“Bana anlattıkların için de aynı şey geçerli.” Onunla aramda fiziki bir mesafeye ihtiyaç duyarak geriye doğru bir adım attım. Bir anda korkunç bir şeyi fark ettim. “Cole’u bir daha nasıl o kadınla yalnız bırakacağımı bilmiyorum.”

“O güçlü bir çocuk. Başının çaresine bakacaktır.”

Derin bir iç çektim. “Evet, ama ben yapabilecek miyim?”

Cam sanki hiçbir fikrim yokmuş gibi bana gülümsedi. “Jo, şu an itibariyle resmi olarak tanıdığım en güçlü kadın sensin. Biraz kendine inan.”

Söylediklerini sindirmeye çalışırken odaya sessizlik çöktü. Şu ana kadar kimse bana böylesine güzel bir şey söylememişti. Bana onun kadar kötü davranan birinin nasıl birden üç yüz altmış derece döndüğünü anlayamıyor-

dum. "Neden bana o kadar kötü davranıyordun?"

Cam'in çenesi hafifçe gerildi. Anlaşılan, dostça sohbetimizin ardından böylesine pervasız bir soruyu beklemiyordu. "Bilmiyorum... Sadece..." Ellerini darmadağın saçlarına götürdü. Yüzüğü ışıktaki parıltıyordu. Elleri öylesine güçlü ve erkeksiydi ki. "Seni Malcolm'la ilk gördüğüm zaman amcamın eski karısı gibi olduğunu varsaymıştım."

"Neden?"

Sırıttı ve başıyla beni işaret etti. "Çünkü senin gibi bir kadının, zengin olmadığı sürece Malcolm gibi yaşlı bir adamla birlikte olmayacağını düşünürdüm."

"Tek bir cümlede hem iltifat hem de hakaret. Tebrikler, Cam."

"Denemediğimi söyleyemezsin."

Ona bakarak yüzümü ekşittim. "Ondan sonra ne oldu?"

"Epey kısa bir zaman içinde aptal olmadığını anladım. Sonra da senin gibi zeki ve çekici bir kadının kendisini, zengin bir herifin oyuncağı olmayı kabul edecek kadar değersiz görmesi tepemi attırdı."

"Ya sonra?"

Sorularım karşısında pek de eğlenmediğini gösteren bir bakış attı. "Sonra yanıldığımı düşündüm. Samimi bir şekilde Malcolm'u önemsedığın belli oluyordu. Fakat dün akşamki yemek sırasında Callum ortaya çıkınca ona şöyle bir baktım. Malcolm'un genç hali gibiydi. Ve bunu *daha önce de* yaptığını fark ettim."

Bakışlarımı onunkilerden kaçırdım. "Anlıyorum."

"Ama gerçekten..." Yumuşak ses tonu karşısında gözlerim tekrar onunkilerle buluştu. "O adamların etrafındayken tamamen farklı birine dönüşmene dayanamıyorum."

"Farklı birine mi?"

"Evet, Joss'la, benimle ya da diğerleriyle birlikteyken

bambaşka biri oluyorsun. Malcolm'la, Callum'la ya da flört ettiğin adamlarla birlikteyken ise farklısın. Olduğundan çok daha azı gibi davranıyorsun. Hele o lanet olasıca kıkırdaman yok mu..."

Bir kahkaha patlattım.

Cam'in dudakları büküldü. "Bunun farkında mıydın?"

"Farkına varmamı sağlayan Joss'tu. Deliye dönmesine neden oluyor. Bazen sırf onu sinirlendirmek için yapıyorum."

Cam güldü. "Demek ki işe yarıyor. Rahatsız edici olduğuna kalıbımı basarım."

Bedenimi o anda ne olduğunu anlayamadığım bir his kapladı. Cam gerçekten benden hoşlanıyordu. Beni önemsiyordu. Yapmacık gülüşümden nefret ediyordu. Tıpkı Joss gibi. "Şimdi gidiyorum, Cam. Ama bugün için teşekkür ederim."

Beni samimi bir şekilde süzdü. Gözleri umutla ıslıl ıslıl parlıyordu. "Beni affettin, değil mi?"

Düşünmeye gerek bile duymadan başımı evet manasında salladım. Sırlarımı onunla paylaştığım için kendimi daha iyi hissetmeye bile başlamıştım. Sonuçta her ikimiz de sorunlarımızdan bahsettiğimizden adil bir sohbet olmuştu. Ona güvendiğim için endişe duymuyorum ve bu bile aklımlı kaçırmış olduğumu kanıtlıyordu. "Yepyeni bir başlangıç."

"Arkadaş mıyız?"

Artık sırdaşım olan bu yabancıya karşı hislerimin böylesine değersiz bir şekilde tanımlanması karşısında kahkahalarımın hâkim olamadım. "Arkadaşız."

Duş alıp pijamalarımı giydim. Cole eve döndüğünde kendimi daha iyi hissediyordum –annem odasından dışarı hiç çıkmamıştı. Kanepenin yanında durdu ve atıştıracak bir şeyler almak için mutfığa gitmeden önce nazıkçe omzumu sıktı.

Oturma odasına dönüp yere oturdu. “İyi miyiz?” diye sordum.

“İyiyiz.” Kayıtsız bir tavırla televizyona bakarken omuzlarını silkti ama kendisini rahat hissetmediğinden emindim. “Sen iyi misin? Cam iyi miydi?”

Cam’i düşününce midemde uçuşan aptal kelebekleri görmezden gelerek gülümsedim. “Gayet iyiydi. Ona ne söyledin? Neredeyse ona vuracağını düşündüğünü söyledi.”

Cole homurdandı. “Hak etmiş olsaydı vururdum. Ama vurmama gerek kalmadı. O düzgün bir adam –senin hakkında ne kadar yanıldığını söylediğimde kendini bok gibi hissetti.”

“Diline dikkat et.” Ona bir yastık fırlattım ve yastığı elinin tersiyle karşılarırken mırıldanarak özür diledi. “Neden yanlış anlaşılmaları ortadan kaldırmak için oraya gittin? Benim hakkımdaki gerçekleri bilmesine gerek yoktu.”

Cole bana baktı. Yeşil gözlerinin, adını koyamadığım bir duyguyla ormanlara özgü bir renge büründüğünü gördüm. “Kimsenin senin hakkında böyle düşünmeye hakkı yok. Hele ki bunları bo...” Bir anda kendini toparlayıp küfretmekten vazgeçti. “Hele ki seninle o şekilde konuşması kabul edilemez.”

Küçük kardeşim bana ne kadar sevildiğimi ve ne kadar özel bir insan olduğumu hissettirdiği için ağlamak istiyordum ama ağlamanın sadece Cole’un gözlerini devirmesine neden olacağını biliyordum. “Tamam,” diye fısıldadım ve televizyona dönmeden önce bana bakarak başını belli belirsiz salladı. “Comedy Channel’a ne dersin?”

Kanalı onun için değiştirirken telefonum çaldı. Uzak-tan kumandayı Cole’a verip ayağa kalktım ve telefonun sesini takip ederek mutfığa girdim; çantamı orada bırakmıştım.

Arayan Joss’tu. Malcolm olmadığı için biraz olsun rahatlamıştım –neden onunla konuşmak istemediğimi düşünmek bile istemiyordum. “Selam,” diye yanıtladım sessizce.

“Hey, sen.” Joss’un ahenkli, boğuk sesi sinirlerimi yatıştırdı. Öğle yemeğinde onunla görüşme fırsatını kaçırdığımı anımsadım. “Sadece seni kontrol etmek için aramıştım. İyi misin?”

“Pek değil.”

“Sesin bok gibi geliyor.”

“Aslında...”

“Tamam, oraya geliyorum.”

“Joss, gelmek zorunda değilsin.”

“Burada bir şişe şarabım var. Bana ve bir şişe şaraba hayır diyebilecek misin?”

Gülümsedim. “Aklımdan bile geçirmem.”

“Akıllı kadın. On dakika sonra oradayım.” Telefonu ka-

pattı; gözlerimi devirdim. Joss'un tersliğinin altında gizli hep bir "anne ayıcık" tavrı olduğunu biliyordum.

Geldiği zaman bana bir bakış attı ve başını salladı. Kaşları endişeyle çatıldı. "Yüce İsa, Jo, sana ne oldu?"

İçeri girmesine izin vermek için kenara çekildim, elindeki şarap şişesine bakarak başımı salladım. "Önce şunu açalım. İkimizin de buna ihtiyacı olacak."

Cole nezaketsiz bir baş hareketiyle Joss'u selamladı ve bizi baş başa bırakmak için odasına geçti. Joss kanepenin diğer tarafına yerleşti. "En sıkı vuruşunu yap bakalım."

Sözcük seçimi karşısında dudaklarım büzüldü. "Şimdi sen söyleyince..."

Anlattıklarım bittiğinde, annemin odasına girip onu iyice pataklamaması için Joss'un üzerine oturmak zorunda kaldım. Sonraki beş dakikayı ise Cole'un da benim de iyi olduğumuz konusunda onu temin ederek geçirdim.

Şarabından bir yudum alırken gözleri hâlâ vahşi bir şekilde ışıldıyordu. "Yani Cam olayın başından sonuna kadar yanındaydı, öyle mi?"

"Evet. Aslında epey kibar davrandı."

İfadem karşısında kaşları kalktı ve büyüleyici bir şekilde gülümsedi. "Ah, bu bakışı biliyorum. Ne zaman Adam'a baksa Ellie'nin yüzünde de aynı bakışları görüyorum."

"Her neyse," diye geveledim. Gözlerime bakıp şüphelerini doğrulayacak ışıltıyı fark etmesini istemiyordum.

"Cam'e tutuluyorsun ve bunun için tek bir hamlede bulunmama bile gerek kalmadı."

"Cam'e tutulmuyorum."

"Bu bakışın ne anlama geldiğini biliyorum."

"Sadece arkadaşız." Gözlerimi onunkilere diktim. "Joss, ondan hoşlanıyorum ama her ikimizin de ilişkisi var ve ben..."

Joss iç çekti. "Malcolm'un sana verebileceği güvence hissine ihtiyaç duyuyorsun."

Cevap vermeme gerek yoktu –ikimiz de Joss'un haklı olduğunu biliyorduk.

"Cam midende keleklerin uçuşmasına neden oluyor mu?"

Başımı evet manasında salladım.

"Yaptığı her hareketin farkında mısın?"

Bir onay hareketi daha.

"En küçük kıskırtma karşısında bile aklına düşüyor mu?"

"Hı-hııı."

"O zaman başın belada."

"Hayır, değil." Huysuz bir tavırla somurttum. "Durum tamamen kontrolüm altında."

"Tabii." Joss dudağını büktü. "Kendimi Su'nun masasına mihlanmış halde bulana kadar ben de öyleydim. Aradan on sekiz ay geçti. Şimdi nevresim takımlarını bile Braden'la birlikte seçiyorum. İsteyken gününün nasıl geçtiğini söylemek için en az bir kere mesaj atmadığında endişeleniyorum –sanki eve geldiğinde bunları konuşamazmıyız gibi. O yanımda değilse uyuyamıyorum. Ben? Yatağında bir adam olmayınca uyuyamıyorum? Ona bağımlıyım, Jo. Ve bunların hepsi şu an senin yüzünde de gördüğüm bakışla başladı."

"Senin için mutluyum, Joss. Gerçekten. Ama bu aynı şey değil. Malcolm'u önemsiyorum. Cam'i sadece fiziksel olarak çekici buluyorum. Önemli bir durum yok."

Joss kahkahalara boğuldu. İsterik bir şekilde sarsılarak attığı kahkahalar karşısında büyük bir şaşkınlıkla onu izledim.

"Ne?"

Nefes almaya çalışırken elini havaya kaldırdı. “Ah, dostum, hiçbir şey yok. Hiçbir şey.” Bana bir kere daha baktı ve sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuşçasına yeniden kıkırdamaya başladı. “Sadece déjà vu yaşıyorum.”

İlk defa, işte hasta numarası yaptım. Bay Meikle'ye migren nöbeti geçirdiğimi söyledim ve zaten Cole için duyduğum endişeden yüzüm bembeyaz kesildiğinden, erken çıkmama izin vermesi için onu ikna etmeme pek gerek kalmadı. Ama bu onu, eşyalarımı toplarken başımda dikilip mırın kırın etmekten de alıkoymadı.

Cole'un okuldan döndüğü saatlerde eve ulaşmayı başardım. Daireye girdiğinde koridorda durdu ve ben iş ayakkabılarımı ayağımdan atmaya çalışırken dudaklarını sıkıca birbirine bastırmış vaziyette beni izledi.

Ne yaptığımı ve bunun nedenini tahmin ederek “Her gün hastalık numarasını yutturamazsın,” dedi. “Evde onunla yalnız kalabileceğime güvenmen gerekecek. Ayrıca, gerçekten korkudan kadının ödünü patlattığını düşünüyorum.”

Tam o anda annemin yatak odasının kapısı açıldı. Gözlerini kısarak bize baktı ve bakışları benimkilerle karşılaştığı anda dudaklarını hoşnutsuzlukla büktü. Tuvalete giderken ayakta durmasına yardım etmesi için duvara tutunmadan önce homurdanmaya benzer bir ses çıkardı. Kapı kapanır kapanmaz Cole'a döndüm.

“Onunla yalnız kaldığında *sana* güvenmem mümkün değil.”

Annemin ona vurduğunu benden gizlediğini hatırlayınca irkildi. “Seni üzmem istemedim.”

Bunu duyunca burnumdan soluyarak, bir fincan çay almak için mutfığa gittim. Çayı hazırlayıp elimde kitabımla kanepeye kurulana kadar Cole çoktan tekli koltuğa oturmuş ve ödevini yapmaya başlamıştı. Annem ise odasına dönmüştü.

Kalkıp akşam yemeği için bir şeyler hazırlamaya karar verdiğimde yaklaşık bir saattir orada oturuyorduk. Tam da mutfaktan çıktığım anda birinin kapıya vurduğunu duydum. Korkunç bir an boyunca Malcolm'un sabrının taşıdığını ve buraya geldiğini düşündüm. Bugün bana mesaj atmış, ben de ona yanıt vermişim ama konuşmanın derinleşmesine fırsat tanımamıştım. Neler olup bittiğini görmek için ansızın kapımda belirmeye karar vermiş olabilir miydi?

Kapıya ulaştığımda kalbim güm güm atıyordu. Kapıyı aralayınca diğer tarafta dikilen kişiyi görebildim.

"Cam." Gülümsedim. Onu görmek ayrı bir mutluluktu.

Baskılı bir tişört ve kot pantolondan oluşan her zamanki üniformasını giyiyordu. Onu dondurucu apartman boşluğundan kurtarıp içeri sokmayı istedim. Çabucak gülümsedi. "Her şey yolunda mı?"

Kenara çekildim. "İçeri gel."

Gülümsemesi yüzüne yayıldı. Yanımdan geçerken omzu benimkine dokununca, dur durak bilmeden çalışan zihnimde uygunsuz düşünceler belirdi. "Kahveye ne dersin?"

"Ah evet, harika olur." Peşimden gelirken Cole'a el salladı. "Selam, dostum, nasılsın?"

Cole ona sırıttı. "İyiyim. Sen?"

"Fena değil." Peşime takılıp benimle mutfığa geldi.

"Kahveni nasıl istersin?"

"Sütlü olsun ama şeker koyma."

Kahvesini yapmaya başladım, her hareketimi izlediğinin farkındaydım. Onun varlığı karşısında yüzümü ateş basmıştı. Hızla kahvesini hazırlamaya çalışıyordum. “Bu akşam çalışıyorsun, değil mi?” diye sordum fincanı uzatırken.

“Evet. Ama önce eve bir şey bırakmak istedim.” Kahvesinden bir yudum aldı. “Hımm, güzel kahve.”

Usulca güldüm. “Erkeğin kalbine giden yol.”

Gülümsemesi baştan çıkarıcıydı. “Sadece kolay yoldan mutlu olan bir adamın,” diye cevabı yapıştırdı, memnun edilmesi zor bir adam olduğunu vurgulayarak.

“Ah, seni memnun etmek için ne gerektiğini tahmin edebiliyorum Cam ve burası +13 dairesi.”

Başını geriye atıp güldüğünde içim pır pır etti. Ona bakarak gülümsedim. “Alt kattaki dairenin +18 durumlara açık olması iyi bir şey.”

Yüzüm kızardı ve başımı salladım. “Konuyu kapat-sak?”

“Ne? Bardaki müşteriler sana bundan çok daha kötü şeyler söylüyor ama onlara daima güzel tepki veriyorsun.”

Bana *dikkat ediyordu*. Omuzlarımı silktim. “Onlar arkadaşım değil.”

Bakışları yumuşadı. “O zaman hâlâ senin arkadaşınım, değil mi? Yani henüz fikrini değiştirmedin?”

“Hayır, fikrimi değiştirmedim.”

“İyi.” Arka cebinden bir şey çıkardı. “Çünkü bana, şunu Cole’a verecek kadar güvenmeni istiyorum.” Cam elinde bir anahtar tutuyordu. Kaşımı kaldırdım. “Dairemin yedek anahtarı. Sen ortalıkta yokken benim dairemi kullanmasını istiyorum. Orada güvende olacak. Böylece sen de onun yanında olmadığın her an endişelenmek zorunda kalmayacaksın.”

O anahtar, hayatım boyunca bana verilmiş en güzel hediye idi.

Hayatım boyunca.

“Cam” –bakışlarımı anahtardan ayırıp gözlerinin içine baktım– “Emin misin? Bu çok büyük bir sorumluluk değil mi?”

“Sana yardımcı olacaksa değil.”

Anahtara uzandım ama anahtarı almak yerine parmaklarımı anahtarın ve onun parmaklarının üzerine koydum. Bir anda kaskatı kesildi. Minnettarlığım gözlerimden okunabiliyordu. “Bu şu ana kadar aldığım en güzel hediye.”

Cam’in gözleri yüzümde dolaştı, yüzüne hoş bir gülümseme yerleşti. “Anahtar: Kadının kalbine giden en kısa yol.”

“Sadece kolay yoldan mutlu olan bir kadının.”

Tekrar güldü.

“Bu kadar komik olan ne?” Cole’un sesi, içinde olduğumuz küçük baloncuğu patlattı. Elimi Cam’inkinden uzaklaştırdım ve anahtarı Cole’un da görebilmesi için havaya kaldırdım.

“Bir hediye.”

“Hı?”

“Bir dakika sonra açıklayacağım.” Cam’e döndüm. “Akşam yemeğine kalmak ister misin? Peynirli makarna var.”

“Buna nasıl hayır diyebilirim?”

“Diyemezsin. İzin vermem.” Anahtarı Cole’a verdim. “Cam’i oturma odasına götür –o sana açıklayacak. Yemek da az sonra hazır olur.”

Beni mutfakta yalnız bıraktılar. Bir anlığına tek yapabildiğim, mutfak dolabına bakmaktı. Cam’e dokunmak, tüm bedenimin tir tir titremesine neden olmuştu. Düşünceliydi ve ne kadar iyi bir arkadaş olabileceğini kanıtla-

maya çabalıyordu. Ama çabaları, gözüme daha da seksi görünmesine yol açıyordu. Bilmem kaçınıcı defa, yatakta nasıl olduğunu düşündüm. Gülümsemesi bile elimin ayağımın titremesine neden olurken dilinin neler yapacağını tahmin dahi edemiyordum.

Telefonum çalınca irkilerek kendime geldim.

Malcolm.

CEVAPLA düğmesine bastığım sırada bedenimi yoğun bir suçluluk dalgası kapladı. “Merhaba, Malcolm.”

“Tatlım. Nasılsın?”

“Cole ve benim için akşam yemeği hazırlıyorum.” Misafirimizden bahsetmemiş olmam ürpermeme neden oldu. “Seni daha sonra arasam olur mu?”

“Tabii ki. Görüşürüz.”

Titreyen parmaklarımla telefonu kapatıp arka cebime sokuşturdum.

Cidden. Nasıl bir oyun oynuyordum?

Cam, ertesi gün işten hemen önce bir daha uğradı ve benimle bara kadar yürüdü. Artık birbirimizi anladığımız göz önünde bulundurulunca Cam’le konuşmanın ne kadar kolay olduğunu fark ettim. Onunla judoya gitmem için beni ikna etmeye çalıştı ama birinin beni yerden yere çarpması ya da judo sırasında her ne yapıyorlarsa onu yapması fikrine alışamadığımdan onu geri çevirdim.

“Beni orada hayal edebiliyor musun?” Bara yaklaşıırken gözlerimi kıstım. “Beş saniye içinde tırnağım kırıldığı için bağırıma başlarım.”

Bodruma inen merdivenlerin başındaki demir döküm kapıyı benim için tutarken bana bir bakış attı. “İşte bun-

lar, diğer insanların inandığı saçmalıklar. Ben seni daha iyi tanıyorum.”

“Ah, tanıyorsun, değil mi?”

“Dün akşamki yemekten sonra oturmuş tırnağını kemiriyordun.”

“Ama onu törpüledim ve sabah işe gitmeden önce yeni oje sürdüm.”

Tüm dişlerini sergileyerek sırttı. “Her neyse, Walker. Ben gerçeği biliyorum.”

“İyi akşamlar, Jo, Cam.” Merdivenleri inerken Brian tarafından karşılandık. Phil’in yanında dikilmiş, her zamanki gibi bana bakarak sırtıyordu.

“Selam, çocuklar.”

“Brian, Phil.” Cam onlara başıyla selam verdi.

Yanlarından geçerken Phil kolumdan tutup beni durdurdu. Gözleriyle beni tepeden tırnağa süzdü. “Hâlâ Malcolm’la mısın?”

“Ne kadar da ısrarcısın, Philip. Hâlâ Malcolm’layım.”

Bana göz kırptı. “Sonunda ısrar kazanacak.”

“Cinsel yoldan bulaşan hastalıklar da öyle,” diyen Cam, Phil’in gitmeme izin vermesi için ellerini sırtıma koyup beni nazikçe öne doğru itti. “Ama bunu zaten biliyorsun, öyle değil mi, Phil?”

Brian’ın kahkahaları ve Phil’in ona savurduğu küfürler eşliğinde bara girerken kıkırdamamı bastırmaya çalıştım. “Sadece bir kereliğineydi. Siktir! Sana bir daha hiçbir şey anlatmayacağım, Bri.”

“Uff,” diye fısıldadım Cam’e. “Bu bilmem gerekenden biraz fazlasıydı.”

“Düzeltme: Bilmen gereken *asıl* şey buydu.”

Tekrar güldüm. Aylak aylak personel odasına girdik. Bizi fark edince odasından koşarak çıkıp en az geldiği ka-

dar hızla kaybolan Su'ya zar zor "Merhaba ve görüşürüz," demeyi başardık.

"Burada her şeyin yolunda gitmesi beni şaşırtıyor," dedi Cam ceketini çıkarırken. "Su burada olması gerektiğinde asla ortalıkta olmuyor."

Homurdandım, Su'nun burada olmamasına alışmıştım. Hatta burada olmadığı için minnettar olduğum bile söylenebilirdi.

Bar kısa zaman içinde dolmaya başladı. Her salı akşamı olduğu gibi, fazla sayıda müşteri yoktu ama yine de epey meşguldük.

Ama birbirimize olan ilgimizi azaltacak kadar meşgul olduğumuz söylenemezdi. Her nedense barın arkasında birlikte olmamız, ortamdaki gerilimi artırıyor gibiydi. Kapalı bir alan olduğu için miydi? Bilmiyorum. Bildiğim tek şey, zamanımın çoğunu bir gözüm Cam'de, bir gözüm işimde olacak halde geçirdiğimdi.

Joss haklıydı. Kesinlikle her hareketinin farkındaydım.

Hazır Joss'tan bahsetmişken, dokuz buçuk sularında bara uğradığında şaşırmamıştım. Şaşkınlığım, tek başına olmasından kaynaklanıyordu ama Braden'ın geç saatlere kadar çalışacağını ve Ellie'yle Adam'ın ise baş başa yemeğe çıktıklarını söyleyerek duruma açıklık getirdi.

O, barın bana ait tarafındaki taburelerden birine otururken ben de diyet kolasını uzattım. "Yani, canın sıkıldı ve işe gelmeye karar verdin, öyle mi?" diye sordum. Pek de öyle olduğunu sanmıyordum. Benim için endişelendiğini düşündüm.

Joss sadece gülümsedi ve orada olduğunu henüz fark eden Cam'i selamlamak için başını salladı. Cam, müşteriyle konuşmakla o denli meşguldü ki yanımıza gelemedi.

Hayır, o bir müşteri değildi. Gözlerim, son derece flörtöz bir şekilde sırtıtmakta olan kadına daha büyük bir dikkatle odaklandı. Becca ve bir arkadaşı. Kadın Cam'e saatini uzatınca Cam de barın üzerinden eğilip Becca'nın dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

Göğsümde hiç de tanıdık olmayan, acımasız bir sızı hissettim.

Gözlerim Joss'unakilere kaydı. Çoktan bir kaşını kaldırmış bana bakıyordu. "Hissettiğin şeye... kıskançlık denir. Berbat bir duygu, biliyorum. Fakat Cam'in sadece cinsel çekim duyduğun birinden çok daha fazlası olduğunu gösteriyor."

"Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz."

"Bana anlattıklarına göre, birbirinizi diğer herkesten çok daha iyi tanıyorsunuz."

Öyle ya da böyle, haklıydı. Barın üzerinden eğilip arkadaşşıma hoşnutsuzlukla baktım. "Evet, o nasıl oldu?"

"Ne nasıl oldu?" Başımı çevirince, saatini bileğine takmaya çalışan Cam'in bize yaklaştığını gördüm. Becca ve diğer kız gitmişti. Gözleri merakla benimkilere odaklanmış, bir cevap bekliyordu.

Kaçamak bir yanıt vermeye karar verdim. "Gerçekten meraklı pisliliğin tekisin, değil mi?" diyerek onunla dalga geçtim.

Aklımdan geçenleri okumaya çalışarak başını yana eğdi. "Konuyu değiştirmeye çalışıyorsun." Sanki az önce önemli bir şeyin farkına varmış gibi gözleri parıldadı. "Benim hakkımda konuşuyordunuz, değil mi?"

Yüzündeki o kendini beğenmiş gülümsemeyi parçalamak istedim.

Joss inledi. "Sen ve Braden, kendini aşması gereken erkeklere özel bir kulübe katılmalısınız."

Gözlerim memnuniyetle Joss'a kaydı. "Egolarını böylesine küstahça sergiledikleri zaman, dondurucu hava şartları altında slip mayo giymekle cezalandırılmalılar."

"Ve yemek yemeleri de yasaklanmalı."

"Hayır. Seks. Seks yapmaları yasaklanmalı."

Joss dudağını ısırdı. "Bunun benim işime yarayacağını pek sanmıyorum."

İnanmayan bakışlarla onu süzdüm. "Birkaç günlüğüne seks yapmadan duramayacağını mı söylemek istiyorsun?"

"Sanmıyorum."

"İradene ne oldu?"

Arkadaşım diyet kolasından bir yudum aldı. "Hey, Braden Carmichael'la yatmadın."

Hayır, yatmamıştım ama onunla yatmaya çalıştığımı hatırlayınca yüzüm neredeyse kıpkırmızı kesildi. "Evet ama mükemmel seksin ne demek olduğunu bilirim ve birkaç günlüğüne kendime hâkim olabilirim."

"Mükemmel seks mi?" diyen Cam araya girdi. Her ikimizin bakışlarını da üzerine çekmeyi başarmıştı. Alçak sesle ama adını koyamadığım bir duyguyla konuşuyordu. "Kendine hâkim olmak mı?" Alevler saçan gözleriyle beni tepeden tırnağa süzüp, sonunda gözlerimin içine baktı. "Demek ki *doğru* yapmıyor."

Kalbim tıkanıp hırıltılar çıkarmaya başlamadan önce neredeyse duruyordu. Yeniden atmaya başladığında sanki bir araba yarışına katılmış gibiydi. Seks arzusu bedenimi sararken külotumun arzuyla ıslandığını hissettim.

"Yüce İsa," olduğunu sandığım bir hırıltı yükseldi Joss'un boğazından. "İşte şimdi baştan çıkmış durumdayım." Taburesinden zıplayarak kalkıp telefonunu kontrol etti. "Sanırım eve gidip Braden'ın işten dönüp dönmediğine bakacağım."

Ve bizi arzularımızla baş başa bırakarak öylece gitti.

Cam'e hafifçe gülümsedim. "Becca nasıl?"

Birkaç müşterinin bara yaklaştığını görünce ikimiz de onlara servis yapmak için öne atıldık. İçkileri hazırlarken Cam gergin bir şekilde "Becca iyi. Ya Malcolm?" diye sordu.

"İyi." O gün öğle arasında beni yemeğe çıkarmıştı; hiçbir sorun olmadığı konusunda onu ikna etmeyi becermiştim.

"Cole evde olup olmadığına dair mesaj attı mı?"

Endişesi karşısında kendimi tam bir aptal gibi sırtırken buldum. Müşterim de bana gülümsedi. Ona güldüğümü sanmış olmalıydı. Çabucak para üstünü verdim ve Cam'e döndüm. "Evet, evde."

Gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar belirdi. Böylece, en sevdiğim ifadelerine bir yenisi daha eklenmiş oldu. "İyi."

Gecenin geri kalanı su gibi akıp geçti. Çalıştık, konuştuk, şakalaştık ama o cinsel çekim gücünü bir an olsun yitirmedi. Vardiyamızdan sonra eve yürürken tek bir kelime bile etmedik. Bunun nedeninin yorgunluk olduğunu söylemek isterdim ama onun yanında yürürken tüm bedenim tir tir titriyordu. Kapısının önünde birbirimize iyi geceler dileyerek ayrıldık ve gözleriyle beni izlerken daireme çıkan merdivenleri tırmandığım sırada, bilmem kaçınıcı defa, farklı bir hayata sahip olmayı diledim –Cam'in yalnız olduğu, Malcolm'un hayatımın önem verdiğim bir parçası olmadığı ve ömrümde ilk defa, gerçekten istediğim şeylere sahip olabildiğim bir hayata.

Ve gerçekten sahip olmayı istediğim şey, Cameron MacCabe'di.

Cole'u kontrol ettim ve huzurla odasında uyumakta olduğunu gördüm. Kendi kusmuğunda boğulmadığından emin olmak için anneme bile baktım. Yatağında uzanmış,

horluyordu. Sonunda pijamalarımı giyip yatağa girdim. Ama gözüme uyku girmiyordu.

Sanki damarlarımda kan yerine alevler dolaşüyor, sinir uçlarımdan kıvılcımlar saçılıyordu. Cam'in parfümünün kokusunu bir türlü burun deliklerimden uzaklaştıramıyordum.

O kadar baştan çıkmış vaziyetteydim ki hiç eğlenceli değildi.

Yeni stok bilgilerini bırakmak için Su'nun ofisine girdiğimde Cam peşimden gelmiş olsaydı gecem nasıl olurdu? Arkamdan gelip boynumdaki saçları çekse ve sıcak dudaklarını tenime dokundurduğu anda elleriyle belimi kavrayıp pantolonumun düğmelerini çözmeye başlasa...

...düğmelerimin hepsini açtıktan sonra uzun parmakları iç çamaşırdan içeri girse...

Nazikçe karnımın üzerinde dolaşan elim kayarak pijamamın ve külotumun içine girdi. Cam'in beni Su'nun masasına dayayarak becerdiğini hayal ederek kendime dokundum.

Zevkin doruklarına ulaştığım sırada ağzımdan çıkan inlemeyi bastırmaya çalıştım. Titremelerim kesildikten sonra yan döndüm, benliğimi yoğun bir suçluluk duygusu sarmıştı.

Ben, korkunç bir kız arkadaşım.

on üç

Yüzleşmek istemediğim bir gerçek, geçtiğimiz birkaç hafta içinde bazı şeyleri sonuna kadar zorlayarak hayatıma girdi. Son birkaç yıldır her günüm birbirinin aynıydı –kısıtlanmış, köretilmiş günlerimi, tüm canlı renkleri solduran koca bir duvarın gölgesinde yaşıyordum. O duvarın gölgesinde, her gün aynı üniformayı giyiyordum –gerçek bir melodram yaratmak isteseydim bunun turuncu renkli bir hapishane tulumu olduğunu söylerdim. Ama geçtiğimiz son birkaç hafta boyunca, diğer tarafa geçmek için duvara tırmandığım sırada üniformamın eridiğini, parçalara ayrıldığını ve üzerimden çekilip çıkarıldığını hissettim.

Artık duvar geride kalıyordu; gölgeler kalkıyor, renkler canlanıyordu.

Çünkü Cam’le zaman geçiriyordum.

Hafta içi, birlikte olabildiğince zaman geçiriyorduk. Aslında ben Malcolm’la dışarıda olsam bile her akşam işe gitmeden önce kahve ya da akşam yemeği için bize uğruyordu. İşe birlikte yürüyerek gidip geliyor, vardiyamız sırasında Joss’la sohbet ediyorduk. Haftasonlarında çalış-

tığından, arkadaşlarıyla judoya gittiğinden ve Becca'yla takıldığından onu görmüyordum. Geçtiğimiz hafta, Cole'u seyirci olarak judo sınıfına götürmüş, onu daha fazla egzersiz yapmaya teşvik etmiş ve kardeşim ise bu fikre bayılmıştı. Hatta bir ara, durmadan judo lafı duymaktan gına gelmişti.

Bana göre, Cam güvenilir biriydi. Hayatım ve Cole'un geleceği konusundaki umutlarım hakkında ona daha fazlasını anlatmıştım. Cole'a göre ise Cam onun ruh eşiydi. Birlikte çizgi roman çiziyorlar, çizgi romanlar hakkında tartışıyorlar, aynı müziği, aynı filmleri seviyorlardı. Şayet doğru anladıysam, Cole bana sormaya cesaret edemediği tüm soruların yanıtlarını Cam'den alıyordu.

Çok kısa zamanda ve güçlü bir şekilde birbirimize bağlanarak küçük bir aile olmuştuk.

Cam'e karşı duygularım daha da derinleşmişti. Durmadan vicdanımla savaşıyor, kendimle tartışıyor ve bunlar hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi davranıyordum. Tüm duygusallığın yanı sıra, bedenim ona karşı duyduğum arzudan neredeyse kırılma noktasına gelmişti. Bunu ondan nasıl sakladığımı bilmiyorum ama bir şekilde beceriyordum. Hiçbir şeyin arkadaşlığımıza zarar vermesini istemiyordum.

Bu, bastırılmış cinsel hayal kırıklığımı gidermek için başka yollar bulmadığım anlamına gelmiyordu ama o yollar, zaten son derece fazla olan suçluluk duyguma ve utancıma daha fazlasını ekliyordu. Malcolm'u eskiden olduğu kadar sık görmüyordum ama son dört buluşmamızın üçünde seviştik... Ve onunla sevişirken ben...

...düşünmesi bile hoş olmayan bir şey yaptım. Gözlerimi kapatıp Cam'i hayal ettim.

Ve her defasında zevkin doruklarına çıktım.

Malcolm bu durumu yeniden ilişkimizin yoluna girdiği

ve baş etmeye çalıştığım sorunların çözüldüğü şekilde yorumladı.

Ben korkunç, *korkunç* bir insandım.

Evet. Hayatım rengarenkti. Arzu için kırmızı. Utanç için sarı.

Kıskançlık için yeşil.

Evet, o yeşil gözlü canavar son birkaç haftadır çirkin suratını kaldırıp doğrudan gözlerimin içine bakmaya başlamıştı. Cam ne zaman Becca'dan bahsetse göğsümde bir sızı hissediyordum. O sızı, pazar günü göğsümün oluk oluk kanamaya başlamasına neden oldu.

Cole ve ben, Nichols'larda öğle yemeğimizi yemiş ve oldukça keyifli bir şekilde eve dönmüştük. Cole, Cam'i kahveye çağırmak için alt kata inmişti. O sırada, tam bir aptal gibi kendi kendime şarkılar söylüyor, onu görmenin beklentisiyle kanat çırpmaya başlayan, midemdeki o küçük yaratıklarla savaşmaya çalışıyordum. Ama Cole eve tek başına döndü.

Cam'in kahvesini doldururken kaşlarımı çattım. "Geliyor mu?"

Cole, şaşkınlık olduğunu varsaydığım bir ifadeyle kaşlarını çatarak başını salladı.

"Evde yok mu?"

Omuzlarını silkti.

Ah, Ulu Tanrım, omuz silkmeler geri dönmüştü. "Yani?"

Mutfak tezgâhına yaslandı ve soru dolu bir bakış atmadan önce iç çekti. "Sen ve Cam sadece arkadaş mısınız?"

Bu aralar çok kolay yalan söyler olmuştum. "Tabii ki. Ben Malcolm'la beraberim. Neden sordun?"

Cole'un yanakları kızardı ve dudakları şaşkınlıkla kıvrıldı. "Çünkü Cam, bizimle kahve içmek yerine epey gürültücü bir pilici becermeyi tercih ediyor gibi görünüyor."

Kardeşıme bakarken oracıkta donakaldım, kalp atışlarım hızlandı, kıskançlık bedenimi ele geçirmeden önce mideme korkunç bir sancı girdi.

“Jo?”

Donup kalmamın nedenini fark ederek suratımı astım. “Bir daha asla ‘becermek’ ya da ‘piliç’ dediğini duymayayım. ‘Piliç’, ‘fıstık’, ‘parça’ gibi kelimeleri kullanmak da yok. Bizler ‘kadın’, ‘hanım’ ya da ‘kızlarız’.”

Cole homurdandı. “Kelime dağarcığı dersi için teşekkürler.”

Oturma odasından ayrıldığı sırada arkasından baktım. Keyifli ruh halim, Cam’in Becca’yla seviştiği düşüncesiyle mahvolmuştu.

Sanırım sonunda, o kadar renkle baş edemedim. Bir sonraki perşembe günü, şafak sökmeden hemen önce, oturma odasındaki duvar kâğıdını söktüm. Biraz sakinleşmek için kendime zaman yaratmaya çalışıyordum. Bir önceki gece Malcolm’la buluştum ama kendimi pek iyi hissetmediğime dair birkaç bahanenin ardından kendimi erkenden eve bıraktırdım. Merdivenlerden koşarak çıkıp İnternet’e girdim, aradığım satılık ilanını buldum, ihtiyacım olan malzemeyi sipariş ettim ve duvarlara astar atmaya başladım.

Perşembe sabahı, berbat durumdaki duvarlar konusundaki homurdanmalarını duymazdan gelerek Cole’u okula gitmek üzere hazırladım ve ardından siparişini verdiğim malzemeleri almak için dışarı çıktım. Üç top duvar kâğıdıyla geri döndüm. Ayrıca biraz da macun ve bir kutu çörek aldım.

Boyayla kaplı kotumu ve tişörtümü üzerime geçirip, atkuyruğu yaptığım saçlarıma bir eşarp doladıktan son-

ra kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım bile. Artık çok daha sakindim. Annem koridorda belirdiğinde boya tezgâhımı kuruyordum.

Birbirimize baktık.

Neredeyse üç hafta önce mutfakta ona saldırdığımdan beri konuşmuyorduk.

Yorgun gözleriyle oturma odasını inceledi –koltukların üzerindeki çarşaflara, duvar kâğıdı rulolarına, macun kovasına bakıp homurdandı. “Yine mi?”

Cole’u örnek alarak, cevap vermek yerine omuzlarımı silktim.

Annem iç çekti ve bitkin bir tavırla başını salladı. “Yiyecek bir şey var mı?”

“Dün akşamdan kalan biraz makarna var. Evi yakmadan ısıtabilir misin?”

İğneleyici yorumum karşısında elini salladı ve yalpalaya yalpalaya mutfğa doğru yürümeye koyuldu. “Soğuk yerim.”

Biraz sonra odasına döndü. Bu iyiye işaretti. İçinde bulunduğumuz şartların ışığında nezaket olarak değerlendirdiğim tavırlarıma rağmen, ne zaman Cole’a vurduğu aklıma gelse ona bir yumruk savurmamak için kendimi zor tutuyordum. Dürüst olmam gerekirse, ona baktığımda gördüğüm tek şey buydu.

Müziği açtım ama alkolik annemi rahatsız etmemek için sesini biraz kıstıktan sonra yeni duvar kâğıdını yapıştırmaya başladım. Açık şampanya tonunda hoş bir krem rengiydi, üzerinde ise gümüş ve çikolata rengi çizgiler vardı. Duvar kâğıdı yüzünden kanepenin kırlentlerini ve ayaklı lambayı değiştirmek zorunda kalmıştım ama umurumda değildi. Dekorasyon daima beni yaşadığım sıkıntılardan uzaklaştırıyordu ve o mesafeye gerçekten ihtiyacım vardı. Onda başladım, saat on bir olduğunda

tamamen rahatlamıştım. Açlığımı gidermek için de iki çörek yetmişti. Duvar kâğıtlarından birini yarısına kadar yapıştırmış vaziyette, mutfak dolaplarının yeniden boyanabileceğini düşünürken kapı çalındı.

Ellerimi yukarıya kaldırmış, duvar kâğıdını yapıştırmaya çalışırken merdivenin üzerinde dönüp “Kim o?” diye bağırdım.

“Cam!”

Hayır. Huzurumu bozamayacaktı. Derin bir nefes aldım ve o ana kadar yaptıklarına göz attım. Son duvar kâğıdı parçasını yapıştırıyordum ve oda çoktan daha aydınlık ve yenilenmiş görünmeye başlamıştı. “İçeri gir!” Kâğıdı hizaladım ve üst kısmını duvara tutturmak için fırçamı kullandım.

İki saniye sonra, arkamda dikilen birinin “Ne yapıyorsun?” diye sorduğunu duydum.

Sesinin bedenimde bıraktığı etkiyi göz ardı ederek kâğıdı nazikçe kaydırdım ve başka bir bölümünü daha sabitlemeden hizasını kontrol ettim. “Duvar kâğıdı yapıştırıyorum.”

“Tek başına mı?” Gözlerine inanmadığı sesinden belli oluyordu.

Orta kısmı düzeltebilmek için merdivenin bir alt basamağına geçtiğim sırada başımı evet anlamında salladım. Kusursuz bir şekilde hizalamıştım. Pratik gerçekten işe yarıyordu. “Burayı kimin dekore ettiğini sanıyorsun? Duvar kâğıdı, boya, dokulu yer döşemeleri...” Son parçayı da sabitledikten sonra geriye doğru bir adım atıp salonun yeni görünümüne bakarak gülümsedim.

Cam’e döndüğümde afallamış olduğunu görünce şaşırdım. Gözleriyle odayı inceledikten sonra bana baktı. “Duvar kâğıdı yapıştırmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Tam bir profesyonel gibi çalışmışsın.”

Yüzümü buruşturdum. Bunu neden gözünde böylesine bü-yüttüğünü anlamıyordum. “Mick Amcamdan öğrenmiştim.”

“On yaşındayken mi?” diye sordu yüzünde meraklı bir gülümsemeyle. “Ne zaman başladın?” Başıyla boya tezgâhına işaret etti.

“Bir saat önce.”

O muhteşem gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ve işin nere-deyse bitti, öyle mi? Jo, bu oda çok hoş bir şekilde dekore edilmiş. Bir profesyonelin elinden çıkmış gibi görünüyor. Bunu biliyorsun, değil mi?”

İltifatı karşısında sıırıttım. Böyle düşündüğü için be-denimi bir zevk dalgası kapladı. “Teşekkürler. Cole bu yüzden deliye dönüyor. Soyulmuş duvarları gördüğünde neredeyse zıvanadan çıkıyordu.”

“Aslında” –Cam bana doğru bir adım attı– “buraya gel-memin nedeni Cole’du. Ondan garip bir mesaj aldım. ‘Jo duvar kâğıtlarını değiştiriyor. Bunu sadece bir sorunu ol-duğunda yapar. Neler olduğunu biliyor musun?’”

İspiyoncu. Bakışlarımı Cam’den uzaklaştırarak iç çek-tim. Mesele, benimle ilgili olsa bile Cole’un yardım iste-mek için komşumuza başvurduğu noktaya gelmişti. Hiç sırrım olmayacak mıydı benim?

“Evet?”

Omuzlarımı silktim. “Kendimi bildim bileli rahatla-mamı sağlar.” Gülümseyerek onu susturmaya çalıştım. “Cam, hayatımın ne kadar stresli olduğunu en iyi sen bili-yorsun. Bunu sadece rahatlamak için yapıyorum.”

Merhamet etmeye karar vermiş gibi görünen Cam yavaşça başını salladı. “Tamam.” Artık yere bakıyordu, gözleri süpürgelikteki işçiliğe takılmıştı. Tek bir kelime bile etmeden mutfağa doğru ilerledi ve gözden kayboldu. Mutfakta olduğunu duyabiliyordum, yeniden ortaya çıktı,

koridordan geçip yatak odalarına ve banyoya yöneldi. Üç kapının açıldığını duydum. Banyonun, Cole'un odasının ve benim yatak odamın kapıları.

Cam oturma odasına döndüğünde onu, kalkmış kaşlarım ve göğsümün üzerinde kavuşturduğum kollarımla karşıladım. İfadem karşısında dudaklarını büzdü. Benimkiler ise hareketsizdi. "İşin bitti mi, seni meraklı haylaz?"

Sırıttı. "Bir sürü kitabın var."

Boğazımı temizledim.

"Kelime dağarcığını açıklıyor."

"Pardon?"

"Gelişmiş bir hitabet yeteneğin var. Okumayı sevmenden kaynaklanıyor olsa gerek."

Neden Cam'ın iltifatları o zamana kadar aldığım en iyi iltifatlar olmak zorundaydı? Zihnimden çıkarmaya çabaladığım birinden böyle şeyler duymak çok rahatsız ediciydi.

"Ayrıca çok yeteneklisin."

Vücudum hayretle irkildi. "Ben mi? Yetenekli mi?" Kafası mı güzeldi bunun?

Eliyle odaya işaret etti. "Jo, hayatını böyle kazanmalısın."

"Hımm, nasıl?"

"Mekânları boyayarak ve dekore ederek."

Bu fikrin saçmalığı karşısında güldüm. "Ah, tamam. Kim hiçbir deneyimi olmayan, lise terk birini boyacı ve dekoratör olarak tutar ki? Gerçeklerle yüzleşelim. Ben hiçbir işe yaramam, Cam."

O anda gözleri koyulaştı ve bakışlarıyla beni yerime mıhladı. "Sen işe yaramaz değilsin. Bir daha benim önümde kendin hakkında böyle konuşma. Tepemi attırıyorsun." Göğsümdeki ılık hisle nasıl cevap ya da tepki vereceğimi bilmediğimden konuşmama izin vermediği için şanslıydım. "Bu konuda iyisin. Gerçekten iyisin. Sanırım Nate

kendi şirketi olan birini tanıyor. Seni oraya çırak olarak sokup sokamayacağımıza bakacağım.”

“Hayır. Yirmi dört yaşındayım. Kimse yirmi dört yaşında birini çırak olarak almaz.”

“Bir arkadaşına iyilik yapmak için alırlar.”

“Cam, hayır.”

“Jo, haydi, en azından bunu bir düşün. Bundan keyif alıyorsun ve başarılısın. Ne olursa olsun aynı anda iki işte çalışmaktan ve zengin...” Kendini durdurdu, neredeyse çizgiyi aşacağını fark ettiği anda yüzü bembeyaz kesilmişti.

Tamam, “neredeyse” yanlış bir kelime olabilir. Çizgiyi aştı. Çenemi kenetledim, gözlerimin arkasında biriken yaşlarla savaşmaya çalıştım. Beni hâlâ o şekilde görüyordu –erkeklerin cüzdanının peşinden giden bir sürtük olarak. Onu göz ardı etmeye karar verip boya tezgâhındaki macunu kaldırdım.

“Jo, lütfen bunu düşün. Lütfen.”

“Hayır, teşekkür ederim dedim.” Birilerinin beni tutmak isteyebileceğini bile düşünemiyordum ve reddedilmek kulağa pek de iç açıcı gelmiyordu.

“Jo...”

“Cam, neden buradasın?” Sertçe sözünü keser kesmez ses tonum yüzünden pişman oldum ama artık geri adım atmam mümkün değildi.

Benimle göz göze gelmeye çalışırken ciğerlerindeki havayı boşalttı ve sanki aradığını bulamamış gibi geriye doğru bir adım attı. “Hiçbir nedeni yok. Gitsem iyi olacak. Yapacak...”

“Jo!” Bu defa araya giren, annemin bağıırışıydı. Tiz çığlığı ikimizin de irkilmesine neden oldu.

O olaydan beri ilk defa yardımımı istiyordu. Derin bir iç çektim ve elimdeki fırçayı kovanın içine bıraktım.

“Cam, gitme. Anneme bakacağım. Kendine bir kahve yap. Belki benim için de çay yaparsın.”

“Jo!”

“Geliyorum!” diye bağırdım. Cam’ın kafası karışmış gibi görünüyordu. Yanından geçmek için davrandığım sırada “Ne var?” diye sordum.

Yüzünü buruşturdu. “Hiç sesini yükselttiğini duymamıştım.”

“Demek ki örümcek gördüğüm bir ana hiç denk gelmedin.”

Cam gülerek eliyle kapıya doğru işaret etti. “Kahveyi yapayım.”

Kalmaya karar verdiği için rahatlamış vaziyette annemin yanına gidip her ne istiyorsa bir an önce halletmeye baktım.

Şaşırtıcı bir biçimde yatağında uzanıyordu, hiç de yardıma muhtaç görünmüyordu. Ah Tanrım, idrar kesesinin kontrolünü kaybetmemiş olmasını diledim. Daha önce bir kere başımıza gelmişti. Kapı eşiğinde durup “Ne var?” diye sordum.

“O kim?” diye sordu bağırarak. Başıyla arkamı işaret ediyordu. “Son günlerde sesini sık sık duyuyorum. Kim o?”

Annem ilk defa cine bulanmış, heba olmuş varlığının dışında bir şeye ilgi gösterdiğinden yanıt vermeden durmadım. “O, Cam. Bir arkadaşım.”

“Onunla düzüşüyor musun?”

“Anne,” diye bağırdım. Sorusunu avazı çıktığıınca bağırarak sorduğu için tüylerim diken diken olmuştu.

Yüzünde küçümseyici bir ifadeyle “Eee?” diye sordu. “Dön de kendine bak! Orada durmuş, beni yargılıyorsun. O bakışı yüzünden sil, çocuk. Benden daha iyi olduğunu düşünüyorsun. Bir hiç olduğumu düşünerek beni Cole’a

vurduğum için suçluyorsun. Dön de bir aynaya bak çünkü sen de hiçbir şeysin!” Gözleri memnuniyetle parlarken uzun zamandır bunun için beklediğini anladım. İntikam alıyordu. Beni Cam’in önünde küçük düşürüyordu. “Sen hiçbir işe yaramazsın ve o içerideki parça, bacaklarının arasındaki şeyden sıkıldığında çekip gidecek!”

Kapıyı çarparak kapattım. Alnımı kapıya dayadığım sırada tüm bedenim tir tir titriyordu. Nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Birkaç saniye sonra annemin ağlamaya başladığını duydum.

“Jo?”

Sesi karşısında nefesimi tuttum ve ona döndüm. Gözleri öfkeyle alev alev yanarken koridorda durmuş bana bakıyordu. Bana yaklaşmak için birkaç adım attı ve annemin duyabileceği bir şekilde yüksek sesle “Sen işe yaramazın teki değilsin. Sana söyledikleri hiçbir şey değilsin.”

Gözlerim dövmesine takıldı.

HALEDONYA OL.

Gözlerim yeniden onunkilerle buluştuğunda benim için hissettiği acıyı gözlerinden okumak mümkündü. Cam’in *beni* gören tek erkek olduğunu biliyordum. Daha da önemlisi, benim görebildiklerimin bile ötesini görüyordu. Cam için çok daha fazlasıydım.

Elini tutup onu koridordan geçirmek, önünde cırlılıp-lak soyunmak ve ona verebileceğim her şeyi almasına izin vermek istiyordum.

Ve bana verebileceği her şeyi almak.

Gerçekten yapmak istediğim şey yerine, ona platonik ama minnet dolu bir şekilde gülümsedim. “Haydi, şu kahveyi içelim.”

Bir sonraki cumartesi akşamı sözcüklere dökülmemiş tüm hislerim su yüzüne çıktı.

Bir hafta önce Malcolm beni Becca'nın ev arkadaşının vereceği bir partiye davet etmişti. Parti, Bruntsfield'daki dairede olacaktı ve Malcolm orada görünmek istediğini söylemişti. Ama sudan çıkmış balık gibi kalmak istemediğinden ona eşlik etmem için resmen yalvarmıştı. Cam ve Becca'yı birlikte görmeye pek istekli değildim ama zihnimde Malcolm'a ihanet ettiğimden, onun için en azından bunu yapabileceğimi düşündüm.

Cumartesi sabahı, annemin mutfak lavabosuna fırlatırcasına attığı cin şişelerinin sesi yüzünden erkenden uyandım. Kendine ve çevreye daha fazla zarar vermeden onu durdurdum, kesiklerinin üzerine yara bandı yapıştırdım, bana sığındığında ona sarıldım ve bir bebek gibi teselli ettim. Sonunda, onu yatağına götürmek için yine Cole'un yardım teklifini kabul etmek zorunda kalmıştım. Bacak kasları iyice güç kaybediyordu –yürüebiliyor olması bile mucizeydi. Cole ve ben onu dışarı çıkartmaya çalışmaktan çoktan vazgeçmiştik ama bacaklarının durumunu görünce kendimi suçlu hissettim.

Annemin bağımlılığına en az bizim kadar öfkeli olduğumu gördüğüm anlarda olduğu gibi o anda üzerime çöken kederden kurtulmak için, Cole hazır Cam'in dairesindeyken cumartesi sabahını kitap okuyarak geçirmeye karar verdim. Hâlâ Cole'un yakın dövüş derslerini karşılayıp karşılayamayacağımızı değerlendirmekle meşgul olduğum için Cam, cumartesi sabahları Cole'a ders vermeye başlamıştı. Cole onunla geçirdiği her andan zevk alıyor gibi görünüyordu ama Cam'in de öğrendiklerini öğretmekten memnuniyet duyduğunu söyleyebilirdim.

En sevdiğim Japon yazarlardan birinin kaleminden çıkan romantik kitabın çevirisine gömüldüğüm sırada kapı çaldı.

Gelen, Cole'un arkadaşı Jamie'ydi.

Kapıyı açtığımda kısa boylu, hafif tombul çocuk pancar gibi kızardı. Gülmemek için dudağımı ısırardım. "Merhaba, Jamie."

"Selam, Jo." Yutkundü. Gözlerimden başka her yere bakabiliyor gibiydi. "Cole evde mi? On beş dakika önce benimle dışarıda buluşması gerekiyordu."

Cole'un zaman kavramını yitirdiği belliydi. İç çekişimi bastırdım ve kapıyı arkamdan yavaşça kapatarak daireden dışarı çıktım –kitapta gerçekten çok heyecanlı bir bölüme gelmiştim. "Seni ona götürüyüm."

Cam'in kapısını çaldım. İçeri girmem için seslendi. Jamie'yi kapının önünde bekler vaziyette bırakıp daireye girdim. Cam ve Cole, oturma odasının ortasına serdikleri bir matın yanında dikiliyorlardı. Odadaki bütün mobilyalar duvarların dibine itilmişti. Cole, boynundan terler akıyor olmasına rağmen sırtıyordu. Tişörtü sırlıklam olmuştu. Cam'in üzerinde giyilemeyecek kadar kötü görünmeyen bir tişört ve eşofman altı vardı.

Cole'a bakarak kaşımı kaldırdım. "Bir şey unutmuş olabilir misin?"

Hemen somurttu. "Hayır."

"Bunu, Cam'in kapısının önünde bekleyen çocuğa söyle."

"Ah, sik..." Kendini toparladı. "Jamie'yi unuttum."

"Seni bekliyor."

Cole alelacele çoraplarını ve spor ayakkabılarını aldı. "Ders için teşekkürler, Cam."

"Önemli değil, dostum."

Cole koridorda gözden kaybolurken "Dışarı çıkmadan önce duş alıp üzerini değiştirsen iyi olur!" diye bağırdım arkasından. "Ve ne yaptığını bilmem için bana mesaj..." Cam'in kapısının kapandığını duyunca dudaklarımı çarpıttım. Cam'e döndüm. "Neden uğraşıyorum ki?"

Yüzünde çarpık bir gülümsemeyle bana baktı -dudaklarını büküşünden sonraki en sevdiğim dördüncü ifadeydi- ve parmağıyla ona yaklaşmamı işaret etti. "Onun bıraktığı yerden devam etmek ister misin?"

Başımı hayır anlamında sallayarak çabucak geriye doğru bir adım attım. "Hiç sanmıyorum."

"Haydi." Aniden ciddileşti. "Bazı müşterilerin sana nasıl davrandığını gördüm ve Joss, geçmişte seni fazlasıyla istekli bir müşteriden defalarca kurtarmak zorunda kaldığını anlattı. Bu, donakaldığın anlarla baş etmeyi öğrenmene yardımcı olacak."

Korumacı arkadaşlarıma güvenmek yerine, saldırgan pisliklerin hakkından tek başıma gelmenin epey iyi olabileceğini düşündüm. Ama Cam ile egzersiz yapmak mı? Bu ateşe körükle gitmekten farksız olacaktı.

"Hayır, teşekkürler."

Cam iç çekti ama vazgeçtiği belliydi. "Tamam. Bir bardak çay ister misin?"

Başımla onayladım ve peşinden mutfağa gittim. Bakışlarımı kaslı omuzlarından ve sıkı kalçalarından uzaklaştırmak için çabalıyordum ama elimden gelen her şeyi yaptığım söylenemezdi.

Mutfak tezgâhının yanında dikilmiş vaziyette önümüzdeki akşamı düşünmekle meşguldüm. Cam çay ve kahve hazırlıyordu. O sırada göz ucuyla bir şeylerin hareket ettiğini gördüm. Harekete doğru döndüm ve Cam'ın mutfak fayansları üzerinde yürüyen örümceğin boyutu karşısında neredeyse kalp krizi geçiriyordum.

"Ah, aman Tanrım!" diye bağırırken örümcekten uzaklaşmak için geriye doğru sıçradım. Boğazımın düğümlenmesine neden olan korku Kanada kadar büyüktü.

"Ne... ne var?" Cam gözleri fal taşı gibi açılmış halde bana döndü.

Korkuyla örümceğe bakıyordum. "Ondan kurtul yoksa hareket edemeyeceğim." Şaka yapmıyordum. Kelimenin tam anlamıyla korkudan kaskatı kesilmiştim. Örümcek korkumun nereden geldiğini bilmiyordum ama dairemizdeki elektrik prizlerine takılmış örümceksavarlara para yatırmama neden olacak kadar kötüydü. Ortalıkta dolaşan tek tük örümceğin çaresine de Cole bakıyordu.

Cam'in bakışları benden örümceğe, sonra yeniden bana kaydı. Dudaklarının kenarında oluşmaya başlayan gülümsemeyi görebiliyordum.

"Gülmeyi aklımdan bile geçirme. Hiç komik değil."

Ne kadar korktuğumu sonunda anladığı zaman bakışları yumuşadı. "Tamam. Panik yapmayı kes. Ondan kurtulacağım." Dolaba uzanıp eline bir tava aldı."

Kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun? Sakın onu öldürme!"

Cam donakaldı, bana bakarken başını şaşkınlıkla

sallıyordu. “Neden onu öldürmemi istemiyorsun? Ondan korktuğunu düşünmüştüm.”

“Korkudan *aklımı kaçırmak* üzereyim,” diye düzelttim. “Sırf korktuğumuz için karşımıza çıkan her yarattığı öldürmeye başlarsak biz, insanlar nasıl canlılar oluruz?” *Kesinlikle iyi bir şey olmayız.*

Cam’in büyüleyici bakışları iyice yumuşayınca neredeyse korkumu unutup hülyalara dalacaktım.

“Ne var?” diye fısıldadım. Bana bakma şekli yüzünden kalbim sıkışmaya başlamıştı. Daha önce kimse bana böyle bakmamıştı.

Başını salladı. “Hiçbir şey yok. Sen sadece... Neyse.”

“Cam?”

“Hı hıı?”

“Örümcek.”

Örümceği bakışlarıyla mıhlamadan önce biraz hızlı bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. “Tamam.” Tavanın kapağını kaldırdı. “Onu öldürmeyeceğim. Sadece onu içine koyabileceğim bir şeye ihtiyacım vardı.”

Cam örümceği benden, beni de örümcekten kurtarırcan yeterince hızlı hareket edemeyeceğinden ve örümceğin üzerime geleceğinden korkarak mutfağın köşesine sindim. Korkmamı gerektirecek hiçbir şey olmadı. Cam rekor sayılabilecek bir sürede örümceği tavaya soktu. Cam rahatça nefes aldıktan sonra mutfağın penceresine gidip örümceği dışarı atarken gözlerimi ondan ayıramadım.

“Teşekkür ederim,” deyip derin bir nefes aldım.

Cam yanıt vermedi. Bunun yerine, pencereyi dikkatli bir şekilde kapattı, tavayı lavabonun içine koydu ve dönüp bana baktı.

Aniden aramızda bir elektriklenme oldu. Tıpkı barda yan yana çalışırken olduğu gibi. O anların bardakilerle sınırlı

kalması için elimden geleni ardıma koymuyor, dışarıdaki dünyada sanki her şey normalmiş gibi numara yapıyordum.

Bugün numara yapmak yoktu.

Cam yavaş yavaş bana doğru yaklaşırken gözlerindeki yoğunluktan ötürü nefesimi tuttum. Sevgilileri olan iki arkadaş arasında sosyal açıdan kabul edilebilir mesafeyi aştığı zaman onu sorgulamak, onu oyalamak üzereydim ki memelerimin göğsüne değdiğini hissettim. O anda, dudaklarımdan dökülebilecek bütün sözcükleri odadaki tüm havayla birlikte yuttum. Kollarının nazıkçe bana sarıldığını hissettim. Losyonu tanıdık ve sarhoş ediciydi. Bedeninin sıcaklığı benimkini takatsiz bıraktı.

Bana doğru eğilip alnıma dünyanın en tatlı öpücüğünü kondurduğu sırada gözlerine bakamadığımdan boynuma odaklandım. Göğsüme derin bir arzu dalgası yayıldı. Kollarının arasına sığındım. Dudakları tenimin hoş bir şekilde ürpermesine neden oluyordu. Alnını benimkine dayadı. İkimiz de gözlerimizi kapatmış birbirimize yaslanıyor, kokularımızı içimize çekiyorduk.

Öylesine derin bir özlemle doluydum ki. Onun da bana karşı aynı şeyleri hissettiğini bilmek sadece özlemimi yoğunlaştırıyordu.

“Cam,” diye fısıldadım. Hem geri çekilmesini istiyor hem de benimle orada öylece kalmasına ihtiyaç duyuyordum.

İnledi ve alnını hafifçe yüzüme sürdü. Burnu önce yanıma, ardından çeneme kaydı. Hafifçe boynuma sokuldu.

Nefesimi tutup bekledim.

Sıcak dudakları tenime dokundu. Bir kere. İki kere.

Ardından dilinin ıslak ve egzotik dokunuşlarını hissettiğim sırada ürperip kendimi onun kollarına bıraktım. Bluzumdan belli olan meme uçlarım sertleşmiş, devam etmesi için yalvarıyordu.

Tiz, sağır edici bir zil sesi aramızdaki havayı paramparça etti. İrkilerek geriye doğru bir hamle yaptığım sırada kendimi toparlamayı becermiştim. Cam küfretti.

Çenesi öylesine sıkı bir şekilde kenetlenmişti ki dişleri kırılabilirdi. Yanımızdaki tezgâhta duran telefonuna uzandı ve arayanın ismini gördüğü anda suratı bembeyaz oldu. Bana derin bir bakış attı. "Becca," dedi acımasızca.

Yutkundum. Bana dokunmasına izin verdiğime, canının yanmasını hak etmeyen iki insanın kalbini kırmak üzere olduğumuza inanamıyordum. Daha da kötüsü, onları umursamamış olmam dehşete düşmeme neden oldu –Cam'e karşı duyduğum arzu bencilceydi.

Bu iyiye işaret değildi.

Başka biri olsa aramıza biraz mesafe koyma zamanının geldiğini söyledim. Ama söz konusu olan Cam'di. Cam'e ihtiyacım vardı.

"Gitsem iyi olacak. Malcolm birkaç saat içinde beni almaya gelecek." Tişörtümü düzelttim ve atkuyruğumu yerinde tutan saç bandımı sıkılaştırdım. Gözlerine bakamıyordum.

"Aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya devam mı edeceğiz?"

Sert ifadesi karşısında vücudum kaskatı kesildi. Başımı kaldırdığımda gözlerinde gördüğüm öfke irkilmeme neden oldu.

Siktir.

Cam'in arkadaşlığını kaybedemezdim. Cole'dan beri başıma gelen en iyi şeydi. "Cam, lütfen yapma. Ben Malcolm'la beraberim, sen de Becca'yla."

Cevap vermek için dudaklarını araladı ama söyleyeceklerini duymamak için oradan hızla kaçtım.

Gün boyunca kendimi her an hasta olabileceğimi gibi hissettim. Cole'un mesajına cevap vermek dışında hiçbir şey yapamamıştım. Cole o gece Jamie'lerde kalacaktı. Parti için üzerime, hiç de huyum olmayan gündelik bir şeyler geçirdim. Daracık siyah bir mini etek ve Topshop'tan aldığım baskılı bir tişört giydim. Giysilerimi, bacaklarımın donmaması için ucu kürklü, dizlerime kadar uzanan çizmelerle ve indirimden aldığım ve genellikle daha elbisemsi şeylerle giymeyi tercih ettiğim koyu renkli, sahte bir kürk ceketle tamamladım.

Bugün parıldamak istemiyordum. Rahat ve genç olmaya ihtiyacım vardı —azıcık bile olsa kendim gibi görünmek istiyordum. Giyinirken titreyip durdum; Cam'in ne yaptığını, benimle bir daha konuşup konuşmayacağını merak ediyordum. Sıcak dudaklarını hâlâ boynumda hissedebiliyordum. Dili ürpermeme neden olurken dudakları tenimi yakmıştı. Neden her ikimiz de başka insanlarla birlikteyken aramızdaki çekimle yüzleşmemizi istemişti? Becca'dan ayrılmak istiyor olabilir miydi? Malcolm'dan ayrılmamı mı istiyordu?

Ama asıl önemli soru şuydu: Acaba Malcolm'dan ayrılabilir miydim?

Bana değer veren, ihtiyacım olan güvenceyi ve güveni temin edebilecek bir adama arkamı dönüp gidebilir miydim? Bunları Cam için riske atabilir miydim? Bunları göze alabilsem bile aramızdaki çekimin cinsel bir arzudan ibaret olduğu ortaya çıkarsane olacaktı? Ya hiçbir duygu yoksa? Her şey tek bir kıvılcımdan ibaretse?

Başım düşüncelerimin yoğunluğu yüzünden zonklamaya başladı.

Malcolm apartmanın önünde, taksinin yanında beni bekliyordu. Giydiklerimi gördüğü zaman yüzünde beliren ifade karşısında neredeyse kaskatı kesilecektim. Bana şöyle bir baktıktan sonra dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurmadan önce hafifçe gülümsedi.

“Ne oldu?” diye sordum somurtarak çünkü bir şeylerin döndüğünü sezmış ve bundan hoşlanmamıştım. Cam’le tekrar karşılaşacağım için midem zaten altüst olmuş durumdaydı; bir de Malcolm yüzünden endişe duymaya ihtiyacım yoktu.

Malcolm beni taksiye bindirdi ve harekete geçtiğimiz sırada yüzüme bakmadan önce bacaklarımı dikkatle süzdü. “Bugün çok genç görünüyorsun.”

Başımı eğip giysilerime baktım ve dudaklarımı büzdüm. Bugün yaşımı gösteriyordum. Kendim gibi görünüyordum. “Sevmedin,” diye mırıldandım.

Güçlü bir kahkaha attı. “Tatlım, inanılmaz seksi görünüyorsun ama huysuz ve senden yaşça büyük bir adamla çıkan genç ve vahşi bir çocuğa benzemişsin.”

Sesindeki bir şey ona dönmeme neden oldu. Gözlerindeki tedirginliği yakaladım. Endişeli görünüyordu. Bir anda, Cam’in benimkinin üzerinde gezen yüzü gözümün önüne geldi ve derin bir suçluluk dalgasının altında kaldım. “Huysuz ve benden yaşça büyük bir adam değilsin. Seksi ve benden yaşça büyük bir adamsın ama en önemlisi benimsin.”

Omuzları gevşedi. “Böyle düşünmeye devam ettiğin sürece.”

“Bunları bir daha giymeyeceğim.”

“Güzel,” diye mırıldanıp yanağıma öpücük kondurmak için bana doğru eğildi. “Seni, birlikte aldıklarımıza benzer elbiselerin içinde görmeyi tercih ediyorum. Yaşça daha büyük ve sofistike görünmeni sağlıyorlar.”

Daha önceleri, bunun gibi bir yorumun beni rahatsız etmesine asla izin vermemiştim ama bu gece gerçekten canımı yakmıştı. Sahte bir gülümseme takındım ve elimi sıkmasına izin verdim. O anda dairemde tek başıma oturup güzel bir kitap okumak için varımı yoğumu heba edebilirdim.

Becca'nın oturduğu binanın önünde durduğumuzda neredeyse kusacaktım ve mide bulantımı geçirmek için derin bir nefes aldım. Malcolm aniden bana döndü, kaşları endişeyle çatılmıştı. "İyi misin?"

"Biliyorsun, son zamanlarda kendimi pek iyi hissetmiyorum," diyerek yalan söyledim. "Sanırım mikrobik bir şey."

"Gitmek ister misin?"

EVET, EVET, EVET!

"Hayır." Başımla elindeki şarap şişesine işaret ettim. "Haydi, gidip bir şeyler içelim."

Vardığımızda parti çoktan başlamıştı. Devasa dairenin, Edinburgh'taki çoğu eski öğrenci evi gibi yeniden boyanmaya ve toparlanmaya ihtiyacı vardı. Becca dağınıklığı, yırtılmış halıları, çatlamış döşemeleri ve sararmış duvarları önemsemiyor gibiydi. Misafirlerinin de umursadığı söylenemezdi.

Tüm o çizgilerin, beneklerin ve renklerin karşısında biraz olsun şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Yeterince baktığınızda içinde gerçek bir resim beliren o anlamsız görüntüleri hatırlatıyordu.

"Mal, Jo!" Geniş yaşam alanına adımımızı atar atmaz Becca bize seslendi. Hızla arkadaşlarının yanından ayrılıp kendini Malcolm'un kollarına attı. Geri çekildiği zaman küçük bir çocuk gibi ellerini cıvrıttı. "İyi bir şarap getirmişsin."

"Evet." Malcolm şarabı kadına uzatırken sıırıttı.

Becca'yı daha önce hiç yapmadığım gibi dikkatli bir şekilde süzdüm. Geniş, sevimli gülümsemesi ve kıvılcımlar saçan gözleriyle önümde öylece dikiliyordu. Cam gibi birinin dikkatini çekmesine neden olan şey neydi? Birden Becca'nın tüm iyi yanlarını gördüm ve içimde yükselen kıskançlık duygusundan nefret ettim.

Beni tepeden tırnağa süzen Becca ıslıl ıslıl gülümsedi. "Jo, harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladım hafifçe. Kendimi son derece suçlu hissediyordum çünkü... neredeyse... Cam'le yapmak üzere olduğumuz şeyi yapacaktık.

"Cam!" Döndü ve kalabalığa doğru el salladı. "Gel ve merhaba de."

Cam yaklaşırken boynumdaki damarın küt küt atma-ya başladığını hissettim. Tepkimi yeterince iyi maskeleyememiş olmalıyım ki Malcolm elini belime doladı ve beni kendine doğru çekti. Kulağıma fısıldamak için eğildi, "Neler oluyor? Gergin görünüyorsun."

Ah, lanet olsun. Ah, Tanrım. Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırıyordum. Derin bir nefes aldım ve ona döndüm. Onu hayal kırıklığına uğrattığım için endişeleniyordum gibi yapmanın en iyisi olacağına karar verdim. "Bunları giymemeliydim."

Malcolm suratını buruşturdu ve şefkatli bir şekilde yanağıma dokundu. "Endişelenme. Rahatsız olacağını bilseydim asla öyle bir şey söylemezdim. Güzel görünüyorsun. Her zaman güzelsin."

Başımı kaldırıp da nazik bakışlarıyla karşılaştığımda kendimi çok daha kötü hissettim. Kendime duyduğum saygıya mal olacak olsa bile yaptıklarımın karşılığını ödemek için onu mutlu etmeye karar verdim. "Seni hayal kırıklığına uğratmayı sevmiyorum."

Sözlerim karşısında bakışları yumuşadı –aslında bir anda alevler saçmaya başladığını da söyleyebilirdim çünkü beni sıkıca kendine çekti. “Öyle bir şey yapmadın. Ama daha sonra seni soymayı dört gözle bekliyorum.”

Kendi yalanlarım yüzünden neredeyse boğulacak gibi oldum. Malcolm’un dönüşmemi istediği kadın olduğunu düşündüğüm kişiyi yaratmıştım –*onun* olmamı istediği kişiydim. Diğer bir deyişle, kendim değildim. Bu düşünce karşısında hissettiğim mutsuzluk her ne kadar beni ezip geçmiş olsa da yapmacık bir şekilde kıkırdadım. Malcolm sırttı.

“Ah, merhaba.” Becca hafifçe öksürünce ikimizde başımızı kaldırıp onunla ve Cam’le karşılaştık. “Odaya ihtiyacınız var mı?”

Cam’in bakışları, az önce serbest kalan öfkesiyle beni delip geçti. Yüzü sıkıntılı bir şekilde gerilmişti. Sanki mideme yumruk yemiş gibi oldum ve kendimi, Malcolm’dan uzaklaşıp Cam’in önüne diz çökmeyi ve ondan beni affetmesini dilemeyi isterken buldum.

Ya da her ikisinden de koşarak kaçmayı.

Diğer bir deyişle, darmadağın haldeydim.

Tanrıya şükürler olsun ki Cam’in dikkati dağıldı çünkü Becca, yeni gelen konukları karşılamaya yardımcı olması için onu çeğiştirip duruyordu. Malcolm’la yeniden yalnız kalmıştık; onu iyi olduğuma ikna etmeye çalışmam gerekiyordu. İyi *olduğumuza*. Şakalarına güldüm, ona sevecen bir şekilde dokundum, Cam ve Becca’yla sohbet ettiğimiz anlarda bile sadece Malcolm’a odaklandım. Her ne kadar Cam’in bakışlarının sıcaklığını hissetsem de tüm ilgimi Malcolm’a yönlendirdim.

Bir saat kadar sonra çabalamaktan öylesine yoruldum ki giriş kapısının yanındaki koridorda bulunan lavaboya gitmek için izin istedim. İçeri girdim. Tam da kapıyı ka-

patmak üzere olduğum anda kapı biri tarafından itilerek açıldı. Dehşete düşmüş vaziyette geriye doğru savruldum. Cam ise hızlı adımlarla içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Kapıyı kilitleyip bana döndü.

Topuklu ayakkabılarımı giymiş olmayı diledim. Düz çizmelerle sadece 1,77'ydim ve Cam benden beş santim kadar uzundu. Aramızda fazla fark yoktu ama tepeden tırnağa kastan olduğu ve içinin öfkeyle kaydığı düşünülüğünde benden en az otuz santim uzun gibi görünüyordu.

Tir tir titreyerek kapıya doğru işaret ettim. "Ne yapıyorsun? Biri seni görebilirdi."

Mavi gözlerinden buz gibi alevler saçıyordu. "Demek istediğin Malcolm mu?"

"Ya da Becca," diye hatırlattım dişlerimin arasından. "Onu hatırlıyor musun? Hani şu kız arkadaşın?"

Cam beni duymazlıktan geldi ve bakışları bedenimi tepeden tırnağa süzerken tüylerim diken diken oldu. Her yanımda titriyordu. Gözlerimiz buluştuğu anda dudaklarının kenarları büküldü. "Bu akşam büyüleyici görünüyorsun. Seni daha önce hiç böyle görmemiştim."

Sessizlik içinde birbirimize bakmaya devam ederken kalbimin küt küt attığını ve nefesimin kesildiğini hissettirdi. Akıl almayacak kadar aptalca bir şey yapmadan oradan çıkmalıyım. Yeterince kararlı ve öfkeli göründüğümü umarak aramızdaki mesafeyi kapattım. "Buradan çıkmama izin ver, Cameron."

Ellerini teslim olurmuşçasına havaya kaldırdı ve kenara çekildi ama elimi kapıya uzattığım anda beni yakalayıp duvara yasladı ve bedenini benimkine bastırdı. Elleriyle başımı her iki yanından tutmuş, beni oraya hapsedmişti.

"Ne..."

“Sus.” Nefesi dudaklarımı okşadı ve ellerini belime kadar indirdi. “Sen de hissediyorsun. Tanıştığımız gecedən beri.”

En başından beri yalnız olmadığım için sevinçten kudurarak ama yanlış bir şey yaptığımız ve her an yakalanabileceğimiz için endişe içinde sözcükler boğazımda düğümlendi. Gergin bir şekilde dudaklarımı yaladım.

Bunu bir davet olarak kabul etti.

Dudaklarıma yapıştı. Diliyle ağzımın içini keşfederken dudakları alev alev yanıyordu. Öpüşü sertleşirken kirli sakalları tenimi çiziyordu; sağ eli yukarı kayıp göğsümün üzerinde durdu. Başparmağı, elinin altındakini bilinçli bir şekilde okşadı. O anda bedenim alev aldı ve ona uzandım. Kollarım boynuna dolanmış, bedenini bana doğru çekiyordu. Dudakları benimkilerin üzerindeyken inledim. Hislerim yoğunlaştıkça kalbim daha hızlı atmaya başlıyordu. Ağzındaki kahvenin tadını alabiliyor, teninin kokusunu duyabiliyordum; kalp atışlarını ve gücünü hissetmemek elimde değildi. Kuşatılmıştım. Ve daha fazlasını istiyordum.

Nerede olduğumuzu unuttum.

Kim olduğumuzu da.

Tek istediğim Cam'ın damarlarının içinde dolaşmaktı.

Birbirimizi neredeyse canımızı yakacak kadar sıkı kavramıştık. Dudaklarımız sert, ıslak ve çaresizdi.

Evet.

Cam inledi. Kalbimin sesi sanki odada yankılanıyordu. Bacaklarımın arası ıslanmış vaziyette kollarının arasında kıvrandım. Ne demek istediğimi anlamış, bedenini sertçe benimkine yaslamıştı. Bacakları benimkileri ayırırken sertleşmiş erkekliği karnımın hemen altına basıyordu. Kontrolsüz bir arzuyla hafif hafif inledim. Cam şişen dudaklarıma bakmak için geri çekildi. Hiçbir

erkeğin böylesine arzu içinde kaybolduğunu görmemiştim. Onun üzerindeki gücüm karşısında kadınlığım kasıldı. Bedenim ona hazırlanırken külotum çoktan ıslanmıştı.

Cam alt dudağımı ısırdı, ardından aynı yeri yaladı. Bir kere daha dudaklarıma yapışmadan önce “Milyonlarca defa bu dudakların hayalini kurdum,” dedi vahşi bir şekilde.

Bu defa, sonuncusundan çok daha kontrolünü kaybetmiş bir şekilde bana sarıldı. Sıcak parmaklarını kasıklarımında hissettiğim zaman onu sertçe öperek devam etmeye teşvik ettim. Parmakları külotumun içine girdiğinde neredeyse patlayacaktım.

Yavaş yavaş hareket eden parmaklarıyla bana işkence ediyordu. Elleriyle kalçamı kavradığı sırada tekrar inledim.

Cam dudaklarını benimkilerden uzaklaştırıp nefes nefese boynuma sokuldu. “Eğer şimdi durmazsak seni burada becereceğim.”

Bu sözler bende soğuk düş etkisi yarattı. Sendeledim –Cam bana bakmak için başını kaldırdığı anda daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü bir suçluluk ve utanç dalgasının altında kalmıştım.

Yüzümdeki ifadeyi fark ettiğinde gözlerindeki cinsel haz yok oldu. Parmaklarının hareketsiz kaldığını hissettim. “Jo...”

Ona bakarak başımı salladım; gözyaşlarıyla savaşmaya çalışarak onu omuzlarından tutup ittim. “Bunu yapamayız. Biz ne yapıyoruz?”

Cam’in çene kasları seğirdi ve ansızın beni bıraktı. Sadece kollarımdan tutuyordu. Gözleri, adını koyamadığım bir duyguyla yanıyordu. “Becca’dan ayrılıyorum. Bu gece.”

Bu gece mi? Şimdi mi? Ne demek istediğini anladığımı anda kan beynime sıçradı, paniğe kapıldım...

“Biliyorum. Ne kadar boktan olduğunu biliyorum. Ama bu şekilde devam edemem. Kız arkadaşını aldatan tiplerden değilim. Ve kız arkadaşını becerirken başka bir kadını hayal eden adamlar gibi davranmaya da devam edemem.”

Korku ve mutluluk benliğimi eşit derecede ele geçirdi. “Cam, ben...”

“Bunu istiyorsun. İsteddiğini biliyorum.” Alnını benimkine yasladı. Gözlerimi kapatıp kokusunu içime çektim. “Malcolm’dan ayrılacak mısın?”

Kaslarım kilitlendi ve Cam’in de bunun farkına vardığını biliyordum çünkü kollarımı daha sert bir şekilde kavradı.

“Johanna?”

Aslında, o sorunun cevabını bilmiyordum. Malcolm’dan ayrılmak sadece benimle ilgili değildi. Hem benimle, hem Cole’la, hem de geleceğimizle ilgiliydi.

“Bana o adamla birlikte olmaya devam edeceğini mi söylemek istiyorsun?” diye sordu Cam vahşi bir tavırla beni hafifçe sarsarak. “Hayatının geri kalanını, partilerde onun yanında dikilerek geçireceksin. Söylediklerine o aptalca sahte kıkırdamanla yanıt vereceksin. Ne zaman ağzını açsan, gözlerin tam tersini söyleyecek.” Geriye çekildi. Gözlerindeki tiksinti neredeyse irkilmeme neden olacaktı. “Az önce dışarıdaki Jo, sen değilsin. Onun kim olduğunu bilmiyorum ama tepemi attırıyor. O sahte, o aptal aptal sırttan bir kadın ve o lanet olasıca bir sürtük. O sen değilsin.”

Sessizleştik, nefes alış verişlerimiz düzensizdi. Aramızdaki gerilimi yatıştırmaya çalışıyorduk. Sözcükleri canımı yaksa da ona katılıyordum. Seçeneklerimi, sonuçlarını, doğru ve yanlış olan şeyleri düşünürken zihnim alev almak üzereydi.

Cevap vermem çok uzun sürdü.

Cam beni bıraktı. Nedensiz yere üşüyerek ürperdim. Bana bakış şekli yüzünden oracıkta ölmek istiyordum.

Tek bir kelime daha etmeden, kapıyı açmak için yanımdan geçti. Kapıyı açıp kalabalığın içinde kaybolduğu sırada kendimi hoşnutsuzlukla kenara atılmış bir şekilde buldum.

Yaşlar, gözlerimin kenarında birikmeye başlamıştı ama ellerimle yüzümü kavrayarak gözlerimden süzülmelerini engelledim. Bu işi ağlamadan da çözebilirdim. Yapabileceğimi biliyordum.

Aynada kendime bakmak için tir tir titreyen bacaklarla lavaboya doğru ilerledim ve gördüklerim karşısında korkuyla nefesimi tuttum. Yanaklarım kıpkırmızıydı, gözlerim ışıldıyordu ve eteğim, Cam'in elinin bacakları arasına girdiği yere kadar yukarı sıvanmıştı. İçime giren parmaklarını hatırlayınca bir kere daha yutkundum. Lavaboyu öylesine sertçe kavramıştım ki parmaklarım bembeyaz kesilmişti. Meme uçlarım tişörtümden belli oluyordu ve hâlâ arzuyla yanıyordum.

Bir an önce kendime hâkim olmazsam herkes ne işler pişirdiğimi anlayacaktı.

Kendime on dakika verdim ve Malcolm'un yanına döndüğümde Cam'in insan kalabalığını yararcasına çıkışa doğru ilerlediğini gördüm. Kısa süre sonra ön kapı büyük bir gürültüyle çarpıldı.

"İyi misin?" Malcolm'un sesi ona dönmeme neden oldu.

"O aşağılık bir pislik!" Bir anda, Becca'nın sesi tüm o gürültüyü ve müziği aşmıştı. Malcolm da, ben de Becca'yı bulmak için çevremize bakındık. Bir köşeye sinmiş, arkadaşları tarafından teselli ediliyordu.

"Sence Cam onu terk mi etti?" diye sordu Malcolm kulağıma yaklaşıp. "Sen lavabodayken tartışıyorlardı."

Yanıtı çok iyi bildiğim için duyduğum utanç yüzünden ona bakamadım. “Öyle görünüyor.”

“Sen iyi misin?” diye tekrar etti.

“Parti havasında değilim.” Omuzlarımı silktim.

“Tamam. Zaten Becca da partiyi sonlandıracak gibi görünüyor.” Malcolm iç çekti. “Kimseye çaktırmadan kaçmaya ne dersin?”

Hafifçe gülümsedim. “Harika olur.”

Ceketimi giymeme yardımcı oldu. İki saniye sonra, beni daireden çıkarmasına izin verdim. Tek bir kelime dahi etmeden Leamington Terrace’tan Bruntsfield Meydanı’ndaki ana caddeye çıktık ve ışıkları yanan bir taksinin geçmesini bekledik. Şansımız yaver gitmeyince Malcolm telefonunu çıkardı. “Taksi çağıracağım. Sonra en azından bir süreliğine bana gideriz, ne dersin?”

Onunla evine gitmeyi, her zamanki gibi beni odasına götürmesini, beni yavaşça soymasını ve yatağa itmesini düşündüm...

Düşüncesi bile buz kesilmeme neden oldu.

Suçluluk duygusuyla midem bulanıyordu.

Sanki aldatmak gibiydi...

Malcolm telefonu kulağına götürdüğü sırada “Dur,” diye bağırırken buldum kendimi.

İrkilen Malcolm hemen telefonunu indirdi ve kapattı. Bakışları yüzümde dolaştı ve yüzümde her ne gördüyse, gördükleri dudaklarını sıkıca birbirine bastırmasına neden oldu. Bir anlığına durdu ve ardından “Neler oluyor?” diye sordu.

Pratik tavırlarım o anda koşmaya başlayıp kendisini bulabildiği en yakın uçurumdan aşağı attı. Ona verdiğim tepkinin tek sorumlusu duygularımdı. “Evine gelemem.”

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutmama neden oldu. “Cam yüzünden.”

Az önce onları kontrol etmek için ne kadar uğraşmış olursam olayım kahrolası gözyaşlarımın yanaklarımdan süzölmeye başladığını hissettim. “Çok üzgünüm.”

Malcolm derin bir iç çekti ve yüzüme bakarken gözlelerinden gelip geçen acıyı gördüm. “Seni gerçekten önemsiyorum, Jo.”

“Ben de seni önemsiyorum.”

“Sana nasıl baktığını görüyorum. Senin ona nasıl baktığını da. Bir şeyler olduğunu biliyordum...”

“Üzgünüm.”

Başını salladı. Elini kaldırarak beni durdurdu. “Yapma.”

“Kendimi berbat hissediyorum.”

“Bunu görebiliyorum.”

“Onunla asla yatmadım.”

Çenesi kenetlendi. Dudaklarını cevap verebilecek kadar açtı. “Biliyorum. O tür bir kız değilsin.”

Titreyen parmaklarımla ceketimin kolunu sıvadım ve Noel’de bana verdiği Omega saati çıkardım. Saati almak için hamle yapmadığını görünce elini kaldırdım, hediyesini avcunun içine yerleştirdim ve parmaklarını kapattım. “Her şey için teşekkür ederim, Malcolm.”

Başını saatten kaldırdığında yüzünde gördüğüm ke-der karşısında göğsüme yakıcı bir acı saplandı. “O, senin nasıl bir hediye olduğuna dair en küçük bir fikri bile olmayan küçük bir çocuk. Seninle işi bittiğinde, seni terk etmek gibi bir hata yaptığında umarım bana geri dönersin.” Bana doğru bir adım attı ve soğuk dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurmak için başını hafifçe eğdi. “Gerçekten çok mutlu olabilirdik.”

O geri çekilene kadar nefes alamadım. Elini havaya kaldırdı. Bir taksiye işaret etmekte olduğunu fark ettim.

Taksi bir U dönüşü yaptı ve yolun kenarında durdu. Malcolm kapıyı benim için açtı. "Seninle işi bittiğinde burada olacağım."

Taksi beni Londra Caddesi'ne götürmek için hareket ettiğinde onu orada öylece dikilirken bıraktım.

Malcolm'dan ayrılmıştım.

Ah, Ulu Tanrım.

Üzgündüm. Utanç içindeydim. Doğru şeyi yapmadığımdan endişeleniyordum. Fakat Cam'i bulmak, onunla aynı duyguları hissettiğimi söylemek için ölüp bitiyordum. Çok uzun zamandır ilk defa gerçekten istediğim şeyin peşinden gidiyordum. Belki de yarın, verdiğim karardan ötürü kahrolacaktım ama bu gece, hayatımda ilk defa gerçekten güzel ve sarf bir şeyin tadına bakmak istiyordum.

Taksinin parasını sürücüye neredeyse fırlattım, koşarak apartmana girdim. Çizmelerim, merdivenleri koşarak çıkarken umursamazca betona çarpıyordu. Cam'in dairesinin bulunduğu sahanlığa adım atmak üzereydim ki bir kapının açıldığını duydum. Merdivenlerin başına ulaştığımda onu gördüm; çıplak ayaklarla eşikte dikilmiş, beni bekliyordu.

Sadece onu görmek bile öylesine duygu doluydu ki göğsümün patlayacağını sandım. Ona doğru hafifçe sendeledim.

Cam hiçbir şey söylemedi. Bana bakarken bedeninin her santimetre karesi kaskatı kesilmişti.

"Cam..."

Elleriyle belimi kavrayıp beni sertçe kendine doğru çekti. Dudakları, dudaklarımla buluştu. Sözcüklerim kaybolmuştu. Bedenimi onunkine doladım. Parmaklarım ensesindeki saçlarla oynuyordu. Dilini yalıyor, emiyor ve küçük küçük ısıırıyordum. Öpüşümüz öylesine derindi ki kapının arkamdan kapandığını duyana kadar dairesine girdiğimi bile fark etmemiştim.

Cam biraz geri çekilip ceketimi omuzlarımdan sıyırdı. Öylece yere düşmesine izin verdim. Her hücremle onu hissediyordum –memelerimin uçları sertleşmişti, tenim alev alev yanıyordu, sadece tek bir öpücükle ve beklentiyle çoktan ıslandığımı fark edince şaşırdım. Alelacele “Cam...” diye fısıldadım. En azından bir yanımla sürekli ona dokunmak istiyordu. Elimi tişörtünün içine sokup ipeksi, sert ve ateşli tenini hissettim. “Ondan ayrıldım.”

Başını salladı. Belimden tutup beni kendine doğru çekti, memelerim iştah açıcı bir şekilde göğsüne değiyordu. Ürperdim. Üzerimdeki gücünün farkına varan Cam ise gülümsedi. Kendini beğenmişliği karşısında elimi karın kaslarına kadar indirip tişörtünün içinden çıkardım ama elim aşağılara doğru kaymaya devam etti. Erkekliğini kotunun üzerinden kavradığım anda nefesi kesildi, yanaklarının renginin değişmesini izledim. “Onu çoktan anladım, bebeğim,” dedi inleyerek. “Yoksa burada olmazdın.”

“Gerçekten bunu yapıyor muyuz?” diye fısıldadım dudaklarımı dudaklarından ayırmadan.

Belimi sıkıca kavrayınca başımı kaldırıp gözlerine baktım. Kavurucu bir sıcaklıkla neredeyse laciverte dönüşmüşlerdi. “Gerçekten bunu yapıyoruz. Artık geri dönüş yok.” Dudakları çenemde ilerleyerek kulağımın yanında durdu. “Seni öyle sert becereceğim ki, o kadar derinlere gireceğim ki beni asla içinden söküp atamayacaksın. Asla.”

Sözcükleri karşısında bütün bedenim tatlı bir şekilde ürperdi.

Dudaklarına uzandım. Onun tadını, ona dokunmayı, beni sanki aklını kaybetmiş gibi öpmesini seviyordum. Dilini sertçe emdim. Ürperdi. İnlemesi beni devam etmeye teşvik ediyordu. O ana kadar yaşadığım en ıslak, en müstehcen öpüşmeydi.

Sırtımı duvara yapıştırdı. “Dayanamıyorum,” dedi nefes nefese.

Göğsüm onunla birlikte alçalıp yükselirken başımı salladım. Benim de beklemeye gücüm kalmamıştı.

Sıcak, kaba ellerini kalçama götürdüğünü hissettim. Bir yandan tenimi okşarken, bir yandan da eteğimi belime kadar sıvadı ve neredeyse hayvani bir hırıltıyla külotumun kumaşını kavrayıp külotuma asıldı. İç çamaşırimdan gelen yırtılma sesi ve bacaklarımın arasında aniden hissettiğim hava akımı, tıpkı bir girdap gibi bizi içine çekmekte olan şehvetin ikimizi de alev alev yakacak seviyeye çıkmasına neden oldu. Adam az önce külotumu yırttı! Ulu Tanrım!

Bu neredeyse aklımı başımdan alacak kadar seksi bir hareketti.

Eteğim belime kadar sıyrılmış ve en gizli yerlerim gözlerinin önüne serilmiş onun karşısında dikilirken kendimi çaresiz ve rahatsız hissedeceğimi düşünürdüm. İkisini de hissetmedim.

Hissettiğim tek şey aceleciliğimdi.

Her ikimiz de aynı anda kotunun düğmelerine uzanırken dudaklarımız buluştu; ısıyor, emiyor, yalıyorduk. Pantolonunu ve boxer'ını ayak bileklerine kadar indirip aletini serbest bıraktığı sırada arka cebindeki cüzdanına uzanıp cüzdanından bir prezervatif çıkarışını izledim. Prezervatifi sertleşmiş aletine geçirirken kesik kesik nefes alıyordum. Büyüktü ama daha önce de büyük aletler görmüştüm. Nefesimi kesen büyüklüğü değildi. Bana nefes almayı unutturan şey, kalınlığıydı.

“Ah, aman Tanrım,” diye inledim. Bacaklarımın arasındaki karıncalanma hissi, zaten doruklara çıkmış olan heyecanımı kat be kat artırdı.

“Senin sayende.” Cam, gülmeme neden olan kendini beğenmiş bir bakış attı ama bacaklarımı ayırıp aniden içime girmesiyle kahkahamın yerini kesik kesik bir nefes aldı.

“Cam!” diye bağırdım zevkten şaşkına dönmüş bir halde. İçime girdiği andaki sıcaklığı tüm bedenimi istila ediyordu. Tüm duygularım, düşüncelerim, konsantrasyonum içindeki kalın aletine yönelmişti. Bedenim ona alışmaya ve rahatlamaya çalışırken nefes almaya çabaladım. Sanki bedenimdeki bütün sinirler alev almış, içindeki hareketleri gittikçe daha fazlasını arzuladığım iştah açıcı duygunun tutuşmasına neden olmuştu.

Fakat Cam karşımda hareketsiz durmuş, sanki kendine hâkim olmaya çabalar gibi hızlı hızlı nefes alıyordu. Bedenim durmasından hoşlanmadı. Daha fazlasını istiyordum ve hemen istiyordum. Kalçalarımı ona doğru ittim, kalçalarımı öylesine sert bir şekilde kavradı ki morartmış bile olabilirdi. “Bekle,” dedi boğuk bir sesle. “Bana bir dakika ver. Bunu asırlardan beri istiyordum ve aklımı başımdan alıyorsun. Bana sadece bir dakika ver.” Erotik itirafını duyduğum anda içindeki kaslar kasılıp aletini sıkınca nefesi kesildi. Gözleri benimkilerle buluşurken başını hayretle salladı. “Bebeğim, bunu bir defa daha yaparsan dayanamayacağım.”

Başımı salladım, parmaklarım sırt kaslarında dolaşıyordu. “Umurumda değil. Lütfen devam et, sadece devam et. Sana ihtiyacım var.”

Kontrolünü kaybetti.

Bacaklarımı yukarıya kaldırdığı anda Cam’in ne istediğini anlayıp bacaklarımı ona doladım. Bizi duvara yaşıttığı sırada ona sıkıca tutunmuş, heyecanla kesik kesik nefes alıyordum. Sertçe içime girdi, daracık vajinamda ileri geri hareket ederken çıkan ıslak sesler bizi zevkin doruğuna bir adım daha yaklaştırdı.

Başparmağıyla klitorisime bastırıldığı anda patladım, zevkin doruklarına ulaşırken çıkardığım sesler Cam'inkini de beraberinde getirdi. Gözlerini benimkilere dikmiş, bedeni kaskatı kesilmiş başını geriye doğru attı ve gırtladığından hayvani bir hırıltı yükseldi. O zevkin doruklarına ulaşış boşalırken, aletini saran kadınlığım zonkluyordu.

Üzerime devrildi, dudakları omzumda, göğsü göğsümdeydi. Kollarım hâlâ ona dolanmıştı. Başını çevirdi ve boynumu öptü. "Kaç defa seni becerirken şu uzun ve göz alıcı bacakların belime dolandığını hayal ettiğimi biliyor musun?"

Başımı salladım. Hâlâ konuşabilecek durumda değildim.

"Her gün. Ve görünen o ki fantezilerimin hiçbirisi gerçeği kadar iyi değilmiş."

Söyledikleri karşısında hafifçe gülümsediğim sırada başını kaldırıp beni öptü. Geriye çekilmek üzere olduğunu fark edince dudaklarını takip ettim, ellerim sırtı boyunca kayarak ensesine ulaştı, onu kendime doğru çektim. İşimizin hâlâ bitmediğini anlaması için onu ateşli bir şekilde öptüm. Geriye doğru yaslandım ve gözlerimi, onun o güzel gözlerine diktim. Sanki içime biraz haylaz biraz da hınzır biri girmişti. Onu tekrar istiyordum. Onu, hiç olmazsa az önceki gibi haşın ve tutkulu bir şekilde istiyordum. "Son birkaç haftada kaç defa seni düşünerek yatağымda uzandığımı ve kendime dokunduğımı biliyor musun?"

Nefesi titredi ve içimdeki aletin ansızın seğirdiğini hissettim. Gözbebekleri büyümüş bir halde "Yüce İsa," dedi alçak sesle. "Böyle konuşmaya devam edersen yarın yürüyemeyeceksin."

Ona bakıp sırttım. Aletin çevresindeki kaslarımı bir kez daha sıktım. "Ben de bunu planlıyordum."

Cam geriye doğru bir adım atıp üzerimden çekilmeden önce dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Bedenim hâlâ yanıyordu ama şehvetin zihnimde yarattığı sis etkisini kaybedince gerçeklerle yüzleşmek zorunda kaldım.

Bu akşam Malcolm'u terk etmiştim.

Ve ardından Cam'le koridorunun duvarına karşı sevişmiştim.

Harika bir seksti.

Aklımı başımdan alan bir seksti.

Tekrarı belki de mümkün olmayacak bir seksti.

Cam-ve-ben-artık-beraberiz seksiydi.

İç gıdıklayıcı kelekler, midemi altüst eden endişeyi bir an olsun bastırdı. Haftalarca onu hayal ettikten sonra, artık o bir hayal değildi. Bunu yapıyorduk.

Aniden, kendimi tuhaf bir biçimde utangaç hissettim.

"Kafandaki her neyse düşünmeye devam et." Cam eteğimi düzeltmek için uzanırken sırtıttı. Kullanılmış prezervatifi çıkarıp kotunu yukarı çekerken gözlerini benimkilerden ayırmadı. "Burada kal."

Ben yanıt verme fırsatı bile bulamadan koridorda ilerleyip banyoda gözden kayboldu. Sifon sesini duydum ve ardından kotunun önü hâlâ açık vaziyette bana yaklaştığını gördüm. Gözleri hâlâ şehvet doluydu. “Cole bu gece Jamie’lerde mi kalacak?”

Başımı evet anlamında salladım. Kalbim göğsümün içinde güm güm atıyordu.

Önümde durduğu zaman elini bana uzattı. “Güzel. O zaman burada kalabilirsin.”

Daha önce hiç dövme bir adam tarafından baştan çıkarılmamıştım ama gözüm kolundaki kıvrımlı KALE-DONYA OL yazısına takıldığı zaman sanki dövmesinin sahibi benmişim gibi hissettim –özellikle bu dövmenin. Bir şekilde, dövme aynı zamanda benimdi ve dilimle tüm kıvrımlarını takip ederek onu iyice sahiplenmek istiyordum.

Elimi sıktığında göğsüme derin bir duygu dalgası yayıldı. Beni dairenin arka kısmındaki yatak odasına götürdü. İçeri girerken çevreme bakındım. Daha önce bu odaya hiç girmemiştim. Onun özel alanına adım atıyordum.

Görülecek pek bir şey yoktu.

Açık mavi nevresim takımıyla örtülmüş geniş bir yatak, iki Stormtrooper’ın bir DeLorean’a binerken resmedildiği büyük bir tablo, çekmeceli bir dolap, bir gardırop, kitap ve DVD’lerle dolu birkaç raf. Dairesinin geri kalanı gibi temiz ve düzenliydi. Hızlanan kalp atışlarımı görmezden gelmeye çalışarak etrafı incelemeye devam ettim. Az önce sevişmiştik, yani tekrar sevişme düşüncesi kalp atışlarımla tavan yapmasına neden olmamalıydı. Ama oldu.

Cam yatağa ulaşip bana bakmak için döndüğü sırada elimi bıraktı. Tek bir hareketle tişörtünü çıkarıp yere attı.

Yarı çıplak vücudu karşısında ağızımdan salyalar aktığına yemin edebilirim.

Evet, bu anı hayal ederken haklıydım. Cam tepeden tırnağa kasti. Yanaklarım alev alev yanarken karın kaslarındaki çizgileri takip ederek kasıklarına doğru uzanan o nefis hatta odaklandım.

Kotunu çıkarıp vücudunun geri kalanını da gözler önüne sermesini bekliyordum ama yatağın kenarına oturdu ve başını kaldırıp bana baktı. “Şimdi... Benimle ne yapmak istiyorsun?”

Hımm, bu aptalca bir soru gibi görünüyordu, değil mi? Kesik kesik aldığım nefesler ve ağızımdan akan salyalar onunla ne yapmak istediğimi açıkça göstermiyor muydu? “Ne?”

Koridordaki seksi yatakta tekrarlamaya hazırlanıyor-muşuz gibi değil de sanki oturup çay içiyormuşuz gibi rahat bir tavırla omuzlarını silkti. “Eğer bunu yapıyorsak bana dürüst davranacaksın. Her konuda –yatak dahil olmak üzere. Ben, hayatını kurtarmak için tutunmaya çalıştığın, memnun etmek için kendini ve isteklerini unutmaya neden olan adamlardan biri değilim. Bu işe birlikte girdik ve ben istediğimi az önce aldım. Şimdi istediğini alma sırası *sana* geldi. Ne istiyorsun?”

Aklıma ilk gelen şey üzerine atlayıp ona zevk vermektir. Söylediği her şey harikaydı ve bunların gerçek olduğunu hatırlamam neredeyse bir dakikamı aldı. Sonunda gerçekten beni umursayan birini bulabilmiş miydim? Yani... *gerçekten* umursayan birini?

Kendimi birinin adı umut, diğerinki ise hayaller olan iki kürekle gökyüzünde süzülüğüm bulutun tepesinden inmeye zorladım ama o böylesine harikayken bunu yapmak o kadar zordu ki.

Tamam, öyle saf bir kız değildim. Cam'in kusursuz bir adam olmadığıнын farkındaydım –hatta ilk karşılaşmamızda bunu kanıtlamıştı– ama benim için biraz fazla mükemmel olup olmadığını merak etmeye başlıyordum. Sonunda, benimle birlikte olmak isteyen bir adam bulmuştum –gerçek benle. Ve bu kadarla da kalmıyordu –beni kendi isteklerimi frenlememeye teşvik ediyordu.

Sorusu, hayret verici bir biçimde utanmama neden oldu. İffetine bağlı bir kadın değildim. Çok sayıda farklı adamla yatmıştım. Fakat bunların hiçbirisi kendisiyle seks hakkında konuşmamı istememişti. Soru sorulmaz, sevilen ya da sevilmeyen şeylerden bahsedilmezdi. Ama şimdi, Cam karşıma geçmiş onunla seks hakkında konuşmamı istiyordu. Kendimi utangaçlığımı gizlemek için sırtırırken buldum. “Karşındaki kadının dizginleri ele almasına izin veren bir adama pek benzemiyorsun.”

“Karşımdaki kadının dizginleri ele almasına izin veren adamlardan değilim. Aslında bu kadar çok konuşan bir adam da değilim. Ama aklının doğru yerde olduğundan emin olmam gerekiyordu. Bu çok önemli. Yani, her ne kadar seni çıırılçılak soyup masama dayamak istesem de bu gece dizginleri senin eline vereceğim.” Gözleri koyulaştı. “Masa bekleyebilir.”

Cam'in beni masasına götürüp bana orada sahip olması düşüncesi son derece baştan çıkarıcıydı. Kulağa oldukça zevk verici geliyordu. Orada sabırla oturmuş şimdi ne yapacağımıza karar vermemi beklerken dudaklarımı yalayıp onu süzdüm.

Yarı çıplak bedeninin her ayrıntısını zihnime kazırken bedenim beklentiyle ürperdi.

Haklıydı. Masa bekleyebilirdi.

“Soyun,” diye emrettim sessizce.

Cam ayağa kalktı, gözlerini benimkilerden bir an olsun çekmeden kotunu ve boxer'ını bacaklarından indirdi. Bacağını sallayarak giysilerinden kurtulduğu sırada sertleşmiş erkekliği beni selamladı. Çıplaklığından utanmadan önümde öylece dikiliyordu. Onu bu şekilde beynime kazımak için bir dakikamı ayırdım.

Titreyen parmaklarımla tişörtümü ve çizmelerimi çıkardım. Eteğim onları takip etti. Son olarak, sutyenimin arkasını çözdüm; o da ayağımın dibindeki diğer giysilere katıldı.

Cam bedenimi yavaş yavaş zihnine kazırken vücudumu tatlı bir ürperti sardı. Aleti zonkluyor, yüzü gittikçe kızarıyordu. Mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda gözlerindeki vahşi arzu karşısında derin bir nefes aldım.

"Göz alıcısın," diye fısıldadı vahşice. "Hiçbir adamın seni hak etmesi mümkün değil."

Ulu...

Vay canına.

Midem kelimenin tam anlamıyla parende attı.

"Cam," diye fısıldadım karşılık olarak. Dudaklarından dökülen güzel sözcükler tarafından kışkırtılan o saf duygu boğazımın tıkanmasına neden oldu. Anlaşılan, Cameron MacCabe aynı zamanda romantik bir adamdı. Onun bu yanına nasıl yanıt vereceğimi bilemeyerek başımı salladım. Bunun yerine, yatağa işaret ettim. "Sırtüstü uzan."

Emrim karşısında çenesindeki kaslardan birinin seğirdiğini fark ettim ve kendini beğenmiş gülümsememi zapt etmek zorunda kaldım. Hayır, Cam kesinlikle kadının dizginleri eline almasına alışkın değildi. Bunun, verebileceği en nadir hediyelerden biri olduğunu hissettiğimden sonuna kadar kullanmaya karar verdim. Kaşlarım beklentiyle yukarı kalkmış, beklediğimi görünce yatağa sırtüstü uzandı.

Ona emir vermeme rağmen sertliği kaybolmamış, aksine, gittikçe büyüyerek onunla ilgilenmemi beklemeye başlamıştı. Ellerini rahatça başının altına koyduktan sonra bana baktı. “Şimdi?” diye soruyordu gözleri.

Ellerimde ve bacaklarımdaki hafif titremeye kulak asmadan yavaşça yaklaştım. Diri kalçalarım bir o tarafa, bir bu tarafa salınıyor, arsız memelerim hafifçe zıplıyordu. Kendini beğenmiş rahatlık hali beklentiye dönüşürken bedeninin nasıl gerildiğini görünce hissettiğim kadınsı tatmin duygusunu yüzüme yansıtmamaya çalıştım.

Bacaklarından yukarı doğru emeklemeye başladığımda göğsünün biraz daha hızlı bir şekilde yükselip alçalmaya başladığını fark ettim. Erkekliğinin önünde durduğumda neredeyse nefesim kesilecekti.

“Jo...” Aletini ağzıma aldığımda inledi.

Bir adamın önünde eğilmekten hoşlanmıyor değildim ama en sevdiğim pozisyon olduğu da söylenemezdi. Fakat Cam’in tadına bakmak istediğimi fark ettim. Mümkün olan her şekilde ona sahip olmak istiyordum.

Benimle birlikte alev almasını istiyordum.

Yakıcı sertliği dudaklarımın arasından içeri girdi ve parmak uçlarımla dokunduğum kasıklarının gerildiğini hissettim. Dilim, aletin alt kısmındaki damarı takip ederken kesik kesik nefes almaya başladı. Emmeye başladığımda ise nefesinin tamamen kesildiğini söyleyebilirdim. Ağzımın sanki ona işkence eder gibi aleti boyunca yavaşça kayabilmesi için başımı yukarı aşağı hareket ettiriyordum.

“Yüce İsa,” diye inledi dişlerinin arasından. “Bebeğim, buna devam edersen –ahh– geleceğim ve her şey bitecek.”

Bitmesini istemiyordum.

Onu biraz daha baştan çıkardıktan sonra serbest bırak-

tım ve kirpiklerimin altından ona baktım. Bundan ne kadar eğlendiğimi ve bedenimin verdiği tepkileri görünce hayrete düştüm. Beklentinin tam bir afrodisyak olduğunu öğrenip hayatım boyunca ön sevişmenin nerede olduğunu merak ederek sol kasığından başlayıp gövdesi boyunca devam eden çizgiyi izleyerek yukarı çıktım. Dizlerim kalçalarıyla aynı hizaya gelip de aletini kasıklarımında hissettiğimde ürperdim. Dudaklarımı sağ meme ucuna bastırıp dilimle oynamaya başladım. Güçlü elleriyle memelerimi kavradığını hissettiğim anda dilimin ucundaki bedeni inlememi bastırdı. Dokunuşu karşısında sertleşen meme uçlarım arzuyla daha fazlasını istiyordu. Başparmaklarını onlara sürttüğü anda bedenimi tatlı bir ürperti sardı ve derin bir oh çektim.

Cam, “Çok hassassın,” diye mırıldandı tatminkar bir şekilde meme uçlarımı parmaklarıyla sıkarken. Sağ eli karnımdan aşağı kayıp da bacaklarımın arasına yöneldiğinde kasıklarım henüz bir önceki zevk dalgasının etkisinden kurtulamamıştı.

Parmaklarından ikisini içime soktuğunda sırtım, sol elinin memelerime daha kolay ulaşabilmesi için bir yay gibi kıvrıldı. Kalçalarım sağ tarafına doğru yükselip alçalıyordu. Cam’ın kontrolü eline almasını umursamadan soluk almaya çalıştım.

Gerçekten, bu kadar dayanması bile şaşırtıcıydı.

“Yüce İsa,” diye hırıldadı. Belden aşağısı bir yay gibi bükülerek yataktan yükseldi. “Beni içine al. Prezervatif çekmece...”

İçinde bulunduğum sisi yarıp körlemesine uzandım ve yatağının başucundaki çekmeceyi savururcasına açtım. Prezervatifini takıp devam etmeye hazır olduğumuzda aynı anda uzanıp erkekliğini girişime yerleştirdik. Bacaklarımdaki kaslar arzuyla titriyordu.

Hiç beklemediği bir anda kendimi onun üzerine bıraktığım için Cam'in kalçaları tepkisel olarak yükselirken ikimiz de zevkle haykırdık.

Çabucak işkenceye benzer bir ritim yakaladık ve ellerimi kasıklarının hemen yanına yerleştirip hafifçe geriye yaslandığımda çok daha iştah açıcı bir şekilde içime girip çıkmaya başladı. Zevkin doruklarına benzersiz bir şekilde çıkabilmemiz için yavaşça hareket ediyordum.

Hareket ederken bakışlarımı Cam'inkilerden bir an olsun ayırmadım. Yüzündeki parıltılı ifade nedeniyle kendimi seksi ve güçlü hissediyor, memelerime ya da savrulan saçlarıma bakarken mavi gözlerinin nasıl koyulaştığını izliyordum. Elleriyle kalçalarımı kavrayıp beni devam etmeye teşvik etti; şehvetin derinliklerinde kaybolup tenlerimizi ince bir ter tabakası kapladığında çenesi kenetlendi.

Zevkin doruklarına yaklaşırken kasıklarımda yanıp tutuşan baskı, dizginleyemediğim soluklarımın ve zevkle dolu iniltilerin sesi ve seksin o sarhoş edici kokusu dışarıda hiçbir şeyin farkında değildim ama o anda... Cam'in gelmem için vahşi bir şekilde bağırdığını duydum. Saf bir mutluluk bedenimi ele geçirdi ve ben mest olmuş bir şekilde gözlerimi kaparken, bedenim hızla yukarı aşağı hareket etmeye başladı. Zevkin doruklarına yaklaşıyordum.

Orgazmın etkisiyle bütün bedenim sarsılırken gözkapaklarımdın ardında şimşekler çaktı. Kaslarım Cam'i sınıksız kavrarken, sonu gelmeyen zevk dalgaları aletini sarıyordu.

Cam beklenmedik bir şekilde beni altına alırken bedenime soğuk bir hava dalgası çarptı. Beni yatağa bastırıp ellerimi gözlerimle aynı hizada hapsetti. Yüzü dizginlemeyen bir arzuyla gerilmişti. Dudaklarını benimkilere sertçe yapıştırdığı anda iyice derine girip çıkmaya başla-

dı, hareketleri sert ve kabaydı. Ağzımın içine doğru inledi; sesi bütün bedenimin ürpermesine neden oldu. Ve bir kere daha zevkin doruklarına çıkmanın heyecanını yaşadım.

Dudakları benimkilerden ayrıldığında hayrete düşmüş vaziyette ona baktım. Saldırısı karşısında kendimi yukarı doğru iterken sanki soluklarımızın sesi odada yankılanıyordu. Kollarımdan birini bıraktı ve eli, tek vücut olmuş bedenlerimizin arasında kayboldu. Başparmağıyla klitorisime bastırır bastırmaz paramparça oldum. Çılgılığım daireyi doldurdu.

“Jo!” diye feryat etti Cam gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde. Zevkin doruklarına ulaşmam, onun da sarsılarak hazza ulaşmasını tetiklemiş gibi görünüyordu. Üzerime yığıldı, yüzünü boynuma gömdü, kolumu kavrayan eli gevşedi. Aleti içimde kıpırdanmaya devam ediyordu. Ben ise kıpırtılarla birlikte gelen zevkin tadını çıkarıyordum.

Sanki yatağın üzerinde eriyip bir su birikintisine dönüşmüştüm –uzuvlarımı ne hissedebiliyor ne de hareket ettirebiliyordum. Sonsuz bir doyumun içinde süzülüyordum.

“Vay canına,” dedim nefes nefese. Parmaklarımı saçlarına dolamak istiyordum ama anlaşılan nasıl hareket edeceğimi unutmuştum.

Cam bedenimi sanki ikinci bir ten gibi sararken başını evet manasında salladı.

Bir süre sonra yavaşça geri çekilip ağırlığını başımın her iki yanındaki kollarına verdi. İfadesi tamamen rahatlamış gibiydi, gözleri yumuşak ve mahmurdu. “Daha önce hiç bu kadar güçlü bir şekilde gelmemiştim,” diye itiraf etti sessizce.

Bedenimi saran tatlı tatmin hissinin verdiği güçle kolumu kaldırdım. Cam’ın kaslı sırtını sıvazladım. Ardından elim saçlarına kaydı, rahatlatıcı bir şekilde parmak-

larımı saçlarında gezdirdim. “Ben de. Aslında şimdiye kadar birden fazla orgazm benim için sadece bir efsaneydi.”

Başparmağı sevecen bir tavırla elmacık kemiklerime dokunurken güldü. “Bu gece burada kalacaksın, değil mi?”

“Eğer sen istersen.”

İfadesi değişti, ciddileşti –hatta düşünceli bir hal aldı.

“Hiçbir şeyi böylesine istemedim.”

Gülümserken ona inandığımı fark ettim.

Ona tamamen güvenip güvenmediğimi hâlâ bilmiyordum ama en azından o anda ona inandığımın farkındaydım. Sadece harika bir sevişmenin yaşattığı tatminle değil, aynı zamanda duygularla tatlandırılmış bir öpücük vermek için başını benimkine doğru çektim. Nefes alması için onu bıraktığımda onlarca yıldan sonra Noel Baba’nın gerçek olduğunu öğrenen bir çocuk gibi sıırttım. “Horlar-sam söyleyeceğine söz ver.”

Suratını ekşitti. “Daha önce kimseden böyle bir şey duymadın mı?”

“Sadece bir kere geceyi bir erkeğin yanında geçirdim ama sabah orada bunları tartışacak kadar kalmadım.”

“Sadece tek bir defa bir erkekle kaldığını mı söylemek istiyorsun?” Gözlerindeki sert ifadeden bunun nedeni konusunda doğru sonuca vardığını anlamıştım.

Bu konunun açılmasından ve benim hakkımda ne düşüneceğini bilemediğimden utançla başımı yana çevirdim. “Evet.”

“Jo?” Çeneme dokunup gözlerime bakabilmek için başımı çevirdi. “Onlar pisliğin tekiydi. Hepsi.”

“Onlar hakkında konuşmasak olur mu?”

“Konuşacağız ama şimdi değil.” Ve insanın keyfini kaçıran bu uyarıyla üzerimden çekildi ve prezervatiften kurtulmak için gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra

banyodan dönüp altımdaki yorganı çekti. Yanıma uzanıp yorganı üstümüze örttü. Başım onun yastığında, burnum parfümünü içine çeker halde yan yattım. Ne yapacağımı bilemediğimden zihnimde yine tilkiler dolaşmaya başladı.

Kısa süre içinde endişelenmem için hiçbir neden olmadığı ortaya çıktı.

Cam'ın güçlü kolları belime sarılırken bedeni benimkine sokuldu. Çıplak kalçalarım kasıklarına dayanıyor, bacakları benimkilere dolanmış vaziyette uzanıyorduk. "İyi geceler, bebeğim." Sesi kulaklarımda yankılandı ve dudaklarından dökülen iki sözcüğün içindeki sahiplenme karşısında midemin düğümlendiğini hissettim.

Beni sıkıca saran kollarını okşayarak ona iyice sokuldum ve kollarının arasında kayboldum. "İyi geceler."

Aslında beni uyandıran şey midemdeki kelebeklerdi. Gözlerimi kırpıştırarak açtım. Yüzümü Cam'ın çıplak göğsüne dayamış ve kolumu karnına atmıştım. Eli bel oyduğumda usulca duruyordu. Ona sığınmıştım. Midemdeki kelebekler işi iyice azıtmıştı.

Cam bilincime sızmış olmalıydı. Tüm endişelerim ve yorgunluğum beni uyandırmıştı. Onunla olduğum için heyecanlıydım ama Cam'le kurduğum tutkulu ama bir nebze olsun sallantılı ilişki uğruna Malcolm'un güven verici varlığını çöpe attığım için de endişeliydim. Cam, tanıştığım tüm diğer erkeklerin aksine beni gıcık edebilir, tepemi attırabilir ve suratlarımız sinirden morarana kadar benimle tartışabilirdi... Ki bunların hepsi "Felaket geliyor!" diye bağıırıyordu.

Yine de bunları birbirimize karşı duyduğumuz ina-

nılmaz tutku, aklımı başımdan alan sevişmelerimiz, bir pislik gibi davranmayı kestikten sonra gösterdiği ilgi ve özen, sabrı ve ayaklarının aslında ne kadar yere bastığını gösteren tavırlarıyla karşılaştırıyordum. Hatalı olduğunu itiraf edebilmesine, başka erkeklerin farkına varmadığı özelliklerimi görebilmesine ve Cole'u tanımak için zaman ayırmasına bayılıyordum. Cam'den hoşlanıyordum. Ondan gerçekten hoşlanıyordum. Sadece bana ve Cole'a sunabilecekleri uğruna başka bir adamın sağlayabileceği refah için hissettiklerimden vazgeçersem, duygularıma sırtımı dönersem kendime duyduğum saygıdan geriye kalan kırıntıları da kaybedeceğimi biliyordum.

Cole.

Kardeşimle ilgili düşünceler içimde derin bir endişe uyandırınca gerildim. Geleceği için yeterince para biriktirememiştim. Yeniden iş aramaya başlamalı, Meikle & Young's'ta kazandığımdan daha fazlasını verebilecek bir yer olup olmadığına bakmalıydım.

"Aklından her ne geçiyorsa hoşuma gideceğinden emin değilim," diye mırıldandı Cam uykulu bir halde.

Şaşkınlıkla başımı çevirince gözlerim mahmur bakışlarıyla buluştu. "Ne?"

Belimi sıktı. "Sıcak ve rahattın ama sonra bütün bedeninin gerildiğini hissettim. Neler oluyor?"

"İşim yüzünden endişeleniyordum. Meikle'den daha iyi maaş veren bir yer bulmaya çalışsam mı diye düşünüyordum."

"Daha iyi bir maaş meselesini takma. Sana daha iyi davranan birine ne dersin?"

Ona katıldığımı belirten bir ses çıkardım.

"Sabah ilk yaptığın şey bu mudur? Yani, endişelenmek midir?"

Ona bakarak gülümserken başımı evet manasında salladım. “Bir yere kaybolmayacaksan buna alışman gerekecek.”

Beni sıkıca kucakladı. “Bir yere kaybolmayacaksam bir daha endişelenmemen için elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

Nefesim kesildi. Lanet olsun, durmadan beni kifayetsiz bırakan romantik laflarının alışkanlığa dönüşmemesini ummuştum. Biraz sert bir tavırla “Seni tatlı dilli,” diye yanıtladım. Kahrolası ukala pislik, sanki kelimelerinin içimi erittiğini biliyormuş gibi memnuniyetle sıırıttı.

“Saat kaç?”

“Bilmiyorum. Omega saati Malcolm’a iade ettim.”

“İyi hareket.”

“Yapılabilecek en doğru şeydi.” Bir utanç dalgasının altında kalınca ürperdim. Malcolm evinde oturmuş onu terk ettiğim için üzüldürken Cam’in ve beraberinde getirdiği mutluluğun eşliğinde keyif yapmak pek de doğru gibi görünmedi. “Kendini suçlu hissediyor musun?” Sıcak tenine dokunarak mırıldandım. Parmaklarım farkında olmadan karın kaslarının üzerinde dolaşıyordu.

“Sen bana dokunurken, sertleşmek dışında bir şey hissedebilmem mümkün değil, bebeğim,” diye yanıtladı Cam huysuz bir şekilde.

Kendime hâkim olamayıp güldüm. “Çok doyumsuzuz, değil mi?”

“Görülen o ki sadece senin yanında.”

“Ah, yine o tatlı laflar. Bunların karşılığını ödemek zorunda kalacak mıyım?”

“Şimdi durduk yere neden bedel ödemekten bahsediyorsun?”

Alaycı bir tavırla sıırıttım. “Buralarda bana iyi davranmanla tanınmıyorsun, Cam.”

Biraz olsun canı sıkılmış bir şekilde oflayıp pufladığı sırada yanağımın altındaki göğsü yükseldi. "Sana karşı bir pislik gibi davranmamın cezasını daha ne kadar çekeceğim?"

"Ah, bilmiyorum. Gelecekte sana karşı koz olarak kullanılabilir."

Oyuncu iniltisi odayı doldururken beni sırtüstü çevirdi. Bu ani hareket karşısında, çoktan alevler saçmaya başlamış gözlerine bakarak kıkırdadım ve beni yatağa mıhlamasına izin verdim. Bacaklarımı ayırdı. Yüzü hâlâ uykuluydu, üst dudakındaki seksi kıvrım yumuşamış, ona ilgi göstermem için yalvarıyordu. "Neden tam bir pislik gibi davrandığımı bilmek ister misin?"

"Nedenini zaten anlatmıştın... ah." Soluğum kesilince konuşmaya devam edemedim. Sertleştiğini ve ısrarcı bir şekilde bacaklarımın arasına sürtündüğünü hissedebiliyordum. Bacaklarım içgüdüsel olarak açılınca sanki aklımı başımdan almaya çalışıyormuş gibi yavaşça içime girdi.

"Doğruyu bilmek ister misin?" Başını eğip çene kemiğim boyunca küçük öpücükler kondurarak kulağımı buldu. Kulak mememi nazikçe ısırıp ardından da ısırdığı yeri yalayınca tüylerim diken diken oldu. Göğsüm hızlı hızlı yükselip alçalırken bir kere daha hareketsiz kalmışım.

Bedenlerimiz birbirine sıkıca yapışınca donup kalan Cam'in gırtlığından gelen hırlama, nefesiyle birlikte boyuma kondu.

Dizlerimi karnıma doğru çekerek onu, ikimizin de çaresizce istediği şeyi almaya davet ettim. Başucundaki çekmeceye uzandı, eliyle şöyle bir yokladı ve çekmecedен bir prezervatif çıkardı.

Cam prezervatifi takarken normalde kobalt mavisi

olan gözleri neredeyse siyaha dönmüştü. “Gerçeği istiyor musun?”

“Evet,” diye fısıldadım başımı sallayarak.

“Seni istiyordum ama sana sahip olamıyordum.”

İtirafı karşısında dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. “Bu yüzden mi bana bir pislik gibi davranıyordun?”

“Seni o kadar çok arzulamayı istemiyordum. Anlayacağın, asla saygı duymayacağım ya da arzulamayacağım biri olduğun ortaya çıktığında ona tutundum ve bırakmadım. Fakat durmadan tüm önyargılarımı paramparça ediyordun. Bense günden güne seni daha fazla arzuluyordum.”

Cameron gözlerini benimkilere dikmiş vaziyette öylece dururken, sanki aramızdaki derin ve aceleci bağları koruyan devasa bir koza tarafından sarılmışız gibi üzerimize çöken ağırlığı hissettim. “Sanırım pislik gibi davrandığın günler artık geride kaldı,” diye yanıtladım. Duyguların altında öylesine ezilmiştim ki kelimeleri güçlükle telaffuz ediyordum.

Kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun?”

“Artık bana sahip olduğun için beni arzulamaktan vazgeçebilirsin.”

Gözleri gizemli pırıltılarla aydınlandı ve sırıttı. “Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Yani, seni arzulamaktan vazgeçmenin.”

Hiçbir uyarı vermeden ve hatta *buna* yanıt vermemi bile beklemeden içime girdi. Bedenim kalınlığına yeniden alışana kadar, çıgıllıklar atarak parmaklarımı sırtındaki kaslara geçirdim. Beni öpmeden önce nefesini dudaklarımda hissettim. Dili baştan çıkarıcı bir şekilde benimkiyle oynarken içimden neredeyse tamamen çıkıyor ve sonra, birdenbire içime giriyordu.

Bu defa aheste aheste sevişirken öpücükleri sıcak ve tatlıydı; bizi adım adım zevkin doruklarına çıkarıyordu.

Sonunda dövmesini dilimle keşfetme şansını yakaladığım duştan çıktıktan sonra mutfağa girmiş çay ve tost yaparken telefonum çaldı. Telefonumu, Cam'in beni soyarken koridora fırlattığı kürk ceketimin cebinde buldum.

Ekranımda Joss'un, arkamda dikilen birine sinsice sırtırken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Fotoğrafı aylar önce barda çekmiş, ben Joss'un fotoğrafını çekerken Craig'in arkamda durmuş tuhaf ve "seksi" dansını sergilediğini fark etmemiştim. Gülümsedim. "Merhaba?"

"Hey, sen," diye yanıtladı rahat bir tavırla. "Nasılsın?"

"İyiyim." İyiden de öteyim! Az önce Dövmeli Adam'la hayatımı değiştirecek kadar güzel bir seks yaşadım! Sırttım ve aklımın başımda olmadığını saklamaya çalışarak mutfağa döndüm. Cam, yarı çıplak ve tamamen bana ait vaziyette su ısıtıcısının yanında duruyordu. "Sen?"

"İyi. Sesin tuhaf geliyor."

"Tuhaf mı?"

"Evet. Tuhaf."

"Neden bahsettiğini anlamadım." Cam başını kaldırıp bana gülümsedi, gözlerinin etrafı baştan çıkarıcı bir şekilde kıvrıştı. Tekrar sırttım. "Gerçekten neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Hımm." Joss'un ikna olmadığı belliydi. "Cole ve sen bugün öğle yemeğine geliyor musunuz?"

Tereddüt ettim. Bugün yapılacak bir sürü şeyim vardı. Cole'a artık Cam'le olduğumu söylemeli ve Malcolm'un benim için aldığı kıyafetleri eBay'e koymalıydım. Düşüncesi

bile mideme bir ağrının saplanmasına neden oldu. İlişkimizi nasıl bitirdiğimi hatırlayınca yine suçluluk duydum.

“Tostuna tereyağı ya da reçel ister misin?” diye sordu Cam yüksek sesle.

Nefesimi tuttum.

“O Cam miydi?” diye sordu Joss sessizce. Sesinde, merakın çok daha ötesinde tuhaf bir tını vardı.

“Evet.”

“Sabahın dokuz buçuğunda mı? Sana tost mu yapıyor?”

“Hı hı.”

“Ah, aman Tanrım, onunla yattın.”

Gözlerimi devirdim. “Pekâlâ, aslında böyle de diyebiliriz, Joss.”

“Dövmeli Adam’la yatmadan önce Malcolm’u terk ettiğini farz ediyorum. Zavallı Malcolm. Aman, neyse.”

Joss’un durum özeti karşısında göğsüme beklenmedik bir sıcaklık dalgası yayıldı. Malcolm’u aldatıp aldatmadığımı bile sormamıştı. Ona doğruları söyleyecek kadar düzgün bir insan olduğumu varsaymıştı. Benim için böyle güzel şeyler düşünmesi mutluluk vericiydi. “Dün gece ayrıldık.” Aniden Cam’in gözleriyle beni incelediğini fark ettim. “Bak, daha sonra konuşalım olur mu?”

“Cam’i de yemeğe getir.”

Pardon, ne? “Ne?” Sorumun içindeki histeri belirtilerini bastırmaya çabaladım.

“Artık birlikteyseniz onu da öğle yemeğine getirmelisin. Elodie için sorun olmayacaktır.”

“Malcolm’u hiç davet etmemiştin.”

Cam soru dolu bir bakış daha attı.

“Onunla oturulacak bir sofranın en az bugünkü yemek kadar ilgi çekeceğini düşünseydim davet ederdim.”

“Öğle yemeğine sadece seni eğlendirmek için gelmiyoruz.”

Aniden telefon elimden söküp alındı ve Cameron telefonu kulağına gtrrken hayretle onu izledim. "Joss, merhaba, ben Cam. Orada olacağız. Saat kaçta?" Joss her ne dediyse Cameron başını salladı. "Tamam. Görüşürüz."

Telefonu elinden alıp ona işaret ettim. "Orada az önce ne olduğunu bilmiyorum ama bunu konuşacağız." Telefonu kulağıma götürdüm. "Joss."

"Telefonda sesi hiç fena gelmiyor, değil mi?" Kıkırdadı.

"ok komik. Görünen o ki öğle yemeğinde görüşeceğiz."

"O zaman görüşürüz. Ah, Jo?"

"Evet?"

"İyi miydi?"

Yattıklarını öğrendikten sonra Braden yüzünden Joss'un üzerine ne kadar gittiğimi anımsayarak kendime hâkim olamayıp bir kahkaha patlattım. İntikam gerçekten soğuk yenen bir yemektir. "Sen bana ne demiştin? Onunla işim bittiğinde senin olabilir."

Homurtusu glmsememin yüzüme iyice yayılmasına neden oldu. "Tam bir srtksn. Bunu sakın Braden'a anlatma. Lütfen?"

"Söz veriyorum."

"Güzel. Eğer sözünü tutmazsan seni Ellie ve romantik dram koleksiyonuyla aynı odaya kilitlemenin bir yolunu bulurum."

"Biliyorsun, bazılarımız bunu işkence gibi görmüyor."

"Tamam. Sırf sigara krizine girmen için sigara içmeye başlayabilirim."

"Kesinlikle sadist bir yanın var. Ayrıca artık krize girmiyorum."

"Sigara dumanının kokusunu aldığında bile mi?" diye sordu sinsice.

Lanet olsun. Haklıydı. Ne zaman sigara dumanının

kokusunu alsam işkence çekerek gözlerimi kapatıyor ve nikotin ihtiyacımı karşılaması için bulabildiğim ilk sakızı ağzıma atıyordum. “Ona söylemeyeceğim düşünülüyöğünde epey abesle iştigal bir noktadan bakıyorsun.”

“Abesle iştigal mi? Güzel kelime seçimi. Beynin kesinlikle pazar sabahı sohbetleri için haddinden fazla çalışıyor. Gerçekten o adam, kafanı çalıştırmaya başlamış, ha?”

“Görüşürüz, Joss. Ve ben tek bir kelime etmeden birilerine Cam ve benden bahsedersen Braden’a söylerim.” Tatmin olduğumu gösteren bir sırıtışla telefonu kapadım.

Cam elinde kahve fincanımla dikilmiş bana bakıyordu. “O neydi öyle?”

“Elimde gizli tutmamı istediğı bir bilgi var. Eğer onu ele verirsem bana sigara dumanıyla işkence yapmakla tehdit etti.”

Tost tabağını önüme doğru iterken yüzünü ekşitti. Tos-tun birkaç dilimi tereyağı, diğer birkaç dilimi ise reçelliydi. Reçelli güzelliklerden biraz aldım. “Sigara içiyor muydun?”

“Yaklaşık altı ay önce bıraktım.”

“Tanrıya şükürler olsun,” diye mırıldandı.

Sigara içmek kadar önemsiz bir şeyin, benden daha az etkilenmesine neden olacağı düşüncesi karşısında karnıma bir sancı girdi. Böylesine basit bir şey yüzünden bana olan ilgisini kaybedebilir miydim? Kendimi gülmeye zorlayarak endişelerimi gizledim. “Ne? Bu ilişkimizin bozulmasına mı neden olurdu?”

Dudaklarının kenarı küstahça büküldü. “Hayır. Şu veya bu şekilde seni sigarayı bırakmaya ikna ederdim. Ama yoksunluk dönemini kaçırdığım için mutluyum. Cole çok eğlenmiş olmalı.”

Cevabı karşısında bütün bedenim gevşedi ve bu defa gerçekten güldüm. “O kadar da kötü değildim.”

"Tabii, tabii, gerçek hikâyeyi Cole'dan öğrenirim."

"Cole'dan bahsetmişken..." diye mırıldandım ve numarasını bulana kadar telefonumu kurcaladım. Cole ancak üç kere çaldıktan sonra yanıt verdi.

"Ne var?"

"Eve gelmek için yola çıktın mı?"

"Beş dakika sonra oradayım."

"Tamam. Seninle konuşmam gereken bir konu var." Cam'e gülümsedim. Cole'un Cam ve benim ilişkimizi öğrenince vereceği tepki yüzünden içten içe endişeleniyordum.

"Kulağa pek de iyi gelmiyor."

"Göreceğiz."

Homurdandığını duyunca gözlerimi devirdim.

"Az sonra görüşürüz."

Bir daha homurdanıp telefonu kapattı. İç çektim. "Biri-leri çoktan ergen dilini yorumlamak konusunda bir kitap yazmış olmalıydı. Ben asla tek heceden ibaret cümleler kurmamıştım."

Cam ağzını fincanından uzaklaştırmadan sıırıttı. "Eminim öyledir."

Oyuncu bir tavırla ona vurdum. "Ne demek istediğimi anladın."

Omuzlarını silkti. "O henüz ergenlik döneminde. Diğer ergenlerle karşılaştırıncı aranızdaki iletişimin gayet güzel olduğunu düşünüyorum."

Büyük olasılıkla haklı olduğunu varsayarak başımı salladım ve bir dilim tost daha almak için uzandım. "Pekâlâ, olanları ona açıklamaya çalışırken iletişim becerilerimin ne kadar dayanacağını göreceğiz."

Fincanını lavabonun içine koyarken bana kurtları anımsatan bir bakış attı. "Ah, dün geceki ve sabahki çığlıklarından sonra iletişim becerilerinin epey kuvvetli ol-

duğunu söyleyebilirim.”

“Kendini beğenmiş pisliğin tekisin.”

“O zaman çılgılık atmaktan vazgeç. Sadece egomu şişiriyorsun. Tabii diğer yerlerimin dışında...”

“Tamam. Bundan sonra en az kilisede yaşayan bir fare kadar sessiz olacağım.”

Cam gülerek bana uzandı ve ben tostumdan son bir ısırık almaya çalışırken vücudumu göğsüne doğru çekti. Beni öpünce dudaklarına kırıntılar ve reçel bulaştı. “Sakın çılgılık atmaktan vazgeçeyim deme. Devam et. Böylece her şey daha ilgi çekici bir hal alacak.”

Ellerimi göğsüne koyarak ona doğru uzandım ve kotonun içindeki şeyin sertleşmeye başladığını hissettim. Baştan çıkarıcı ağzına bakarken hafifçe gülümseyerek dudağımı ısırdım. “Meydan okumanı kabul ediyorum.” Gözlerimi onunkilere dikerek kırıştırdım. “Aslında tam bir kazan-kazan durumu olacak.”

Beni saran kolları sıkılaştı. “Beni bunun için çabalamaya zorlayacaksın, ha?”

“Uğraşlarının her anından keyif alacaksın.”

Başını sallarken sırtıttı. “Bu kadar beklediğimize inanmıyorum.”

Hâlâ gülerken ona katıldığımı göstermek için başımı salladım. “Şu ana kadar kesinlikle çok keyifliydi.”

Her ne kadar hâlâ bana gülümsüyor olsa da yüzünden kederli bir ifade geçti. “Evet, bebeğim. Şu ana kadar kesinlikle çok keyifliydi.”

on altı

Cam'ın parmaklarını benimkilere geçirip eklem yerlerimi öpmek için elimi havaya kaldırmasında gerçek dışı bir şeyler vardı. Yumuşak dokunuşu sanki bir karşılama gibiydi ve ona merhaba demek için bütün tüylerim diken diken oldu. Merdivenleri çıkıp daireme birlikte girerken sanki gerçeküstü bir sanat eserine bakıyordum, ayağımın altındaki beton basamaklar yumuşacık birer bulut gibiydi. Nasıl oluyordu da seksin bile üzerimde böylesine “kızsalsal” bir etkisi yokken basit bir el ele tutuşma bulutların üstünde yürüyor gibi hissetmeme neden oluyordu? Duygularım beni nereye götürdüğünü bir anlığına unutmama izin verdi.

Anneme gidiyorduk.

Cam ve ben daireye girdiğimizde Fiona kanepede oturmuş, televizyon izliyordu. Oturma odasından koridora kadar ulaşan anlaşılması zor sesleri duyduğum zaman Cam'ın, Malcolm'da kaldığım gece Cole'a yardım edişinden sonra onunla ilk defa yüz yüze geleceğini fark edip kaskatı kesildim.

Oley.

Beden dilimi okumuş gibi görünen Cam elini temin edici bir şekilde sırtıma koydu ve beni odaya kadar götürdü.

Gittikçe incelmekte olan saçları ıslak vaziyette rüküş sabahlığıyla koltukta oturuyordu. Beni şaşırtan, onu zorlamama gerek kalmadan düş almış olmasıydı. Elinde sıcak bir fincan vardı ve yavaş yavaş odaya girişimizi izlerken fincanı dudaklarına götürmek için kullandığı eli titriyordu.

“Anne.” Kırılğan bir şekilde başımı salladığım sırada Cam’in belime koyduğu eli beni sıkıca sararak kendine doğru çekti.

Annemin gözlerinin hafifçe açılması, Cam’in bilinçli hareketini kaçırmadığını gösteriyordu. “Daha önce buraya gelmiş miydin?” Hafifçe meraklı ancak suçlayıcı olmayan bir tavırla sessizce sorduğu soru karşısında şaşkınlığımı gizleyemedim. Anlaşılan Cam’i ve o korkunç gecede burada olduğunu unutmuştu.

“Cameron MacCabe.” Cam, beni hafifçe sıkarak kısık sesle ona kendini tanıttı.

Annem tuhaf sesler çıkardı ve kan çanağına dönmüş gözlerini bana çevirdi. “Sabah evde kimse yoktu.”

Cam’e biraz daha sokulup küçük bir kız çocuğu gibi elini sıkıca kavradıktan sonra başımı bir kere daha salladım. “Cole, Jamie’lerde kaldı.”

“Düştüm.” Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. “Düştüm. Sırtım canıma okuyor. Bana yardım edecek kimse yoktu. Orada burada fink atacaksan en azından o küçük pislik bana yardım etmek için burada kalmalı.”

Kardeşıme ettiği hakaret, omurgama çelik bir çubuk sokmuşlar gibi hissetmeme neden oldu. Cam’den bir adım uzaklaşarak sert bir şekilde dikleştim. Gözlerimi kısarak anneme baktım ve göğsümdeki acıyı gizlemeye çalıştım –ne

zaman böylesine bencilce ya da umursamaz bir şey söylese, ne zaman bir anne olduğunu unutsa aynı acıyı hissediyordum. “Cin sırtına iyi gelmedi mi, anne? Çünkü neredeyse tüm diğer sorunlarına iyi geliyor gibi görünüyor.”

Bakımsız yanakları, çatladığı belli olan kılcal damarlarla siyah siyah olmuştu. Yanaklarında kalan renk kırıntıları, yorumum üzerine tamamen soldu. “O burada olduğu için bana bilgiçlik taslamaya kalkma.”

Derin bir nefes alarak ve bu hızda devam edersek Cam’in önünde büyük bir kavgaya tutuşacağımızın farkına vararak sesimi yumuşattım. “Cole’un da benim de kendimize ait hayatlarımız var, anne. Artık kendine daha fazla dikkat etmelisin, tamam mı?”

Annemin tepkisini beklerken en azından arkamda dikilmekte olan Cam’in bedeninin sıcaklığını hissedebilmek için geriye doğru bir adım attım. Sessiz kalıp annemle kendi yöntemlerimle baş etmeme izin verdiği için minnettardım. Annem elindeki fincanı sehpanın üstüne bırakıp sallanarak ayağa kalktı. “Sadece biraz yardıma ihtiyacım vardı,” diye yanıtladı sessizce kelimeleriyle beni tam kalbimden vurarak. Ona karşı verdiğim tüm savaşa rağmen suçluluk duygusu sinsice ruhuma sızdı.

Derin bir iç çektim. “Gerçekten o kadar çaresizsen bir dahaki sefere bana telefon et.” Pes ettiğim için kendimi yumruklayabilirdim.

“Arayacağım, tatlım.” Gözlerini yerden ayırmadan sallana sallana yanımdan geçti. “Tanıştığımıza memnun oldum, Cameron.” Cole’a vurduğu için onunla karşı karşıya geldiğimden beri bana hiç bu kadar iyi davranmamıştı. Ona ne kadar güvenmediğimi hatırlayınca ona biraz olsun nazık davranmış olmaktan pişmanlık duydum. *Pes etmemeliydim*, diye düşündüm huzursuz bir şekilde.

Cam ona yanıt vermek yerine tıpkı Cole gibi homurdandı.

Odadan çıkmasını ve ardından da yatak odasının kapısının kapanma sesini duyana kadar bekleyip Cam'e döndüm. "Şimdi ne yapıyoruz?"

İfadesi sertleşmişti. "O, insanları kendi çıkarları için kullanan bir korkak ve seninle nasıl oynayacağını çok iyi biliyor." Bunları söyledikten sonra topuklarının üzerinde dönüp koridorda mutfaka doğru gözden kayboldu.

Kalbim göğsümde güm güm atarken onu takip ettim. "Nasıl olduğunu sana anlatmıştım."

"Evet, bir an lanet olasıca bir cadaloza dönüşüyor; sonra bir bakıyorsun tamamen normal ve sevimli bir kadın olmuş. Bunu bilinçli bir şekilde yapıyor. O bir cadı ve ona karşı kendini savunmalısın. Sana iyi davrandığında pes ediyorsun ve o da bunun farkında. Seninle oynuyor."

Haklı olduğunu bilmeme rağmen hayatımın en güzel sabahında onunla annem hakkında tartışmak istemediğim için çay ve kahve hazırlamasına yardım etmeye koyuldum. Tek bir kelime bile etmeden annemle ilgili düşünceleri bir yana bırakmaya karar vermiş gibi, oturma odasına döndüğümüz zaman kanepeye oturduk. Oturur oturmaz Cam beni kucağına çekti. Bacaklarım uyluklarına ata biner gibi yaslanmıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum gülerek.

"Rahat bir pozisyon buluyorum." Üzerimden eğilip fincanlarımızı aldı ve benimkini elime verdi.

Yakınlığımız yüzünden şaşkına dönmüş bir şekilde fincanımı aldım. O kadar yakındık ki göz bebeklerinin kobalt mavisi içindeki bakırımsı çizgileri görebiliyordum. "Böyle rahat mısınız?" Rahat bir tavırla kahvesini yudumlamasını izledim. Diğer koluyla kalçamı sarmıştı. Eli,

tam da kalça kıvrımının üzerinde duruyordu.

"Hem de nasıl," diye mırıldandı.

Omuzlarımı silkerek çayımı yudumladım.

Ancak o kadar huzur bulabilecektim. Sokak kapısının açılma sesi aniden hareketlenmeme neden oldu. Cam'in kollarından kurtulmaya çalıştım.

Tek koluyla biraz olsun çaba harcamadan beni durdurdu.

Gözlerimi kısıp "Ne yapıyorsun?" diye sordum dişlerimin arasından. Ona açıklama yapma şansını bulamadan Cole'un odaya girip bizi bu halde görmesi düşüncesi karşısında kalbim küt küt atıyordu.

"Hımm, neler oluyor?"

Çok geç.

Cam'e ölümcül bir bakış attıktan sonra gözlerimi kısa süreliğine kapadım ve açtığımda, neredeyse kapı eşiğinden eğilmeden geçemeyecek kadar uzayan kardeşime özür diler gibi gülümsedim. Yeşil gözlerini kısmış, Cam'in başının arkasına bakıyordu. Bakışlarını bana çevirdi. "Benimle bu konu hakkında mı konuşmak istiyordun?"

Başımı evet manasında salladım ve Cole odaya girerken Cam'in kucağından kalkmaya çalıştım ama bu da başarısız bir denemeydi. Kanepenin yanından geçip tekli koltuğa yöneldi. Cam ise beni sıkıca yerimde tutan kolu dışında tamamen gevşek bir şekilde kahvesini yudumlamadan önce Cole'a gülümsedi.

Cole iç çekip kendini koltuğa bıraktı. "Artık birlikte misiniz?"

Aynı anda yanıt verdik.

Ne yazık ki aynı yanıt vermemiştik.

"Evet."

"Göreceğiz."

Gözleri şaşkınlıkla parlayan Cole'un kaşları kalkar-

ken Cam başını hızlıca bana çevirdi. "Göreceğiz mi?"

Alçak. Şimdi de onunla birlikte olmayı istemediğimi sanıyordu. *Gerçekten* istiyordum. Sadece onu korkutma ihtimaline karşı kendini baskı altında hissetmesini istemiyordum. "Aceleye getirmek istemiyorum."

"Saçmalık. Kendimi baskı altında hissetmememi istiyorsun. Bu konuda anlaştığımızı sanıyordum."

Ona bakarak yutkundum. Söz konusu ben olunca Cam'in sezgileri pek kuvvetli değildi ama anlaşılan, beni tanıdıkça sezgileri güçleniyordu. Yoksa gittikçe öngörülebilir birine mi dönüşüyordum?

Bu konuda kendimi nasıl hissetmem gerektiğini bilemedim.

"Onayımı istiyorsanız aldınız," diye mırıldandı Cole yeniden ayağa kalkarken. Yanımızdan geçerken Cam'a çabucak gülümsedi. "Ne yaptığınızı biliyor gibi görünüyorsunuz."

"Ah, çok komik." Kardeşimin gülünç yorumu karşısından gücenmiş halde, odasına gitmek için koridorda gözden kaybolurken attığı kahkaha yüzünden gözlerimi devirdim. Bakışlarım Cam'in sırttan yüzüne döndü. "Sakin onunla aynı takımda olduğunu sanma."

Güldü ve gözlerinin kenarları içimi eritecek şekilde kıvrıştı. "Aklıma bile getirmem." Önce kendi fincanını, sonra da benim fincanımı sehpaye koyup kollarıyla beni sardı. Kollarımı boynuna dolayıp onu kendime çektim. "İyi gitti."

"Son zamanlarda Cole'la yapılan tüm konuşmalar gibiydi."

"Yani nasıl?"

"Hızlı."

Cam'in omuzlarının altımda sarsıldığını hissettim. "O bir erkek. Biz, erkekler doğrudan konuya girmek isteriz."

Kollarının arasında hissettiğim mutluluk ve heyecan karışımı duygunun tadını çıkararak bedenimi onunkine bastırdığım anda kalçamın altında sertleştiğini hissettim. Dudaklarımı hafifçe onunkilere sürttüm ve nefesinin kesildiğini görünce kazandığım zaferi gizlemeye çalışmadım. “Bu sabah konuya girmekte hiç acele etmemiştin.”

Kendimi kanepeye fırlatılmış vaziyette bulmadan önce gözlerinde gördüğüm parıltı sadece bir ikazdı. Cam kaskılarımı kavrayıp aralarına girebilmek için bacaklarımı ikiye ayırdı. Uzun bacaklarımı bedenine dolayıp beni yavaşça ve derin derin öpmesine izin verdim. Sanki iki ergen gibi orada öylece öpüşüp durduk. Kelimenin tam anlamıyla harikaydı!

Güçlü eliyle kalçamı okşarken artık aşına olduğum kokusunu içime çektim ve keşke yemeğe gitmek zorunda olmasaydık diye düşündüm. Düşüncelerimi okumuş gibi geri çekildi ama parmaklarımın dudaklarına dokunmasına engel olamıyordum. Şu ana kadar tanıdığım erkekler arasında en dikkat dağıtıcı ağza sahipti.

Sanki beş dakikadır dudaklarımız birbirine kenetlenmiş halde değilmiş gibi konuşmamıza devam etmek için “Kötü bir şey demek istememiştin. Gerçekten çok, çok güzel bir şey demek istemiştin,” diye fısıldadım.

“O zaman gelecekte de konuya girmekte hiç acele etmeyeceğimden emin olabilirsin.”

“Bu konuda bir sorunum olmadığını söylemiştim, görmek istediğimi değil,” diye homurdandı Cole.

İkimiz de aynı anda kafalarımızı çevirip Cole’un elinde bir tabak sandviç ve bir bardak kolayla kanepenin yanında dikilmiş bize bakmakta olduğunu gördük.

“Ay, sen ne yapıyorsun?” diyerek kardeşime çıkışırken Cam’i üzerimden ittim. “Öğle yemeğine gidiyoruz. Sonra

bir şey yiyemeyeceksin.”

Üzerimden kalkarken “Vay canına,” dedi Cam hafifçe. “Sanırım az önce geleceği gördüm.”

“Ne?”

Cole’a dönerken başını sallayarak güldü. Başıyla sandviçlere işaret etti. “Şunlardan bir tane alabilir miyim?”

Cole tabağı uzatınca Cam rahat bir tavırla sandviçlerden birini aldı.

Öğle yemeklerini berbat edecek sandviçleri tıkınmalarını izlerken orada öylece durup onlara baktım. “Tanrım. İki tane oldular.”

Bu sadece Cam ve Cole’un memnuniyetle birbirlerine “erkeklerle özel” o gülümsemeyi atmalarına neden oldu.

Göğsümden bir sıcaklığın –güzel, rahat, mutlu bir sıcaklığın– yayılıp daha önce hiç hissetmediğim bir mutlulukla bütün bedenimi sardığını fark ettim.

Bu duygu kesinlikle korkudan ödümün kopmasına neden oluyordu.

Otobüsle Stockbridge’e yolculuğumuzu baştan sona konuşarak geçirdim. Nefes almak için bile durduğumu sanmıyorum. Cole kulaklıklarını takmış arkamızdaki koltukta oturuyor ve sesli kitap dinliyordu. Bu nedenle, Cam’e ilişkimizi bir süreliğine gizli tutmanın avantajlarını sayarken rekor hızda konuştuğumun farkında değildi. Neden kimseye söylemek istemediğimi gerçekten bilmiyordum. Sanırım işler yolunda gitmezse kalbimin kırıldığına birkaç kişiden fazlasının tanık olmasını istemiyordum ama bunu Cam’e söyleyecek değildim. Bunun yerine geveleyip, geveleyip, geveleyip durdum.

Otobüsten inene kadar sesimden bıkmış olabilirdi ama en azından ne demek istediğimi açıkça belirtmiştim. İlişkimizi gizli tutacaktık.

“Jo ve ben artık beraberiz.”

Otobüsten ineli henüz on dakika olmuştu ve Elodie Nichols’un oturma odasında bütün Nichols ailesine ek olarak Adam’ın, Braden’in ve Joss’un gözleri önünde Elodie’nin “Nasılsınız?” sorusuna Cam’in verdiği yanıt buydu.

Tıpkı Joss’un söyleyeceği gibi, suratımın ortasına bir yumruk yemiş gibi oldum. Cam’e inanmayan gözlerle baktım. “Otobüste söylediklerimin tek kelimesini bile duymadın mı?”

Yine içimde haylazca bir kıpırtının olmasına neden olan geniş ve yatıştırıcı bir gülümsemeyle bana baktı. “Sadece istediklerimi duyuyorum, bebeğim.” Beni kendisine doğru çekmeye çalışırken kalçamı avuçladı. “Ayrıca çok işime yarıyor çünkü aksi takdirde, beynim eriyip kulaklarımdan akacaktı. Bir insanın dakikada o kadar çok kelime söyleyebileceğinin mümkün olduğuna inanmazdım.”

Yüzlerinde sinsice gülümsemelerle bizi izleyen arkadaşlarıma döndüm. “Cam ve ben az önce ayrıldık.”

Cam beni kendisine doğru sertçe çekerek gülmeye başladı.

Kollarının arasından kurtulmak için kıpırdanırken homurdandım. “Ne yapıyorsun?”

“Seninle barışıyorum.”

Arkadaşlarımdan hiç de gizlemeye çalışmadıkları kahkahaları yanaklarımdan kızarmasına neden oldu. Ah, Tanrım, birlikteyken çok “sevimliydik”. Gözlerim Joss’a kaydı. Şüphesiz yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Bu turu kazanmam mümkün değildi ama sevimliliğimizi biraz azaltabilirdim. Kendimi kollarına bırakarak “Pekâlâ,” diye mırıldandım sevimsizce.

Sadece üç dakika önce Cam’le tanışan Elodie ve Clark grafik tasarımcı olmak, Longniddry’da büyümek, annesi

ve babası hakkında Cam'i soru yağmuruna tutmaya başlayınca kendimi öylece onun yanında otururken buldum. O sırada, Hannah'nın benim için bir kaçış planı hazırladığını fark ettim. Joss'un yüzündeki sırtışın sıcaklığını hissedebildiğimden Cam ve ben artık birlikte olduğumuz için mutlu olduğu ve detayları öğrenmeye gerek duymadığı sonucuna vardım. Ellie ise başka bir meseleydi. Kesinlikle her şeyi öğrenmek isteyecekti. Gözleri beni delip geçerken ona bakmam için verdiği telepatik emirleri neredeyse duyabiliyordum. Tam o sırada Hannah'ya "beni kurtar" bakışları atmaya başladım.

Küçük kurtarıcım bir anda ayağa fırladı. "Jo'ya bir şey göstermem gerekiyor. *Yalnız*," dedi açıkça. Ablasına tartışmaya yer vermeyecek bir bakış attı. Bu bakışı kesinlikle Elodie'den almıştı.

"Ama..."

Ellie henüz ikinci kelimeyi söyleyemedi odadan çıktı.

Kıkırdamalarımızı bastırmaya çalışarak kendimizi Hannah'nın odasına attık. "Dünyanın en iyi insanısın." Ona sıırttım.

Hannah kendisini yatağına atarken gülümsedi. "Kısa süre içinde detaylı bir sorgulamayla karşı karşıya kalacağını biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Ne kadar geç olursa o kadar iyi."

Birden Hannah'nın yanakları kıpkırmızı oldu. "Gerçekten çok seksi."

Gülerek yanına oturdum. Dün geceyi ve sabahı hatırlayınca kendi yanaklarımda en az onunkiler kadar kızardığını hissettim. "Aynen öyle."

"Malcolm hakkında bir şey sormayacağım ama Ellie'nin Joss'la konuştuğunu duydum. Cam'in senin tipin

olmadığını söylüyorlardı. Eğer mutluyun bunun önemli olmadığını düşünüyorum.”

Bu çocuğu seviyordum. İçten ve gerçekten. “Bugün mutluyum. Korkuyorum ama mutluyum. Cam beni, kendim ve Cole için bir şey yapmak yerine sadece kendim için bir şeyler yapmaya ikna etti.” Bir önceki gece Malcolm’la birlikte uzaklaşan güvenceyi anımsayınca karnıma korku ve endişeyle bir sızı saplandı. Hislerimi gizlemek için Hannah’yı omzumla dürttüm. “Marco nasıl?”

Derin bir iç çeken Hannah yatağa uzandı ve benimle göz göze gelmemeye çalışarak tavana baktı. “Tekrar benimle konuşmaya başladı.”

“Neden bu konuda daha heyecanlı değilsin?”

“Çünkü aptal çocuk hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. Sanki sadece arkadaşmışsınız gibi. Bir üst sınıftaki kızlardan birinin geçtiğimiz haftasonu verilen partide onunla takıldığını herkese anlatmasını saymıyorum bile. Kız çok güzel.”

“Pekâlâ, senin ne kadar güzel olduğunu düşününce ondan bir sıfır önde olduğunu sanıyorum.” Hannah şüpheyle dolu bir ses çıkarınca elimi dizine koydum. “Bir gün aynaya bakacak ve benim gördüğümü göreceksin.”

“Davranışlarını düzeltmesi gereken anti-sosyal bir tip mi?”

Suratımı buruşturdum. “Ne?”

“Bu hafta sorun yaşadım. Annemle babam pek memnun değiller.”

Acı verici derece utangaç Hannah’nın başı belaya mı girmişti? “Ne?” diye tekrarladım kuşkuyla.

“Basketbolda erkeklere karşı sadece kızlardan oluşan bir takıma girmeyi reddettiğim için beden eğitimi öğretmenim beni azarladı. Erkeklerin kızlardan daha güçlü ve

hızlı olduğunun bilimsel olarak kanıtlandığını ve erkek-
lere karşı sadece kızlardan oluşan bir takım kurmanın
kızları başarısızlığa mahkum etmek olacağını söyledim.
Kendi cinsime adil davranmadığımı söyledi. Gerçekçi
davrandığımı ve erkekleri kayırdığını düşündüğümü söy-
ledim. Beni şikayet etti. Her ne kadar okul müdürü bun-
dan sonra basketbol takımlarının hem kızlardan hem de
erkeklerden oluşmasını istese de annemi aradı ve davra-
nışlarımı düzeltmem gerektiğini söyledi.”

Gözlerindeki tedirginlik kırıntısını görünce şaşkınlı-
ğımı gizleyerek başımı salladım. “Felç edici utangaçlığa
ne oldu?”

Her nasılsa yatarken omuzlarını silkmeyi becerdi.
“Utangaç olmanın durmadan yoluma çıktığını hissediyο-
rum.”

“Marco yüzünden mi?”

“Hayır, sadece onun yüzünden değil. Her ne kadar
onun için yeterince ‘karizmatik’ olmadığım izlenimine ka-
pılmış olsam da...”

“O zaman o tam bir aptal.”

“Asıl önemlisi konuşamayacak kadar utangaç oldu-
ğumdan münazara ekibine katılmayı kaçırmış olmam. Ve
münazarada gerçekten başarılı olabileceğimi biliyorum.”

“Sanırım hepimiz bunun farkındayız.”

Bana bir yastık atıp sanki konuşmamışım gibi devam
etti. “Arkadaşlarım ve ben tek başımıza gitmekten çekin-
diğimiz için bu yılın Noel dansını da kaçırdım. Benim için
çok fazla şey ifade eden bir şiir yazdım ve o şiirle bölgesel
yarışmaya katılmak istedim ama katılmadım çünkü...”

“Çok utangaçtın.” Dizine tekrar hafifçe vurdum. “Yani
bir sabah uyandın ve utangaç olmaktan vazgeçtin, öyle
mi?”

Hannah oturdu, gözleri yaşının çok ötesinde bir bilgelikle doluydu. “Hayır. Çok hoşlandığım bir çocuğu öptüm ve beni reddetti. Bununla baş edebiliyorsam senelerdir okula birlikte gittiğim insanların önünde ağzımı açmakla ve istediklerimi söylemekle baş edebileceğime eminim.”

Yavaşça başımı salladım ve ona temin edici bir şekilde gülümsedim. “Ne olursa olsun tanıdığım en karizmatik insansın.”

“Cam’den bile mi?”

Cam zeki, bilgili ve kendi düdüğünü öttüren bir adamdı. Evet. O kadar karizmatikti ki ölebilirdim ama bunu kara sevdaya tutulmuş bir genç kızın önünde itiraf etmeyecektim. Yataktan kalkarken hoşnutsuzlukla söylendim. “Ah, lütfen, kendini karizmatik sanıyor.”

“Gerçekten karizmatik, değil mi?” Hannah yatak odasının kapısını açarken omzunun üzerinden sırttı.

O sahte kendini beğenmişlik kaybolmuş vaziyette onu takip ettim. “Evet. Sadece bunu ona söyleme.”

“Kime?” Apansızın ortaya çıkan Ellie aniden önümde belirdi. Birkaç saniye içinde Ellie ve Joss tarafından yenden Hannah’nın yatak odasında kapana kısılmıştık.

Joss bana sempatik bir tavırla güldü. “Onu durdurmaya çalıştım.”

Nefesimi tutup bekledim.

Ve sonunda Ellie’nin seri soru yağmuruna tutuldum.

Öğle yemeği daha iyi gidemezdi. Cam nerede nasıl davranması gerektiğini bilen, cana yakın, zeki ve ilgi çekiciydi. Onun böyle olduğunu zaten biliyordum ama Nichols’ların, Joss’un ve Braden’in da bunu görebilmesinden

ötürü mutluluk duyuyordum. Cole'la aralarının ne kadar iyi olduğunu fark etmiş olmaları da çok güzeldi. Masada birlikte oturmuşlardı ve aralarından birine soru yöneltilinediğinde kafa kafaya veriyor ve Cole'un dinlediği kitap hakkında konuşuyorlardı. Anlaşılan, kitabı ona Cam önermişti.

Cam de Braden ve Adam'ın yavan espri anlayışına sahip olduğundan üç adamın iyi anlaşacağından asla şüphelenmemiştim. Braden, bana "Senin için mutluyum," anlamına gelen alaycı bakışlar atıp duruyordu. Bu çok güzeldi. Gerçekten güzeldi. Fakat içimde dolaşıp duran o küçük endişeli hayaleti uyandırmış, Cam'le aramızdaki "şeyin" yürümemesi halinde olacaklar yüzünden inlememe neden olmuştu.

Kimse erkek arkadaşlarıma –ciddi olsa da olmasa da– karşı duygularımı ciddiye almadığından, birinden ayrıldığım zaman sevgilisinden ayrılan diğer insanların karşılaştığı o korkunç acımayla ve anlayışla asla burun buruna gelmemiştim ama Cam beni terk ederse herkesin bana acı verici bir şekilde anlayış göstereceğini biliyordum ve bununla başa çıkabileceğimden emin değildim.

Orada oturmuş ilişkimizin nasıl biteceğini hayal ediyordum.

Beynime baktırsam iyi olacaktı.

Sesi samimiyetle ve ilgiyle dolu Cam'in güçlü, hafifçe nasırlı eli elimde ve yanımda Cole'la Londra Caddesi boyunca yürürken gerçekten beynime baktırmamın iyi olacağını biliyordum. Bu güzeldi. İlişkimize henüz başlamıştık ve *güzeldi*. Kuşkularımın ilişkimizi zehirlemesine izin vermeyecektim. Buna kesinlikle izin vermeyecektim.

Apartmanımıza girerken Cam'in elini sıktım. Gazetede gördüğü bazı iş ilanlarından bahsederken derin sesi merdiven boşluğunda yankılanıyordu.

Ayakkabısının bağı çözülmüş vaziyette merdivenleri önümünden çıkan Cole'a hoşnutsuzlukla bakarken "Kesinlikle başvurmalsın," diye yanıtladım. Cole biraz daha böyle devam ederse kendisini öldürecekti. "Cole, ayakkabını bağla."

"Neredeyse eve geldik," diyerek bana karşı geldi.

"Ayakkabını bağla."

Hepimiz durup talimatımı yerine getirmesini bekledik.

Merdivenleri çıkmaya devam ederken "Mutlu musun?" diye homurdandı.

"Benimle bu şekilde konuştuğunda, ufaklık, mutlu olmamak mümkün mü?"

Arkamdaki Cam'in kahkaha atarken boğulmak üzere olduğunu duyabiliyordum. Bu yüzden, dairesinin önüne ulaştığımız zaman arkama dönmüş, ona bakıyordum. Cole'a çarpmamın nedeni buydu.

"Ne olu..." Aniden dönüp de sorunun ne olduğunu anladığım zaman sesim etkisini yitirdi.

Sorun elinde çantasıyla Cam'in kapısının önünde dikiilen Becca'ydı.

"Eşyalarımı geri istiyorum." Çantayı, ona yaklaşmak için önümüze geçen Cam'e uzattı. "Beş para etmez şeylerin burada. Bende çok fazla eşya bırakmamaya daima özen göstermiştin. Bu yüzden, sadece bir kitap ve bir de MP3 çaların var." Of. Sesindeki yakıcılık tam anlamıyla apartman boşluğunda yankılanıyordu.

Suçluluk duygusu o anda üzerime hücum etti ve neredeyse korumacı bir tavırla bana doğru eğilen Cole'a sokuşuldum. Becca'yla sadece bir defa karşılaşmıştı ama kim olduğunu ve içinde bulunduğumuz durumun ne anlama geldiğini biliyordu.

Cam çantayı sakın bir şekilde Becca'nın elinden aldı. "Burada bıraktıkların neler?"

Becca alayla gülümsedi. “Umurunda bile değil, değil mi? Benden ayrıldın ve *onunla* eve geldin.” Sanki bir çöp parçasıymışım gibi beni işaret etti. “Evet, Malcolm beni bilgilendirdi.” Benimle yüzleşmek için döndüğü sırada gözleri parıldadı. “Merak etme, sürtük. Malcolm ve ben dün gece birbirimizin acısını hafiflettik. Umarım artık kendini daha iyi hissediyorsundur.”

Becca’ya yaklaşarak “Yeter,” diye araya girdi Cam. Öfkeden köpürüyordu ve Becca çenesini kapatacak kadar akıllıca davrandı. “Onunla bir daha böyle konuşma. Anladın mı?”

Gözlerini kıstı. “Eşyalarımı ver.”

“Etrafa bakınıp bulduklarımı sana göndereceğim.”

“Ama...”

“Göndereceğim, Becca. Buradaki işimiz bitti.”

Cam çok soğuk davranmıştı ama tepkisini anlıyordum. Komşularımızın ve daha kötüsü, Cole’un gözlerinin önünde olay çıkmasını istemediğini tahmin ediyordum. Girmesi için Becca’ya gözdağı vermek en güvenilir seçenektir. Yanımdan geçerken kenara çekildim ama bana ulaştığı anda durdu.

“Becerdiğim her adamı becermeye devam edecek misin?”

Ürperdim. “Ağzından çıkanlara dikkat et.”

Becca sanki az önce bir taşın altında kıvrıla kıvrıla çıkmışım gibi bana baktı. “Malcolm Hendry’den *bunun* uğruna ayrıldığın için aptalın tekisin. Herkes, Cameron MacCabe’in bir kızla sadece birkaç hafta takılıp ondan sonra onu terk ettiğini bilir. Kaliteyi epey düşürdün. Ama bu senin hatan.” Cam’e bakarak küçümseyici bir şekilde gülümsedi ama bu bile acısını gizleyemiyordu. Becca’nın Cam’e daha fazla değer verdiği belliydi. “Ama sanıyorum

ben kaliteyi yükselteceğim.” Yüzündeki çirkin gülümseme beni hedef alıyordu çünkü bana doğru eğilip “Malcolm’u arasam iyi olacak,” dedi.

Üçümüz sessizlik içinde öylece durup Becca’nın gidişini izledik ve sonunda, her ne kadar biraz titriyor da olsam Cole’un bizi eve çıkarmasına izin verdim. Yatak odasında gözden kaybolmadan önce bana endişeli bir şekilde baktı ve Cam’in peşimden mutfağa geldiğini duymaktan ziyade hissettim.

Göğsünü sırtıma yaslayıp ellerini belime dolarken sıcaklığı tüm bedenimi sarmaladı. Ellerimi onunkilerin üzerine koydum ve ona yaslandım. “İyi misin?” diye sordu yumuşakça. Sesinden endişesinin ne kadar samimi olduğu anlaşılıyordu.

Ne hissettiğimden tam olarak emin olamadığımdan omuzlarımı silktim. “Sanırım. Kendimi kötü hissediyorum.”

“Daha iyi hissetmene neden olacaksa Becca’ya hiçbir vaatte bulunmadım. Öylesine takılıyorduk.”

“Ama Malcolm ve ben öyle değildik.”

Cam bana sıkıca sarıldı. “Dün gece Malcolm’la arasında geçtiğini iddia ettiği şeyler seni rahatsız etti mi?”

Bilmiyordum. Rahatsız ettiğini düşündüm. Sadece bunun hâlâ ona karşı bir şeyler hissettiğim için mi, yoksa gururum kırıldığı için mi olduğundan emin değildim. “Sadece gerçeği güçlendirdi. Aramızdakiler gerçek değildi.”

Cam’in sıcak dudaklarının çeneme dokunuşu, bütün bedenimin karıncalanmasına neden oldu ve bir an her şeyi unuttum. “Bu gece nerede uyuyacağım?”

Sadece bu geceyi düşünmek bile tenimin yanmasına neden olmuştu. “Yatağım ikimizin sığamayacağı kadar küçük ama Cole’u yalnız bırakamam. Neden seni görmek

için aşağı gelmiyorum? Fakat gece kalamayacağım.”

“Sorun yok, bebeğim. Dinle, bir şeyler içmek için Nate’e söz vermişim.” Geriye çekildi ve beni kollarında döndürdü. “Bu gece dairemde görüşürüz, tamam mı?”

“Tamam. On bir buçuk gibi?”

“Orada olacağım.” Dudaklarıma küçük bir öpücük kondurmak için başını öne eğdi ama uzanıp çenesinden yakaladım ve dudaklarımız bir kere daha buluştu. Ona dilimle oyunlar oynayarak öpücüğü derinleştirdim. Sonunda parmaklarım ensesindeki saçları kavrayana kadar tırnaklarımı kirli sakallı çenesine sürttüm. Nefes almak için geri çekilmek zorunda kalana kadar onu öptüm.

Cam gözbebekleri hafifçe genişlemiş vaziyette başını salladı ve istemeye istemeye beni bıraktı. “On buçuk olsun.”

on yedi

“**P**rezervatif kullanmaktan kurtulmamız için ikimizin de test yaptırmasını düşünüyordum. Hap kullanıyorsun, değil mi?”

Solgun bir ter tabakasıyla pırıl pırıl parlayan teniyle yanımda yatan Cam’e bakmak için dönerken saçlarım yastığa dağıldı. Az önce harcadığımız güç yüzünden hâlâ kesik kesik nefes alıyordum ve ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı. “Evet. Bu hafta test yaptırırım.”

“Ben de. Bir sorun çıkmamalı çünkü Becca’dan önce test yaptırmıştım. O ve ben her defasında prezervatif kullandık.”

“Sana arkadaşça bir tavsiye.” Tavana bakarak iç çektim. “Başka bir kadınla yaşadığın maceraları, seviştikten birkaç saniye sonra kız arkadaşına anlatma.”

“Kıskanmana hiç gerek yok, bebeğim. Sen on numarasın –o beş numaraydı. İyi gününde belki altı.”

Cam’in Becca’dan iyi olduğumu düşünmesinden tatmin olmamış numarası yaparak gözlerimi devirdim. “Ve kesinlikle onlara puan verme.”

Cam beni kendisine doğru çekebilmek için yana dönerken güldü. Beni öpmeye çalıştı ama Becca’dan bahsettiği

için hâlâ biraz sinirli olduğumdan elimle dudaklarımı kapadım. Elimi öptü ve bir şeyler söyledi ama elim yüzünden sesi boğuk çıkmıştı.

Elimi çektim. “Ne dedin?”

Dudaklarında oyuncu bir gülümsemeyle gözlerini yüzümde gezdirdi. “Üzgünüm dedim.”

“Güzel.”

Gözlerinde ciddi bir ifadeyle başını öne eğen Cam, dudakları benimkilere sürterek konuştu. “Eğer o ağzını benden bir kere daha kaçırmaya çalışırsan seni cezalandırmak için çok yaratıcı yollar bulurum.”

Ürperdim. Yataktaki bu tavrı tahrik ediciydi. “Benim ağzım. Ona kimin yaklaşacağına ben karar veririm.”

“Doğru,” diye boyun eğdi elini kasıklarımın arasına sokarken. Başparmağıyla klitorisime bastırdığı anda istemsizce irkildim. “Ama dün gece artık birlikte olduğumuzu kabul ettin ve birlikte olmak, o ağzın artık benim olduğu anlamına gelir. İnsanların bana ait olan şeyleri saklamalarından hoşlanmam.” Sözlerini çapkın bir gülümsemeyle bitirdi. Başparmağıyla klitorisimin üzerinde daireler çizdi. Nefesimi tutup devam etmesi için bileğini kavradım.

Söylediklerinin saçmalık olduğunu söylemek istiyordum ama konuşamıyordum. Düşünemiyordum. Bedenim az önce eşi benzeri görülmemiş bir orgazma ulaşmıştı ve şimdi de bir diğerrinin eşiğindeydi.

Cam, çabucak ve şiddetli bir şekilde zevkin doruklarına ulaştığım sırada attığım çılgılığı dudaklarıyla bastırdı. Öpücüğü ıslak ve müstehcendi, orgazmımı içine çekmek ve bana sahip olmak istiyordu.

Aşağılık herif, en az onun kadar sahiplenici olduğumdan şanslıydı.

Başını sıkıca kavrayarak onu olabildiğince açgözlü bir biçimde öptüm ve nefes almak için geriye çekildiğinde du-dağını ısırdım. Sertçe.

İnledi, gözleri genişlemişti. Dilini çıkarıp acıyan yeri yaladı.

“Benimki senin ise seninki de benim.”

Bundan hoşlandı. Gözlerinin kenarındaki kırışıklıklardan bunu anlayabiliyordum. “Anlaştık.”

Ben de bundan hoşlandım. Onun yanında kendim gibi davranabilecek kadar rahat hissediyordum.

İsteksiz bir biçimde özür dilercesine başparmağımla meme ucunu yakaladım. “Gitmem gerekiyor.” Dönerek ondan uzaklaştığım anda belime dolanan eli tarafından durduruldum.

“Kal. Sadece biraz daha.”

Endişe, birlikteliğimiz konusundaki bütün güzel düşüncelerimin önüne set çekerek tüm bedenimin gerilmesine neden oldu. Berbat bir dejavuya benziyordu –adamı yatakta sinirli bir şekilde bırakıp Cole’a yetişmek için acele eden ben. Daha önce, ilişkilerime zarar vermemek benim için bir yere kadar önemliydi. Ama Cam söz konusu olunca *her şey* önem kazanıyordu. Kaşlarım akıl karışıklığı ve endişeyle çatıldı. Cam’le işlerin farklı yürüyeceğini varsaymıştım. Beni anladığını. Sadece birkaç saniye önce “Bayan Rahat” iken aniden yorgun ve rahatsız bir kadına dönüşmüştüm.

“Ne var?” Beni kendisine yaklaştırmak için belimden çekiştirdi. “Buna neden olan ne?” Parmaklarıyla kaşlarının arasında oluşan çizgilere dokundu.

“Hiçbir şey.” Küçük bir çabayla beni tamamen ona dönmeye zorladı. “Kaskatı kesildin. Neden?”

Bir yandan aramızın iyi olmasını istiyordum. Açık ol-

mayı. Gerçek olmayı. Diğer yandan, bu konuda onu sorgulamakta acele ettiğimi düşünmesini istemiyordum. Yataktan ona kızgın ya da tam tersi şekilde kalkmak istemiyordum.

Durumu yeniden değerlendirerek uzunca bir süre dudakımı ısırırdım.

“Yüce İsa, Johanna.” Ben henüz bir şey söyleme şansı bulamadan geri çekildi. Öfkeyle kaşlarını çatmıştı. “Lanet olsun. Ben *onlar* gibi değilim.” Üzerimizdeki yorganı fırlatarak yataktan çıkmak için davrandı.

Kahretsin! “Sadece endişeleniyorum,” diye inledim az sonra gelecek olan itiraf yüzünden suratımın yandığını hissederek.

Cam hareketsiz kaldı, omzunun üzerinden bana bakmak için başını çevirdi. “Devam et.”

Patronluk taslaması karşısında yüzümü buruşturdum ve bilinçaltımda kendimi koruma ihtiyacı hissederek dizlerimi göğsüme çekip oturdum. “Sana uyum sağlayamayacağım için... sıkılacağından korkuyorum. Çünkü Cole’la ilgilenmem gerekiyor” –acımasızca sergilediğim dürüstlüğü’n bir sonraki aşamasına nasıl tepki vereceğimi merak ederek kollarımı kendime doladım– “ve o her şeyden önemli.”

Sadece birkaç saniye içinde kendimi sırtüstü uzanırken buldum. Cam yumuşacık ve daha da iyisi, anlayış dolu gözlerle bana bakıyordu. “Bu konuda asla endişelenmene gerek yok. Biliyorum. Anlıyorum. Önce Cole gelir. Tabii ki öyle olmalı. O, sana ihtiyacı olan küçücük bir çocuk. Sıkılmayacak ya da sinirlenmeyeceğim. Ama olur da öyle bir şeye kalkışırsam kıcıma tekme koymalısn.”

Göğsümde devasa, ezici ve korkutucu bir şeyler yer değiştirdi. O şey, Cam’e karşı duygularımdı. Artık içime

yerleşmiş, yerinden oynamayacak kadar ağır bir zincirle sabitlenmişti. “Sen gerçek misin?” diye sordum ona hafifçe gülümseyerek. Ne kadar duygusal olduğumu gizlemeye çalışıyordum.

Cam gülümseyip dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. “Tamamen gerçeğim, bebeğim. Ama kanıtla ihtiyacın varsa...” Dizini bacaklarımın arasına yerleştirip dürttü. Gözlerindeki hınzır bakış henüz bir yere gidemeyeceğimi söylüyordu.

Cole’la yaşadığımız onca şeyden sonra böylesine mutlu olmak için kendime izin vermem epey güç olmuştu. Cameron MacCabe’e tutulmuştum ve her ne kadar ruhumun büyük bir kısmı bundan mutluluk duysa da küçük bir parçam, geçmişi unutmayı reddeden o lanet olasıca parçam korkuyordu. Neyse ki Joss’un aynı nedenden ötürü Braden’la olan ilişkisini neredeyse yerle bir etmek üzere olduğunu görmüştüm ve onun yolundan gitmeye hiç de niyetim yoktu. Sadece iki gündür beraberdik ve Dövme-li Adam’dan ayrılmam için küçük bir mucize gerektiğini tahmin ediyordum.

Onun benden ayrılması için gerekli şey ise tamamen başka bir hikâyeydi ama her şeyi berbat etmeden önce bu tür olumsuz düşüncelerden kurtulmaya kararlıydım. Ayrıca bir çuval inciri berbat etmemeye de kararlı olduğumdan, Malcolm’un pazartesi sabahı isteyken bana mesaj attığını Cam’e söylemedim.

Ve tabii ki Malcolm’un mesajına yanıt verdiğimden de bahsetmedim.

Malcolm iyi bir adam olduğunu kanıtlamıştı. Bir cen-

tilmendi. Bir arkadaşı. Teselliye Becca'nın kollarında bulması önemli değildi. Önemli olan tek şey, biz birlikteyken bana karşı kibar olmasıydı. Bunu kaybetmeye hazır olup olmadığımdan emin değildim. Bu nedenle, iyi olup olmadığını sorduğunda iyi olduğumu söyledim. Bir kere daha özür diledim ve hatırlarını sordum.

İyi olacağım, tatlım. Seni özledim. Hâlâ konuşabildiğimiz için mutluyum. X

Bu mesajı okuduğum zaman hissettiğim suçluluk duygusunun tarifi imkânsızdı.

Arkadaş mıyız?

Tabii ki. Bir şeye ihtiyacın olursa söyle. Umarım mutlusundur, Jo. X

Sözlerini içime zehir gibi işliyordu.

Evet. Sen de. X

Cam, Malcolm'un bana mesaj atmasını iyi ya da kötü karşılayabilirdi ama özellikle de bir önceki geceden, küçük itirafımdan ve yarattığı tüm dramdan sonra konuyu açmak için çok erken olduğunu düşündüm.

Günün ilerleyen saatlerinde o işe gitmeden önce görüştük ve tek kelime etmedim.

Salı akşamı, kulüpte bir çift olarak çalıştığımız ilk geceydi. Daha fazla bahşiş almamızı sağladığı için müşterilerle flört etmekten kaçınmamak konusunda anlaştık. Buna pek de istekli değildim ama ikimiz de durumun farkındaydık. Salı gecesi, şimdiye kadarki en sessiz gecelerden biriydi. Flört yoktu, olay yoktu.

Perşembe akşamı ise biraz farklıydı.

Her şey kapıda çalışan Phil'le başladı.

Cam, tıpkı salı gecesi de yaptığı gibi, yol boyunca ve ku-

lübün içine girene kadar elimi tuttu. Sıcak eliyle benimkini sıkıca tutarak bizi merdivenlerden indirip girişe kadar getirdiği sırada ilk duyduğu cümle “Şimdi de bu mankafayla mı birliktesin? Benim ondan daha fazla param var,” oldu.

Her ne kadar Phil bunun komik olduğunu düşünse de çaresizce canımın ne kadar yandığını gizlemeye çalıştım.

Elim, Cam’ın elinden kaydı ve Brian’a hafifçe gülümseyerek kulübe girdim. Phil’e çıkışan Cam’ın huysuz ve sert sesi salonda yankılanıyordu. “Sen. Ağzından çıkanlara dikkat et.”

Phil’in yanıtını beklemedim. Zaten yeterince tepem atmış bir halde hızla Joss’un yanından geçtim ve selamını görmezden geldim.

Ayak sesleri benimkileri takip ederek personel odasına girerken “Ters giden ne?” diye bağırdı arkamdan.

Kabanımı çıkarırken öfkemi yatıştırmaya çalıştım.

“Jo?”

“Cam’i suçlayabilirsin,” diye yanıtladım huysuzca.

“Ben ne yaptım?” Cam çabuk adımlarla personel odasına girip dolabına yöneldi. Bana bakmak için döndüğünde yüzündeki ifade en az benimki kadar karanlıktı. Joss, Cam’in yanında dikiliyordu; kaşları hayretle kalktı.

İkisine birden baktım. “Daha önce haklıydın.” Sözcüklerimi Joss’a yöneltiyordum. “İnsanların benim hakkımda olabilecek en kötü şeyi düşünmesine izin veriyordum ama bununla baş edebiliyordum. Fakat Dövmeli Adam ortaya çıktı ve kendim için daha fazlasını istememi söyledi. Aniden, benden hoşlandığını düşündüğüm insanların art niyetli yorumları canımı yakmaya başladı. Meğer gerçekten de benim hakkındaki düşünceleri senin söylediğin gibiymiş. Anlayacağın, teşekkürler Cam. Artık lanet olasıca ayaklı bir açık yarayım.”

Söylediklerim karşısında verilebilecek pek çok uygun yanıt vardı. Joss'un Cam'e bakarak sırtması ve ardından samimi bir şekilde sırtına vurması ise kesinlikle bunlardan biri değildi. "Artık en sevdiğim insan sensin."

Joss'a aklını kaçırmış gibi baktığı için Cam'e puan verdim. Sonra beni kendisine doğru çekip sarıldığı için biraz daha verdim. Kollarımı çevresine doladım. Güçlü, sert ve güven verici bedeninin beni sakinleştirdiğini fark ettim. Onu kokladım ve bedenime dolanan kollarıyla bana daha sıkıca sarıldığında kokusunu içime çektim.

"Neden ikinizin de suratı asık? Bu iyi haber," diye ısrar etti Joss tamamen ciddi bir halde.

Çenemi Cam'in omzuna koyup Joss'a bakabilmek için hafifçe döndüm. "Arkadaşlığımızı bitirmeme şu kadarlık kaldı," diye uyardım.

Tehditlerimden hiç de etkilenmişe benzemeyen Joss inatçı bir ifade takındı. "Birileri canını yaktığı için üzgünüm. Bana nerede olduklarını göster ve onları kolay kolay unutamayacakları bir şekilde pataklayayım. Ama bu güzel bir şey, Jo. Cam, bir yıldır yapmaya çalıştığım şeyi başardı. Seni uyandırdı."

Cam geriye çekilip Joss'a bakarak zorla gülümsedi. "Bu biraz zorlama olmadı mı, Joss?"

Sanki Joss'a az önce köpek kakasına bastığını söylemiş gibiydi. Joss dudağını büktü ve irkildi. Sevimli yüzünden bir an olsun kendinden tiksindiğini gösteren bir ifade geçti. "Film gecesinde filmleri Ellie'nin seçmesine engel olmalıyım. İçten duygulara alışmama neden oluyor." Jason Bourne hakkında alçak sesle bir şeyler mırıldanarak topuklarının üzerinde döndü.

"İyi iş," diye mırıldandım Cam'e. Joss'tan öylesine kolaylıkla kurtulmasından etkilenmiştim. Yanıt olarak yanağıma

yumuşak bir öpücük kondurdu. Ona bakmak için döndüm. “Herkesin ücreti ödenmiş bir sürtükten bir nebze yukarıda gördüğü bir kızla görünmek istediğinden emin misin?”

Dişlerini sıkarken çenesinde seğiren kas, yine yanlış bir şeyler söylediğimi gösteriyordu. Bakışlarımı onunkilerden kaçırmamam için çenemi tuttu. “Yapma. Bir daha asla kendini öyle görme. Ve bana aptalca sorular sorma. Eğer biri sana böyle bir şey söylerse... bana söylemen yeter. Uzun süre boyunca konuşmaya fırsat bulamayacaklar.”

Cam bana karşı tam bir alfa erkeği olmuştu ama anlayamıyordum. Aşırı korumacı erkek arkadaş tutumlarına karşı sadece iki hafta önce beni, Phil ile aynı şeyden ötürü suçlamıştı. Unutmak istiyordum. Gerçekten unuttuğumu sanıyordum. Ama anlaşılan hâlâ oradaydı, inkar katmanları altından bana el sallıyordu.

Gözleri öfkeyle kararan ve hiddetle ağzını açan Cam, beni bırakırken derin bir iç çekti. “Bu benimle mi ilgili? Daha öncesiyle mi?”

Yalan söylemek istemediğimden omuzlarımı silktim.

“İlk karşılaşmamızda söylediklerim yüzünden en azından bir gün beni affetmeyi becerecek misin?”

Tekrar omuz silktim. Cole kendisiyle gurur duyabiliyordu. “Affettim.” *Ama anlaşılan, unutmadım.*

“Ama unutmadın.”

Zihin okuyucu.

Derin bir iç çektikten sonra, kalçalarımı kavradı ve beni kendine doğru çekip dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurmak için başını eğdi. Sağ eli, yukarı sıyrılan bluzumun altına girmişti. Soğuk elinin çıplak cildime dokunuşu tüm bedenimin ürpermesine neden oldu. Eliyle sutyenimi avuçladığı zaman meme uçlarımda sertleştiğini hissettim. Başparmağıyla göğüs kıvrımlarımı takip edi-

yordu. Dizlerim titredi ve Cameron'ın belini sıkıca kavradım. "Unutmadın," diye tekrarladı kabaca. "Ama unutacaksın." Dudaklarını benimkilere yapıştırdı. Öylesine arzuluydu ki neredeyse canımı yakacaktı. Ama önemse-miyordum. O noktada, onun tadına ve varlığına kesinlikle bağımlı olduğumu söylemek mümkündü.

"Müşteriler!" diye bağırdı Joss barın arkasından.

İrkilerek birbirimizden ayrıldık. Cam elini isteksizce bluzumun altından çıkardı ve üstümü başımı düzeltti. "Sen önden git."

Kotunun önündeki kabarıklığa baktım ve sırttım. "Acele etme."

Kalçalarımı alaycı bir şekilde bir o yana, bir bu yana sallayarak yanından geçerken bana bakarak oyuncu bir şekilde homurdandı.

Cam'ın müşterilere attığı iki işveli gülümsemenin ardından ona bakmaktan vazgeçtim. Her zamanki gibi onun farkındaydım ancak birileriyle flört ettiğini görmemeye de kararlıydım.

Müşterilerimle flört ederek bu duygunun üstesinden gelebilirdim ama ne zaman bir müşterimle flört etmeye çalışsam Cam'ın gözleriyle tenimi ateşe verdiğini hissediyor ve oyundan düşüyordum.

Barda hareketsiz bir an olduğunda gittikçe artan rahatsızlığım tepeme çıktı. Cam'e bir havlu attım. "Bahşiş kutumuz senin yüzünden bomboş, dostum."

Cam havluyu havada yakaladı ve bar tezgâhına dökülmüş bir şeyleri silerken gülmeye başladı. "Ben ne yaptım ki?"

“Beni izlediğini hissedebiliyorum. Sen beni izlerken flört edemiyorum.”

Derinden gelen kahkahası, bacaklarımın arasının karıncalanmasına neden oldu. Joss’a attığı arsız gülümsemeyi bu kadar seksi bulduğum için kendimden nefret ettim. “Bir şey mi yaptım?”

Joss omuzlarını silkti. “Ne yaptığına dair en ufak bir fikrim yok ama devam et. Şu yapmacık kıkırdaması” –miskin bir tavırla bana işaret etti– “yok olduğu için çok mutluyum.”

Bir takım daha mı? Beden dilimin geri adım atmaları için yeterli bir uyarı olduğunu umarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Yapmacık kıkırdamam hiç de o kadar kötü değil.”

Arkadaşım katılmadığını belli edercesine homurdandı. “Kulağa, Bayan Domuzcuk’un boğazına makineli tüfek kaçmış gibi geliyor.”

Kahkahalara boğulan Cam, bakışımıdaki öfkeyi dahi fark etmedi. Ancak Joss’un zekice benzetmesini kavradığım anda Cam’in ne kadar eğlendiğini de görünce gülümsememi bastırmak zorunda kaldım. Onları cesaretlendiremezdim. Evde Cole ve Cam’in, işyerinde ise Joss ve Cam’in bana karşı bir takım oluşturmalarına da izin veremezdim.

Burnumdan soluyarak bir sonraki müşterimizi karşılamak için döndüm. Erkekti. Uzun boyluydu. Epey yakışıklıydı. Birasını doldururken gecesinin nasıl geçtiğini sordum. Arkadaşları masaya dönmesi için adama seslenene dek en az beş dakika boyunca adamla flört edip güldüm. Ve bu sırada, yapmacık bir şekilde kıkırdamadığımı da eklemeliyim.

Cam oldukça sahiplenici bir adam olduğunu yeterince kanıtladığı için amacım, tepesini attırmak ve ona haddini bildirmektir.

Kızgın suratını görmeyi bekleyerek topuklarımın üzerinde döndüm. Oysaki bara dayanmış, sırtıyordu. “İyi deme.”

Kahretsin. Bey Öngörülemez’le birlikteydim. Lanet olasıca mankafa, hiçbir duruma ondan beklediğim şekilde tepki vermiyordu. Suyun ne kadar derin olduğunu bilmezsem bu sulara nasıl yüzecektim?

Pislik.

Bu ilişki gerçekten diğer ilişkilerimden farklı olacaktı.

Cam’in dudaklarından dökülen sonraki kelimeler sadece bu düşüncemi güçlendirmeye yaradı.

“Haftasonu için annemle babamı ziyarete gitmeye ne dersin?”

Teklifi karşısında şaşkınlığa düşerek gözlerimi hızlı hızlı kırptırdım. Peçeteleri düzeltir gibi yaparak konuşmamıza kulak kabartmaya çalışan Joss’u görmezden gelmeye çalışıyordum.

“Ne?”

“Üç hafta sonraki cumartesi günü çalışmayacağım. O zaman gideriz. Gece orada kalırız. Sen, ben ve Cole.”

“Dostum, seni ailesiyle tanıştırmak istiyor,” dedi Joss alçak sesle. “Ona cevap vermeden önce etraflıca düşün. Ailesi. Şimdiden.” Düşünce karşısında ürperdi.

“Jo?”

Beklentiyle yüzüme bakmakta olan Cam’e döndüm. “Annemi bırakamam.”

“Ben onunla ilgilenirim,” dedi Joss neredeyse bağırarak.

Şaşkınlıktan ağzım bir karış açık vaziyette Joss’a baktım. “Az önce ailesiyle tanışmadan önce etraflıca düşünmemi söylediğini sanmıştım,” diye fısıldadım.

“Evet. Tanışmak istemediğini söylemedin. Bir engel-

den bahsettin ve ben de bir çözüm önerdim.” Dönerken yüzünde beliren sinsice sırıtışı görmemek elde değildi.

“Sen hastasın,” dedim dişlerimin arasından.

Cam elindeki havluyu sallayarak ilgimi yeniden üzerine çekti. “Ne diyorsun?”

Ürkekçe gülümsedim. “Tabii. Neden olmasın?”

Siktir.

Annemin Cole'a vurduğunu öğrendikten dört hafta sonra hâlâ yanına gidemiyor, güçlkle onunla konuşuyor, acı verici bir öfke ve suçluluk duygusu içinde yüzüyordum. Fakat mümkün olduğunda geceyi hayatımın en iyi seksini yaparak ya da o ve Cole, kendi çizgi romanları üzerinde çalışırken sessizce kitap okuyarak Cam'in yanında geçirmek beni değiştirdi. Karamsarlığımı yavaş yavaş yok etti.

Kendimi bildim bileli omuzlarımda taşıdığım yük tamamen kaybolmamış ancak azalmıştı. Sokakta yürürken adımlarım artık daha hafifti, daha kolay nefes alıyordum. Artık kendimi yaşlı ve yorgun bir kadın gibi hissetmiyordum.

Kendimi genç hissediyordum. Heyecanlıydım. Büyülenmişim. Neredeyse... her şeyden memnundum.

Ayrıca mali durumumuz konusunda da daha rahat davranmaya çalışmaya karar vermişim. Para durumumuz ne kadar kötü olursa olsun Cole'u, Cam'le birlikte judo derslerine göndermeye boyun eğdim. Bu, oğlanların cumartesi sabahlarını dışarıda geçirmeleri anlamına geliyordu. Cumartesi sabahları, Cam'le birlikte güzel zaman geçirebildiğimiz ender anlardan biriydi ama umur-

samıyordum. Kulağa çok basit geliyordu ama Cole'un o kapıdan girerken Cam'e bakarak gülümsediğini, mutlu olduğunu görmek ve konuşabileceği biri olması bana asla hayal edemeyeceğim bir tür huzur veriyordu.

Cameron MacCabe. Seni gidi baştan çıkarıcı. Hayatımı değiştiriyorsun.

Elimi paketlemeyi henüz bitirdiğim kolilerden birinin üzerine koyarken bir önceki geceyi hatırlayıp aptalca gülümsedim. Aslında teknik olarak bu sabahtı. İştten döndüğümüzde pek yorgun değildik ama sanki kafamız güzeldi. Sonunda beni sözünü verdiği masaya götürdü. Acelesiz, duygusal, baştan çıkarıcı, aklıma kaçırma neden olacak kadar harika bir sevişmeydi. Endorfin salgılayarak zorlu günlerin üstesinden geldiğime yemin edebilirim. Sanırım oldukça güzel bazı eşyalarımı veda etmemi kolaylaştıran da bu oldu. Paketin kahverengi yüzeyine dokundum. İçinde, Malcolm'un bana aldığı en sevdiğim Donna Karan elbisem vardı. eBay'de iyi bir fiyat karşılığında satmıştım ve artık yeni evine gönderilmesinin zamanı gelmişti.

Sıklıkla üfleyip püfleyerek eBay yığınma baktım. Birkaç parçayı satmıştım ama hâlâ diğer eşyalarımın fotoğraflarını çekip sitede yayınlamam gerekiyordu. Cole'un judo derslerini buradan kazandığım parayla ödüyordum; o yüzden bir an önce yapılması gerekiyordu. İşe başlama-lydım. Sırada bir çift Jimmy Choo vardı. Ayakkabılara bakarken oğlanlardan birinin yardımına ihtiyacım olduğunu fark ettim. On dört santim yüksekliğindeki göz alıcı ayakkabılar çok sayıda uzun ince bağcıktan oluşuyordu. Ayakta olmadığına pek bir şeye benzemiyordu ama giyildiklerindeki son derece seksi görünüyorlardı. Fotoğraflar için ayakkabıları giymem gerektiğinden fotoğrafları başka birinin çekmesi gerekecekti.

Ayakkabıları alıp Cole'un odasından çıktım ve anemnin kapısının önünde durdum. Gürültülü horultusu, onun için her şeyin normal olduğunu anlamama yardımcı oldu. Ben de daireden çıkıp Cam'inkine yöneldim. Cam ve Cole bana mesaj atıp judo dersinden sonra çizgi romanları üzerinde çalışmak için Cam'in evine gideceklerini söylemişlerdi.

Cam'in dairesinden gelen makineli tüfek sesine bakınca kandırıldığımı anladım. *Call of Duty* oynuyorlardı.

Kapıyı çalmadan içeri süzıldüm ve sessizce oturma odasına girdim. Cam, Cole ve Nate kanepede oturuyordu; kumandalar Nate'in ve Cole'un ellerindeydi. Peetie ise doğrudan bana bakan tekli koltuğa yayılmıştı. Cam buraya taşındığından beri Nate ve Peetie ile birkaç defa karşılaşmıştım ama pek zaman geçirme şansımız olmamıştı çünkü buraya geldiklerinde sadece oturup video oyunu oynuyorlardı ve benimle ilgilendikleri tek an onlara atıştırmalık bir şeyler getirdiğim andı.

Peetie beni gördü ve Cam'in dikkatini çekecek biçimde el salladı. Cam dönüp yüzüne sanki hoş geldin dercesine büyüleyici bir gülümseme yerleştirdi. Gülümsemesi yumruk yemişe dönmeme neden olmuş, midemde uçuşup duran rahatsız edici küçük kelekleri uyandırmıştı. "Selam, bebeğim."

Bir kaşımı kaldırarak düz ekran televizyonuna baktım. "Çizgi roman üzerinde böyle mi çalışıyorsunuz?"

"Nate ve Peetie dersten sonra bizimle geldi." Sanki bu her şeyi açıklıyordu.

"Selam, Jo!" Nate sadece bir anlığına bana bakıp tüfek seslerinin üzerinden bağırdı. "Acaba yanında sandviç getirmiş olabilir misin?"

İşte ben. Sandviç Kadın. "Hayır." Ayakkabılarımı, me-

raklı bakışlarla bana bakan Cam'in görebileceği şekilde havaya kaldırdım. "Ayağımda bunlarla fotoğrafımı çekmene ihtiyacım var."

Cameron ayakkabıları süzdü ve kaşlarını kaldırdı. "Vay canına." Ellerini havaya kaldırıp arkadaşlarına işaret etti. "Çocukların önünde olmaz."

Gözlerimi kısıtım. "*O tür* bir fotoğraf değil, seni açgözlü sapık."

"Eh, birileri daha bir şeyler söylemeden önce," diye araya girdi Cole yüksek sesle, "küçük kardeşinin odada olduğunu unutmayın."

Cam sırttı ve ayağa kalktı. "Bunlar eBay için mi?"

Fotoğraf makinemi uzatırken başımı salladım ve ayakkabılarımı çıkarıp Jimmy Choo'ları giymeye başladım. Giydikten sonra ayağımda nasıl durduklarını görmek için bacağımı kaldırıp bileğimi sağa sola çevirdim. Çoktan onları kaybedeceğim için üzülmeye başlamıştım.

"Bebeğim, onları bu kadar çok seviyorsan satma."

Dudağımı büktüm. "Yapamam. İnanamayacağım kadar çok para ediyorlar. Onları satmamak aptallık olur."

"Siktir, adamım," diye araya girdi Nate. İlgisi aniden ayakkabılara ve bacaklarıma yönelmişti. "Bunları satmasına izin verme." Arzuyla dolu gözleri beni bir çırpıda yalayıp yuttu. "Lanet olasıca ayakkabılar acayip seksi."

"Şimdi seni gerçekten pataklayacağım," diye uyardı Cam esrarengiz bir edayla.

Nate omuzlarını silkti, bana bakarak sırttı ve televizyona geri döndü. "Kız arkadaşının ağzımı sulandıracak kadar becerilesi olması benim suçum değil."

Cam'in misilleme yapmasına fırsat olmadan Cole, Nate'e omuz attı. "Dostum, o benim ablam."

"Ve dostum, ağzından çıkanlara dikkat et." Kızarma-

maya çalıştım. Nate'in suratındaki inatçı gülümsemeyi görmezden gelerek Cam'in güzel bir fotoğraf çekebilmesi için ayağımı döndürdüm. Gözlerim, birilerine mesaj yazmakla meşgul olan Peetie'ye takıldı. Cam'in anlattıklarına göre, büyük ihtimalle, nişanlısı Lyn'e yazıyordu. Kadının Peetie'yi küçük parmağında oynattığı açıktı. İyi bir adama benziyordu. Nate'in öngörülemez, kaba, kendine aşırı güvenen rahatsız edici kişiliğini dengeliyordu. Nate göz alıcıydı... Cam gibi vahşi bir cazibesi ya da Braden gibi hırpani bir seksiliği yoktu. Gür siyah saçları ve çok daha koyu gözleriyle bir film yıldızına benziyordu ve bunun farkındaydı.

Bakışlarım, günden güne babama benzemeye başlayan Cole'a kaydı. Babam kaba ve aşağılık biri olabilirdi ama kesinlikle yakışıklıydı. Cole yakışıklı bir çocuk olduğunu fark ettikten sonra buna ve kızlara nasıl tepki vereceği hayatını etkileyen etmenlere bağlı olacaktı.

Ve Nate gibi biri olmasını istemiyordum.

"Umarım kardeşimi kötü etkilemiyorsunuzdur."

Nate oflayıp pufladı. "Şaka mı yapıyorsun? Eğer kötü etkileyen biri varsa bu da o."

Cole sırtınca mutlulukla endişe karışımı garip bir duyguya kapıldım. Son birkaç haftadır değiştiğini görebiliyordum. Hâlâ yeterince homurdanıp omuz silkiyordu ve kesinlikle bu yüzden bir tavuğa dönüşecekti ama Cam ve ben dışında insanlarla da iletişim kurmaya başlamıştı ve bunu iyiye yoruyordum. Fakat Nate'le takılmak kendini beğenmişin tekine dönüşmesine neden olabilirdi. Ya da, ah, Cam'le takılmak da aynı şeye yol açabilirdi.

"Bitti." Cam fotoğraf makinemi verirken dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu.

"Teşekkürler." Ayakkabının bağcıklarını çözmek için öne eğildiğim sırada Cam'in dudakları kulağıma dokundu.

“Bu gece burada ol. Üzerinde bu ayakkabılardan başka hiçbir şey olmasın.”

Düşüncesi bile tenimin alev alev yanmasına neden olmuştu. Duymadıklarından emin olmak için çabucak Cole’a ve diğer oğlanlara bir bakış attım. Kesinlikle hiçbir şeyden haberleri yoktu. Bakışlarım, Cam’in esrarengiz bakışlarıyla karşılaştı ve başımı evet manasında salladım.

Bir telefon vızıldadı ve istemeye istemeye göz temasımızı bozmak zorunda kaldık.

Cole telefonunu havaya kaldırdı. “Benimkiymiş. Gitmek zorundayım. Çocuklar sinemada bekliyorlar.”

“Oyunumuz hâlâ bitmedi,” diye şikayet etti Nate.

Peetie kıkırdadı. “Nate, dostum, seninle video oyunu oynaması için bir ergeni ikna etmeye çalışıyorsan hayatını gözden geçirme zamanının gelmiş demektir.”

Hepimiz kahkahalara boğulunca Nate’in orta parmağıyla burun buruna geldik.

“Birkaç saat sonra evde olurum,” dedi Cole daireden ayrılmadan önce bana hafifçe gülümseyerek. Gülümsemesi içimi koca bir fincan sıcak çikolatadan daha çok ısıttı.

“Çocuklar, artık siz de gitseniz iyi olacak.” Cam ellerini kışkışlar gibi oynatarak onlara doğru yürüdü.

Peetie yüzünde bilgiç bir gülümsemeyle ayağa kalktı. “Tabii, sorun değil. Zaten Lyn onunla Princes Sokağı’nda buluşmamı istiyor.”

Homurdanıp duran Nate oyun konsolunu ve televizyonu kapattı. “İkiniz de kılıbıksınız.”

“Ayakkabıları gördün mü?” diye sordu Cam kendini beğenmiş bir tavırla. Utançtan kıpkırmızı kesildim. Beni o anda becermeyi planladığını bilmiyorsam bile artık öğrenmiştim. Ve tabii arkadaşları da.

Nate biraz daha homurdandı ve Cam’e bakarak “Seni

şanslı piç,” diyerek iyice kızarmama neden oldu.

“Yakında görüşürüz, Jo.” Peetie yanımdan geçerken başıyla bana selam verdi.

Cam’in kolunu yumruklayan Nate ise “O topuklara dikkat et. Adi pislikler insanın canını gerçekten yakıyor,” dedi.

Cam gülerken utançla inledim.

“Korunmayı unutmayın.” Nate bana göz kırptı. “Ve iyi eğlenceler, çocuklar.”

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz öfkeyle Cam’e baktım. “Sevişmiyoruz.”

Ağzı bir karış açıldı. “Nedenmiş? Hepsini dışarı attım. Kimse bizi rahatsız etmeden birkaç saat boyunca sevişmeye zamanımız var.”

“Evet, ama ne yaptığımızı biliyorlar.”

“Ne fark eder ki?”

“Bilmiyorum. Ama fark yarattığı kesin.”

Cam başını yana eğdi. “Kadın mantığı. Çözmek için özel bir şifreye ihtiyacım var.”

“Peetie ve Lyn’i akşam yemeğine davet etmeliyiz.”

“Tamam, belki de sadece Jo’nun mantığıdır.” Cam durmadan konuyu değiştirmem karşısında kahkahalara boğuldu.

Cam’in şömine rafına koyduğu bir fotoğraf çerçevesini almak için şömineye doğru yürürken omuzlarımı silktim. Çerçeve Cam, Nate ve Peetie’yi Cadılar Bayramı için giydikleri süper kahraman kostümleri içinde gösteren bir fotoğraf vardı. Cam, Batman’di. *Tabii ki öyleydi.* “Arka daşlarını yakından tanımamın iyi olacağını düşündüm. Kardeş gibisiniz.”

“Tamam, kulağa güzel geliyor. Onunla bu konu hakkında konuşacağım.”

“Nate’i de davet edelim derdim ama arkadaşlarıyla yiyeceği bir akşam yemeğine bir kız getirmek, partnerlerinden birine göndermek istemediği bir sinyal gönderebilir.”

Cam homurdandı. “Haklısın.”

Nate’in Iron Man kostümü içindeki fotoğrafına bakarken yüzümü buruşturdum. İnanılmaz derecede yakışıklıydı. Ama onda bir şey vardı. Tüm o küstahlığının arkasında bambaşka bir şey vardı. Farklı olan gözleriydi. Öylesine zariftiler ki. “İlişkilere tamamen mi karşı? Eğer öyleyse çok yazık.” Cam’e dönüp hafifçe gülümsedim. “Gerçekten çok iyi bir adama benziyor.”

“Öyledir.” Cam başını salladı ama suratındaki ifade aniden ciddilemişti. “Ama... birini kaybetti.”

Cam’in söylediklerini kavramaya çalışırken göğsüme bir sızı saplandı. “Bir kız mı?”

Nate’in başına gelenlerin, gözlerini kaçırın Cam’i de etkilediğini anlayabiliyordum. “Uzun zaman önceydi ama onu değiştirdi.”

Kaskatı kesilmiş vaziyette başımı salladım. Gözlerim yeniden fotoğrafta sırtıtmakta olan Nate’e kaydı. “Asla insanların yaşadığı acıları bilemiyoruz, değil mi? Acılarımızı gizlemekte çok başarılıyız.”

“Sen de bu konuda ustasın.”

Evet, söylediğine karşı çıkamayacaktım.

Fotoğrafa bakarken Nate’e ve ondan koparılıp alınan aşka derin bir sempati duyarak kısa süreliğine dalınca yanıma gelene kadar Cam’in hareket ettiğini fark etmedim. Sıcaklığı ve kokusu beni melankolik düşüncelerimden kurtardı. Bedenim bir sonraki hareketinin beklentisiyle kor gibi yanmaya başlarken parmaklarım fotoğraf çerçevesinden ayrıldı.

Ellerini sadece bir anlığına kalçalarımın altına koydu ve kar-

nımın heyecanla kasılması için ihtiyacım olan tek şey buydu. Güçlü parmakları kazağımın altından girip kazağımı yavaş yavaş yukarı sıyırmaya başladı. Kollarımı başımın üstüne kaldırmam gerekince öyle yaptım. Oda, yumuşak soluk alıp verişlerimiz ve giysilerimizden çıkan hışırtılar dışında sessizdi. Kazağımı başımdan çıkardığı sırada bedenimi yalayan soğuk hava tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Ürperdim. Kollarımı yavaşça bırakınca kazağım yere düştü.

Cam'in sıcak eli sırtımı nazikçe okşadı, saçlarımı omzumdan çekti. Parmak uçları zarifçe tenime dokundu, sutyenimin askısını omzumun üzerinden takip ederek sırtıma ulaştı.

Hafif bir çekiştirme hissettim ve sutyenim gevşeyip Cam'in yumuşak dokunuşuyla yere düştü. Bir kere daha tepeden tırnağa ürperdim ve meme uçlarım arzuyla sertleşti. Olduğum yerde kıpırdandım, iç çamaşırım heyecandan sıırılsıklam olmuş, tenime sürtünüyordu.

Dokunuşlarıyla bana işkence ediyordu. Marifetli parmak uçlarıyla belime, kaburgalarım, memelerimin yuvarlak hatlarına dokunuyordu. Başımı geriye atıp inledim. Sırtım yay gibi bükülürken memelerim daha fazlası için yalvarıyordu. Cam'in nazik keşfi karnıma ulaştığı ve elleri eteğimin belinde durduğu sırada sessiz yakarışlarım tamamen göz ardı ediliyordu.

Bedeninin ön kısmını benimkinin arkasına bastırmak için öne doğru bir adım daha atan Cam'in başparmakları eteğimin ve külotumun kumaşlarına asılıp ikisini de bir anda aşağı indirdi. Kıyafetlerimin düşmesine izin vermek yerine, avuç içleriyle bastırarak üzerimde kalmalarını sağladı. Parmakları ise çıplak bedenimde dolanıp duru-

yordu. Bir an olsun durmadan, yavaşça eğilerek giysilerini baştan çıkarıcı dokunuşlarıyla uyluklarıma, dizlerime, baldırlarıma ve sonunda ayak bileklerime kadar indirdi.

Nefesimi kontrol etmeye çalışırken ürkek bir biçimde yana doğru bir adım atarak giysilerimin içinden çıktım. Ayağa kalktığı anda bedeninin sıcaklığı tenimi ısıttı.

Kalçamın yanaklarına hafifçe vurdu. Eğer elini belime dolamamış olsaydı şömineye doğru tökezleyebilirdim. Beni kendisine doğru çekti. Sert bir şey kalçalarıma sür-tündü ve o sertliğin, bana karşı duyduğu arzudan kaynaklandığını anlamam için nefesinin birden kesilmesine gerek yoktu.

Sıcak dudakları hafifçe omzuma dokundu ve ardından kolunu çekti ama sıcaklığı beni terk etmedi.

Arkamdan gelen fermuar sesi, beklentiyle dikleşmeme neden oldu. Odanın sessizliğinde soluklarım gittikçe daha gürültülü bir hal alıyordu. Giysilerinden hışırtılar yükseldi ve göz ucuyla tişörtünün yere düştüğünü gördüm. Kotunun kumaşı da kalçamdan ayrıldı. Zonklayan aletinın çırlıçırplak sıcaklığı, kalçamın kıvrımlarında dolaşmaya başladı.

Sonra o da kayboldu.

Aklım karışmış bir şekilde başımı arkaya çevirdim. Bakışlarım, şöminenin önündeki kilime indi. Cam, çırlıçırplak ve sertleşmiş vaziyette orada uzanmış, yakıcı bakışlarını üzerime dikmişti. Dizlerini kırmış, kollarını arkaya doğru uzatmış ve avuçlarını zemine dayamış halde bana bakıyordu.

Tek bir kelime etmeden elini uzattı. Elini tutmak için döndüm. Beni üzerine yerleştirdiği sırada kıpkırmızı kesildim. Ayaklarımı kalçalarının her iki tarafına koyup orada böyle dikilirken ona karşı o kadar hassas ve açıktım ki.

Cam elimi aşağı doğru çekti. Onu takip edip diz-

lerimin üzerine çöktüm. Kilim, dizlerimin altında yumuşacık bir yastık gibiydi. Sertleşmiş aletini eline alan Cam, onu girişime kadar getirdi. Kalçalarımı biraz daha indirdim. Her ikimizin de nefesinin kesilmesine neden olan bir tatmin hissiyle ıslak kanalıma girerek içimi doldurdu. Omuzlarını kavradım ve hafifçe yukarı doğru çektim. Bu iştah açıcı sürtünme, kasıklarımda git gide yoğunlaşan bir gerilimin oluşmasına neden oldu. Dudaklarım zevkle aralandı ve kalçalarım kusursuz bir ritim içinde onunkilere çarparken gözlerimi Cam'inkilere diktim.

Gözlerindeki zevkin nasıl yükseldiğini izlemek yoğun bir duyguydu. O da beni izliyordu. Cildim yanmaya başladı ve zevkin doruklarına ulaşmak için daha hızlı hareket etmeye çalıştım ama Cam, hareket etmemi engellemek için kalçalarımı kavrayarak beni yavaşlattı. Gözleri yüzümde gezindi. En küçük ayrıntıyı bile zihnine kazımak istiyor gibiydi. Kendimi hiç bu kadar çıplak hissetmemiştim.

Başımı sallayarak sessizce ona durmasını söyledim. Kalçalarımı olduğundan daha sert kavradı. Gözlerimi kaçır mıyordum. Gözlerimi kaçırmak istiyordum. Bu çok fazlaydı. Çok fazla. Gözlerimde yaşların biriktiğini hissederek öne doğru eğilip memelerimi ona dayadım. İşkence sayılabilecek kadar yavaş bir şekilde üzerinde gidip gelirken kollarımı boynuna doladım, dudaklarım saçlarında geziniyordu.

Hafifçe saçlarıma asıldığını hissedince beni geriye doğru çekmesine izin verdim. Sırtım geriye doğru bir yay gibi kıvrıldı. Sağ mememi ağzına aldığı zaman meme ucumu ılık, ıslak bir arzu tarafından esir alındı. Diğer eli sol mememi sıkıp avuçluyor, işaret parmağını ve başparmağını kullanarak meme ucumu çimdikiyordu. Bacaklarımın arasından bütün bedenime güçlü bir zevk dalgası yayıldığı anda dudaklarımın arasından bir çılgılık yükseldi. En-

sesindeki saçları sıkıca kavradım ve istese de istemese de daha hızlı hareket etmeye başladım.

Ağzı hareket ediyor, memelerime ıslak öpücükler kondu-
ruyordu. Bedenimi onunkine yapıştırdım. Daha fazlasını is-
tiyordum. Her şeyin daha fazlasını. Dudaklarını tenimden
ayırmadan inledi. Parmaklarını sırt kaslarıma batırıyordu.

İçimdeki gerilim yükselmeye devam ederken "Came-
ron," diye fısıldadım. Kalçalarım gittikçe hızlanıyordu.
"Yakınım. Çok yakınım..." Geldiğim sırada, dudaklarına
ihtiyaç duyarak saçlarından tutup başını nazikçe geriye
çektim. Yüzümü onunkine gömdüm, dudaklarım dudakla-
rına yapıştı. Dilim, şehvet ve saf bir özlemle dolu bir öpü-
cük için ağzının derinliklerine girdi.

Ve içimde biriken gerilim patladı. Ağzımı ağzından
ayırmadan inleyerek zevkin doruklarına ulaştım. Kadın-
lığım aletini sıkıca kavrarken bir anlığına bütün kaslarım
kaskatı kesildi. Üst üste gelen zevk dalgaları bedenimi
ele geçirmişti. Alnımı omzuna dayayarak kendimi onun
üzerine bıraktım. İçime yayılan o ıslak sıcaklıkla zevkin
doruklarına ulaşmadan önce birkaç kere daha içimde gi-
dip geldi. Boşalırken kulağımın hemen yanında o kadar
vahşi bir biçimde inledi ki aletini sıkıca saran kaslarımın
birkaç kere daha kasılmasına neden oldu.

Epeyce uzun bir süre birbirimizin kollarında öylece
kaldık.

Tek bir kelime etmeden.

Tek bir kelime etmeye bile ihtiyaç duymadan.

Cam homurdandı. "Bir saat içinde çıkmam lazım."

Kilimin üzerinde uzanıyorduk. Becca'nın taşınma he-

diyesi olarak aldığı, kanepenin üstünde duran kürk taklidi örtüyü üzerimize örtmüştük. Başım Cam'in göğsünde, bacaklarımız birbirine dolanmış vaziyette orada öylece uzanırken Cam baştan çıkarıcı bir biçimde saçlarımla oynuyordu.

Sağ kolundaki dövmenin kıvrımlarını parmaklarımla takip ederken "Kahrolası iş," dedim suratımı asarak.

"Biliyorum. Sonsuza dek burada kalabilirim."

Son derece mutlu bir halde başımı göğsünden kaldırmadan gülümsedim. "Bunu daha da kusursuz kılabilecek yegane şey, şöminede gerçek bir ateşin yanması olurdu."

Bir kahkaha patlattı. "Bir dahaki sefere birkaç tane mum yakarım."

"Çok hoş. Daha önce kimse tam bir romantik olduğunu söylemiş miydi?"

"Hayır. İlk defa biri beni böyle adlandırıyor."

Yüzüne bakmak için şaşkınlık içinde başımı çevirdim. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim." Dudakları büküldü. "Romantik olduğumu mu düşünüyorsun? Bebeğim, çıktığın o aşağılık pislikler için bunun pek bir önemi yok."

Sırıttım. "Aslında bayağı beceriklisin."

Yumuşacık gözlerle omzumu sıktı. "İşimi kolaylaştırıyorsun."

"Bak işte!" diye bağırdım hafifçe, gözlerim memnuniyetle parlıyordu. "Bu romantikti."

"Öyle miydi?"

"Evet. Eski kız arkadaşlarına karşı da romantik bir tutum takındığından eminim."

Neden, ah, neden bunu söyledim ki? Gerçekten eski kız arkadaşları hakkında konuştuğunu duymayı istiyordum?

Neyse ki Cam soruyu geçiştirdi. Ama ne yazık ki bunu başka bir soru sorarak yaptı. "Malcolm romantik miydi? Ya da Callum denilen herif?" Sorunun tehlikeli bir yanı vardı. O yüzden, dikkatli ama dürüst bir cevap vermeye karar verdim.

"Callum çok romantik olabiliyordu. Tüm o kalpler, çiçekler ve benzer saçmalıklar."

Cam homurdandı. "Ne gibi saçmalıklar?"

Gerçek bir şeyin kolları arasındayken Callum hakkında konuşmakta zorlanmayarak omuzlarımı silktim. "Geçmişe baktığımda hepsi sahte geliyor. İki yıl boyunca beraberdik. Cole'la sadece birkaç defa karşılaştı. Annemi hiç görmedi. Mümkün olduğunda her iki haftada bir onunla görüşüyordum. Bana çiçekler gönderiyor, güzel şeyler alıyordu. Sevgililer Günü'nde dışarı çıkıyorduk. Ailesiyle tanıştım ama onlar hakkında pek bir şey bilmiyordum. Birkaç arkadaşıyla takılırdık ama onlar hakkında da doğru düzgün bir şey bildiğim söylenemezdi. *Callum*'u tanıyıp tanımadığımı bile bilmiyorum. Emin olduğum tek şey, beni tanımadığı. Yani, evet... o gibi saçmalıklar. Başını ne gibi bir belaya soktuğunu bilen bir adamla masanın üzerinde delicesine sevişmeyi –alınmak yok– çiçek ya da çikolataya tercih ederim."

Cesaretimi toplayıp Cam'e baktığımda yüzünde kocaman bir gülümsemeyle beni dinlediğini gördüm. "Sanırım senin üzerinde dünyevi bir etkim var, Johanna Walker."

Sırıttım. "Ben de öyle düşünüyorum."

Baldırını benimkine sürüp beni iyice kendine doğru çekti. "Ya Malcolm?"

"Onun da romantik olduğu anlar vardı. Benzer şekilde, onun hakkında pek bir şey bilmiyordum ve bundan mutlu görünüyordu. Eskiden evli olduğunu, annesinin öldüğünü

ama babasının hâlâ hayatta olduğunu biliyordum. Epey yakın olduğu bir erkek kardeşi vardı ama beni tanıştıracak kadar yakın değillerdi. Beni sandığı kadar tanımıyordu... ama gerçek bir centilmendi.”

Cam’in hafifçe nefesini bırakmadan önce altımda bir anlığına gerildiğini hissettim. “Onu önemsiyordun.”

Göğsüne güven verici bir öpücük kondurduktan sonra başımı evet anlamında salladım.

Üzerimize, söylenmemiş kelimelerle ve dile getirilmemiş duygularla dolu derin bir sessizlik çöktü. Aramızdaki havayı doldurdu. Bunun ne anlama geldiğini anlayınca duyguların ağırlığıyla göğsümün sıkıştığını hissettim. O sözcükleri zamanından evvel söylememek için kendimi tutarak asla bilmek istemediğim aptalca bir soru sordum. “Hiç âşık oldun mu?”

Öylesine derin bir iç çekti ki fiziksel bir tepki vermemek için kendimi tutmak zorunda kaldım. Sessizce “Evet,” dediğinde ise oracıkta kusmamak için çabalamam gerekti.

Göğsümdeki ağırı, mideme giren sancı ve beynimin “*Hayır!!!*” diye bağırması aptalcaydı ama tepkimi kontrol edemiyordum. Cameron bir zamanlar âşık olmuştu.

Sesimin titremeyeceğinden emin olmak için kısa bir süre bekledikten sonra derin bir nefes alıp “Ne zaman? Kime?” diye sordum.

“Bunu gerçekten bilmek istiyor musun?” Ses tonu hırçındı.

“Anlatmak istersen bilmek isterim.”

Eliyle kolumu okşayarak “Tamam,” diye yanıtladı nazikçe. “Uzun zaman önceydi. On yıl önce karşılaştık. On sekiz yaşındaydım. Adı Blair idi ve üniversitedeki ilk dönemimizde tanıştık.”

Blair.

Ve ona âşık oldu.

Çoktan uzun boylu, koyu renk saçlı, zekâyla dolup taşan güzel gözlere ve Joss'ununki gibi güçlü bir iradeye sahip büyüleyici bir kadın hayal etmeye başlamıştım. O görüntüleri bir kenara atıp "Ne oldu?" diye sordum.

"Üç buçuk yıl boyunca beraberdik. Nişanlanacağımızı, kendimize bir ev alacağımızı, evleneceğimizi ve birkaç çocuk yapacağımızı düşünüyordum. Aradığım kadının o olduğunu sanmıştım."

Az önce kafamın içine bir bıçak sokup şimdi de bıçağı çeviriyor olabilir miydi? Söyledikleri karşısında hissettiğim yoğun kıskançlığı ve acıyı bastırmaya çalışarak hareketsiz kaldım.

"Ama Blair, Fransız edebiyatı alanında yüksek lisans yapması için Fransa'daki bir üniversiteden teklif aldı. Ben de ondan ayrıldım. O benden ayrılmaya fırsat bulamadan önce ben ondan ayrıldım çünkü Fransa'yı seçeceğini biliyordum. O ise benim asla İskoçya'dan ayrılmayacağımı biliyordu. Ailemi, Nate'i ve Peetie'yi arkamda bırakamazdım. İlişkimizi bitirecekti. Ben de her şeyi onun için kolaylaştırdım."

Cam'in itirafının içinde o kadar çok duygu vardı ki boğazım endişeyle düğümlendi. Tek bir kelime etmedim. Sadece parmaklarımı onunkilere geçirdim ve acının dinmesini bekledim.

Dinmedi.

Kısa bir süre sonra birlikte duş aldık ve Cam işe gitmek için benden ayrıldı. Daireme dönerken mutlak bir bunalımın içinde olduğumu fark ettim. Ona hafifçe gülüm-

seyip yumuşak öpücükler vererek kendimi o umutsuz ruh halinden kurtarmaya çalışmıştım. Benimle birlikteyken hissettiklerimi hissetmediğine ya da bu işte benimle birlikte olmadığına inanmam için hiçbir neden olmadığını tekrarlayıp duruyordum.

Daireme girdiğimde neredeyse kendimi ikna etmeyi başarmıştım ama kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz annemle burun buruna geldim. Çıplak ayaklarının üzerinde yalpalyor, geceliği bir deri bir kemik kalan bedenine asılmış irice bir çuval gibi duruyordu. Bir türlü odaklanamayan gözleri ve ayakta güçlkle durabiliyor oluşu bugün içkiyi abarttığını söylüyordu. Bugün kesinlikle sarhoş olmak istemişti.

“Nerelerdeydin?”

Onunla konuşacak ruh halinde olmadığımın kestirip attım. “Cam’leydim.” Yanından geçerek odama yöneldim.

“Nereye gitti?”

Omzumun üzerinden dönüp baktım. “İşe gitti.”

Alaycı bir tavırla “Bara,” dedi. “Tam bir ezik, değil mi?”

Ben de barda çalıştığımın söylediklerini kişisel algılamamaya çalıştım. “O aslında bir grafik tasarımcı, anne.”

“Hımm, zeki pislik, ha?” Bir kahkaha patlattı ve mutfağa yöneldi. “Seninle ne halt ediyor?”

Donakaldım.

“Eninde sonunda senden sıkılacak. Onun için yeterince zeki değilsin.”

Koridorda geri geri giderek banyoya koştum ve kendimi içeri kilitledim. Güvensizliklerim içten içe beni yiyip bitiriyordu. Ve tıpkı annemin sarhoş hali gibi konuşuyorlardı.

Ama haklıydı, değil mi?

Cam zeki, ilgi çekici ve Fransız edebiyatı alanında

yüksek lisans yapmak için Avrupa'ya giden bir kıza âşık olmuştu.

Benimle taban tabana zıt olduğu apaçık belli olan birine âşık olmuştu.

Daha da kötüsü, ilişkilerinin bitmesinin nedeni onu sevmekten vazgeçmesi değildi.

Lanet olasıca terk edilme sorunları yüzünden bitmişti.

Aynaya baktım. Beni, Cam'in birlikte olmaya *ihtiyaç* duyduğu biri yapan ilgi çekici, eşi benzeri olmayan bir şey aradım.

Hiçbir şey bulamadım.

Boğazımdan bir hıçkırık yükseldi ve gözyaşlarımdan süzülmesine izin verdim.

Bugün Cameron MacCabe'e âşık olmuşum. Ama *ben bile* kendimde sevmeye değer hiçbir şey bulamazken beni sevmesini nasıl bekleyebilirdim?

Kocasının tabağına uzanırken “Krepler hazır,” diye duyurdu Helena MacCabe canlı bir şekilde. Temiz tabağımı derhal Cole’unkinin üzerine koydum ve Cameron’un tabağına uzandım.

“Yardımcı olayım.” Kibarca gülümsedim.

Helena ve Anderson MacCabe dost canlısı insanlardı. Bir önceki gün evlerine geldiğimizden beri bana ve Cole’a karşı çok iyi davranmışlardı ama hâlâ gerginliğimi üzerimden atamamıştım.

Gerginliğimin nedeni erkek arkadaşımın ailesi olmaları ve benden hoşlanmalarını istemem değildi. Elimin ayağıma dolanmasına neden olan şey, *Cam*’in anne ve babası olmaları ve oğulları için yeterince iyi olduğumu düşünmelerini istememdi. Cam onlara tapıyordu.

Bir önceki hafta tuhaf geçmişti. Hafta başında, *Cam*’in kulağa epey egzotik gelen Blair isimli kadına âşık olduğunu itiraf etmesi yüzünden hâlâ güvensiz ve garip hissediyordum ama bütün boş vakitlerini benimle geçirdiğinden ve bardayken tüm ilgisini bana yönelttiğinden –anlaşılan, bana dokunmadan beş saniyeden fazla duramıyordu– tüm

o güvensizliklerim gücünü yitirmeye başladı. Bir süre sonra onların varlıklarını bile unutmuştum.

Cumartesi yaklaşırken Cole ve ben kendimizi Longniddry'da bir gece geçirmek için hazırladıkça Cam'in ailesiyle tanışmak konusundaki endişelerim arttı. Bunu ona itiraf ettiğimde çok hoşuna gitti. Benden hoşlanacaklarından kesinlikle emin gibi görünüyordu.

Malcolm da öyle.

Hâlâ mesajlaşıyorduk ve çarşamba günü, ayrıldığımızdan beri ilk defa konuşmak için beni aradı. Başlangıçta bir hayli tuhaftı ama biriyle çıkmaya başladığını söyleyince aramızdaki gerilim azaldı. Beraber olduğu kadının yaşça benden büyük olduğunu ve bir çocuğu olduğunu söyledi ama Malcolm kadın konusunda kendini beceriksiz hissediyordu. Bir yandan çocuğuyla ilgilenip diğer yandan çalışan kadını şımartmasını ve böylece kısa süre içinde kadının kalbini kazanacağını söyledim. O da bana kendim gibi davranmamı ve böylece kısa süre içinde Cam'in ailesinin kalbini kazanacağımı söyledi. Telefonu kapatırken hangi "benden" bahsettiğini merak ettim çünkü onu, gerçek benle tanıştırdığımı hiç sanmıyordum.

Cumartesi sabahı Cam, şehir dışına çıkabilmemiz için bir araba kiraladı ve ben daha ne olduğunu anlamadan Longniddry'nin ana caddesi boyunca ilerliyorduk. Kumsal renkli tuğlaları ve kırmızı kiremitli çatılarıyla hoş kulübeleri ve uğrak bir yer gibi görünen barı geçtik ama kasabanın huzurlu güzelliğinin tadını çıkaracak durumda değildim. Serin bir bahar günüydü, güneş ortalıkta görünmüyordu ve küçük kasaba epey hareketliydi. Ya ben? Dudağımı ısırarakla meşguldüm. Cam'in ve Malcolm'un güven verici sözlerine karşın küçük, minicik Jo'lar midemde panikle oradan oraya koşturuyordu. Midemde orayı

burayı tekmelediklerini ve çığlık attıklarını hissedebiliyordum.

Kavşaktan sola döndük. En azından o kadarını fark edebilmiştim. Cam, Gosford evinin yanındaki kırmızı tuğlalı büyük kapıcı kulübesini gösterdi ve babasının ona anlattıkları hakkında ağzında bir şeyler geveledi. Cole yanıt verince gerçekten Cam'i dinlemekte olduğunu anladım. Diğer yandan, ben ise sadece kusmamaya çalışıyordum.

Bakımlı bir araziye girip de ortalama ebatlarda, beyaz renkli, kırmızı çatılı bir evin önüne park ettiğimizde nefes alma becerimi kaybettim. Cam tepkime gülüp ailesinin evine girmemiz için bizi arabadan indirmeden önce bana hızlı ve sert bir öpücük verdi.

Şimdiye kadar çok sevimliydiler. Helena ya da çağrılmayı istediği şekilde Lena, sıcakkanlı, nazık ve cin gibi bir kadinken Anderson -Andy- sessiz ve dost canlısıydı; ayrıca, ben ve Cole'la samimi bir şekilde ilgileniyordu. Köpekleri Bryn ise enerjik, on dört aylık bir King Charles yavrusuydu ve henüz karşılaştıkları anda Cole'la birbirlerine bayılmışlardı.

Öğlen yemeği için kasabadaki restoranlardan birine gidip işler, işim, Cam'in işi, onların işleri ve Cole'un çizim ve yazma konusundaki becerileri hakkında sohbet ettik. Konuya girmemekte o kadar dikkatli davranıyorlardı ki Cam'in onlara annemle ilgili bir şeyler anlatmış olabileceğini fark ettim. Şaşırtıcı bir şekilde, bu konuyu bilmelerinden ötürü rahatsızlık duymuyordum. Cam'in onlara karşı ne kadar açık olduğu ve onlarla hayatının büyük bir kısmını paylaştığı açıktı. Ben ve hayatım hakkında bir şeyler anlatmış olmasını ilişkimiz için iyiye işaret olarak görüyordum.

O gece hep birlikte biraz televizyon izledik ve Andy'nin tarihi olaylar konusundaki bilgi birikimini epey ilgi çekici bulan Cole, adamın seyrettiği tarih programına daldı. Aynı anda birden fazla şeyle meşgul oluyordu; bir yandan Andy'yi dinliyor, diğer yandan da ilgi görmekten bir an olsun sıkılmayan Bryn'la boğuşuyordu. Ben ise Cam ve annesiyle mutfakta oturmuş, kadının apansızın ortaya çıkardığı eski bebeklik fotoğraflarına bakıp kıkırdıyordum. Cam çok komik görünümlü bir çocuktü. Kesinlikle çok sevimliydi.

Her şey normaldi.

Kusursuz bir şekilde sıradandı.

Harikaydı.

Yatma zamanı geldiğinde Cole kanepeyi seçti. Ben ve Cam ise Cam'in eski yatak odasına daldık. Eski yatak odası, tıpkı ergenlik yıllarındaki şekliyle muhafaza edilmişti: duvarlarında en az on yıl öncesine ait grupların posterleri, dergilerden kesilmiş resimler ve kendi çizimleri vardı. Şimdiki çizimleri gibi, eskiler de kendiyle çelişki içinde olduğu görülen küçük çizgi film karakterlerinden oluşuyordu. Karakterleri, fiziki görünümüleriyle taban tabana ters işler yaparken çizmek gibi bir alışkanlığı vardı. Geçtiğimiz günlerde işyerindeyken peçeteye çizdiği karalamalarından birini çalmıştım. Bu bir paralı asker karikatürüydü –beline dolanmış mermi kovanları, boynundaki eşarbi, botlarına takılmış bıçağı ve kılıfındaki tabancasıyla devasa, şişkin kash, deri ceketli, motosiklet botlu, zincirli bir adamdı. Ellerinde ise kalp şeklinde bir kutu çikolata vardı. Çikolataları yüzündeki o hayalperest, ahmakça gülümsemeye yiyordu. Kendisi artık benim kitap ayracımdı.

Cam'in eski odası, küçükken nasıl biri olduğunu gözler önüne seriyordu ve bundan hoşlanmıştım. Yatağında sessizce öpüşmeye başladığımızda kendimi tıpkı bir ergen

gibi hissettim. Ailesinin çatısının altında sevişmeyi reddedererek mesele iyice baştan çıkarıcı bir hal almadan ikimizi de durdurdum. Cam her ne kadar durumdan memnun olmadıysa da dünyanın en gıcırtılı yatağına sahip olduğu düşünülünce beni ikna etmesinin mümkün olmayacağını anlamış olmalıydı.

Sadece sarılıp uyumak da güzel olacaktı. Tatlı. Biraz duygusal. Güven dolu.

Kahvaltının kokusuyla halimden memnun bir vaziyette uyandım.

İştah açıcı kıymalı böreklerin de dahil olduğu kocaman bir kahvaltı sofrasıyla karnımızı tıka basa doyuran Lena şimdi de bizi öldürmeye karar vermiş gibi görünüyordu. Ya da beni. Oğlanlar krepleri mideye indirme fikrinden epeyce mutlu olmuşa benziyorlardı.

“Belki bunları daha sonra yesem iyi olacak,” dedim Lena’ya yüzümde buruk bir gülümsemeyle.

“Saçmalık.” Tabakları lavabonun içine koyarken bana bakıp sırtıttı. “Hem istediğini yiyip hem de kilonu koruyabiliyorsan önüne geleni yemelisin.”

İltifatı karşısında heyecanlanarak tabakları hızla durulayıp bulaşık makinesine yerleştirdim. Arkamı dönene kadar Lena, iki tabağı ağzına kadar kreple doldurmuştu.

“Sosları al.” Bal ve çikolata soslarının içinde durduğu şişelere başıyla işaret etti.

Lena’yı takip ederek yemek odasına girip oturdum ve herkesin kreplere gömülmesini izledim. Zavallı Bryn ise o büyüleyici gözleriyle hepimizi teker teker süzüyor ve birilerinin yere bir parça krep düşürmesi için yalvarıyordu. Kabalık etmemek için bir krep aldım, ondan bir parça kopardım ve parçayı gizlice masanın altından salladım. Nazik bir köpek ağzı krep parçasını hemen kaptı ve geride hiçbir

kırıntının kalmadığından emin olmak için parmaklarımı yaladı. Cam'in bilgiç gülümsemesini görmezden gelerek masanın ortasındaki peçetelere uzandım.

"Cam, şehirdeki bazı grafik işlerine başvurduğunu söyledi," dedi Andy o sırada kendi sandalyesine oturmaya çalışan Lena'ya.

"Ah, çok güzel, oğlum. Ne şirketi?"

Ağız dolusu koca bir lokmayı yuttuktan sonra "Bir web site şirketi," diye yanıt verdi Cam. "Barda kazandığımdan pek fazlasını kazanmayacağım ama sevdiğim işi yapacağım."

"Ve kesinlikle Glasgow'a ya da güneye taşınmaktan daha iyi," diye ekledim göğsüm Cam'in gidebileceği düşüncesiyle sıkışırken.

Lena "Doğru," diyerek bana katıldığını gösterdi.

Güven verici bir tavırla "Taşınmayacağım," dedi Cam. Bizi sakinleştirmeye çalışıyordu -ya da beni çünkü alev alev yanan gözlerle bana bakarak ailesinin önünde son derece utandırıcı bir şekilde gülümsüyordu. "Komşularımı biraz fazla seviyorum."

Gülümserken yüzümün kızardığını hissedebiliyordum.

"Dostum," diye mırıldandı Cole başını sallayarak.

Cole'un üstü kapalı iması karşısında hakarete uğrayan Cam "Ne demek istiyorsun, dostum?" diye sordu. "Bundan daha iyisini bulamayacağına bahse girerim."

"Ah, evet." Andy, sosa bulanmış kocaman bir krep parçasını ağzına atarken karısına göz kırpıp başını salladı. "En iyisinden öğrendi."

O gün oradan ayrılmadan önce Bryn'i sahile götürmeye karar verdik. Kusursuz bir kumsal değildi. Bölgeye özgü

çakıl taşlarıyla, midye kabuklarıyla, yapışkan yosunlarla ve martılarla dolu tipik bir sahildi. Bryn martıları görür görmez peşlerinden koşmaya başladı. Dili sonsuz bir memnuniyetle ağzından dışarı sallanırken umursamadan soğuk sulara girip çıkıyordu. Martıların onunla oynadığını düşünmesi çok sevimliydi. Oysaki martılar, merhaba demek için havlayıp onları korkutana kadar Bryn'in farkında bile değillerdi. Braden da onunla ilk karşılaşmamızda böyle düşünmüş olmalıydı. Onu ele geçirmeye öylesine kararlıydım ki Joss'a nasıl âşık olduğunu görmezden gelmiş, tam bir aptal gibi peşinden koşmuştum.

Yanımda Andy, önümde Bryn'la oynayan Lena, Cole ve Cam'le birlikte yürürken, altı üstü bir adam yüzünden kendini aptal yerine koyan o kadının kim olduğunu merak ettim. O kadını tanıımıyordum. Onu bilmiyor ve onunla asla bir daha karşılaşmak istemiyordum.

Cam sayesinde, küçücük bile olsa o kadınla karşılaşma ihtimalimin olmadığını düşünüyordum.

Aniden "O mutlu," dedi Andy. Sesi o kadar alçaktı ki neredeyse saçlarımı yüzüme savuran rüzgârla birlikte yok olup gidecekti.

Saçlarımı kulağımın arkasına attım ve soru dolu bir bakışla ona baktım. "Cameron mu?"

Andy başını sallayıp gülümsedi. Gülümsemesi gözlerine kadar yayılıyor ve içinde şaşırtıcı bir samimiyet barındırıyordu. "Telefonda senden bahsetme şeklinden farklı olduğunu anlamıştım. Ama seninle tanışmak, sizi birlikte görmek. Artık eminim."

Aklım karışmış halde adımlarım yavaşlarken kalp atışlarım hızlanıyordu. "Neden eminsin?"

"Oğlum her zaman ketum bir adam olmuştur. Ailesi, Nathaniel ve Gregor ona daima yetti. Tabii ki kız arka-

daşları, kendini yakın hissettiği sevgilileri oldu ama çevresinde hep az sayıda insanın olmasını tercih etti, kız arkadaşlarını hayatının dışında bıraktı ve bunun farkına bile varmadı.” Andy bir kere daha sıırttı. Gözleri, kolunu annesinin omzuna atmış, kadına gülümseyerek yürümekte olan Cam’e odaklanmıştı. “Ama seni değil. Sen hayatının içindesin. Ve Cameron... sanırım onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmedim.”

Gözlerimi Cam’e diktim. Çevresine rahatlık, özgüven ve güç yayarak attığı her adımı beğeniyle izlerken kalbim tekledi, nefesim kesildi. İnsanlara ne kadar kolay şefkat gösterdiğinden ya da başkalarının ne düşündüğünü umursamadan insanlar hakkındaki düşüncelerini ortaya koyabilmesinden bahsetmiyorum bile. “Öyle mi diyorsun?”

“Evet.” Andy omzuyla hafifçe benimkine vurdu. Bu, Cameron’ın babasını izleyerek bilinçsiz bir şekilde kopyaladığı hareketlerden biriydi. “Seninle tanıştığı için çok mutluyum, Johanna.”

Omuzlarımanın üzerindeki gerilim eriyip gitti ve rahatladım. “Ben de,” diye fısıldadım duygularımı beceriksizce saklamaya çalışarak.

Andy gözlerinden taşmakta olan soruyu sormadan önce telefonum çaldı. Özür dileyip telefonumu cebimden çıkardım. Arayan Joss’tu.

Kalbim durdu.

Annem?

“Merhaba?” diye yanıtladım soluksuz bir halde.

“Hey, sen.” Joss’un sesi kısık ve kesintili geliyordu.

Midem bulandı. “Her şey yolunda mı? Annem iyi mi?”

“Tanrım, evet.” Çabucak beni rahatlatmaya girişti. “Aslında seni aramamın nedeni başka bir şey söylemekti.”

Bu kulağa biraz kaygı verici geliyordu. “Başka bir şey mi?”

“Şey... Braden dün bana evlenme teklif etti.”

NE? “Ah, aman Tanrım.”

“Evet dedim.”

“Ne?” Hattın diğer ucundaki boğuk ve son derece hoşnut kahkahayı duyunca mutlulukla güldüm. “Senin adına çok mutlu oldum! Tebrikler, tatlım ve Braden’a ‘tam zamanında!’ dediğimi ilet lütfen.”

Kahkahası soğuktan üşüyen yanaklarımı ısıttı. “İleteceğim. Bak, Ellie tam da korktuğum gibi bir nişan partisi vermeyi planlıyor. Döndüğün zaman konuşalım. Umarım ‘aileyle tanışma haftasonu’ güzel geçmiştir.”

“Çok güzel geçiyor ama anlaşılan seninki kadar güzel değil.”

“Evet. Bir taksi şoförüne para verip adamı da kandır-mış. İlk karşılaştığımız yer olan Bruntsfield’da taksinin içinde teklif etti. Cebinden bir yüzük çıkardı, beni sevdiğini ve işi batırmaya kalkmazsam onun da batırmamaya çalışacağını söyledi. Nasıl hayır diyebilirdim ki?”

Bir kahkaha patlattım. “Diyemezdin. Kulağa senin için kusursuz bir evlenme teklifi gibi geliyor.”

Sesi yumuşadı. “Evet, gerçekten öyleydi.”

“Senin adına çok mutluyum.”

“Teşekkürler, Jo. Yakında görüşecek miyiz?”

“Evet.”

Telefonu kapattığımızda Andy bir kaşını kaldırmış, bana bakıyordu. “İyi haber mi?”

Başımı evet anlamında salladım. “En yakın arkadaşım dün nişanlandı. Kendisine ait bir ailesi olmadığından şu anda yaşadıkları çok güzel.” Joss’un kazandıklarını düşününce aniden gözlerimin etrafında yaşlar belirdi. Kendimi tam bir aptal gibi hissederek ağlamaklı bir tavırla güldüm.

“Neler oluyor?” Cam kaşları endişeyle çatılmış, bize yaklaşıyordu. “Neden üzgünsün?”

“Üzgün değilim.” Tıpkı bir budala gibi gülümsedim ve telefonumu havaya kaldırdım. “Arayan Joss’tu. O ve Braden dün nişanlanmışlar.”

Cam sırtıttı. Kolunu boynuma dolayıp beni yanına çekti. “Buraya gel, sulu göz. Sert deniz havası gözyaşlarını hemen kurutacaktır.”

Ona sokuldum. “Sence de harika bir haber değil mi?”

Gözleri ıslıl ıslıl parlayarak bana bakarken başını evet anlamında salladı. “Mükemmel bir haber. O iyi bir kadın ve mutlu olmayı hak ediyor.”

Tanrım, bazen o kadar sevimli oluyordu ki.

“Ve Braden kesinlikle çok cesur bir adam. Geri döndüğümüzde ona büyük boy bir bira ısmarlamam gerekecek.”

Yanımızdaki Andy, “Savaşa giden askere bira mı ısmarlayacaksın?” diye homurdandı.

Cam omuzlarını silkti. “Kesinlikle.”

“Savaş alanını inceleyip mantıktan yoksun düşmana karşı mantığını kullanan bir general için.”

“Evet.”

“Ejderhanın inine girmek üzere olan bir savaşçı için.”

“Kesinlikle.”

“Hem de...”

“Tamam, tamam, komik adamlar,” diyerek araya girdim. “Gözyaşlarımı kurutması için MacCabe’lerin espri anlayışı varken neden sert deniz havasına ihtiyacım olsun ki?”

Andy yüzüne çarpık bir gülümseme yerleştirdi ve Cole, Lena ve Bryn’a yaklaştığımız sırada Cam’e bakıp sırtıttı. “Bunu elinden kaçırmasan iyi edersin, oğlum.”

“Merhaba, güzellik.” Derin, tanıdık ses zarfa yerleş-tirmekte olduğum mektuptan başımı kaldırmama neden oldu.

Bay Meikle’nin resepsiyon alanının girişinde dikilmek-te olan Malcolm’u görünce gülümsedim. Şefkatli bir şekil-de bana gülümseyince kalp atışlarım biraz olsun hızlandı. Yine bir tasarımcının elinden çıktığı belli olan takım el-bisesinin içinde kaliteli ve zarif görünüyordu. “Malcolm,” dedim sıcak bir tavrıla.

Koyu renkli gözleri ışıl ışıl parlarken odayı boylu bo-yunca aşıp yanıma geldi. “Seni görmek çok güzel.”

Ne yapmam, onu nasıl karşılamam gerektiğine karar vermeye çalışırken tuhaf bir şekilde bir anlığına yerimde donakaldım. Malcolm kaşlarını havaya kaldırmış, masa-mın diğer tarafında bekliyordu.

Bugünün randevu formunda adını gördükten sonra midemin bulanmaya başladığını hissetmiştim. Mesajla-şıyorduk ama bu, ayrıldıktan sonraki ilk karşılaşmamız olacaktı. Şimdi karşımda dikiliyor olmasına rağmen hâlâ nasıl tepki vermem gerektiğini bilmiyordum.

Gerginliğim yüzünden gülerek sandalyemi geriye doğru itip kalktım, masanın etrafından dolaştım ve kollarımı iki yana açtım. Bana sıkıca sarılınca ben de ona karşılık verdim. Onu görünce bu kadar mutlu olmama şaşırmıştım. Fakat sırtımdaki elleri yavaş yavaş aşağı inmeye başlayınca geri çekilmek zorunda kaldım. Malcolm'un pek de arkadaşça olmayan bir şekilde bana yaklaşmasına izin verdiğim için suçluluk duygusuyla yanaklarım kızardı.

Cam'in ailesiyle tanıştığım haftasonunun üzerinden iki hafta geçmişti ve Cam ve ben altı haftadır beraberdik. Altı hafta kulağa uzun bir süre gibi gelmiyordu ama sonsuzluk gibiydi. Bu tür flörtöz bir yaklaşımın erkek arkadaşımın tepesini *attıracağı* bilecek kadar uzun bir süreydi.

"İyi görünüyorsun." Beklenmedik bir şekilde kollarının arasından kurtulduğum için çabucak gülümsedim.

"Sen de. Sanırım işler yolunda gidiyor?"

Başımı evet anlamında salladım ve samimi bir ilgiyle ona bakarak sandalyeme oturdum. "Ya senin?"

"Evet. İyiyim. Beni bilirsin."

"Tek çocuklu çalışan annemizden ne haber?"

Soğuk bir tavırla güldü. "Ah, bitti. Birbirimize pek uymadık."

"Oh, bunu duyduğum için üzgünüm."

"Ya Cameron?"

Yanaklarıma ateş bastı. Gözlerimi Malcolm'unkilerden kaçırılmamak için kendimi zorladım.

"O da iyi."

Malcolm yüzünü astı. "Hâlâ seninle ilgileniyor mu?"

"Evet."

"İyi." Sanırım rahat görünmeye çalışarak çevreye baktı ve dudaklarının arasından derin bir nefes verdi. "Cole ve annenle tanıştığını sanıyorum?"

Lanet olsun. Yeni bir suçluluk dalgasının daha altında kalınca cevap vermekte zorlandığımı fark ettim. Bir anda paniğe kapıldım çünkü ona doğruyu söylersem, Cam'in hayatım hakkında Malcolm'un öğrenmesine izin vermediğim şeyleri dahi bildiğini itiraf edersem adamın kalbini bir kere daha kıracağımı düşündüm.

Sorudan sonraki sessizliğim benim yerime cevap vermiş gibi görünüyordu. Bana bakarken gözleri koyulaştı. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

"Malcolm!" Bay Meikle odasının kapısını savururcasına açıp odasından çıktı. "Joanne geldiğini söylemedi. Lütfen içeri gir, içeri gel."

İlk defa merhametsiz işverenime minnettar kalmıştım. Beni, Malcolm'un yüzündeki yaralı bakışa cevap vermek zorunda kalmaktan kurtarmıştı.

Malcolm'un Meikle'nin ofisinde olduğu süre boyunca tıpkı bir şahin gibi kapıyı izledim. Bir kere daha kapıda belirmesini beklerken endişeden dudaklarımı ısırıyor, bacaklarımı sallıyordum. Tepkisine hazırlanmak için yirmi dakika kadar kendimi toparlamaya çalıştım ama sonunda odadan çıktığında bana bakarak rahat bir tavırla gülümsedi ve "Yakında görüşürüz," deyip ofisten ayrıldı.

Bedenimdeki gerilimin yok olmasıyla kendimi sandalye bıraktım.

"Johanna."

Bay Meikle'nin adımı ilk defa doğru söylemesi yüzünden şaşkınlıkla irkildim ama öyle bir ses tonuyla söylemişti ki sesi onun için bile sert sayılırdı. Kapı eşiğinde dikilmiş, gözlerini kısarak bana bakıyordu. Yüzünde neredeyse kuşkucu bir ifade vardı. "Efendim?"

"Malcolm Hendry'den ayrıldığın doğru mu?"

Beynim Malcolm'a cehennem dibine gitmesini söyler-

ken Meikle'nin uygunsuz sorusu karşısında ellerimi sıkarak tırnaklarımı avcuma geçirdim. "Efendim."

"Seni salak kız." Neredeyse benim için üzölmüş gibi bir tavrıla başını salladı. Yaklaşmakta olduğunu bildiğim hakarete kendimi hazırlamaya çalışırken kalbim küt küt atmaya başladı, öfkeden kan beynime sıçrayacak gibi oldu. "Senin gibi doğru düzgün becerisi olmayan kızlar, Malcolm Hendry gibi zengin bir adama yamanma fırsatını tepmeden önce gelecekleri konusunda daha etraflıca düşünmeli."

Hiç de zarıfçe olmayan saldırısı geçmişe dönmeme neden oldu.

Yanından geçmeye çalışırken "Yolumdan çekil!" diye bağırdı babam iş botlarıyla beni tekmeleyerek. Tökezledim, hissettiğim küçük düşme ve acı karşısında dönüp meydana okurcasına ona baktım. Yüzü karardı ve bana doğru tehditkâr bir adım attı. "Bana böyle bakmamamı söylememiş miydim? Söylemedim mi? Sen hiçsin. Değersizin teki-sin."

Bay Meikle'nin küçümseyici tavrı nedeniyle tetiklenen anılarım beni sandalyeme mıhladı. Bir kere daha küçük düşme hissiyle tenim alev alev yanmaya başladı. Çocuğun kişiliği şekillenirken annesinin ve babasının ona durmadan ne kadar değersiz olduğunu söylemesi çocuğun buna inanmasına neden oluyordu. Kocaman bir hiç. Bunu içimde taşıdığımı biliyordum. Özgüvenimin neden bu kadar düşük olduğunu ya da neden kendime inanmakta zorlandığımı anlamak için ileri zekâlı olmaya lüzum yoktu.

Ya da neden asla kendime güvenmeyeceğimi.

Fakat kendim hakkında böyle düşünerek büyüdüğüm için başkaları da aynı şekilde düşündüğünde bu bana *yanlış* gelmiyordu. Her ne kadar Joss birkaç ay boyunca bana

bunun yanlış olduğunu göstermeye çalışmış olsa da söylediklerini asla tam olarak hazmedememiştim.

Ta ki Cameron'a kadar.

Kendim için daha fazlasını yapmamı istiyordu. Yapmadığım zaman sinirleniyor, diğer insanlar beni küçük gördüğünde ise deliriyordu. Her gün bir şekilde yolunu bulup ne kadar özel olduğumu söylüyordu. Zekâm ve kişiliğim konusundaki kuşkularımı ortadan kaldırmıştı. Her ne kadar kuşkularımı tamamen giderebilmiş olmasa da desteği sayesinde onların üstesinden gelmeyi becerebiliyordum. Her geçen gün, endişelerimi içine attığım o karanlık kuyunun derinliklerine gömülüyorlardı.

Cam ise hâlâ *daha fazlası* olduğumu söylüyordu.

Beni doğru düzgün tanımayan birileri nasıl *daha azı* olduğumu söylemeye cüret edebilirdi ki?

Sandalyemi geriye doğru iterek bir anda ayağa fırladım. Hareketin gücü yüzünden sandalyem arkamdaki dosya dolaplarına çarptı. "İşi bırakıyorum."

Bay Meikle hızla gözlerini kırptırdı, yanakları bir anda kıpkırmızı kesilmişti. "Pardon?"

Burnumdan soluyarak yerdeki çantamı ve masamın yanındaki askıda asılı duran kabanımı yırtarcasına çekip aldım. Resepsiyon alanının girişinde dikilip kabanımı giyerken meydan okurcasına gözlerimi onunkilere diktim. "İşi bırakıyorum dedim. Yılan gibi dilinle tıslayacak başka birini bul, seni yaşlı bodur geveze."

Bacaklarım titreye titreye döndüm ve Meikle'yi orada durmuş ağzında bir şeyler gevelerken bırakıp hızla kapıdan çıktım, merdivenleri indim ve binayı terk ettim. Uğradığım haksızlık karşısında hiddet ve kendini beğenmişlikle beslenen bedenim, sokakta hızlı adımlarla yürürken adrenalin salgılıyordu.

Serin rüzgâr saçlarımı dalgalandırıp yanaklarımı okşadı. Kızgınlığım kaybolmaya başladığında bedenimdeki titreme arttı.

Az önce işten ayrılmıştım.

Cole'un ve benim ihtiyacımız olan işten.

Bir anda ciğerlerimdeki hava boşaldı ve dökme demir kapıya doğru tökezledim, nefes almaya çalışıyordum. Şimdi ne yapacaktık? Bardan kazandığımla yaşayamazdık ve istediğim gibi bir işe girme olasılığım çok düşüktü. Biraz birikmiş param vardı ama o para Cole'undu. Onu yeni bir iş bulmaya çalışırken harcamayacaktım.

"Ah, siktir," diye mırıldandım gözyaşları gözlerimin kenarlarında birikirken. Tutunduğum parmaklıklardan ayrılırken arkamı dönüp geldiğim yola baktım. Yanımdan gelip geçenlerin yüzüme baktığını hissedebiliyordum. Hepsi üzüntümü hissetmiş olmalıydı. Yardıma ihtiyacım olup olmadığını anlamaya çalışıyorlardı. "Geri dönmem gerekiyor." Ofise doğru iki adım attım ama daha fazla ilerleyemedim. Ellerim iki yanımda yumruk olmuş vaziyetteydi.

Gururum geri dönmeme engel oluyordu.

Ben mi? Gurur mu?

Histerik bir kahkaha patlattım ve kusma hissiyle savaşıarak elimi karnıma götürdüm.

Geri dönemezdim. Zaten ona söylediklerimden sonra Meikle de beni geri almazdı.

"Oh, Tanrım." Olabildiğince derin bir nefes alarak titreyen ellerimi saçlarımdan geçirdim.

O anda kafama dank etti.

Bu, Cam'in hatasıydı.

Ona karşı duyduğum ilgi, beni önemseyen zengin, nazik ve yakışıklı bir adamı terk etmeme neden olmuştu. Şimdi de işimden ayrılmıştım! Bunlar ne içindi? Cameron bana

kendimi özel hissettirecek ya da kendimi daha iyi hissetme-
me neden olacak kadar çekici biri olduğu için mi? Gerçek-
lerden ne haber? Neden beni sevdiğini söylemiyordu?

Sadece altı hafta olmuştu ama onu sevdiğimi biliyor-
dum. Onun da beni sevdiğini bilmesi gerekmez miydi? So-
nuçta, kimseyi sevemeyen bir adam değildi. Lanet olasıca
Blair'i sevmişti!

Kirpiklerimin ucunda daha çok gözyaşı birikti. Onun
yüzünden hayatımı berbat ediyordum. Cole'un geleceğini
maddi anlamda güvence altına alabilme umutlarımı yerle
bir eden rahatsız edici, aptalca kararlar veriyordum.

Ah, Tanrım... Cole.

Cole'la yakınlaşmasına da izin vermiştim.

Suçlu kimdi?

Sadece kendi duygularıyla değil, aynı zamanda küçü-
çük bir çocuğun duygularıyla Rus ruleti oynayan kimdi?

Bir şeyler yapmalıydım. Hem de hemen. Mesafe koy-
maya ihtiyacım vardı. Ve çok geç olmadan durumu yeni-
den değerlendirmek için zamana.

Cam'i görmeliydim.

Kalp atışlarımın korkutucu hızına rağmen, kırk beş
dakikalık mesafeyi yirmi beş dakikada yürüdüm ama yol
sanki hiç bitmeyecek gibiydi. Yanından geçerken Joss'un
Dublin Caddesi'ndeki evine gitmemek için kendimi zor
tuttum. Bir arkadaşla konuşmak büyük olasılıkla bana
yardımcı olacak, akıl karışıklığımı giderecekti ama Ca-
meron Takımında yer alan Joss'un beni sadece histerik
davrandığıma ikna etmesinden korkuyordum.

Belki de gerçekten öyle yapıyordum.

Aslında, içimde bir yerlerde, histerik davrandığımdan
emindim ama o anda hissettiğim öfke ve panik mantığın
önüne geçiyordu.

Joss'un beni ikna etmek için kullanacağı mantığını. Ama Joss şu anda Ellie'den saklanıyordu çünkü Els, sadece iki hafta içinde gerçekleşecek olan nişan kutlaması için planlarıyla aşırıya kaçmıştı. Ellie'nin kutlama hevesi yüzünden beyni patlamak üzere olan Joss, iki gece önce barda çalışırken gün içinde kapıya bakmamaya karar verdiğini söylemişti. Beş hafta boyunca bir partiyi planlamak için uğraşmak mı? Joss'un yerinde olsam ben de gizlenirdim.

Beni sakinleştirecek kimse olmadığından duygularım darmadağın bir halde apartmanıma girip merdivenleri koşarak çıktım. Cam'in dairesine ulaştığımda soluksuz kalmıştım. Hatta kapısını gerektiğinden biraz daha sert çalmış olabilirim.

"Yüce İs..." Cam kapıyı açıp da beni karşısında darmadağın ve soluksuz bir biçimde bulunca cümlesini tamamlayamadı. "Jo? Sen ne... neden işte değilsin?"

Gözlerimle onu süzdüm. Cam'e göre epey sık giyinmişti. Üzerindeki Diesel tişört yeni görünüyordu ve sıradan tişörtlerine kıyasla üzerine daha iyi oturmuş, güçlü gövdesindeki sağlam kasları belli ediyordu. Kotu da mı yeniydi? Gözlerim siyah renkli Levi's marka kotuna kaydı ve eski siyah botlarını giydiğini görünce neredeyse rahatladım. Neden yarım yamalak da olsa hazırlanmıştı?

Seksi görünüyordu.

Şimdiki gibi endişe ve üzüntüyle dolu olsalar da o masmavi gözleriyle bana her baktığında baştan çıkıyordum. "Jo?" Dairesinden çıkıp bana uzandı.

Ona yaslanmak, bana sarılmasına izin vermek, kokusunu içime çekmek, dudaklarının tenime dokunuşunu hissetmek istiyordum. Sonsuza kadar bununla yaşayabilirdim.

Hayır, lanet olsun! Onu şaşırtarak geri çekildim. Mesafeye ihtiyacım vardı. Ne zaman onun yanında olsam zihnimi sarhoş ediyordu.

Kollarını bırakıp suratını ekşitti. “Sorun ne?”

O anda ağlamaya başlamak için ezici bir istek duydum. Bakışlarımı ondan kaçırarak isteğimi bastırmaya çalıştım. “İşimden ayrıldım.”

Bir anlığına üzerimize derin bir sessizlik çöktü. Sonra “İyi haber,” dedi.

Bakışlarım onu arkasındaki duvara şişledi. “Hayır. İyi değil. Lanet olasıca, hiç de iyi değil, Cam.”

“Tamam, bebeğim, sakın ol. Anlaşılan bir şeyler olmuş.” Derin bir iç çekti ve ellerini saçlarından geçirdi. “Ve durumu iyileştirmek ya da kötüleştirmek üzereyim. Sana bir şey söylemem gerekiyor.”

Başımı sallayarak beni daireme çıkaracak olan merdivenlere doğru bir adım attım. “Bilmek istemiyorum. Cam” –derin bir nefes alıp cesaretimi topladım– “düşünmek için biraz mesafeye ihtiyacım var.”

Sanki ona vurmuşum gibi kalakaldı. “Mesafeye mi?”

Dudağımı parçalarcasına ısırarak başımı evet manasında salladım.

Ve Cam’in suratındaki ifade karardı; yüzü yaklaşan öfkeyle gerildi. Bana doğru tehditkâr bir adım attığı sırada dudağımı kemirmeye başladım. “Benimle arana mesafe mi koymak istiyorsun?”

Başımı evet anlamında salladım.

“Saçmalamay kes,” diye hırladı ellerini bana doğru uzatırken. Ama son anda kendine hâkim olup ellerini geri çekti. “Bugün ne halt oldu?”

“Sen oldun,” diye yanıtladım olabildiğince sakın bir şekilde.

Gözlerinin mavisi iyice koyulaştı. Anlaşılan benim sakinliğim, onun öfkesini hiddetlendirmekten başka bir işe yaramıyordu. “Ben mi?”

“Düşüncesizce kararlar veriyor ve tamamen bencilce davranıyorum. Bu Cole için hiç de adil değil.”

Cam yüzünü buruşturdu. “Düşüncesiz kararlar mı? Ben düşüncesizce verdiğin bir karar mıyım? Söylemek istediğin bu mu?”

Gözlerindeki acıyı fark edince dehşet içinde “Hayır!” diye bağırdım. “Hayır. Bilmiyorum.” O anda yerin yarılmasını ve beni yutmasını dileyerek pes ettim. “Öyle misin? Öyle miyiz? Burada ne yapıyoruz? Şeyin beklentisiyle...”

“Neyin beklentisiyle?”

“Bir gün uyanıp sıkıntıdan patladığını fark etmeni ve ilişkimizi bitirmeni bekliyorum.”

Tekrar üzerimize derin bir sessizlik çöktü ve artan gerginliğimle, Cam’in hayal kırıklığını kontrol altına almaya çalışmasını izledim. En nihayetinde, gözlerini benimkilere dikti ve sessizce sordu: “Sende öyle bir izlenim bıraktım mı? Seninle oynuyormuşum gibi davrandım mı? Tanrı aşkına, bugün yaptıklarım bir yana, seni ailemle tanıştırdım. O saçmalıkların hepsi *senin* zihninde. Onları oraya ben koymadım. Şimdi, neler oluyor?”

Bir kere daha pes ettim, gözlerim yaşlarla pırıl pırıl parlıyordu. “Bilmiyorum. İşimden ayrıldım ve kendime sinirlenmek beni buraya kadar getirdi, anlayacağın sana kızmak zorundaydım! Ayrıca regl dönemimdeyim ve biraz duygusal davranıyor olabilirim.” Gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım.

Şimdi dudaklarını bükmüş, bana bakıyordu. Yüzündeki öfkeli ifade silinmişti.

“Hiç komik değil!” Huysuz bir çocuk gibi ayağımı yere vurdum.

Cam inleyerek beni merdivenlerden indirip kollarının arasına aldı. Kollarım kendiliğinden ona dolanınca yüzümü boynuna gömdüm.

“Artık mesafeye ihtiyacın olduğundan bahsetmek yok?” diye sordu kabaca. Sıcak nefesi kulağımı okşuyordu.

Kabul ettiğimi gösteren bir şekilde başımı salladım. Bana sıkıca sarıldı.

“Neden işten ayrıldın?”

Geriye çekildim. Ayaklarımın üzerinde durmama izin verdi ama yine de beni tamamen bırakmadı. O anda ona o kadar yakındım ki ben de ondan uzaklaşmak istemiyordum.

Yüce İsa, darmadağın durumdaydım.

“Malcolm’dan ayrıldığımı öğrendi ve bana korkunç şeyler söyledi.”

Cam’in yüzü bulutlandı. “Ne gibi korkunç şeyler?”

Omuzlarımı silktim. “Hayatımda elime bundan daha iyi bir fırsat geçmeyecekken zengin bir adamı terk ettiğim için aptal olduğumu söyledi.”

“Onu öldüreceğim. İlk olarak, onu uygunsuz davranışlarından ötürü şikayet edeceksin. Sonra onu öldüreceğim.”

“Onunla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum.”

“Jo, adam sınırı aşmış.”

“Evet, aştı. Ama pek de bağlayıcı olmayan bir mahkemeye çıkarıldığını görmek için saçma sapan kırtasiye işleriyle uğraşma lüksüm yok. Yeni bir iş bulmalıyım.”

“Braden.”

“Hayır.” Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Cam başını salladı. “Sen ve senin lanet olasıca inadın.” Ve sonra birbirine sıkıca bastırdığım dudaklarımı öperek açtı; dudakları başlangıçta yumuşaktı ama beni kendisine doğru çektikçe sertleşti.

Sonunda nefes almam için beni serbest bıraktığında yüzündeki ifade neredeyse acı doluydu. “Bir daha bana bunu yapma, tamam mı?”

Davranışlarımdan utanıp, ondan ayrılmak gibi önemli bir karar almadan önce iyice düşüneceğime kendi kendime söz vererek ellerimle kirli sakallı yanaklarına dokunup dudaklarına bir öpücük kondurdum. O öpücükle, söylemek istediklerimden daha fazlasını anlatabilmeyi ummuştum. “Üzgünüm,” diye fısıldadım.

“Affedildin.” Belimi sıktı.

Ellerimle yeni tişörtünü düzeltirken kaşlarımı soru dolu bir şekilde çattım. “Neden hazırlandın? Ve ‘bugün yaptıklarım’ derken neden bahsediyordun?”

“Ah.” Cam beni hafifçe geriye doğru itti. “Seni görmek isteyen biri var.”

yirmi bir

Delicesine yaşadığım duygusal boşalmaya tanık olduktan sonra Cam'in biraz olsun düşünceli davranıp beni dairesinde bekleyen kişiye hazırlayacağını düşünürdünüz.

Ama hayır.

Bunun bir sürpriz olmasını istiyordu.

Beni bekleyen bilinmedik şey her neyse onun yüzünden heyecanlanarak Cam'i oturma odasına kadar takip ettim.

Gözlerim beni görür görmez Cam'in kanepesinden kalan genç kadına kayd. Benden daha kısa ama Joss'tan daha uzun boyluydu. Tüm o kıvrımları, güzel kalçası ve büyüleyici saçlarıyla orada öylece dikiliyordu. Her nedense ilk düşüncem, kadının Blair olduğu yönündeydi. Olağanüstü ela gözlerine baktım; gözlerinin rengi o kadar açıktı ki neredeyse altın gibi parlıyorlardı. Boğazımın düğümlediğini hissettim. Kadının hafifçe kilolu olduğu söylebilirdi ama benim fark edebildiğim tek şey, kadına epey yakışan büyük memeleri ve kıvrımlı kalçasıydı. Simsiyah saçları, göz alıcı yumuşak dalgalarla sırtına dökülüyordu. Bu kadının Blair olduğunu düşünüp daha ilk görüşte

ondan nefret edince yüzündeki ifadenin bomboş olduğunu fark edemedim. Saçları, gözleri ve vücut şekli olağanüstü bir izlenim yaratıyordu.

Sonra kadın gülümsedi.

Bacaklarınızı titretecek kadar kusursuz bir gülümsemesi vardı. "Jo?"

Ve bir de Amerikan aksanı.

Ah... ne?

"Johanna?"

Boğuk ses, bakışlarımın sol tarafıma kaymasına neden oldu ve Cam'in şöminesinin hemen yanında dikilmekte olan iri adamı görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Açık ela renkli gözlerinin ağırlığı, şaşkınlık içinde geriye doğru sendelememe yol açtı. Kadının Blair olduğunu düşünerek kıskançlığın beni yiyip bitirmesine öylesine izin vermişim ki o egzotik gözlerin ne kadar tanıdık olduğunu fark etmemiştim bile.

Adamı tepeden tırnağa süzerken şaşkınlıkla "Mick Amca?" diye fısıldadım.

Daha yaşlı görünüyordu, koyu renkli saç ve sakalı kırışmaya başlamıştı ama oydu. Devasa omuzları ve neredeyse iki metrelik boyuyla bir kuleye benzeyen adam, hâlâ on bir yıl önceki kadar güçlü ve sağlıklı görünüyordu. Herkes Mick Amca'nın tuğla bir binaya benzediğini söylerdi. Hâlâ öyleydi.

Burada ne işi vardı?

"Jo." Başını sallayıp özlemle dolmama neden olacak bir şekilde sıırıttı. "Tam bir afet olacağından bir an olsun şüphe etmemiştim, tatlım, şu haline bir bak." Aksanı bir anlığına afallamama neden oldu. Amerikan aksanıyla yaparak söylediği bazı kelimelerde, sert ve kaba İskoç aksanı belli belirsiz yumuşuyordu. Aksanı Joss'unkinin tam tersiydi.

Dilim tutulmuştu, tek söyleyebildiğim adıydı. “Mick Amca?” Ağzım bir karış açık halde dönüp Cam’e baktım. Kalbim göğsümden çıkacak gibiydi. “Neler oluyor?”

Cam öne doğru bir adım attı ve elimi güven verici bir şekilde tuttu. “Bana Mick’in soyadını, Arizona’ya taşındığını söylemiş ve eski fotoğraflarını göstermiştin. Mick’in bir Facebook hesabı var. Onu oradan buldum.”

Facebook mu? Gözlerime inanamayarak Mick’e baktım. Hâlâ burada olduğuna inanamıyordum. Henüz bir çocukken hayatımda olup biten yegane güzel şey şu anda karşımda dikiliyordu ama koşarak ona sarılmayı mı yoksa topuklarımın üzerinde dönüp kaçmayı mı istediğimi bilemiyordum.

“Cam ve ben biraz konuştuk. Hayatın senin için ne kadar zor olduğunu anlattı. Tatlım, çok üzgünüm.” Mick’in sesi o kadar alçaktı ki sanki korkmuş bir hayvanla konuşuyordu. “Burada olmadığım için çok üzgünüm.”

Yutkundum ve o gün belki de yüzüncü defa ağlamak için çaresizce kendimi kontrol etmeye çalıştım. “Neden buradasın?”

“Birkaç yıl önce kısa bir ziyaret için Paisley’e geldik ama nereye gittiğini kimse bilmiyordu. Babanı gördüm.”

Babamla karşılaşma düşüncesi karşısında irkildim. “Hâlâ orada mı?”

Mick başını evet anlamında sallarken bana doğru bir adım attı. “Fiona sizi ondan uzaklaştırdığı için memnun oldum. Nerede olduğunuza dair en küçük bir fikri olmadığınız ve sizi bulamayacak kadar aptal olduğunuz için de memnunum.”

Burnumun artık tutamadığım gözyaşlarımla yanmaya başladığını hissettim. “Yani bunca yolu beni görmek için mi geldin?”

Sırıttı. “Uçak biletine değersin, ufaklık.”

Ufaklık. Bana hep böyle seslenirdi ve bundan çok hoşlanırdım. Cole’a “ufaklık” dememin nedeni buydu. Boğazımdan engel olamadığım ve sabretmekten sıkıldığı belli olan bir hıçkırık yükseldi. Mick Amca tuhaf bir ses çıkarıp bana sıkıca sarılmak için odayı arşınladı. Ben de ona sarıldım, kokusunu içime çektim. Mick tıraş sonrası losyonu kullanan adamlardan değildi. Daima sabun ve toprak kokardı. Kollarında on yıl geriye gidince göğsümdeki sızı arttı.

Ağlamam geçene kadar pek de kısa sayılamayacak bir süre boyunca orada durduk. Sonra Mick beni yavaşça bıraktı, açık renkli gözleri –Cameron ortaya çıkana kadar dünyadaki en sevdiğim gözler– bana bakarken ıslıl ıslıl parlıyordu. “Seni özledim.”

Bir başka ağlama krizini engellemeye çalışırken gülmeye başladım. “Ben de seni özledim.”

Mick boğazını temizleyip aramızdaki duyguların ağırlığı altında kıpırdanarak genç kadına bakmak için arkasına döndü. Her ne kadar bizi tanıştırmamış olsa da kimsenin kadının kim olduğunu söylemesine gerek yoktu. Gözleri kendini ele veriyordu. “Jo, bu Olivia, kızım.”

Bana doğru adım atarken Olivia’nın gözleri yaşlarla pırıl pırıl parlıyordu. “Seninle tanıştığıma memnun oldum, Jo. Babam yıllardır senden bahsediyor. Anlayacağın, seni zaten tanıyor gibiyim. Tanrım, az önce söylediklerim sizin de kulağınıza klişe geldi mi?”

Hafifçe gülümsedim; onun hakkında ne düşünmem gerektiğinden pek emin değildim. Mick Amca’nın kızına nasıl da taparcasına baktığını görünce onun adına mutlu oldum. Kendi ailesini bulduğuna mutluydum. Ama içimdeki on üç yaşındaki kız çocuğu Olivia’ya kızgındı –Mick’i benden aldığı için ona öfke duyuyordu.

İşe yaramaz, çocukça ve zavallıca olduğunu bilerek o hissi bastırmaya çalıştım ama ne kadar istemesem de oradaydı.

“Paisley’e gelip seni bulamayınca Facebook’u denedik ama senin orada hesabın yoktu. Cole’u bulduğumuzu düşündük ama emin olamadık ve babam da bir daha ondan haber almak istemeyeceğinden endişeleniyordu.”

Kolunu tutarak başımı kaldırıp Mick’e baktım. “İrtibatı kopardığım için üzgünüm. Çocukçaydı.”

“Ufaklık, o zamanlar zaten küçük bir childtun.”

“Cam, babamı görmek isteyeceğinden bir hayli emindi.” Olivia minnettar bir şekilde arkama bakarak gülümseyince Cameron’a döndüm.

“Bunu yaptığina inanamıyorum,” diye fısıldadım sessizce. Onun için hissettiğim her şeyin o sırada gözlerimden okunabildiğini biliyor ve bunu umursamıyordum.

Cam’in parmakları şefkat dolu bir biçimde çeneme dokundu. “Mutlu musun?”

Boğazımı temizlemeye çalışırken başımı evet manasında salladım. Mutluydum. Mick’in odada olması kendimi... güvende hissetmemi sağlıyordu.

Cam bizim için atıştırılmalık bir şeyler hazırlarken oturma odasındaki sehpanın etrafına yerleştik. Ben Mick ve Oliva’nın arasına oturdum; Olivia’nın dost canlısı tavırları ve ilgisi beni şaşırtmaya yetmişti. Babası hayatlarımızın ilk on üç yılı boyunca benim yanımda olduğundan bana sinirli olabileceğini düşünmüştüm ama hiç de sinirli görünmüyordu. Hatta beni buldukları için babası adına mutluydu.

Kanepeye yerleşip uzun kolunu kırlentlerin üzerinden arkama atan Mick’e “Ne kadar kalacaksınız?” diye sordum.

Yanıt verirken gözleri Olivia’ya kaydı. “Henüz bilmiyoruz.”

Cam yeniden aramıza katıldığında sorular dudaklarımdan bir bir dökülmeye başladı.

Aldığım yanıtlardan bazıları yüzünden hüzünlendim ve Olivia'ya karşı hissettiğim kızgınlık yok olmaya başladı. Kolay bir hayatı olmayan sadece ben değildim.

Mick kızını yakından tanımak için Phoenix'e taşınmış ve orada, kızının annesi Yvonne'la olan ilişkisi yeniden alevlenmişti. Mick birkaç müteahhit için iş yapmaya başlamış, Yvonne'la evlenmiş ve mutlu bir aile olmuşlardı. Ta ki Yvonne'a dördüncü aşama meme kanseri teşhisi koyulana dek. Yvonne üç yıl önce ölmüş, Olivia ve Mick'i dünyada yapayalnız bırakıp gitmişti. Yvonne'un annesi ve kız kardeşi New Mexico'da yaşıyordu ama pek yakın değillerdi.

"Cameron'ın e-postalarını bir işaret olarak gördük," dedi Olivia sessizce. "Belki de Arizona'dan biraz uzaklaşmamız gerekiyordur..." Omuzlarını silkti. "Buraya gelip seni görmek ve rahat bir nefes almak yapılabilecek en doğru şey gibi göründü."

Suratımı ekşittim. "Oradaki hayatlarınıza ne olacak? Mick Amca'nın işi? Senin işin?"

"Phoenix'te işler uzun zamandır eskisi gibi gitmiyor," diye yanıtladı Mick yumuşak bir tavırla. "İkimiz de aravermenin iyi olacağını düşündük." Gözlerindeki hüzünden, işlerin Yvonne'un ölümünden beri iyi gitmediğini anladım. Mick bana bakarak hafifçe gülümsedi. "Benimle kısa bir yürüyüşe ne dersin, Jo? Konuşacağımız şeyler var."

Hayatımın en tuhaf günüydü. Devasa bir adam olan Mick'in yanında yürüyor ve yetişkinlik hayatım boyunca ilk defa kendimi fiziki olarak küçük hissediyordum. Hemen yanı başımda yürüyordu ama Leith Yolu'ndan Princes Sokağı'na doğru ilerlerken etrafımızdaki her şeyi

dikkatle incelediğini görebiliyordum. Mick Amca önünden geçerken yolun karşı tarafındaki Balmoral Hotel'e baktı.

"Burayı özledim. Edinburgh benim memleketim bile değil ama özledim. Buradaki her şeyi özledim."

"Arizona kadar İskoçya'dan farklı bir yer hayal edemiyorum."

"Evet. Doğru, değil mi?"

"Ama mutluydun?"

Yoğun yaya trafiğine adım attığımız anda gözlerinin suratıma odaklandığını hissettim. Tekrar yan yana yürümeye başlar başlamaz konuşmaya koyuldu. "Yvonne ve Olivia varken, evet, mutluydum. Ama seni, Cole'u ya da Fiona'yı düşünmeden geçirdiğim bir gün bile olmadı. Hayatımda sadece iki şeyden pişmanlık duydum, Jo. Biri, Olivia'nın hayatının ilk on üç yılını kaçırmış olmak ve diğeri ise bana asıl ihtiyacın olduğunda yenin yanında olamamak. Özellikle de şimdi başından geçenleri öğrendiğimde."

"Cam her şeyi anlattı mı?"

"Fiona hakkındakileri anlattı. Ne kadar çok çalışmak zorunda kaldığını. Cole'u senin yetiştirdiğini ve onun çok iyi bir çocuk olduğunu. Zor bir hayatın olmuş ama sana gerçekten önem veren birini bulduğun için çok sevindim, ufaklık."

Sadece birkaç saat önce Cam'e nasıl çıkıştığımı hatırlayınca yeni bir suçluluk yağmurunun kafama damlamaya başladığını hissettim. Bunu telafi etmeliydim.

"Fiona'yı görmek isterim."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Onu kendim için görmeliyim. Hiçbir zaman kolay bir insan olmadı ama benim arkadaşımdı."

Mick'in aniden ortaya çıkışının küçük evimde ne tür bir drama neden olacağını merak ederek iç çektim. Fakat

adam bizi görmek için binlerce kilometre öteden gelmişti. Hayır diyemezdim. "Pekâlâ."

"Ve Cole'la tanışmak isterim."

"Tamam."

"Burada ne kadar kalacağımızı bilmiyorum ama seninle olabildiğince fazla zaman geçirmek istiyorum."

Ona çarpık ama endişeli bir şekilde sııttım. "Bugün işimden ayrıldığımdan bunun bir sorun olacağını düşünmüyorum."

Kanepede Cam'in kucağına kıvrılmış vaziyette sessizce televizyona bakıyordum.

Cam'in evine döndükten hemen sonra Mick Amca ve Olivia oradan ayrılmışlardı ve kısa bir süre sonra Cole eve gelince ona her şeyi açıklamak zorunda kaldım.

Cam akşam yemeğini onunla birlikte yememiz için ısrar etti. Cole'un duş alıp ödevini yapabilmesi için oradan ayrılmaya kalktığımda ise kalmam için daha da ısrarcı davrandı. Cole'un evde annemle baş başa kalmasını istemediğimden Cole'un duşunu Cam'in evinde alması kaydıyla orada kalmam konusunda anlaştık.

"Neredeyse tek bir kelime bile etmedin." Cam aniden konuştu. Parmakları tembelce kolumda dolanıyordu. "Daha erken saatlerde, onlarla irtibat kurduğum için mutlu olduğunu söylemiştin. Hâlâ mutlu musun?"

"Ah, evet," dedim güven verici bir şekilde. "Onun iyi olduğunu bildiğim için bir tür huzur hissediyorum. Ve Olivia iyi birine benziyor." Gözlerine bakmak için boynumu çevirdim. "Teşekkür ederim."

Omuzlarını silkti ve yeniden televizyona baktı. "Sade-

ce seni mutlu etmek istiyorum.”

Midem bir parende daha attı. “Ediyorsun.”

“Gerçekten mi? Birkaç saat önce yaşadığımız olay sadece duygusal... kadınlara özgü... bir şey miydi?”

Gülmek istedim ama koridorda çıkardığım saçma sapan olayın komik olmadığına karar verdim. “O şekilde davrandığım için özür dilerim. Hoş değildi. Meikle’ye ve kendime kızmıştım. Başka birini suçlayabilmek için olanları kafamda evirip çevirdim. Öfke menzilimde bulunan birilerini suçlamaya ihtiyacım vardı.”

Cam homurdandı. “Ve doğal olarak o bendim?”

Şefkatli bir tavırla göğsüne vurdum. “Özür dilerim.”

Dikkatli bir şekilde bana baktı. “İşe kabul edildiğimi söylemek için yanlış bir zaman mı?”

Şaşkın bir halde onu itip ayağa kalktım. “Grafik tasarımı alanında mı?”

“Evet.”

Onun için duyduğum memnuniyet tüm bedenimi sardı ve kendimi tam bir aptal gibi gülerken buldum. “Nerede?”

“Burada. Eski işimi geri aldım. Yeniden yapılanma süreçleri pek iyi gitmemiş ve fazladan bir adamı gözden çıkardıklarını fark etmişler. Başka bir tasarımcı daha olmadan iş yükünün altından kalkamıyorlar. Patronum benim lehime konuşmuş.” Omuzlarını silkti. “Yeniden onlarla çalışmak bir kumar olacak ama iyi maaş veriyorlar ve sevdiğim işi yapacağım.”

Ona doğru eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. “Cam, senin adına çok sevindim. Ne zaman geri dönüyorsun?”

“Pazartesi.” Bana sıkıca sarıldı. “Su, onu iki hafta önceden bilgilendirmediğim için mutsuz ama bu teklifi kaçırmayı göze alamazdım.”

“Su, başının çaresine bakar. Büyük ihtimalle daha fazla vardiyada çalışmaya başlayacağım.” Gecenin geç saatlerine kadar daha fazla çalışacak olma düşüncesi karşısında suratım asıldı.

“Braden’ın teklifini kabul edersen bunun bir sorun olmaktan çıkacağını biliyorsun.”

“Hayır dedim. Bir şeyler bulacağım. Endişelenme.”

Altımda gerilerek kıpırdandı. “Sen ve lanet olası inadin. Daima Cole hakkında endişeleniyor, ona ihtiyacı olanları sunmak ve iyi olduğundan emin olmak istiyorsun. Bugün koridorda olanların yarısının onu hayal kırıklığına uğrattığını düşünmen yüzünden olduğuna bahse girerim. Onunla bu kadar ilgileniyorsan sana teklif edilen şu kahrolası işi kabul et.”

Kollarının arasından kurtuldum; benimle azarlarcaasına konuştuğu için yüzümü ateş basmıştı. Kanepenin diğer tarafına uzanıp televizyonun uzaktan kumandasını elime aldım ve seyretmekte olduğumuz bilimkurgu programının sesini açtım. Sadece ses tonundan rahatsız olmakla kalmamış, aynı zamanda kesinlikle haklı olduğunu bildiğim için deliye dönmüştüm.

Bitkin iç çekişi oturma odasını doldurdu.

“Tamam,” diye geveledim. “Yarın Braden’ı arayacağım.”

Söylediklerim sessizlikle karşılanınca yeniden televizyona odaklanmadan önce ona çabucak bir bakış attım. Küstah pislik gülmemeye çalışıyordu. “Güzel. Bunu duyduğuma sevindim.”

“Kasıtlı olarak kendini beğenmiş bir pislik gibi mi davranmaya çalışıyorsun?”

Bir kahkaha patlattı. “Nasıl oldu da aileni bir araya getiren adamdan kendini beğenmiş bir pisliğe dönüştüm? Ve hatta nasıl oldu da az önce kucağımdayken şimdi benden

mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyorsun?" Baldırımı yakaladı. "Geri gel."

Onu hafifçe tekmeledim. "Yapma."

"Tamam, ben sana geleceğim."

Kendisini üzerime bırakıp beni koltuğa mıhladığı anda cıyakladım. "Üzerimden kalk!" Burnunu boynuma gömüp de belimi gıdıklamaya koyulduğunda gülmeye başladım.

"İyi bir çocuk olacak mısın?" dedi dudaklarını tenimden ayırmadan.

Dudağımı büktüm. "Ben her zaman iyiyim."

Cam başını kaldırıp dudağımın büktüğüm yerini öptü. Bir oyun gibi başlayan şey hızla arzulu bir hal aldı. Ona sıkıca sarıldım; gittikçe şehvetli bir şekilde öpüşmeye başladığımız sırada göğsü hassas memelerime bastırıyordu.

Kasıkları benimkilere sürtünmeye başlayıp da sertliğini bacaklarımın arasına doğru itelediğinde ağzımı onunkinden uzaklaştırdım; sanki bütün bedenim ateşler içinde yanıyordu. "Yapma," diye fısıldadım baştan çıkarıcı hareketini durdurmak için kalçalarını kavrayarak. "Hiçbir şey yapamayız ve arzudan deliye dönmüş durumdayım. Bana işkence etme."

"Öyle mi?" Eli mememi avuçlamak için belim boyunca ilerlerken yüzünde şeytani bir gülümseme vardı. Mememi sıkınca kadınlığımda acı dolu bir hassasiyetle arzu karışımı garip bir duygu hissettim.

"Gözlerim!" diye bağırdı Cole.

Cam ve ben irkilerek birbirimizden ayrıldık. Başımı çevirince küçük erkek kardeşimin pijamalarını giymiş, kapının eşiğinde dikilmekte olduğunu gördüm. Saçlarından alnına sular süzülüyordu. Kolunun ön kısmıyla gözlerini kapatıyordu. "Hassiktir, kör oldum," diye homurdandı ve arkasını döndü ama kolunu indirmeyi unuttuğundan

duvara çarptı. Ardından kapıyı arkasından çarparak hızlı adımlarla daireden çıktı.

Dehşete düşmüş bir biçimde Cam'in suratına baktım. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Sanırım bu durumda 'h' ile başlayan kelimeyi kullanmasına izin vermeliyim."

Cam bir kahkaha patlattı. Başını göğsüme yasladığı sırada tüm bedeni keyiften titriyordu.

Hem benim hem de Cole'un küçük düşmemize rağmen ağzımdan engelleyemediğim bir kıkırdamanın yükseldiğini hissettim. "Hiç komik değil. Onu korkuttuk. Gidip onu kontrol etsem iyi olacak."

Cam gözleri neşeyle ıslıl ıslıl parlarken başını salladı. "Şu anda görmek isteyeceği en son kişi sensin."

"Ama yukarıda annemle birlikte."

"Kendisini odasına kapattığından ve ablasının görüntüsünü zihninden çıkarmak için bir şeylerle meşgul olduğundan eminim."

"Neden her konuda haklı olmak zorundasın? Bu kesinlikle çok rahatsız edici."

Sadece gülümsedi.

"Hayır, ciddiym. Ya durmak zorunda kalacak ya da sık sık kendini kanepenin yanlışı tarafında bulacaksın."

"Güzel." Bana yine arzu dolu bir şekilde gülümsedi. "Barışma kısmından bayağı hoşlanıyorum."

Cevabı hoşuma gidince onu aniden ve sertçe öptüm. Kendini beğenmişliğinin beni nasıl baştan çıkardığını öğrenmesini önemsemeyecek kadar aşk sarhoşuydum. Sonunda nefes alması için onu bıraktığımda, dudağındaki o seksi kıvrımın sonsuza dek benim olacağını umarak başparmağımı dudaklarında gezdirdim. "Bugün için minnettarım. Her şey için. Benimle özenle başa çıktığın için, Mick Amca'yı bulmak amacıyla onca zahmete girdiğin için."

Gözleri şefkatle ve tatlı bir hassasiyetle aydınlandı. Gözlerini yavaşça yüzümde gezdiriyor, sanki her detayını zihnine kazımaya çalışıyordu. “Ne zaman istersen, bebeğim.”

Ona sokuldum ve birkaç dakika boyunca sessizce uzandık. Saçlarını okşayarak tereddütle, “Cam?” dedim.

“Evet?”

“Biyolojik anne ve babanı arama fikrinden vazgeçtiğini söylediğini biliyorum ama bugün Mick’le olanlardan sonra... Emin misin?”

“O farklıydı.” Nefesi köprücük kemiğimi okşuyordu. “Mick’le aranızda bir ilişki var. Beni veren insanların kim olduğunu bilmiyorum. Dürüst olmam gerekirse artık onları tanımaya ihtiyacım yok. Anderson ve Helena MacCabe isteyebileceğim her şeyi bana sunuyor. Nedenlere ya da bahanelere ihtiyacım çok çünkü... Aslında... Nedenleri ve bahaneleri ne kadar iyi olursa olsun asla onlardan önemsiz olduğum gerçeğini değiştirmeyecek. Onlar beni terk etti. Nedenlerinin mantıklı ya da anlamlı olması önemli değil. Gerçeği öğrendiğimde nasıl hissettiğimi asla değiştirmeyecek. Şimdi, neden onları bulmak isteyeyim ki?”

Elimi sakinleştirici bir tavırla sırtında dolaştırdım. Onu kollarımla sarıp, sandığından çok daha fazla sevildiği göğsüme yaslamak istiyordum. “Onlar kaybetti, bebeğim. Çok şey kaybettiler.”

yümi iki

Cole çoktan Mick Amca konusunda detaylı bir şekilde bilgilendirilmişti. Mick gittiğinde henüz üç yaşında olduğundan onu hatırlayamıyordu ama yıllar boyunca benden adamın suyun üzerinde yürüyebildiğini düşündüğümü bilecek kadar çok şey duyduğu için onunla görüşmek konusunda sorun çıkarmıyordu.

Anneme söylemek ise bambaşka bir meseleydi. Haberlerin yeni bir nöbeti tetiklemesinden çekindiğim için ona söylemekten korkuyordum. Şaşırtıcı bir şekilde, haberleri sakın bir tavırla karşıladı ve geldiğinde dışarı çıkıp Mick'le konuşmayı kabul etti.

Ben Cole'un bilgisayarına oturmuş iş bulma sitesini incelerken duş aldığını duyduğumu bile düşündüm.

Cole okuldan eve geldiğinde avuç içlerim terliyordu. Annem o saate kadar soğukkanlı davranmıştı ama Mick'i gördüğünde durum değişebilirdi. Kapı çalınınca bir an kalbimin durduğunu sandım. İnsanların romantik romanlarda bunu neden iyi bir şeymiş gibi söylediklerini bilmiyorum. Kalbiniz durduğu zaman nefes alamazsınız –mideniz bulanır ve neşeniz kaçır.

“Başardınız.” Mick Amca ve Olivia için kapıyı açarken yüzüme zorla hafif bir gülümseme yerleştirdim.

Olivia kıkırdadı. “O kadar kötü müyüz?”

“Hayır, hayır, hayır.” Beni yanlış anlamamaları için ağzımda bir şeyler gevelerken içeri girmeleri için kenara çekildim.

Olivia’ya “Endişelenmesine neden olan biz değiliz,” diye mırıldandı Mick. Onları oturma odasına götürürken omzumun üzerinden bakıp bilgiç ama bitkin bir tavırla gülümsedim.

“Ceketlerinizi çıkarın. Kendinizi evinizde gibi hissedin. Çay ya da kahve ister misiniz? Su veya meyve suyu?”

İkisi bir ağızdan “Kahve,” diye yanıtladı.

Başımı salladım, anlaşılan herkes gergin ve heyecanlıydı. “Hemen hallederim.”

Ama Cole’un kapının girişinde belirmesi planlarımı değiştirdi. Kolumu omzuna attım ve onu Mick ve Olivia’ya doğru sürükledim. “Cole, bu Mick, bu da kızı Olivia.”

Mick sırtıttı ve elini uzattı. Cole adamın elini ürkek bir tavırla tuttu. “Tanıştığımıza memnun oldum,” diye mırıldandı. Doğrudan kimsenin gözüne bakmak zorunda kalmamak için saçlarının öne düşmesine izin vermişti.

“Ben de. Yüce İsa, tıpkı babanın senin yaşındaki hali gibi görünüyorsun.”

“Hiç de babama benzemiyor,” dedim kısaca.

Olivia’nın kaşları havaya kalktı ve azarlar gibi “Tebrikler, baba,” demeden önce babasına bir bakış attı.

Rahatsız olmuş gibi görünen Mick iç çekti. “Öyle demek istememiştim.”

Tebrikler, Jo. “Biliyorum.” Huysuzluğum yüzünden kendimi kötü hissederek elimle durmasını işaret ettim. “Bu konuda biraz hassasım.”

“Anlaşılmıştır.”

“Cole, ben Olivia.” Kız elini uzattı ve el sıkışırken Cole’un yanakları hafifçe pembeleşti. “Seninle tanıştığım çok mutlu oldum.” Olivia, onay dolu gözlerle oturma odasına bakındı. “Gerçekten çok güzel bir eviniz var.”

“Dekorasyonu Jo yapıyor.” Cole bunu neredeyse coşkuyula söyleyerek beni şaşırttı. “Duvar kâğıtları, boyama işleri, zımpara işleri... Her şeyi.”

“Etkilendim.”

Mick Amca’nın gülümseyen gözlerini üzerimde hissettim. “Öğrettiklerimi unutmamışsın, ha?”

Utanmış halde omuzlarını silktim. “Dekorasyonla uğraşmayı seviyorum.”

“Ah, evet, biliyoruz.” Annemin sesi nefesimin kesilmesine neden oldu. Hepimiz aynı anda dönüp oturma odasına girişini izledik. “Yeterince sık yapıyorsun.” Bir anda ortaya çıkmasından son derece şaşkın bir halde Cole’la baktık. Sadece duş almamıştı; aynı zamanda giyinmişti de. Saçlarını düzgün bir şekilde kurutmuş ve hafif bir makyaj yapmıştı. Giyeceğini asla düşünmemiş olsam da Noel’de onun için aldığım siyah ipek bir bluz ve sıska bedenine bol gelen dar kesimli bir kot pantolon giyiyordu. Cole ve ben asırlardır onu böyle görmemiştik ama Mick Amca’ya baktığım zaman annemin görünüşü karşısında hissettiği şoku gözlerinden okuyabiliyordum.

Mick Amca yanıımızdan geçip, ona hafifçe gülümse-mekte olan annemin yanında durdu. “Fiona. Seni görmek çok güzel.”

Dudakları hafifçe titreyen annem başını salladı. “Uzun zaman oldu, Michael.”

“Ah, evet.”

“Neredeyse hiç değişmemişsin.”

“Sen de, tatlım,” diye yanıtladı Mick Amca yumuşak bir tavırla. Sesinde keder vardı.

Annem teslimiyet içinde omuzlarını kaldırdı. “Elimden gelenin en iyisini yaptım.”

Mick Amca hiçbir şey söylemedi ama çenesindeki kasları sıkışından, annemin yeterince çabalamadığını düşündüğünü görebiliyordum. Bu konuda kesinlikle ona katılıyordum.

“Baba.” Olivia babasının yanına gelip, elini güven verici bir şekilde avcunun içine aldı. O sırada, ona karşı duyduğum kızgınlığın yok olduğunu hissettim. Mick’e böylesine tapan birine nasıl kızgın olabilirdim ki?

Mick Amca, kızının elini hafifçe sıktı. “Fiona, bu benim kızım Olivia.”

Ve işte o anda her şey berbat oldu.

Annem Olivia’yı süzerken dudaklarını birbirine bastırdı. “Ah evet, şu işi pişirdiğin Amerikalı parçaya benziyor.”

Gözlerimi utançla sımsıkı yumdum ve Cole’un yanımda alçak sesle homurdanmaya başladığını duydum.

Mick “Fiona,” diyerek annemi azarladı.

“Baba, sorun yok.”

“Üfff.” Annem bana bakarak yanımdan geçip gitti. “Sadece Mick’in geleceğini söylemiştin. Akşam yemeğinden bana da bırakın.”

Başımı salladım. Odadan çıkmasını izlerken neredeyse kaskatı kesilmiştim. Yatak odasının kapısının çarpılarak kapandığını duyduktan sonra iç çektim. “Üzgünüm, Mick Amca. Onunla ilgili beklentilerimizi fazla yüksek tutmak gerek. Olivia, çok üzgünüm...”

“Unut gitsin.” Olivia eliyle durmamı işaret etti. “Sorun değil.”

“Onun aynı kadın olduğuna inanamıyorum.” Mick

oturmak için odanın diğer tarafına geçerken başını salladı; bedeni yaşadığı şoktan ötürü ağırlaşmış gibiydi. “Gerçekten inanmak mümkün değil.”

Annemin Olivia’yı görene kadar bir hayli iyi davranışlarını düşündüm ama bunu Mick’e söylemek istemedim. “İnansan iyi olur.”

Annem, azıcık güneş ışığı için kafasını kabuğundan çıkarıp yağmurla karşılaşan bir kaplumbağa gibi kabuğuna çekildi. Hem de her zamankinden daha kötü bir halde. Odasından nadiren çıkıyordu. Eve de bir kasa içki gelmişti. Hâlâ hayatta olduğunu anlamamın tek yolu, onun için ayırdığım yemeklerin ortadan kaybolmasıydı. Onu kontrol etmek için ne zaman kapısını çalsam homurdanarak onu rahat bırakmamı söylüyordu.

Her şeyin siyah beyaz olmasını istiyordum. Cole’a vurduğu için ondan nefret etmek ve ölse de kalsa da umurumda olmamasını istiyordum ama onu tamamen terk edemeyeceğimi fark etmiştim.

Cam insanları kendi hallerine bırakmamız gereken anın eninde sonunda geldiğini söylemişti. Onlara yardım etmek artık mümkün değildi ve yardım etmeye çalışmak, onlarla birlikte bataklığa sürüklenmene neden olurdu.

Söylemek yapmaktan daha kolaydı. Onunla yaşadığım tüm o korkunç anlara rağmen o benim annemdi ve bir parçam hâlâ bizi kendisinden daha fazla önemsemesini istiyordu. Onu artık kendi haline bırakmam gerektiğini biliyordum. Biliyordum. Hem Cole hem de benim için. On dan ayrılma zamanı geldiğinde ayrılacaktım. Ama içimdeki suçluluk duygusu beni asla terk etmeyecekti.

Mick Amca, benimle mümkün olduğunca fazla zaman geçirmek istediğini söylemişti ve bu konuda yalan söylemiyordu. O cumartesi günü Cole, Cam, Olivia, Mick ve ben, öğle yemeği için Grassmarket'te buluştuk. Olivia'nın Amerika'da bir kütüphaneci olduğunu ve tıpkı Cam gibi bütçe kesintileri nedeniyle işten çıkarıldığını öğrendim. Olivia sıcak ve eğlenceli bir kadındı; onu sevmemek zordu. Joss ve Ellie ile ne kadar iyi anlaşacağını hayal edebiliyordum.

Öğle yemeği bir hayli eğlenceli geçti. Mick'in Cole ve Cam arasındaki dostluğu onayladığını söyleyebilirdim çünkü durmadan bana o tür bakışlar atıyordu. Şehrin bahar telaşının hüküm sürdüğü kalabalık sokaklarında yürüdük, Victoria Sokağı'ndan IV George Köprüsü'ne geçtik, oradan da Olivia'yı Royal Mile'e götürdük. Mile'da Olivia'nın ve Mick'in fotoğraflarını çektim. New Town'a doğru ilerledikçe çektiğim fotoğrafların sayısı da arttı. Princes Sokağı Bahçeleri boyunca yürüdük. Arkalarında Edinburgh Kalesi'yle Ross Çeşmesi'nin önünde harika birkaç fotoğraflarını çektim. Güzel bir gündü. Rahatlatıcı bir gün. Cam'in eli belime dolanmış vaziyette arkalarından yürürken bir süreliğine olsa bile tüm endişelerimi unuttum.

Pazar günü Elodie tam havasındaydı. Ellie'den Mick Amca ile Olivia'nın geldiğini duyunca onları da öğle yemeğine davet etmişti. Oraya vardığımızda Elodie'nin bir yerlerden ikinci bir masa bulup çıkardığını ve yemek odasındaki masanın diğer ucuna yerleştirdiğini gördük. Herkes sohbet edip Mick Amca ve Olivia'yı tanımaya çalıştı. 9ından evleri konuşma sesleri ve kahkahalarla dohuydu.

Olivia'nın yüzündeki mutluluğu, pembe yanaklarını ve gözlerindeki parıltıyı gördüğümde boğazım düğümlendi. Ellie neredeyse ilk anda kızın üzerine atlamıştı ve çoktan birbirlerine yapıştıklarını görebiliyordum. Ellie bu konuda epey başarılıydı.

Masada Joss'un yanında oturuyordum. Beni hafifçe dürtüp kulağıma doğru eğilerek "Hiç böyle bir şeyin parçası olacağın aklına gelir miydi?" diye fısıldadı.

Masadaki tüm yüzlere baktım; gözlerim Braden'ın söylediği bir şeye gülen Cam'e takılıp kaldı. Başımı hayır manasında sallayarak Joss'a döndüm. "Hayatta aklıma gelmezdi."

Gülümsedi. Parmağındaki sade elmas nişan yüzüğüne bakarken gözlerindeki duygu yoğunluğundan ötürü şaşkına döndüm. "Ben de."

"Sen iyi misin?"

Joss başını evet anlamında salladı. "İyiden bile öteyim."

Ona bakarak sıırıttım. İçinde bulunduğumuz ciddiyetten sıyrılmak için tam bir şaka yapmak üzereydim ki Braden, "Jo, bir işe mi ihtiyacın var?" diye sordu.

Gözlerimi devirdim ve Cam'e sabırsız bir bakış attım. "Ona ben soracaktım."

"Aslında seni o dertten kurtarıyorduk."

İç çekip Braden'a bakarak başımı salladım. Bu soruyu sormak zorunda kaldığım için yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. "Yarı zamanlı bir pozisyon varsa çok memnun olurum."

Açık mavi gözlerini benimkine diktiğinde inceleyen bakışları karşısında kendimi savunmasız hissettim. Braden'ın insanların içini görebilmek gibi bir özelliği vardı. Joss'un Braden'a karşı duygularını açmadan önce ona

nasıl bu kadar dayandığını bilmiyordum. Braden'in başından beri her şeyin farkında olduğundan emindim. "Jo, ne zaman bize ihtiyacın olursa gel, lütfen."

Yutkundum ama başımı evet manasında salladım.

"Yarın için bir şeyler ayarlamaya çalışacağım; bakalım seni salı günü başlatabilecek miyiz?"

"Teşekkürler," diye fısıldadım minnettar bir şekilde.

Herkes yeniden sohbet etmeye başladığında Joss alçak sesle boğazını temizledi. "Korkutucu, değil mi?"

"Braden mı?"

"Evet. Çoğu insandan daha fazlasını görüyor." Beni dikkatlice inceledi. "Hayatında haberimizin olmadığı bir şeyler mi dönüyor? Cam'le aranız iyi mi?"

Tüm kuşkularımı ve onlarla her gün savaşmak zorunda kalışımı düşündüm. "Sadece birbirimize alışmaya çalışıyoruz."

"Tabii. Onun kesinlikle iyi bir adam olduğunu düşünüyorum. Demek istiyorum ki onunla tanışmadan önce hayatta Braden'in teklifini kabul etmezdin."

"Evet, sen de bu konuyu zorlamasan iyi olacak."

"Yüce İsa, kimsenin benim kadar gururlu ve inatçı olabileceğini düşünmezdim."

"Anlaşılan yanılmışsın," diye yanıtladım kuru kuru.

Joss güldü. "Evet ve artık sen de sana özel bir mağara adamına sahip olduğundan... İnatçılığından kurtulmanı tavsiye ederim."

Bu gece Cameron'un beni inatçılığımдан kurtarabileceğini düşününce yanaklarıma ateş bastığını hissettim. Güzel zamanlar bizi bekliyordu.

Joss bir kahkaha patlattı. "Kafandan geçen her neyse onu kendine sakla."

yümi üç

Hayatınızda çok fazla şeyin olup bittiği, durup da nefes alma şansını bile bulamadığınız dönemler vardır. Uyanırsınız, duşunuzu alıp giyinirsiniz; gününüz olaylarla, işinizle, yapılması gerekenlerle, ev işleriyle doludur ve daha siz ne olduğunu anlamadan yorgun bedeniniz yatağın üzerinde erimeye başlar. Sonra, size sanki iki saniye gibi gelen kısacık bir sürenin ardından, alarmın sesiyle gözlerinizi açmak zorunda kalırsınız. İşte, benim hayatım da sonraki birkaç hafta boyunca böyleydi.

Hayatımda çok fazla şey olup bittiğinden takıntımdan bir geceliğine vazgeçip sabaha kadar Cam'in yatağında kaldım. Mick ve Olivia ile birlikte geçirdiğimiz haftasonundan sonraki çarşamba günüydü. Alarm çalar çalmaz inledim, yorganı savururcasına açtım ve yataktan çıktım.

Anlaşılan, Cameron yataktan çıkma şeklimi bayağı eğlendirici buluyordu.

Yüzünü yastığına bastırdığı sırada sarsılan çıplak omuzlarını izledim.

Uykusuzluktan kapanmak üzere olan göz kapaklarım ve Douglas Carmichael & Co'daki ikinci iş günüm sabır-

lı davranmama pek de yardımcı olmuyordu. “O kadar da komik değil.”

Cam uyku mahmuru, sırtıtmakta olan suratını yastıktan kaldırdı. “Bebeğim, kesinlikle çok komiksin,” dedi seksi, uykulu sesiyle. Tekrar yorganın altına dalıp yanına yatmak istiyordum ama işe gitmek için hazırlanmalıyım.

“Bir anda yataktan kalkmazsam tekrar uykuya dalarım. Senin yaptığını... Yapamam.”

Bana bakmak için yataktan kalktı. Gözlerindeki sevecenlik öylece kalakalmama neden oldu. “Tapılası bir kadınsın. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Beni utançtan kızartma becerisi inanılmazdı. Daha önce hiç kimse beni o kadar kızdıramamış, bambaşka biri gibi ama aslında kendim gibi davranmama neden olamamıştı. Bakışlarımı onunkilerden kaçırıp odadan çıkarak banyoya yöneldim. “Tapılası bir şekilde geç kalacağım.”

Son iki haftadır bire bir konuşmalarımız bununla sınırlıydı. İlk hafta, her ikimiz de yeni işlerimize başlamıştık (aslında, Cam eski işine başlamıştı), Mick ve Olivia bizi akşam yemeğine davet etmişti; akşam yemeği için Cam’e gelmiş, üçümüzü sinemaya götürmüşler ve Cam, Peetie ve Nate ile takılırken ben ve Cole’la baş başa zaman geçirmiş, genellikle bütün boş zamanlarını bizimle değerlendirmişlerdi. Amerika’ya ne zaman döneceklerini bilmediğimden zamanımın çoğunu onlarla geçirmeye istekliydim. Caledonian’daki otel faturalarının ne kadar yüksek olduğunu tahmin bile edemiyordum. Mick, Yvonne’a büyükannesinden bir miktar miras kaldığını –ki bu konu Yvonne ve ailesi arasında tartışmalara neden olmuştu– ve kadının da bu parayı Mick ve Olivia’ya bıraktığını söylemişti. “Sonsuza” kadar dayanacak bir miktar değildi ve İskoçya seyahati neredeyse paranın tümünü tüketiyordu. Mick’i,

parasını otel faturalarına harcamaya devam etmek istemeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

Her ne kadar Olivia'nın yanında kendimi rahat hissetsem de özlem duyduğum şey, Mick'le beraber olmaktı. Aynen gerçek bir baba gibi, hiçbir şeyi ödememe izin vermedi, bana babacan tavsiyelerde bulundu ve tıpkı çocukluğumda olduğu gibi, benimle acımasızca dalga geçti. Onun etrafında olmak güven ve olduğum gibi kabul edilme duygularını geri getirdi. Ayrıca, dairemde yaptığım işleri inceleyip Cam'in yeteneğine dair söylediklerini tekrar etti. Daha önce hiç kimse karşıma geçip bir konuda yetenekli olduğumu söylememişti ama şimdi, hayatımdaki en önemli iki erkek yetenekli olduğum konusunda ısrar ediyorlardı.

Bu harika bir histi.

İkinci hafta, Mick ve Olivia'yı daha az gördüm. Mick, Olivia'nın memleketini görmesini istediğine karar verdi ve Loch Lomond'daki bir otelde yer ayırtıp birkaç günlüğüne gözden kayboldular. Böylece yeni işime ayak uydurmaya odaklanabildim. Çok zor değildi. Braden beni yönetici yapmıştı ama ben resepsiyonda da yardımcı oluyordum. Bir odada emlak danışmanları ve diğer odada yöneticilerle, önceki işime kıyasla çok daha canlı bir yerdi. Sürekli birileri gelip gidiyordu ve emlak danışmanı olarak çalışıp yönetim kadrosuyla flört etmekten hoşlanan çok sayıda genç ve yakışıklı adam vardı.

Ofise girdiğim anda verdikleri tepki neredeyse komikti. Oynanacak yeni bir oyuncak! Tek sorun, Cameron'la tanıştığımdan beri flört etmek artık içimden gelmiyordu. Evet, gülümseyip en iyileriyle sohbet edebilirdim ama gözlerimdeki o arzu dolu davet ve baştan çıkarıcı gülümsememdeki vaat yok olmuştu. Bundan böyle, yedek plan peşinde değildim. Yedek plan istemiyordum.

İstediğim her şeye kavuşmuştum; o da rahatsızlık verecek kadar haklı, bir nebze ukala, nazik, komik, sabırlı, dövmeli bir adamdı.

Yeni çalışma düzenimde, pazartesi, çarşamba ve perşembe günleri emlak acentesinde ve her zamanki gibi salı, perşembe ve cuma akşamları barda çalışıyordum. Cam'i çok az görebiliyordum çünkü işyerinde boş zamanlarını yiyip bitiren yeni bir projeye başlamıştı. Akşam saatlerindeki judo derslerine de geri dönmüştü. Yani onu sadece Cole'u almak için daireye uğradığı sırada görebiliyordum. Çarşamba gecesi ona gittim ama ben oraya ulaşana kadar çoktan çizim masasının üzerinde uyuyakalmıştı. Onu nazikçe uyandırıp yatağına götürdüm. Şaşırtıcı derecede güçlü kolunu belime dolayıp beni de yatağa çekti. Her ne kadar bilinci yerinde olmasa da ona yakın olmanın tadını çıkarmak için beni çekmesine engel olmadım. Kolu gevşediği zaman onu uyandırmadan yataktan süzülerek çıkmayı becerdim.

Cumartesi günü geldiğinde onu özlemiştim. Durmadan ilgi görmek isteyen, bıktırıcı bir kadın olmak istemiyordum. Zaten öyle olduğumu da düşünmüyordum. Ama onu eskisi kadar sık görmeyi, onunla sohbet edip kahkahalar atarak, sessizlik içinde oturarak ya da sevişerek zaman geçirmeyi özlemiştim.

Sadece bir hafta olmuştu.

Yüce İsa, ona bağımlıydım.

O cumartesi, Joss ve Braden'in nişan partisi vardı ve güzel elbiselerimin çoğunu eBay'de satarak gardırobumu temizlediğimden yeni ve küçük bütçeme uygun bir elbise almak için alışverişe çıkacaktım.

Cameron beni hayrete düşürerek bana eşlik etmeyi teklif etti.

Oldukça kısa bir süre sonra aslında alışverişten nefret ettiğini kavramıştım.

Topshop'ın köşesinde oturmuş kara kara düşündüğünü görünce "Neden geldin?" diye sordum gülererek.

Hemen elimi tuttu ve beni mağazadan çıkardı. "Çünkü seni özledim," dedi. İtirafı yüzünden tamamen gafil avlanmıştım. "Seninle zaman geçirmek için buna katlanmam gerekiyorsa katlanacağım."

Cesaretinin bir öpücüğü hak ettiğine karar vererek Princes Sokağı'nın ortasında dudaklarına arzu dolu bir öpücük kondurdum. Kollarını sıkıca bedenime dolayıp beni olabildiğince kendine doğru çektiğinde bunun kötü bir fikir olabileceğine karar verdim. Birbirimizden ayrıldığımız sırada küçük çocuklardan oluşan bir grup "Kendinize bir oda bulun!" diye bağrışarak yanımızdan geçip giderken tenlerimiz çoktan alev alev yanmaya başlamıştı. Bir haftadır sevişmiyorduk. Bu bizim için bir rekordu. İkimizin de bir an önce bitmesini istediği kötü bir büyü gibiydi.

Ama şimdi sırası değildi. "Bu gece," diye fısıldadım dudaklarına doğru ve istemeye istemeye kollarının arasından kurtuldum.

Alışveriş işkencesine uzun bir süre boyunca maruz kalmaması için elimden geleni yaptım. Castle Sokağı'ndaki en sevdiğim mağazalardan birine girdik; Cam, birbirimizi duymamızı neredeyse imkânsız hale getiren ses sisteminin yükselen gürültü müzikten şikayet ederken denemek için birkaç elbise seçtim. Deneme kabinlerinin girişinde bekleyen kadın Cam'i yanımda sürüklememe karşı çıkmaya çalıştı ama çok özel bir gece olduğundan erkek arkadaşımın tavsiyesine ihtiyacımın olduğunu söyleyip birkaç defa göz kırparak kadını kandırdım. Göz kırpmamı iste-

diği şekilde anlayabilirdi. Sırtarak geçmemize izin verdi. Tam da istediğim gibi, en büyük deneme kabinin boş olduğunu gördüm ve elbiseleri oraya bıraktım. Perdenin dışındaki tabureye işaret ettim. “Orada oturabilirsin.”

Cam iç çekti ve uzun bedenini tabureye sığdırmaya çalıştı. Ona sırtıttığımda dudakları büküldü. “Bu, benim için erkek arkadaşım dediğini ilk duyuşumdu.”

Karşı çıkarcasına yüzümü buruşturdum. “Öyle mi?”

“Hı-hıı.”

“Gerçekten mi?”

Sırttı. “Gerçekten.”

Tüm cesaretimi toplayıp “Kulağına nasıl geldi?” diye sordum.

Gülümsemesi yumuşadı ve başını salladı. “Çok güzel.”

Bir anlığına orada durup öylece birbirimize baktık ve içimin ihtirasla dolmaya başladığını hissettim. “Tamam,” diyerek iç çektim, sevgilisine tapan âşık bir ergen gibi görünmemeye çalışıyordum. “Çabuk olmaya çalışacağım.”

Perdeyi örttükten sonra çabucak kıyafetlerimden kurtuldum ve ilk elbiseyi giydim. Çok kısa olduğunu düşündüm. Cam de bana hak verdi. “Basit görünüyor.” Gülümседim ve yeniden perdenin arkasına geçtim. Sonunda koyu mavi renkli, dantelli kalem elbiseyi deneyene kadar “hayır” ve “belki” sözcükleri birbirini izledi. Kaliteli ve şık görünüyordu ama bedenimi öylesine sarıyordu ki aynı zamanda son derece seksiydi.

“Ne düşünüyorsun?” Perdenin arkasından çıkıp Cam’in elbiseyi görebilmesi için etrafımda döndüm.

An be an arzuyla dolan gözleriyle beni tepeden tırnağa süzdü. Güçlkle başını evet anlamında salladı.

Kaşımı havaya kaldırarak soru dolu bir bakış attım. “İyi mi?”

Başını tekrar evet anlamında sallayınca omuzlarımı silktim ve perdenin arkasına daldım. Orada öylece durup aynadaki yansıma baktım. *Pekâlâ, ben sevdim.*

Tam da fermuara uzandığım anda arkamdaki perde dalgalandı ve Cameron içeri süzülüp perdeyi arkasından kapattı. Kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Tenim ise çoktan beklentiyle kor gibi yanmaya başlamıştı. Ne yaptığını sormama gerek yoktu. Yüzündeki ifadeyi oldukça iyi biliyordum.

Aniden halka açık bir mağazadaki deneme kabininde olmamızın önemi kalmadı.

Cam ellerini çenemde kaydırarak ensemeye uzanıp kelimelerin tam anlamıyla bütün sınırlarımın uyarılmasına neden olan bir öpücük için beni kendine doğru çekti. Sanki ilk defa öpüşüyormuşuz gibi kollarının arasında titriyordum. Ağzının ıslak ve ateşli derinliklerinde onun ve daha önce çiğnediği nane şekerinin tadını alabiliyordum. Onu kavradım ve kıyafetlerimden oluşan yığına doğru sendeledik. Sırtımı aynalı duvara çarptım. Cam geri çekildi, gözlerini kısmış, dudakları şişmişti. Müziğin sesine rağmen onu duyabilmem için sertçe “Arkanı dön,” dedi kulağıma. Sesindeki arzu dolu tını, bütün bedenimin sanki iki parmağını içime sokmuşçasına tepki vermesine neden oldu. Göğsüm, heyecanla alıp verdiğim soluklardan ötürü hızla alçalıp yükseliyordu. Arkamı döndüm. Elbisenin fermuarını bir çırpıda açtı ve beni soymaya başladı. Ben aynadan onu izlerken, elbiseyi yerdeki diğer giysilerin üzerine attı. “Bunu satın al,” dedi. Sıcak elleri çıplak memelerimi sıkmak için ilerlerken nefesini tenimde hissedince tepeden tırnağa ürperdim. Dudaklarımdan çıkmak üzere olan iniltiyi bastırmak için dudaklarımı ısırarak bir yay gibi büküldüm. Cam meme uçlarımı sıkıştırırken ellerimi

onunkilerin üzerine koydum. Göğsünü sırtımda hissedebiliyordum, iç çamaşırımı indirdiği sırada artık nefesini kontrol edemiyordu. İç çamaşırım kasıklarımın kadar düşünce çabuk bir hareketle külotumu iyice aşağı kadar indirdim ve ayak bileklerimden çıkardım. O sırada, Cam'ın fermuarının açılma sesini kulaklarımı doldurdu.

Üstü başı dağılmış vaziyette, siyah pantolonunu ayak bileklerine kadar indirmiş olan Cam, iki güçlü parmağını yavaşça içime soktu. Destek almak için aynaya dayanıyor ama bir yandan da onu izliyordum. Büyülenmiş ve heyecan dolu bir şekilde parmaklarının içime girip çıkmasını izliyordu. Yüzündeki ifadeyi görmek ise sadece daha fazla ıslanmama yarıyordu.

"Cam," diye inledim hafifçe. Sanki beni duymuş gibi başını kaldırdı ve gözlerini aynadaki gözlerime dikti. Yüzündeki ifade karşısında gözlerinden bir parıltı geçti.

Beni aynaya mıhladı. Ellerinden birini benimkinin üzerine koymuş, diğeriyle ise kalçamı avuçluyordu.

Bastırmaya çalıştığı bir iniltiyle içime girdiğinde yutkunmak zorunda kaldım. Hareket etmeye başladığında kendimi onun yumuşak vuruşlarına doğru bastırdım ve beni becerirken gözlerimiz bir an olsun ayrılmadı.

İçimdeki gerilim artarken Cam kalçalarımı avuçladı, aleti o kadar derinlerime girmişti ki neredeyse acı vericiydi. Kucağında oturuyor gibiydim, ellerimi hâlâ aynaya dayıyordum, elleri memelerimi okşuyordu. Hareketlerim gittikçe hızlanıyordu. Zevkin doruklarına yaklaşırken yanağını sırtıma dayadı, boğazından gelen alçak sesli, talepkâr, boğuk iniltiye yüzünden orgazma ulaşmak üzereydim.

Gelmek üzere olduğumu hisseden Cam, ağzımı kapamak için elini mememden ayırarak bir anda arkamda

dikleşti. Bedenimi bir koza gibi saran sıcaklık kaslarımın alev almasına neden oldu ve zevkin doruklarına ulaştım. Zevkle dolu iniltim, Cam'ın avuç içiyle karşılaşınca etkisini yitirdi.

Cam beni birkaç saniye geriden takip etti. Kaskatı kesilip boynundaki damar dışarı çıktığında aynadan onu izliyordum. Kasıkları kalçalarımın vururken dudakları sessiz bir iniltiyle aralandı. Geldiği anda bedenimi ılık bir şehvet duygusu kapladı.

“Siktir,” diye fısıldadı başını benimkine dayayarak.

“Pardon, orada her şey yolunda mı?” diye seslendi mağaza çalışanı. Ani müdahalesi perdeden içeri sızıyordu. İkimiz de bir anda kaskatı kesildik.

Ah, lanet olsun! Nerede olduğumuzu unutmuştum. “Evet,” diye yanıtladım. Bu adama deneme kabininin zemininde seviştığımızı unutacak kadar kapılmış olmanın verdiği utançla ve zevkin doruklarına ulaşmanın verdiği mutlulukla sesim titriyordu.

“Başka bir beden getirmemi ister misiniz? Elbiseyi beğendiniz mi?”

Defol git. Fal taşı gibi açılmış gözlerim aynada Cameron'unkilerle buluştu. Ne yapmam gerektiğine dair hiçbir işaret vermiyordu. Tanrı aşkına, hâlâ içimdeydi. Kahkahamı güçlükle bastırıp perdeye doğru baktım. “Her şey yolunda. Aslında... tam oldu.”

Yaptığım kinaye karşısında Cameron üzerime doğru devrildi ve kahkahalarının duyulmaması için yüzünü saçlarıma gömdü. Omuzları mutlulukla sarsılıyordu. Üzerime devrilmesi aletin içimde kıpırdanmasına yol açınca bedenime artçı zevk dalgaları yayıldı.

“Tamam...” Perdenin arkasından uzaklaşırken kadının sesi etkisini yitirdi.

“Sence bizi duydular mı?”

Alçak sesle bir kahkaha patlattı. “Umurumda değil.”

Ve bu konuda kesinlikle ciddi idi.

Nazik bir yumuşaklıkla içimden çıktı ve ayağa kalk-mama yardım etti. Ellerini yanaklarıma koyup göğsümün sızlamasına neden olacak kadar baştan çıkarıcı, duygu dolu bir öpücük için beni kendisine doğru çekti.

Seni seviyorum.

Cam bana bakmak için geriye doğru bir adım attığı sı-rada o düşünceyi kafamdan sildim.

“Neyse ki sonunda bir elbise seçebildik çünkü duş al-madan başka bir şey denemem mümkün değil.”

Gözleri derin bir şehvet duygusuyla parladı. Üzerimde teri ve içimde tohumlarıyla eve yürüyecek olmamın seksi olduğunu düşündüğünü biliyordum.

“Joss haklı,” diye mırıldandım. “Hepiniz mağara ada-mısınız.”

Cam söylediğimden rahatsız olmuşa benzemiyordu. Onun yerine, elbisemi giymeme yardımcı olmaya çalışı-yordu. Parmakları bir kere daha hassas yerlerimde dolan-maya başlayınca onu tekrar arzulamadan giyinebilmem için eline hafifçe vurdum.

Elbiseleri teslim ederken yanaklarım kızarmıştı. Hali-mizden şüphelenen satıcıya bakmak istemiyordum. Cam’e de bakmak istemiyordum çünkü ne zaman ona baksam yarı keyif, yarı utanç duygusuyla kıkırdamama neden olarak baş döndürücü bir şekilde sırtıyordu. Yeni elbisemle mağazadan çıktığımız anda kendimi Cam’in üzerine bırakarak kahka-ha atmaya başladım, kolunu sıkıca belime doladı.

“Bunu yaptığımıza inanamıyorum,” diye fısıldadım.

“Ah, evet, daha önce böyle bir şey yaptığımı söyleyeme-yeceğim.”

“Bunu Nate ve Peetie’ye anlatmasan iyi edersin.” Tıpkı bir ahmak gibi sırtıttığımdan uyarım pek de etkili olmadı.

“Neden ki? Bu harika bir seks hikâyesi.”

Yanaklarıma bir kere daha ateş bastı ve Cam gülerek beni göğsüne doğru çektiştirirken kıkırdadım. Ayaklarım öylesine yerden kesilmişti ki sanki bulutların üzerinde uçuyordum ama sonraki birkaç dakika içinde olup bitenler ezici ve şok edici bir şekilde dünyaya geri dönmeme neden oldu.

Cam ansızın durunca dengemi korumak için ona tutunmak zorunda kaldım ve yüzüne bakmak için başımı çevirdim. Yüzü bembeyaz olmuştu ve gözleri büyük bir şaşkınlıkla fal taşı gibi açılmıştı. “Cam?” diye fısıldadım midem düğümlenirken. Bakışlarını, önümüzde dikilmekte olan kıza kadar takip ettim. Kızın güzel gözleri de en az Cam’inkiler kadar şaşkınlıkla doluydu.

Bize doğru bir adım atarak “Cameron?” diye fısıldadı kız. Benim orada olduğumu fark etmediği açıktı.

Cam “Blair,” diye yanıtladı boğuk bir sesle.

Kadının adını duyar duymaz başım dönmeye başladı ve derhal kadını incelemeye, her ayrıntısına dikkat etmeye başladım. Şaşırtıcı bir biçimde hiç de beklediğim gibi değildi. Kafamda onu gizemli bir güzelliği olan uzun boylu ve egzotik bir kadın olarak hayal etmiştim. Ama aslında Joss’tan bile kısa boylu, ufak tefek bir kadındı. Uzun kollu beyaz bir badinin üzerine çizgili bir tişört geçirmiş, üstüne tam oturan eski püskü bir kot ve Cam’inkilere çok benzeyen botlar giymişti. Kısa siyah saçları sevimli yüzünü çevreliyordu. En güzel yanı ise uzun siyah kirpiklerle bezenmiş kahverengi iri gözleriydi. O güzel gözleri şaşkınlık ve özlem karışımı bir duyguyla doluydu. Elimin Cam’in ceketinin kumaşını sımsıkı kavrayıp yumruk olduğunu hissettim.

“Seni görmek harika.” Cam’e bakarak tatlı tatlı gülümsedi.

Cam başını salladı ve ışık görünce donup kalan tavşan bakışını gözlerinden silmeye çalışarak boğazını temizledi. “Ah, seni de. Ne zamandır Edinburgh’tasın?”

“Birkaç aydır. Seni aramayı düşündüm ama emin olmadım...” Sonunda Cam’e sokulmuş halde onları izlediği mi fark eden kadının sesi fısıltıya dönüştü. Yüzünde kederli bir ifade ve gözlerinde hayal kırıklığıyla bana baktı. Onu hayal kırıklığına uğratan Cam miydi? Benim gibi birini seçerek?

Düşünce karşısında tüylerim diken diken oldu, Cam’in belimdeki kolu beni sıkıca kendisine doğru çekti. “Hayır, denemeliydin,” diyerek beni şaşırttı.

Blair’in yüzü bir anda aydınlandı. “Gerçekten mi?”

“Evet.” Cam cebinden telefonunu çıkarmak için belimdeki kolunu çekti. “İşte, bana numaranı verirsen arayı kapatmak için bir şeyler ayarlarız.”

Ne?

Birbirlerine numaralarını vermelerini izledim. Cam’in başı kadınınkine yaklaştığında beynim çılgınlıkla atmaya başladı. Burada ne halt dönüyordu? İlk aşkıyla buluşmaya mı çalışıyordu? Bu ne boktan bir olaydı?

Daha da kötüsü kadını benimle tanıştırmamıştı bile.

Sakin ve umursamaz görünmeye çalışarak orada diki-liyordum.

Kadının söylediği bir şeye hafifçe gülünce kadın başını kaldırıp sanki Cam bir tür mucizeymiş gibi ona baktı. O bir mucizeydi. O *benim* mucizemdi ve eğer beni kendisi tanıştırmıyorsa ben...

“Blair, bu benim kız arkadaşım Jo,” dedi Cam telefonunu cebine sokuşturmaya çalışırken. Cam bana bakıp

güven verici bir şekilde gülümsedi ama gülümsemesini karşılıksız bıraktım.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Kıza hafifçe gülümsemeyi başardım ama aslında bildiğim bütün küfürleri içten içe birbiri ardına sıralıyordum.

Gülümsememi karşılıksız bıraktı. "Ben de."

Bakışlarımız karşılaştığı zaman aramızda sessiz bir konuşma geçti. *Sana kızgıyım*, dedi. *Sanırım senden nefret ediyorum*, diye yanıtladım. *Onu önce ben gördüm*, diye cevapladı. *Ama artık benim*, diye hırladım.

Cam birkaç kibar soruyla sessizliği bozana kadar üze-
rimize derin bir gerginlik çökmüştü.

Yakında görüşeceklerine söz verdikten sonra Blair'i orada öylece bırakıp Princess Sokağı'ndan eve yürüdük. Cam bir daha bana uzanmaya çalışmayınca paniğe kapıldım. Birbirimize dokunmadan ve tek bir kelime bile etmeden eve kadar yürüdük. Zihninin içinde bir yerlerde kaybolmuş gibi görünüyordu ve oradan, hiçbir yerden korkmadığım kadar çok korkuyordum.

yirmi dört

Ben eve döner dönmez Cole ters giden bir şeyler olduğunu anladı. Hiçbir şey olmadığında ısrar edince de tepesi attı. Tepesini attırdığımı ise yüzüme söyledi. Küfür konusunda bir dersle misilleme yaptım ama bunun tepesini daha da attırdığı belli oluyordu. Yani; parti için hazırlanırken düşüncesiz bir budala gibi davrandığı için Cam'e kızmış, ilişkimin sonunun yaklaşıyor olmasından korkmuş ve küçük kardeşimin bana veda etmeden evden çıkıp Jamie'lerle kalmaya gitmesi nedeniyle üzülmüştüm.

Diğer bir deyişle tam da partiye uygun bir ruh halindeydim.

Depresif düşüncelerim, yola çıkmak için aceleyle Cam'in dairesine gittiğimde elbisemi fark etmediğini görünce hiç de hafiflemedi. Blair ile karşılaşmamızdan önce halka açık bir deneme kabininde bana sahip olmasına yol açacak kadar seksi bulduğu elbiseyi.

Olivia ve Mick Amca'yla taksi yolculuğumuz sırasında da sessizliği bozulmayınca göğsüm endişeyle sıkıştı. Hatta Oliva bile durumunu fark edip iyi olup olmadığını sordu.

Tabii ki iyi olduğu konusunda ısrarcı davrandı ama hepimiz (ki bu ben oluyorum) eski kız arkadaşının –namı diğer hayatı boyunca sevdiği tek kadının– ortaya çıkmasıyla aklının başından gittiğini biliyorduk.

Joss ve Braden'ın Dublin Caddesi'ndeki dairesine ulaştığımızda parti tam gaz devam ediyordu. Hannah ve Declan o gece arkadaşlarında kalacaklardı, dolayısıyla, Elodie ve Clark da burada istedikleri kadar kalmak konusunda özgürdüler. Elodie çoktan çakırkeyif olmuştu --ve çakırkeyif Elodie, ayık Elodie'nin bir üst versiyonu gibiydi. Misafirlerin arasında dolaşüyor, bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını soruyor ve evet cevabını aldığı anda bardaklarını ağzına kadar dolduruyordu. Dökülen her damlaya, bir "Ay!" sesi eşlik ediyordu.

Cam, Olivia ve ben, köşede Adam ve Ellie'yle birlikte oturduk. Sohbeta katılmaya ve her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışıyordum. Adam, insanların arasına karışmaya zorlandığında Joss'un yüzünün nasıl karardığını gösterince diğerleriyle birlikte güldüm. Bir ara, elini parmağındaki nişan yüzüğüne bakmakta olan Braden'ın iş ortaklarından birinin karısının elinden kurtarmaya çalışırken Joss'u izledik. Joss elini birkaç defa kibarca çekirtirdi ama bu şekilde kadının üstesinden gelemeyeceğini anlayınca kelimenin tam anlamıyla kadının eline vurdu ve sonra da hiçbir şey olmamış gibi sevimli sevimli güldü. Joss kadının yanından ayrılırken Braden kahkahadan boğulmak üzereydi.

Hepimiz gülüyorduk ve gülümsememi paylaşmak için Cam'e döndüm ama onu başını telefonuna gömmüş vaziyette buldum.

"Sen iyi misin?" diye sordum yazmakta olduğu mesaja bakarak. Göğsümdeki o korkunç baskı geri dönmüştü.

Bana baktı ve hafifçe gülümser gibi oldu. "Evet, sen?"

"İyiym. Kime mesaj atıyorsun?"

"Sadece Blair'e. Adresimi istedi."

"Hımm." Öfkemin gözlerimden okunmadığını umarak başımı salladım. İçimden bildiğim tüm küfürleri sayarak ona arkamı döndüm.

Erkek arkadaşım olarak en yakın arkadaşımın nişanına geliyorsun ve kimsenin söylediğiyle ilgilenmeden lanet olasıca telefonuna bir şeyler yazıyor, rahatlıkla âşık olduğunu söylediğin eski kız arkadaşınla konuşuyor ve lanet olasıca tepemin atmamasını bekliyorsun, seni lanet olasıca domuz, seni kendini...

Erkek arkadaşım ile yaşadığım iç tartışmamı bölerek "Jo, yeni işini sevdin mi?" diye sordu Adam.

"Ah, evet."

Adam konuşmaya devam etmemi bekledi ama beynimi çalıştıramıyordum. Kan beynime sıçramıştı, göğsüm sancıyordu ve melankolik düşüncelerim beynimi ele geçirmişti. Benden başka bir yanıt alamayacağını fark eden Adam, Olivia ile sohbete girişti ve ben de Ellie'nin bana attığı endişeli bakışları görmezden geldim.

Oradan kaçıp kendimi banyoya kilitleyerek ağlamayı dileyerek odaya baktım. Ama Cam'in aslında yanlış bir şey yapmadığı düşünüldüğünde tepkim oldukça abartılı görünüyordu. Kendimi böyle hissetmeme neden olan kuşularımdı, değil mi?

Odanın diğer tarafındaki Mick Amca'nın bakışlarını yakaladım ve gülümsedim. Sırttı ve ardından Clark'a döndü. İki adam birbirinden o kadar farklıydı ki; biri bir akademisyendi, diğeri ise işçiydi ama yine de birbirleriyle son derece iyi anlaşmışa benziyorlardı. Bundan memnundum. Joss ve Braden'in Mick ve Olivia'yı nişan partilerine

davet etmiş olması çok hoştu ama kendilerini buraya ait hissetmeyeceklerinden endişelenmiştim.

Oysaki kendini buraya ait hissetmeyen bir tek bendim.

Ellie bir şekilde Cam'le sohbet etmeye başlayınca konuşmalarına kulak kabarttım. Her ne kadar grafiklerini yaptığı yeni projeden bahsediyor olsa da –Edinburgh'ta açılacak bağımsız bir çikolataçı için– sesindeki isteksizliği hissedebiliyordum. Onu haddinden fazla tanıyordum. Bu gece aklının başka bir yerde olduğunu biliyordum.

Aklının Blair'da olduğunu hissetmeme neden olan şey gerçekten kuşkuvarım mıydı? Yoksa içgüdülerim mi?

Pervasız, lafını esirgemeyen, dürüst bir çiftin fikrine ihtiyacım vardı.

Kalabalığı gözlerimle taradım ama Joss ve Braden'i hiçbir yerde göremiyordum. Masadan kalkmak için izin istedim ve boş koridora, oradan da çok sayıda insanın toplandığı mutfığa yöneldim. Mutfakta da değillerdi. Yatak odalarını kontrol ettim. İkisi de boştu.

Biraz temiz hava almak için dışarı çıkmış olabileceklerini tahmin ederek koridordan kapıya doğru ilerledim ve tam o anda derin, güçlü bir kahkaha duydum.

Durdum ve kaşlarımı havaya kaldırmış vaziyette banyo kapısına döndüm.

Hayır.

Yapmazlar.

Yoksa yaparlar mı?

"Ah, bekle, sanırım bacağıma kramp girdi." Joss hohmurdandı ve ardından kıkırdadı. Gerçekten kıkırdadı. Bunu yapabildiğini bilmiyordum.

"Nasıl kramp girdi?" diye mırıldandı Braden.

"Hakkımdaki gerçekleri bilip bilmediğinden emin değilim, bebeğim ama ben bir kraker değilim."

Ağzım bir karış açık kaldı ve kendimi tutamayarak attığım kahkahayı ağzımı kapatarak bastırmaya çalıştım. Hangi pozisyonu denemeye kalkışmışlardı ki acaba?

“Bacağına masaj yapmamı ister misin?”

Kısa bir sessizliğin ardından... “Ah, evet, tam orası,” diye inledi Joss.

“Siktir,” dedi Braden. “Beni yine azdıracaksın.”

“Ciddi misin?” diye sordu Joss kuşkucu bir tavırla. “Sadece inledim.”

“O bile yeterli, bebeğim.”

Joss bir kere daha kıkırdadı. Sesinin kulağa güzel geldiğine karar verdim.

Ve ardından tüyler ürpertici bir şekilde lanet-olasıca-nişan-sonrası-tuvalet-sevişmelerine kulak kabarttığımı fark ettim. Kapıyı çaldım.

“Ah, bir dakika,” diye bağırdı Joss.

“Benim,” diye seslendim kapıdan. “Hâlâ toparlanamadınız mı?”

“Hımm, henüz değil. Bekle.” Kıyafetlerin hışırdadığını ve boğuk bir “off” sesinin ardından çıkan tangırtıyı duydum. “Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?”

Braden güldü. “Tuvalette düzüşmek isteyen sendin.”

“Şşşt!” dedi Joss dişlerinin arasından. “Jo dışarıda.”

“Ne yaptığımızı bildiğini düşünüyorum.”

“Biliyor,” dedim onlara yardımcı olmak istercesine.

Braden güldü.

Kapı savrularak açıldı. Braden saçları karman çorman olmuş ve gömleği pantolonunun içine rastgele sokuşturulmuş vaziyette tepemde dikiliyordu. Joss ise Braden’in arkasında tek ayağı üzerinde sekiyor, ayakkabılarını giymeye çalışıyordu. Yanakları kıpkırmızı kesilmişti ve saçındaki Fransız örgüsü düzeltilemeyecek kadar kötü bir haldeydi.

“Ciddi misiniz?” diye sordum hâlâ yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafa bakınarak. “Nişan partiniz sırasında tuvalette?”

Joss bana bakarak gözlerini devirdi. “Ne? Daha önce biraz olsun riskli bir yerde yapmadın mı sanki?”

Henüz bu sabah Cam’le ne kadar riskli bir iş yaptığımızı hatırlayınca yanaklarım kızardı. Tanrım, çoktan asırlar önceymiş gibi geliyordu.

Lanet olasıca Blair.

Braden yüzümü inceledi ve kendini beğenmiş bir tavırla Joss’a bakarak başını salladı. “Kesinlikle riskli bir yerde yapmış.”

Joss sırtıttı, sonunda ayakkabısını giyebilmiş ve zıplamayı kesmişti. “Kesinlikle haklı olduğunuza inanıyorum, Bay Carmichael. Şu güzel yanakların nasıl kızardığına bir bakın.”

Utancımı gizlemeye çalışarak sabırsızca iç çektim. “Sizi riskli yerlerde seks konusunda konuşmak için arayıp bulmadım.” Braden’in yanından geçtim ve kapıyı kapatmasını işaret ettim.

Bir kaşını kaldırdı ama dediğimi yaptı. “Her şey yolunda mı?”

Duygularımı saklamaya çalışarak geriye kalan her şeyi gözler önüne serdim. Cam ve Blair’in hikâyesi, aniden hayatına yeniden girişi ve Cam’in rahatsız edici tepkisi.

“Endişelenmeli miyim?” Bir ona, bir diğerine bakarak dudakımı ısırdım.

Joss, Braden’a baktı. “Ne düşünüyorsun?”

Braden ona göz kırptı. “Şu anda bir hayli iyi göründüğümü düşünüyorum.”

Joss ikimizin yerine Braden’in koluna hafifçe vurdu. “Hiç yardımcı olmuyorsun, seni kendini beğenmiş ahmak.”

Hâlâ kendini beğenmiş vaziyette homurdandı. Bana döndüğünde gülümsemesi kayboldu çünkü o anda esprilerine katlanacak ruh halinde olmadığını görmüştü. Bakışları yumuşayarak iç çekti. “Jo, endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok.”

Aradığım güvence buydu ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. “Gerçekten mi?”

“Bak, Cameron, geçmişte bir şeyler yaşadığı bir kızla karşılaşmış. Bundan etkilenecek. Ama bu, hâlâ ona karşı hisleri olduğu anlamına gelmiyor. Joss ve ben yürüyüşe çıkmış olsak ve eski kız arkadaşım ile karşılaşsak benim de günün geri kalanında aklım başka yerde olurdu ama bu, o sürtüğe hâlâ âşık olduğum anlamına gelmezdi.”

O geçmişin ne olduğunu merak ederek kaşlarını kaldırdım. Joss’a bir bakış attım. “Kesinlikle.”

Joss, rahat bir şekilde Braden’in kolunu okşadı. “Tam bir *sürtük*.”

Bu defa iç çektim. “Yani aceleci davrandığımı mı söylemek istiyorsunuz?”

“Evet,” diye yanıtladılar bir ağızdan.

“Ama yine de” –Joss hayal kırıklığıyla başını salladı– “eski sevgilisiyle buluşmayı planlamasının seni rahatsız etmeyeceğini sanması, mesele kadınlar olduğunda Cam’in sezgilerinde ciddi bir eksiklik olduğunu gösterir.”

Braden, Cam’in beceriksizliği karşısında homurdandı. “Katılıyorum.”

Dudağımı büktüm. “Katılıyorum.” Surat astım. “Nişan partinizde sizi bununla uğraştırdığım için üzgünüm. Bencillikten bile öteydi. Tanrım!” Ellerimi havaya kaldırdım. “Bu ilişki beni tam bir şizofrene dönüştürüyor!”

Joss sevecen bir şekilde gülümsedi. “Dünyama hoş geldin.”

Partiye geri döndüğümde Cam'in şok edici bir hızla sarhoş olduğunu keşfettim. Asla sarhoş olana kadar içmezdi ve gece ilerledikçe Braden'in bana güvence vermek için söyledikleri, Cam'in düştüğü durumun altında kaldı. Onu taksiye bindirmem, sonra da dairesine çıkarmam için Mick yardım etti. Mick ve Olivia'ya iyi geceler diledim, Cam'in kıyafetlerini çıkardım, başucuna aspirin ve su koyup yanına kıvrıldım. Onunla kalmak, iyi olduğundan emin olmak istiyordum.

Uyumadım.

Sanki dünyanın en yüksek binasının tepesindeydim, dünyanın bana sunabileceği her şey gözlerimin önündeydi ama orada durmuş sert bir rüzgârın gelip beni oradan uçurmasını ve ömrüm boyunca karşılaştığım en güzel manzaradan koparmasını bekliyordum.

Cam'i uyurken izlemek için başımı ona doğru döndürdüğümde bir yanımda, ondan biraz olsun nefret edebileceğimi düşündü. Onu böylesine sevmeme ve korkunç bir belirsizliğin içinde kalmama neden olduğu için ondan nefret ediyordum. Yetişkinlik hayatımı, erkeklere sadece maddi güvence için bağımlı olarak geçirmiş ama Cam uğruna ondan da vazgeçmiştim. Bunun için bir sürü haklı nedemin olduğunu düşünüyordum ama görünen o ki mali güvenceyle duygusal güvenceyi takas etmiştim ve göze aldığı risk buna değmemişti.

Sarhoş aptalın iyi olduğundan emin olduktan sonra yataktan çıkıp botlarımı giydim.

Belki de sadece kendime bağımlı olmanın zamanı gelmişti.

Neredesin? X

Cam'in mesajına baktım, hafifçe iç çektim ve ardından hızla cevap yazdım.

Cole'u, Mick ve Olivia'yla yemeğe çıkardım. Akşamdan kalma mısın? X

"Beni ilgilendirmez ama aklın başka yerde gibi görünüyorsun."

Mick Amca ve Cole önümüzden yürüyorlardı, Mick'in epey hararetli bir şekilde Cole'la sohbet ettiğini görebiliyordum. Üniversitenin arkasından muazzam Tex-Mex mekânı Buffalo Grill'de öğle yemeği yemiştik. Hamburgerlerimizi mideye indirdikten sonra Meadows'tan aşağı doğru hoş bir pazar gezintisine çıkmıştık. Üniversitenin arkasındaki geniş parkın tadını çıkaran sadece bizler değildik. İnsanlar arkadaşları ve aileleriyle parka yayılmış, futbol ve tenis oynuyorlar, oyun meraklısı köpeklerle koşuşturuyorlar ve kafalarına göre takılıp olabildiğince ılık bahar havasının keyfini sürmeye çalışıyorlardı. O sabah, kendimi Cam'le ya da sorunlarımızla yüzleşecek gibi hissetmiyordum. Bunun yerine, eve gelir gelmez Cole'un

üzerine atladım ve ardından öğle yemeğini birlikte yiyip yiyemeyeceğimizi sormak için Mick Amca'yı aradım. Cole ve ben binadan çıktığımız anda daha rahat nefes alabildiğimi fark ettim ve Cam attığı mesajla tekrar aklıma düşene kadar da bir hayli keyifliydim.

Olivia'nın yorumuna cevap veremeden telefonum titreşti.

Yine Cam'di.

Biraz. Sen iyi misin? X

Cam'e iyi olduğumu ve eve döndüğümde ona uğrayacağımı söylemeden önce "Bir saniye, Olivia," diye mırıldandım özür dilercesine.

"Cam mi?" Başıyla telefonumu işaret etti.

"Ah, evet." Tam bir sadist gibi, hayatının en berbat akşamdan kalmışlığını yaşadığını umuyordum. Bana bunu bile vermiyordu. "Daha önce onu hiç bu kadar sarhoş görmemiştim."

"İyi mi?"

Bir anlığına Olivia'ya baktım. Birbirimizi pek iyi tanı-mıyorduk, dolayısıyla ona güvenip güvenemeyeceğimi bil-miyordum. Bana karşı dürüst davranacaklarından emin olduğum için Joss ve Braden'dan yardım istemiştim ama verdikleri hoş tavsiye, dün gece Cam'in içki şişesinin di-bine bulmasıyla paramparça olmuştu. Bu konuyu başka biriyle daha konuşmak için yanıp tutuşuyordum ama Oli-ivia? Onu pek de iyi tanıdığım söylenemezdi.

Kafamda dolanıp duran düşünceleri hissetmiş gibi anlayış dolu bir şekilde gülümsedi. "Anlıyorum. Benimle konuşup konuşamayacağından emin değilsin. Sorun yok –ancak tavsiye vermekte ve sır tutmakta epey başarılı olduğumu bilmelisin. Kütüphaneci olmasaydım büyük ihtimalle gündüz saatlerinde ona buna tavsiyeler veren bir

köşe yazarı, gece saatlerinde ise bir casus olurdum.”

Kıkırdadım. “Pekâlâ, bunu bilmek güzel. Dürüst davranmam gerekirse ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Her şey kafamda mı olup bitiyor, yoksa gerçekten bir sorun mu var? Hiçbir fikrim yok.”

Olivia boğazını temizledi. “Bir şeyler yüzünden stres altında olduğun belli ve... Aslında... Sadece kafamda olup bittiğini sandığım için göz ardı ettiğim bir şey yüzünden geçmişte çok ağır bir ders aldım.”

Bir anda dikkatim ona yöneldi ve çekinerek “Ne oldu?” diye sordum.

Eşi benzeri olmayan gözleri kısıldı ve ellerini bilinçsiz bir şekilde yumruk yaptığını fark ettim. “Annem. Koyulan tanıyı öğrenmeden bir süre önce tuhaf davranmaya başlamıştı. Sivri dilli, çabuk öfkelenen, sabırsız bir kadına dönüşmüştü. Bu kadın, o zamana kadar tanıdığım en tasasız insanlardan biriydi. İçgüdülerim ciddi bir sorunu olduğunu söylüyordu ama ona bu konuda baskı yapmadım. Yapmalıydım. Yapmış olsaydım memesindeki tümör için doktora gitmesini sağlayabilirdim. Bunun yerine, korkudan donakalmıştı ve hastalığıyla ilgili bir şeyler yapmak için cesaretini toplayana kadar çok geç kalmıştık.

“Tanrım, Olivia. Çok üzgünüm.”

Omuzlarını silkti. “Her gün bu suçluluk duygusuyla yaşıyorum; anlayacağın, içgüdülerin ne diyorsa onları görmezden gelme.”

Olivia’nın gözlerinde dolaşan karanlık gölgeleri incelemekle o kadar meşguldüm ki tavsiyesini tamamen duymazlıktan geldim. “Mick Amca annenin ölümüyle ilgili kendini nasıl hissettiğini biliyor mu?”

“Evet.” Başını salladı. “Endişeleniyor. Ama iyiyim.”

“Eğer konuşmak istersen...”

Olivia kederli bir şekilde gülümsedi. “Teşekkürler, Jo. Ciddiyim. Burada olduğum için hiç sorun çıkarmadın ve bunun kolay olmadığını biliyorum. Babama bakış şekline, onun senin için ne kadar önemli olduğunu söyleyebilirim. Özellikle de annenin durumunu gördükten sonra ona o kadar ihtiyacın olan bir anda onu senden aldığım için kendimden biraz olsun nefret ediyorum.”

“Sakın öyle düşünme. Sen onun kızıydın. *Sana* ihtiyacı vardı. Bunu anlıyorum. ‘Ergen Ben’ anlamıyordu ama ‘Yetişkin Ben’ anlıyor. Ve ‘Yetişkin Ben’ sonunda bunların üstesinden geldi.” Mick’in Cole’un söylediği bir şeye gülüşünü izledim. “Ama bir süreliğine bile olsa onu yeniden buralarda görmek güzel.”

“Cameron bizi bulmak için onca zahmete girdiğine göre sana gerçekten değer veriyor olmalı?”

Sorusunun içinde başka bir soru vardı ve beni rahatsız eden konunun Cam’le ilgili olduğunu anladığımı biliyordum. Olan biten her şeyi ona anlatma ihtiyacı hissediyordum. O kadar uzun zaman boyunca her şeyi içime atmıştım ki sanırım en küçük sorunlara bile sessiz kalıp omuz silkmekten bıkmıştım. “Cam ve ben dün eski kız arkadaşıyla karşılaştık.”

Olivia derin bir iç çekti. “Ah.”

“Bir zamanlar Blair isimli bu kadına âşık olduğunu söylemişti. Ayrılımlarının nedeni, aşklarının bitmesi değil, kızın Fransa’daki bir üniversiteye gitmek üzere burayı terk etmesiymiş. Ve şimdi kız geri döndü, mesajlaşıp duruyorlar. Onunla karşılaştıktan sonra dün Cam’in ne kadar durgun ve tuhaf davrandığını görmeliydin. Dün gece de nasıl sarhoş olduğunu gördün... normalde asla sarhoş olmaz. Aklıma en kötüsü geliyor. Artık Blair geri döndü ve Cam’in aklı karıştı çünkü hâlâ onu seviyor.”

“Hop hop, tamam, bu çok fazla.” Olivia omuzlarını geriye attı ve parmaklarıyla saymaya başladı. “Bir: Onu hâlâ sevip sevmediğini bilmiyorsun. İki: Geçmişte gerçekten önem verdiğin eski sevgilinle karşılaşmak senin de aklını karıştıracaktır. Üç: Bu konuyu seninle konuşmadan kadınla arkadaşlık kuramaz ki bu da beni dördüncü maddeye getiriyor. Dört: Bu konuda onunla konuşmalısın. Aksi takdirde, bu belirsizlik ilişkinizi bir virüs gibi yiyip tüketecektir.”

Başımı evet manasında salladım. “Haklısın. Bu konuda gerçekten iyymişsin.”

“Biliyorum. Tavsiyemi dinleyecek misin?”

“Güvensizlikle ilgili küçük bir sorunum var, dolayısıyla bu konuda ona yaklaşmadan önce cesaretimi toplamam biraz zaman alabilir.”

“Diğer bir deyişle, sana arkasını dönüp şu Blair’e âşık olduğunu söylemesinden korkuyorsun.”

Suratımı astım. “Özgeçmişine zihin okuyabildiğini de eklemek isteyebilirsiniz.”

“Evet, ne kadar harika olduğuma karar verdiğimizi sanıyorum.” Arsızca sırıttı.

Gülümsedim. “Kesinlikle katılıyorum.”

Olivia, gülümsemesinin ortaya çıktığı hızda tekrar ciddileşti. “Onunla konuşacak cesareti bul, Jo, yoksa olayı iyice büyüteceksin.”

“Cesaret mi?” Kaşlarımı çattım. “Sence bunu İnternet’ten indirebilir miyim?”

“Beni hiç şaşırtmazdı. Ama muhtemelen bütün uzantıları ve virüslü ıvır zıvırla birlikte gelir.”

“O zaman birinden çalmak zorunda kalacağım, öyle mi?”

“Cesaret çalmakla ne demek istiyorsun? Johanna Walker, tanıdığım en cesur, en güçlü insanlardan birisin ve bunu söylerken ciddiym –özellikle de altı milyon insanın mayıs ve

eylül ayları arasında seve seve işkence kıvamında bir sıcaklıkta yaşadığı Arizona'dan geldiğim düşünülduğünde."

"Cam de güçlü biri olduğumu düşündüğünü söylüyor," diye mırıldandım kuşkucu bir tavırla.

"Kızım, onunla konuş. Sana öyle bakan bir adamın başka birine âşık olabileceğine inanmıyorum. Sana bakışları insanın sevgilisinin olmasının gerçekten güzel olabileceğini düşünmeme neden oluyor."

Derin bir nefes aldım. "Tamam. Onunla konuşacağım."

Olivia irkilmeme neden olarak sırtıma vurdu. "İşte benim kızım!"

Birkaç saat sonra, Mick Amca'yla Olivia'ya Princess Sokağı'nda veda ettim. Bir sonraki hafta birlikte akşam yemeği yemek için sözleştik. Sonra da Cole'u arkadaşlarıyla buluşması için Omni Centre'a bıraktım. Ondan ayrılmadan önce kolumu yakaladı.

"Jo, sen iyi misin?" diye sordu. Kaşlarını endişeyle çatmıştı.

Artık kardeşimle aynı boyda olduğumuzu fark edince şaşırıp kaldım. Yaşına göre bu kadar uzun olmamasını istedim çünkü hâlâ küçük bir çocuk gibi görünüyor olsaydı o kadar hızlı büyümüyormuş gibi yapabilirdim. Fakat uzun olsun ya da olmasın, hiçbir şey güçlü sezgilerini yok edemezdi. Bu, kişiliğinin bir parçasıydı; ilişkimizin bir parçasıydı –beni çok iyi tanıyordu. Omuzlarımı silktilim. "İyiyim."

Cole ellerini kotunun ceplerine soktu, hafifçe öne eğildi, boynunu uzatarak gözlerimin içine baktı. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

Yüzümde hafif bir gülümsemeyle, "Sadece kafam biraz

karışık. Kızsal meseleler,” diyerek ona güvence vermeye çalıştım. “Şimdi git. Arkadaşlarınla takıl ve bir genç gibi davran. Ama sorumlu bir şekilde,” diye ekledim hızla, “ama tam bir genç gibi.”

Suratını astı. “O ikisi nasıl bir arada olabiliyor?”

“Genç gibi davranmanın ciddi sonuçları olursa o zaman sorumsuzca davranmışsın demektir.”

Cole homurdandı. “Bu bok... şeyleri yazmalısın.”

“Bok dediğini duydum, ufaklık ve kalan son Pop-Tart’ı sana ceza olarak çeceğim.”

“Çok acımasızsın, Jo.” Yüzünde gülümsemeyle geriye çekilirken başını salladı. “Acımasız.”

Gözlerimi devirdim ve onu orada bırakmadan önce arkasından el salladım. Eve yürüyüşümün cesaretimi toplama yardımcı olmasını umuyordum.

Cam’in kapısının önüne varana kadar, yaptığı saçmalıklardan ötürü onu azarlamaya hazır olduğumdan epey emindim. Yolda olduğumu söylemek için ona mesaj atmış olduğumdan kapıyı çalmaya gerek görmedim. “Benim,” diye seslendim içeri girip kapıyı kapatırken.

“Buradayım.”

Sesini oturma odasına kadar takip ettim ve Nate’in de orada olduğunu görünce şaşırdım. Daha da şaşırtıcı olanı televizyonun açık olmamasıydı. Kahve fincanlarına ve mahalledeki dükkândan alınmış, yarısı yenmiş sandviçlere bakınca Nate’in sohbet etmek için uğradığı açıktı.

Kalp atışlarım hızlandı.

Hımm. Bu iyi olamaz, değil mi?

“Selam, Nate.” Ürkekçe gülümsedim.

“Jo. Her zamanki gibi göz alıcı görünüyorsun, bebeğim.” Parmaklarındaki kırıntıları silkelerken bana bakarak sırtıttı.

Cam'e nasıl selam vereceğimi bilmiyordum. Blair'le karşılaşmamızdan sonra bana dokunmamıştı. Bana dokunmadan nefes bile alamayacakmış gibi görünen Cam, tek bir parmak ucunu bile bana değdirmemişti. El ele tutuşmaktan, belime sıkıca sarılmasından ya da şefkat dolu bir biçimde boynuma sokulmasından bahsetmiyorum bile. Oysaki çıkmaya başladığımızdan beri Cam boynuma sokulmadan geçirdiğimiz tek bir buluşma bile yoktu.

Bana dokunmak konusundaki ani isteksizliği nedeniyle reddedilme duygusuyla baş edecek ruh halinde olmadığımın, normalde yaptığımın aksine, yanına gidip onu öpmedim. Ona bakarak sadece garip bir şekilde orada dikildim. Biraz olsun akşamdan kalma gibi görünmüyordu, şanslı piç. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Cameron hemen yanıt vermedi. Aslında, hayatımın en uzun dakikası gibi gelen bir süre boyunca elindeki kahve fincanıyla orada oturup sanki tüm hatlarımı zihnine kazımak istiyormuşçasına yüzüme baktı. Yavaş yavaş yüzünde bir gülümseme belirdi; bakışlarındaki kırılmanlık göğsümün sancımasına neden oldu. "Çok daha iyi, bebeğim. Çok daha iyi."

Sözcüklerinin arkasında fiziki durumundan öte bir anlam var gibiydi. Sadece ne olduğunu bir türlü anlayamıyordum.

"Pekâlâ, buradaki işim bitti." Nate ellerini dizine vurdu ve ayağa kalktı.

Tamamen aklım karışmış bir halde adamın hareketlerini izledim. "Ne işi?"

"Ah." Sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi sırtarak başını salladı. "Buradaki Biracı Çocuğu beslemek." Hâlâ gülümsemekte olan Nate bana yaklaştı, yanağıma ufak bir öpücük kondurdu. Geri çekilirken koyu

renkli gözleri mutlulukla parılıyordu. “Her zamanki gibi seni görmek güzel, Jo. Daha sonra görüşürüz.”

“Görüşürüz,” diye yanıtladım sessizce. Gösterdiği şefkat yüzünden şaşırmış, Nate’in ve Cam’in gizemli davranışlarından ötürü aklım karışmış ve neyin içine düştüğümü merak eder haldeydim.

Cam “Görüşürüz, dostum,” diye seslenince Nate dönüp ona el salladı ve bizi dairenin sessizliğiyle baş başa bıraktı.

Şaşkınlıktan alnımda çizgiler oluşmuştu. Cam’e döndüm. “Bu da neydi böyle?”

Cam kahve fincanını sehpa koyarken başını salladı. “Sadece sohbet etmek için uğradı.” Dudakları kenarlarından büküldü. “Ben buradayken neden hâlâ oradasın?” Parmağını kıvrarak ona yaklaşmamı işaret ederken sergilediği özgüvenin çekiciliği, tüm cinsel bölgelerimde küçük yeşil bayrakların sallanmasına neden oldu. Tüm cinsel motorlarım yüksek devirde çalışmaya başladı. Motorların homurtuları kulaklarımda yankılanıyor, bayraklar sallanıyordu; artık harekete geçmeye hazırdım.

İlk fırsatta kendimi onun kollarına atmaya değil de onunla konuşmak için buraya geldiğimi kendime hatırlatmaya çalışarak başımı salladım. Cam’in ansızın sevimli ve arzu dolu davranması, pes edeceğim anlamına gelmiyordu. Çünkü davranışları konusunda bazı cevaplara ihtiyacım vardı.

Değil mi?

“Jo?” Cam bir kaşını havaya kaldırdı. “Buraya gel, be-beğim.”

“Hayır.” Çenemi çıkartıp gözlerimi kıstım. Benimle ne tür bir oyun oynuyordu? “Eğer beni istiyorsan gelip beni almalısın.”

Akşamdan kalma bir insana göre şaşırtıcı bir hızda

hareket etmeden önce duyduğum son şey alçak sesli bir homurtuydu. Bir saniye önce koltukta oturuyordu, bir sonrakı saniye odanın diğer tarafındaydı; beni çalışma masasına yaslayarak bedenini bedenime bastırıyordu. Biraz kabaca davranarak kasıklarımı kavradı ve sertliğini bana sürtebilmek için bacaklarımı kalçalarına doladı. Ellerim belinde ona tutundum. Başını boynuma yaklaştırdı anı bir zevk dalgasıyla başımı geriye attım.

“Cam,” diye inledim orada olmamın nedenini hatırlamaya çalışırken. Kalçalarını iyice öne itti; sertliğini örten kotu, pantolonumun bacak arasına sürüyordu. Kesik kesik nefes alıyordum, ıslanmıştım, arzuyla doluydum. *Burada ne... Biz ne... Ne?*

Dilini boynumda hissettim; hareketleri karşısında masaya iyice dayandım.

Dudakları, boynumdan kulağıma kadar öpücükler konduruyordu. “Seni bu sabah yanımda göremedim,” diye fısıldadı vahşice.

“Öyle mi? Fark edemeyecek kadar akşamdan kalma olduğunu düşünmüştüm.” Ellerim sırtı boyunca kayarak ensesine ulaştı, parmaklarımı saçlarına geçirdim ve gözlerine bakıp gerçekleri orada görmek umuduyla başını kaldırdım. Derin bir nefes aldım. Korkuyordum çünkü az sonra söyleyeceklerim, kollarımdaki Cam’i son derece berbat bir şekilde kaybetmeme neden olabilirdi. “Dün aklın başka bir yerdeydi. Blair’den sonra...”

Cam dikkatli bir tavırla başını salladı; elleriyle bacaklarımı okşayarak güven vermeye çalışıyor gibiydi. “Onu görünce şaşırdım. Bir süreliğine kendi düşüncelerimin içinde kayboldum.”

“Sarhoş oldun.” Hafifçe gülümsedim. “Her şeyin yolunda olduğundan emin misin? Yani... Biz iyi miyiz?”

Gözlerinde nazik bir bakışla çenemi kavradı. “Bebeğim, iyiden de öteyiz.” Bedenimi kendisine doğru çekerek beni öptü ve inleyerek kendimi onun kollarına bıraktım. Tanrım, ona hayatımda hiç kimseye inanmayı istemediğim kadar inanmak istiyordum.

Diliyle üst dudağımı aralarken parmaklarını kotumun düğmesinde hissettim. Beklenti ve şehvet kafamdaki diğer soruları yere serince pes ettim. Aramızın iyi olduğunu söylemişti. Bu yeterliydi. O düğmelerimi açarken, dudağımın az önce dilini gezdirdiği kısmını yalayarak gözlerimi onunkilere diktim. Son düğme de açıldıktan sonra Cam kalçalarımı avuçlayıp beni nazikçe kendisine doğru kaydırды; böylece kalçam masasının kenarından tehlikeli bir şekilde taşıyordu. Sıcak parmakları kemerimden içeri girince masaya tutunup işini kolaylaştırmak için kalçalarımı havaya kaldırdım. Kotumu indirdi. Giydiğim kırmızı külotum da onunla birlikte çıkmıştı.

Cam beni baştan çıkarmak için iç çamaşırımı yavaş yavaş bacaklarımdan indirdi ve sonunda tamamen çıkardı. Zaman, külotumu kotunun arka cebine sokuştu.

“Tam bir sapıksın.”

Sessizce güldü ve gözlerini benimkilerden ayırmadan pantolonunun fermuarını açmaya girişti. Pantolonunu indirdi, boxer’ı ayak bileklerindeydi. Aletini yavaş yavaş sıvazlarken gözlerini, utançtan kızaran yüzümden bir an olsun ayırmadı.

Bacaklarım bilinçdışı bir şekilde açılırken olduğum yerde kıpırdandım.

Cam öne doğru bir adım attı. Ayak bileklerine düşen kotundan hışırtılar yükseliyordu. Tam da içime gireceğini düşündüğüm anda dizlerinin üzerine çöktü, kasıklarımı birbirinden ayırdı ve yüzünü bacaklarımla arasına gömdü.

“Ah, Tanrım,” diye inledim dilinin klitorisime dokunuşu karşısında başımı geriye atarak. Sıkıca saçlarını kavradım ve ağzına doğru hafif hafif hareket etmeye başladım. O ise beni yalıyor ve zevkin doruklarına taşıyordu.

Ve sonra aniden klitorisimi emdi. Sertçe.

Tıpkı bir sıcaklık ve ışık patlaması gibi çılgılık atarak ağzına geldim. Kaslarım gevsemeye başladığı sırada ayağa kalktı, kalçalarımı kavradı, birbirinden ayırdı ve aletini en derin yerlerime kadar soktu. O kadar derine girmişti ki neredeyse acı vericiydi. İçimdeki kaslar artçı zevk dalgalarıyla kasılırken ona tutundum ve zorlukla soluk almaya çalıştım.

Tenimi sertçe kavramıştı; hareketleri kaba, sert ve coşkuluydu ama umursamıyordum. İçimde yeni bir şehvet dalgası uyanmaya başlamıştı. Kesik kesik nefeslerim ve çılgılıklarım, çıkardığı hayvani seslerle ve inlemeleriyle karışıyordu.

Yanıyordum.

Gerçekten yanıyordum.

Kendi tişörtümü ve onunkini yırtıp atmak istiyordum ama bu, durmamız anlamına gelecekti ve şu anda beni hiçbir şey durduramazdı.

Bir eli kalçamdan ayrılarak beni ensemden kavradı ve ardından dudaklarını benimkilere yapıştırdı. Kesik kesik nefes alıyorduk, dudaklarımız ve dillerimiz bizi soluksuz bırakıyordu... Hiçbir incelik yoktu. Aleti içimde ne yapıyorsa ağızlarımız da onu taklit ediyordu. Ben ona tutunmaya devam ederken ağzımı onunkinden ayırarak kalçalarımı biraz daha havaya kaldırdı. İçime girip çıktığı sırada gözleri sahip olma isteğiyle kopkoyu bir hal almıştı.

Tüm bedenimin kor gibi yandığını hissediyordum çünkü içimdeki her hareketi beni kırılma noktasına bir adım daha yaklaşıtıyordu.

Ve sonunda...

Paramparça oldum.

Orgazm birbirini takip eden dalgalar halinde geliyordu ve kendimi olağanüstü o ana o kadar kaptırmıştım ki zevkin doruklarına ulaşırken Cam'in "Siktir!" diye bağırdığını güçlükle duyabildim. Bedeni benimkine doğru sarsıldı ve sertçe geldi.

Kaslarım sıvılaşırken masadaki elim kaydı ve Cam'in kolu belime dolandı. Bir yandan beni tutuyor, bir yandan da omzuma doğru kesik kesik nefes alıp vermeye devam ediyordu.

O ana kadar yaşadığım en sert seksti. Acı ve zevkle karışık bir deneyimdi. Fakat bedenimin verdiği destansı tepkinin sert seksten mi, yoksa Cam'in gözlerindeki bana sahip olma isteğinden ya da tüyler ürpertici arzudan mı kaynaklandığını bilmiyordum. Seks sırasında az da olsa hep böyleydi ama bu... Farklıydı.

Neredeyse çaresizdi.

Pışman bir ses tonuyla "Canını yaktım mı?" diye sordu sessizce.

Başımı omzundan ayırmadan kafamı salladım. Terden sırlıklam olan tişörtünün kumaşı yanağıma sürtünüyordu. Tıraş sonrası losyonunun, kullandığı deniz esintili deterjanın ve terinin kokusu rahatlatıcıydı. "Hayır."

"Emin misin?"

"Evet." Biraz güldüm. "Her ne kadar şu anda yatıp bir ay boyunca uyuyabilecek olsam da."

Bir kakhaha patlattı. "Ben de." Geriye çekildi. Parmaklarıyla yüzümü okşarken hafifçe, samimi bir şekilde gülümsedi. "Hiçbir şey senin içinde olmak kadar güzel hissettirmiyor."

İşte yine tüm kuşkularımı püskürtmeyi başarmıştı.

“Hiçbir şey içimde olman kadar güzel hissettirmiyor.”

Öpüşü sıcak, tatlı ve az önceki sevişmemize kıyasla son derece yumuşaktı... Aramızda her ne olduysa ona güven vermiş ve yumuşamasına neden olmuştu.

Andy'nin Cam'i hayatı boyunca benimle olduğu kadar mutlu görmediğini söylediğini hatırladım ve bizden şüphe ettiğim için aniden kendimi tam bir aptal gibi hissettim. Ondan şüphelendiğim için. Mutlu bir kedi yavrusu gibi dirseklerimin üzerine yaslandım ve Cam'in kotunu yeniden giyişini izledim. Bana orada kalmamı söyledi. Ondan çıktı ve birkaç dakika sonra elinde küçük bir havluyla geri döndü. O ana kadar ne zaman Cam seks sonrasında temizlenmeye yardım edecek olsa utanırdım ama bir şeyler değişmişti ve kendimi yeniden güven içinde hissediyordum. Hatta eğer öyle bir şey mümkünse sahip olduğumdan daha fazlasını hissediyordum. Artık utanmıyordum. Kendimi... Güçlü hissediyordum.

Yüzümde davetkâr bir gülümsemeyle bacaklarımı açtım ve mavi gözleri ahlaksızlığım karşısında parıldadı.

“Acayip seksi,” diye mırıldandı havluyu bacaklarımın arasına bastırırken.

Havlunun soğukluğu karşısında gözlerimi kırıştırdım ve ona yardımcı olmak için kendimi biraz kaldırdım. Sıcak dudakları benimkilerin üzerine kapandı, dili ağzımın içine girdi. Aniden ortadan kaybolan havlunun yerine iki kalın parmağı kayarak içime girince ağzımı onununkinden ayırmadan inledim.

Daha fazla dayanamıyordum.

Başımı sallayıp inleyerek ondan uzaklaştım. “Yapamam.”

Cam buna katılmadı. Dikkatle yüzümü izlerken parmaklarını içime sokup çıkarmaya devam etti. Böylesine sarsıcı bir orgazmdan sonra bir kere daha boşalmamın

zaman alacağını sanırdım ama bedenim hâlâ gergindi ve parmaklarının içime girip çıkmasının yanı sıra başparmağıyla da klitorisimi nazıkçe okşamayı beni hızla zevkin doruklarına doğru taşıyordu.

Bu kez daha yumuşaktı ama benim haddinden fazla kullanılmaktan neredeyse alev alacaktı.

“Beni öldürmeye çalışıyorsun.”

Cam beni tekrar öptü ve havlunun bacaklarımın arasına döndüğünü hissettim.

Hâlâ titriyor olduğumdan masadan kalkmama yardım etti ve kotumu bacaklarımdan yukarı çekti. Külotumu istemeye bile zahmet etmedim. Yanıtın ne olacağını biliyordum.

Biraz sonra kanepeye yerleştik. Film izlerken bacaklarının arasında uzanıp sırtımı göğsüne yasladım. Günlere ilk defa kendimi rahatlamış hissediyordum. Blair’e henüz bir gün önce rastladığımıza ise kesinlikle inanamıyordum. Sanki haftalardır içimi kemiriyordu.

Cam televizyona bakarak yüksek sesle güldü; ona dönüp gülümsedim. “Bugün kesinlikle çok daha iyi bir ruh halindesin.”

Cam kollarını sıkıca bana doladı. “Bugün her şey yolunda gidiyor. İnanılmaz bir seks, kusursuz bir ilişki ve iyi arkadaşlar. Şimdi hatırladım, haftaya bir parti vereceğimi söylemiş miydin?”

Gülümsedim ve başımı salladım.

“Ah, evet. Nate’e ve Blair’e söyledim. Önümüzdeki haftasonu için herkesi buraya davet ediyorum. Olivia’yı davet eder misin?”

Tek duyduğum, “...Blair’e söyledim,” kısmıydı.

“Blair mi?”

Yeniden televizyona bakan Cam başını salladı, ilgisi benden televizyona kayıyordu. “Bu sabah Nate gelmeden

hemen önce konuştuk. Nate ve Peetie ile de görüşmesinin iyi olabileceğini düşündüm.”

“Dün onunla karşılaşmanın tam bir şok olduğunu söylediğini sanıyordum?” Göğsümde küt küt atan kalbimi görmezden gelmeye çalışıyor ve Cam’ın kalp atışlarının hızlandığını fark etmemesini diliyordum.

“Öyleydi. Ama iyi bir şoktu. Blair’le karşılaşmak tam da ihtiyacım olan şeydi...” Cam ekrana bakarak homurdandı. “Onunla ne halt edecek?” Filme odaklanması, cümlesini yarıda kesmesine neden olmuştu. “Blair’le karşılaşmak tam da ihtiyacım olan şeydi,” derken ne demek istemişti?

Ve böylece başladığım yere döndüm.

Şimdi yalın bir dille Blair’in hayatına yeniden girmesi konusunda ne hissettiğini sorma zamanıydı. Bu bizim için ne anlama geliyordu? Blair hakkında ne hissediyordu? Hâlâ ona âşık mıydı?

Ah, Tanrım. Yoksa az önceki güzel ve sert seks bununla mı ilgiliydi?

Göğsümün sıkıştığını ve nefes alamadığımı hissettim.

Blair’le konuştuğu için mi kendisini iyi hissediyordu? Ona karşı hissettiği sahiplenici ve son derece samimi duyguları sırf burada ve istekli olduğum için bana yönlendiriyor olabilir miydi?

Ya da kocaman, çirkin, mantıksız, psikozlu kuşkularım çirkin yüzünü gösteriyor ve her şeyi yanlış anlamama mı neden oluyordu?

Cam kolumu okşayarak “Sen iyi misin?” diye sordu.

Ona söyle. Haydi sor!

Ama korkuyordum. Sorarsam ve hâlâ Blair’e âşıkla doğruyu söylemek zorunda kalacak ve ben de kollarının arasından çıkıp bir daha asla buraya dönemeyecektim.

Sadece nefesini kulağımda hissedebilmek için bir yalanı yaşamaya istekli olmam çok saçma değil miydi?

Göğsüne sokularak "İyiym," diye fısıldadım hafifçe. Gözlerimi kapadım. "Sadece yorgunum."

Ellerini saçlarımdan geçirerek kuşkuşlarıma bir yumruk indirdi. *Az önceki sevişmemiz ve şimdi sarmaş dolaş oturuyor olmamız benden başkasıyla ilgili olamaz.*

Cam beni umursuyor.

O gerçekten beni önemsiyor.

"Jo? Sende bir terslik olduğu zaman anlıyorum. Tüm bedenim geriliyor."

Lanet olsun!

İç çektim ve geri çekildim, o tanıdık ve baş döndürücü yüzüne bakarken ellerimi göğsüne dayadım. Aniden milyonlarca kelebek midemi istila etti. "Hayatının aşkı ansızın hayatına yeniden girdiği için endişelenmem gerekip gerekmediğini merak ediyorum."

Cam'in kaşları çatıldı. Sorum karşısında şaşkına dönmüş gibi görünüyordu. "Asla onun hayatımın aşkı olduğunu söylemedim. Bir zamanlar âşık olduğumuzu söyledim. *Bir zamanlar.* Artık ikimiz de farklı insanlarız. En azından ben öyleyim." Başparmağıyla dudağımın çizgisini takip etti ve gözlerini benimkilere dikti. "Endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok. Sana bunu söylemiştim. Bana inanıyorsun, değil mi?" Eli enseme kaydı ve beni güçlü bir şekilde kavrayıp yüzümü iyice kendisinininkine yaklaştırdı. "Bana güveniyor musun?"

Cam bana böylesine yoğun ve samimi duygularla bakarken sessizce onu onaylamaktan başka bir seçeneğim yoktu: "Sana güveniyorum."

yirmi altı

Cam çok meşgul olmasına rağmen sanki biraz güvene ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibi son birkaç gün boyunca normalden daha sık mesaj attı. İkimiz de meşguldük. Mick Amca ve Olivia, Cole'u da beni de mutlu eden bir kararla sonsuza kadar Edinburgh'ta kalmaya karar vermişlerdi. Zamanımı onlar için İnternet'te daire arayarak ve işteki nispeten sakın anlarımda düzgün olanların bağlantılarını onlara göndererek geçirdim çünkü Mick Amca, Edinburgh'ta yeni bir boya ve dekorasyon işi kurmaya çalışmakla uğraşıyordu. Kendine bir profil ve portföy oluşturabilmesi için ilk olarak onu Braden'la görüştüm ama Mick'in mali açıdan çözmesi gereken bazı sorunları vardı. Olivia ve ben daire ararken onun kendi işleriyle uğraşmasından memnunduk. Olivia iki daire aradıklarını söyleyince biraz şaşırmıştım ama son zamanlarda Mick Amca'ya çok yük olduğu ve artık kendi hayatının dizginlerini eline alma zamanının geldiği konusunda ısrarcıydı –işe kendi evini kiralayarak başlayacaktı.

Tüm bunların dışında kendimi Joss'un düğün planlarına hakemlik yaparken buldum. Ellie, Joss'u romantik bir

insan haline getirme umutlarından hâlâ vazgeçmiş değildi ve Joss, onu cinayet planları yapmaktan vazgeçirme çabalarımın sonunda, Ellie'yi sevdiğini ve nedimesini "kaza eseri" öldürürse gerçekten üzüleceğini hatırlatması için birinin ara sıra karşısına geçmesine ihtiyaç duyuyordu.

Yani o haftayı epey yoğun geçirip Cam'i istediğim kadar göremeyince gün içinde benimle sık sık iletişim kurmaya çalışmasına ve özellikle perşembe günü beni uzun bir öğle yemeğine çıkarmak için uğramasına pek sevindim.

Eski kotu, botları ve aşınmış Def Leppard tişörtü içinde ve her zamanki gibi özgüvenli, seksi ve karizmatik bir tavırla emlak acentesine girdiği zaman resepsiyon masasının arkasında oturmuş onu bekliyordum. İdari ofiste benimle birlikte çalışan Anna'yı izledim; temsilcilerimizden biri olan Ollie'yle konuşmasının ortasında durup yanından geçen Cam'i süzdü.

Suratıma kocaman bir gülümseme yerleştirip onu karşılamak için aleracele masanın arkasından çıktım. Bana verdiği uzun öpücükten dolayı utanmalıyım ama utanmadım. Onu görmekten o kadar mutluydum ki.

"Hey, sen," diye mırıldandım kirli sakallı yanaklarını şefkatle okşamak için geri çekilirken.

Gözleri beni tepeden tırnağa süzdü ve yeniden yüzümde döndüklerinde biraz onaydan daha fazlasıyla doluydu. "İyi görünüyorsun, bebeğim." Siyah renkli, yüksek belli, baldır uzunluğunda kalem etek ve eteğin içine soktuğum kolsuz, beyaz, ipek bir bluz giyiyordum. Ayaklarım ise ondan birkaç santim daha uzun görünmeme neden olan sekiz santim yüksekliğinde siyah beyaz stiletolar vardı. Ondan uzun görünmemi umursamadığı açıktı. "Çok seksi bir sekreter."

Cam'in arkasından "Tanrım, erkek arkadaşı bu mu?"

diye sordu yaşıca daha genç emlak uzmanlarımızdan biri olan Ryan.

Cam bir kaşını havaya kaldırmış vaziyette arkasını dönüp kaliteli bir takım elbisenin içindeki yakışıklı adamı inceledi. Ryan, Cameron'dan önce çıkacağıın tipte bir adamdı ve sanırım Cam bunu biliyordu. Bedenindeki ani gerilimi fark ettim.

En son güvensizlik ve kıskançlık nöbetimden sonra (ki ikisi de tamamen yok olmamıştı) bana güvence vermesinin ne kadar yardımcı olduğunu hatırlayarak Cam'e biraz daha sokuldum. Sadece ve sadece Cam'le birlikte olduğumu belli etmek için kolumu beline doladım. "Evet, bu Cameron."

Hâlâ adamı ölçüp biçen Cam başını salladı.

Ryan yanıt olarak sırtlamakla yetindi. "Hepimiz senin bir hayalet olduğunu sanıyorduk, dostum." Cam'in omzunun üzerinden bana baktı ve gözlerinden flörtöz bir pırıltı gelip geçti. "Jo'nun sadece bizi kendisinden uzak tutmak için bir erkek arkadaşı varmış gibi davrandığını düşünüyorduk."

Ah, Tanrım.

"Pardon?" diye mırıldandı Cam. Elinin belimden kalçama kaydığını ve beni sıkıca kendisine doğru çektiğini hissettim.

Ryan ellerini havaya kaldırarak güldü. "Ah, endişelenme. Sevgilisi olduğunu biliyoruz. Çok şanslı bir adamsın."

Cam'in rahatsız edici bir şekilde tepkisiz kalan suratı karşısında Anna'nın gergin gergin kıkırdadığını duydum. Kesinlikle öğle yemeği zamanının geldiğine karar verdim. "Pekâlâ, şimdi gidiyoruz," dedim ürkekçe çantamı almak için masanın diğer tarafına uzanırken. "Az sonra görüşürüz."

Cam kolunu belimden çekmeden beni ofisten çıkardı ve Queen Sokağı Bahçeleri boyunca sessizlik içinde yürüdük. Thistle Sokağı'ndaki o sevimli restorana varana kadar ona işi hakkında sorduğum üç soruya cevaben üç homurdanmayla karşılaştım.

Masamıza oturduğumuz zaman bir anlığına bana baktı ve ardından sessizce "Orada bizim yaşımızda en az beş adam saymış olmalıyım," dedi.

Haftasonu kıskanç bir cadı gibi davrandığım için (en azından içten içe) ona sinirlenmemeye çalışarak başımı evet manasında salladım.

"Ve hepsinin tıpkı şu ufak pislik gibi seninle flört ettiğini sanıyorum."

Omuzlarımı silktim. "Erkeklerin benimle flört ettiğini daha önce de gördün, Cam. Barda durmadan flört ediyorlar."

"Bu farklı. Dost canlısı bir barmen gibi davranmak bahşiş almanı sağlıyor."

"Bu adamlara karşılık verdiğimi söylemedim. Bu nedenle, Ryan senin gerçek olman hakkında espri yapmaya çalıştı. Seni hiç görmemişlerdi ama durmadan senden bahsediyordum." Öne doğru eğildim. "Benden sana güvenmemi istiyorsun. Eğer sen de bana güvenirsen memnun olurum."

Bir an sonra Cam rahatladı ve dirseğini masaya koyarak elini hüsrarla saçlarından geçirdi. "Sadece yorgunum. Üzgünüm. Pek iyi bir ruh halinde değilim."

Ona uzandım ve diğer elini tuttum. "Sorun değil. Kötü bir ruh halinde olmaya iznin var."

"Bugün değil. Pazartesiden beri birbirimizi görmüyoruz. Öğle yemeğimizi, baş döndürücü görüldüğün için tepeni attırarak geçirmeyeceğim."

Mutlu mutlu güldüm ve aramızdaki gerginlik duruldu. Yemeğimiz gelene kadar birbirimize o hafta yaşadıklarımızı anlattık.

“Cole’un judoyu özlediğini düşünüyorum,” dedim. Cam derslere katılamayacak kadar meşguldü, dolayısıyla Cole da gidemiyordu. Sonuç olarak hafta boyunca yerinde duramamış ve sıkılmıştı. Cam yanıt vermeyince başımı önümdeki somondan kaldırıp ona baktım. Mesaj yazıyordu. “Bir sorun mu var?”

Başını hayır anlamında salladı. “Hayır, sadece Blair.”

Ve o anda masamızın üzerine kara bir bulut çöktü ve beni soğuk, ıslak bir azap duygusuyla tepeden tırnağa ıslattı. Birkaç saniye bekledim ama mesaj yazmaya devam etti. Sabrımın sonuna gelmişim. “Ona daha sonra mesaj atabilir misin? Şu anda birlikte zaman geçiriyor olmamız gerekiyordu.”

“Üzgünüm.” GÖNDER düğmesine basıp telefonunu cebine sokuşturmadan önce bana endişeli bir şekilde baktı. “Dün gece Kindle’ını dairemde unutmuş.”

Sanki mideme sert bir yumruk yemiştım. Bunu rahatça söyleyebilmesi karşısında nefesim kesildi ve kendimi toplamam biraz zamanımı aldı. “Dün gece dairende miydi?”

Sesimdeki suçlamayı fark eden Cam kaşlarını çattı. “Bu bir sorun mu?”

Kan beynime sıçradı ve bir anda somonumu ve patateslerimi suratına fırlatıp “Evet, bu lanet olasıca bir sorun,” diye bağırıldığımı hayal ettim.

Bunun yerine tabağımı ittim ve sanki tam bir aptalmış gibi ona baktım. “Bakalım... Dün gece eski sevgilinle dairende yalnızdın. Bu beni ne demeye rahatsız etsin ki?”

“Bunu aştık. Sadece arkadaşız.”

“Ya bununla ilgili bir sorunum varsa?”

“Bana güvendiğini söylemiştin.”

Bir olay çıkmamasına çalışıp sesimi yükseltmemeye çabalayarak masanın üzerinden eğildim. “On dakika önce, benimle flört eden birkaç adam yüzünden işyerimde sahiplenici bir pislik gibi davrandın. Eski kız arkadaşını dairene davet edip bunu şu anki kız arkadaşına söylemenın lanet olasıca bir sorun olduğunu nasıl oluyor da görüyorsun?” Son üç kelimeyi söylerken sesim yükselince insanlar dönüp baktılar. Yanaklarıma ateş basmış halde masadan kalktım. “İşe geri dönüyorum.”

“Johanna.” Cam beni durdurmak için ayağa kalktı ama çoktan çantamı kapıp kapıya doğru yürümeye başlamış ve yemeğimizin parasını ödmeden peşimden gelemeyeceğini bilerek arayı açmıştı.

O kadar sinirliydim ki doğrudan işe dönemedim. Bahçelere girdim ve ağaçların arkasındaki banklardan birine oturup burnumu çekerek kendimi toparlamaya çalıştım.

Cameron’la birlikte olmak beni duygusal bir enkaza çevirmişti.

Telefonum çaldı. Arayan Cam’di. Onu görmezden geldim. Sonra bir mesaj geldi.

Bebeğim, üzgünüm. Haklısın. Ben de olsam sinirlenirdim. İşten sonra daireme gel ki konuşalım. Seninle kavgaya etmekten nefret ediyorum. X

Mesajına cevap vermek için telefonumu almadan önce gözlerimin kenarında biriken yaşları sildim.

Tamam. X

Aldığı tek cevap buydu. Her şeye rağmen hâlâ canım yanıyordu ve düşüncesizce davranışı karşısında ciddi şekilde tepem atmıştı.

Her ne kadar kötü ruh haliyle çevresindekileri etkileyen insanlardan biri olmasam da günün geri kalanında kendi düşüncelerime öylesine dalmıştım ki iş arkadaşlarım acımı hissederek beni rahat bıraktılar. Cam'i gördüğümde ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Tüm Blair meselesini unutacak mıydım? Hiç sanmıyordum. Benimle onun arasında bir seçim yapmasını mı isteyecektim? Evet, istiyordum ama bu beni sadece dünyadaki en boktan insan yapmaya yarardı. Cam'e kiminle arkadaş olup olmayacağını söyleyemezdim.

Kapısını çalana kadar belirsizlikler yüzünden midem bulanıyordu.

Kapıyı açtı, beni görmek onu rahatlatmış gibiydi. Onu hiçbir şekilde selamlamadan yanından geçip içeri girdim. Doğrudan oturma odasına geçtim ve gördüğüm ilk şey, sehpanın üzerinde duran lanet olasıca Kindle'dı. Çantamı fırlatıp telefonumu Kindle'ın hemen yanına attım. "Anlaşılan hâlâ almamış?"

"Jo..."

Sızlanan ses tonu karşısında topuklarımın üzerinde döndüm ve bir kaşımı kaldırdım. "Biliyorsun, sorunun bende olduğuna inanmaya istekliydim. Sadece ben ve aptal kuşkularım. Ama buraya gelmiş olmasına rağmen bana tek kelime etmemen gerçekten saçmalıktı, Cam."

Cam'in suçlu suçlu baktığını görmeyeli epey zaman olmuştu. Aslında onu en son böyle gördüğümde benim hakkımda yanlış olduğunu fark etmişti; bu odada oturmuş, ona hayat hikâyemi anlatmıştım. Yüzünde yine aynı bakış vardı. "Sana söylemediğim için üzgünüm. Ama tamamen masumane bir görüşmeydi."

Midemin duyularım yüzünden bulandığını hissederek dudagımı ısırdım. "Onunla ilgili sorunum var," diye itiraf ettim.

“Yanlış hiçbir şey yapmadı, Jo. Blair ve ben çıkmaya başlamadan önce de arkadaştık ve şimdi de eski bir arkadaşım la arayı kapatıyoruz. O kadar. Bu konuda büyümen gerekiyor.”

Ondan nefret ediyordum. Ama o andan itibaren nefretim fiziki bir boyut kazandı.

“Benimle böyle konuşma, seni ukala piç.”

“Jo...”

“Neden dün gece burada olduğunu söylemedin?”

“Senden saklamadım. Öğle yemeğinde söyledim. Eğer aramızda bir şeyler yaşanmış olsaydı sana söylemezdim, değil mi?” Ses tonu benimkini taklit etmeye başlamıştı, sinirlendikçe yükseliyordu.

“Onu sevdiğini söyledin.”

“*Sevdim*. Geçmiş zaman.”

Gittikçe artan sabırsızlığını görmezden gelerek kollarımı göğsümde kavuşturdum ve derdimi ikna edici bir şekilde anlatmaya giriştim. “Aşkınız bittiği için ayrıldınız, Cameron. Ondan ayrılmanın nedeni, seni terk edeceğinden korkmandı. Seni seçmeyeceğinden o kadar korkuyordun ki onu terk eden sen oldun.”

Gözleri öfkeyle parladı ve bana doğru birkaç adım attı. “Hiçbir bok bilmiyorsun.”

İlk defa gözüm korkmadı. Tepem atmıştı. “Haklı olduğumu biliyorum.”

Cameron alçak sesle küfretti ve Kindle’ın durduğu sehpa baktı. “Bu konuşma tamamen delice.”

Sorulmamış soruma verilmemiş cevabına karşılık düşünürken telefonum çaldı. Telefonumu alıp kapatmak için arkamı dönerken Cam’in yüzündeki ifade nedeniyle donup kaldım. Gözlerini kısmış, telefonuma bakıyordu. Nazikçe yanımdan geçip telefonumu eline aldı. Çenesi kenetlenmiş

vaziyette ekrana baktı. Öfkeyle dolu gözlerini benimkilere dikerken yanağındaki kaslar seğiriyordu.

Aniden kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı.

Cam telefonu bana çevirdi. Ekranda MALCOLM ARIYOR yazıyordu. “Seni *arayarak* ne halt ettiğini sanıyor? Ne? Karşılaştığımız ilk sorunda koşarak onun kollarına mı atıldın?”

Suçlama karşısında irkildim. “Hayır. Arada sırada konuşuyoruz.”

Söylenebilecek en yanlış şey. “Onunla iletişimi kesmedin ve bunu bana söylemedin, öyle mi?”

Of. Omuzlarımı silktim.

Cam sanki olanlara inanamıyormuş gibi ofladı. “Burada durmuş Blair konusunda azarlanıyorum ve sen Malcolm’u benden gizliyorsun. Neden? Neden bana söylemedin?”

Konunun nasıl dönüp dolaşıp bana geldiğini merak ederek ellerimi havaya kaldırdım. “Çünkü önemli değil. O sadece bir arkadaş.”

İfadesi bir anda buz gibi oldu; gözlerinde kıskançlık, öfke ve *tiksinti* vardı.

Ve ardından dudaklarından dökülen kelimeler kalbimi kırdı.

“Hayır. *Blair* sadece bir arkadaş. *Malcolm* ise hâlâ senin peşinde dolanan ve onu cepte tutmana izin veren zengin pisliğin teki. Blair’la takılmamdan rahatsız mı oluyorsun? İlişkimizin yürümemesi ihtimaline karşı onu yanımdan ayırmadığımı mı düşünüyorsun? Pekâlâ, bizim için işler yolunda gitmezse bacaklarını Malcolm için açmaya hazır olmadığını kim söyleyebilir?”

Sanırım bir insanı gerçekten tanımakla ilgili en büyük sorun bu. O insanın tüm hassas noktalarını öğreniyor ve

ne yazık ki kavga ederken bunlara basıyoruz. Cam'in bastığı düğme doğrudan gözyaşı bezlerime bağlıydı ve göz yaşlarım kederli bir sessizlik içinde yanaklarımdan süzölmeye başladı. Mide bulantısıyla geriye doğru bir adım attım. Yüzündeki pişmanlık dolu ifadeyi görmezden gelip o korkunç kelimelere ve ne anlama geldiklerine odaklandım.

Beni sığ bir altın avcısı olarak görmekten asla vazgeçmediği anlamına geliyorlardı. Asla ondan daha fazlası olabileceğime inanmamıştı. İçten değildi. Şu ana kadar bana söyledikleri konusunda da samimi davranmamış olabilir miydi?

Acı, sessizliğin hüküm sürmesine izin vermedi ve bir hıçkırığa hâkim olamadım.

"Siktir, Jo." Boğuk bir sesle küfrederek bana uzanmaya çalıştı. "Öyle demek..."

"Bana dokunma." Telefonumu elinden koparırcasına aldım ve çantama uzandım.

"Jo, öyle demek istemedim." Kolumu kavradı. "Ben sadece..."

"Beni bırak!" diye bağırdım kolumu çekerken. Bana dokunmasına izin verirsem her zamanki gibi pes edeceğimden korkuyordum. Geri çekilirken omuzlarım kederle sarkıyordu.

"Öyle demek istemedim." Gözleri anlayamadığım bir tür panikle parıldıyordu.

"Biz ne yapıyoruz?" Başımı salladım. "Buna değer mi? Son birkaç haftadır kendimi nasıl hissettiğime değer mi? Her an canım acıyordu, sanki biri kalbimi söküp bir kesme tahtasına koymuştu ve sen de ona vurup duruyordun. Sorunun benden kaynaklandığını düşündüm. Senin için yeterince akıllı veya ilgi çekici olmadığımı hissettim. 'Her

an uyanıp benimle ne halt ettiğini merak edebilir,' diye düşünüp duruyordum."

Cam kesik bir nefes aldı. "Hayır..."

"Sorunun benden kaynaklandığını düşündüm," diye tekrar ettim. "Asıl sorun güvensizliğimdi. Sen ve Blair değil. Ama dün gece onunla takılıyordun... Bana söylemiyor, bu konudan bahsetmiyor ve bunu dert etmeyeceğimi umuyorsun, öyle mi? Malcolm hakkında seninle konuşmamış olmam da doğru olmayabilir. Ama şu anda bunların hiçbir önemi yok." Akıp giden gözyaşlarımı silmek için elimi yanağıma götürdüm. Fakat konuşmaya başladığım anda daha fazlası akmaya başladı. "Benim fark ettiğimden daha fazlasına sahip olduğumu görmemi istediğini söyledin. Daha önce kimse karşıma geçip zeki, becerikli ya da cesur olduğumu veya istediğimden daha fazlasını hak ettiğimi söylememişti. Sana kadar. Ve görünen o ki asla söylediklerine inanmamışsın. İçinde bir yerlerde, altın madenine ulaşmak için onunla bununla yatan o sığ kız olduğuma daima inanmışsın."

Beni sarsmak için kollarımdan tutarak "Hayır," diye karşı çıktı. "Sadece tepem atmıştı. Yanlış şeyler söyledim. Öyle demek istememiştim." Beni kendisine doğru çekip bana sarılmaya çalıştı ama ona karşı koydum. "Bebeğim, dur, lütfen dur. Bunu..."

Beni bırakana kadar onu ittim ve son özsaygı kırıntısıyla yüzüne baktım. "Söyledin. Demek ki aklının bir köşesinde yer etmiş." Ve ardından kusarcasına "Ve Ryan'a nasıl tepki verdiğini gördüm."

Elini saçlarından geçirirken Cam'in yüzündeki ifade pişmanlıktan gerginliğe dönüştü. "Pekâlâ, o da peşinden gideceğin aptallardan biriydi."

İnanamayarak başımı salladım. "Aramızda olan her

şeyden sonra öyle bir adamın peşinden gideceğimi mi sanıyorsun?”

“Her şeye rağmen Blair’le seni aldatacağımı mı düşünüyorsun?”

“Becca’yı benimle aldattın.” Sözcükler dudaklarımdan dökülür dökülmez irkildim. Bu bel altı bir darbeydi.

Cam inanamayan gözlerle bana bakıp iç çekti. “Ve sen de Malcolm’u benimle aldattın.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” Onun kelimelerini tekrarladım. Kirpiklerimde gittikçe daha fazla gözyaşı birikiyordu ve beni ağlayıp sızlanan sümüklü bir enkaza dönüştürdüğü için ondan nefret ediyordum. “Yani ilişkimizin bitmesi ihtimaline karşı Malcolm’u bir kenarda beklettiğimi mi?”

Yüzünde sert bir ifadeyle omuzlarını silkti. “Daha iyi birinin gelmesini beklediğimi mi sanıyorsun? Seni kullandığımı mı düşünüyorsun?”

Elimin tersiyle burnumu dildim ve boğuk bir sesle yanıt verirken gözlerimi onunkilerden kaçırarak uzaklara baktım. “Beni asla o kız olarak görmekten vazgeçmediğini düşünüyorum. Pek saygı duymadığın o kız olarak.”

“O zaman gerçekten de o kadar zeki değilsin.” Ses tonu bıçak gibi sivriydi, korkunçtu.

Daha önce kimsenin sözcükleriyle beni böylesine derinden yaraladığını sanmıyordum. Üzerimde böyle bir gücünün olmasından nefret ediyordum.

İç çekti ve sonunda ona baktım. Eliyle yüzünü ovuşturup benden öteye döndü. Bitkin bir ses tonuyla “Belki de birbirimize yanlış ve çok daha çirkin şeyler söylemeden önce gitsen iyi olacak,” dedi.

Ona sözcüklerle yanıt vermedim.

Sadece gittim.

yirmi yedi

O gece uyumakta zorluk çektim. Sonunda sabahın erken saatlerinde uykuya daldım ve on buçukta telefona gelen mesaj bildiriminin *bing* sesi tarafından uyanırıldım.

Mick Amca onunla birlikte daire bakmaya çıkacağını hatırlatmak istemişti. Bu iyiydi. Zaten zihnimi Cameron'la ettiğimiz kavgadan uzak tutmam iyi olacaktı.

Olan biteni gece boyunca zihnimde tekrar tekrar oynatmışım. Bir parçam, kavgamızın saçma sapan bir tartışma olduğunu ve yanlış anlaşılmalardan ötürü böylesine acı çekmenin delilik olduğunu düşünüyordu. Bunların tümünün kendi zihnimde yarattığım yanlış anlaşılmalara olup olmadığını merak ettim. Cam'i arayıp olanları konuşarak çözmek ve yaşananlardan bir anlam çıkarmak için üç defa telefonumu neredeyse elime alacaktım. Bu gibi saçmalıkları televizyonda izlemiş, kitaplarda okumuş ve her ne kadar içlerinde barındırdıkları kederden hoşlanmasam da gözlerimi devirmiş ve böyle şeylerin gerçek hayatta asla yaşanmadığını düşünmüştüm. İnsanlar o kadar da aptal değillerdi.

Gerçi biz öyleydik.

Ben öyleydim.

Sonunda onu aramadım. Yaralarımın henüz onunla konuşamayacağım kadar taze olduğuna karar verdim. On altı yaşından beri erkek arkadaşlarım oluyordu ve iki ilişki arasında geçen zamanda ise yeni bir erkek arkadaş edinmek için ava çıkıyordum. Anneme ve babama inanarak, değersiz teki olduğuma inanarak o kadar uzun zaman geçirdim ki hayatım boyunca beni maruz bıraktıkları nefret dolu saçmalıklarla savaşılmaktansa söylediklerini kabul ettim ve böylece, yoksun olduğumu düşündüğüm becerilere sahip erkeklere tutundum.

Cam başlangıçtan beri farklıydı ama yine de onunla bir ilişkiye adım attım. Ona güvenmeye başladım. Bundan da önemlisi, kim olduğum konusunda kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olan bir insan olarak benim hakkımdaki düşüncelerine güvenmeye başladım. Onun olumlu fikirlerini kaybetme düşüncesi –daha da beteri, en başından beri benim hakkımda tek bir olumlu düşüncesi olmaması ihtimali– karşısında da büyük bir yara aldım.

Bu düşünce karşısında başımı salladım. Her ne kadar onun yüzünden aklım darmadağın olsa da kendimi, bana bakınca olduğumdan fazlasını görmediğine inandıramıyordum. Benim için yaptıkları, bakışları, şefkati, tutkusunu, samimiyeti sahte olamazdı. Sahte olamayacağını biliyordum.

Belki de sakinleşmek için birbirimizden bir gün uzak kalmamız en iyisi olacaktı. Ertesi gün konuşarak sorunlarımızı çözebilirdik.

Göğsümde derin bir sızıyla kendi kendime başımı salladım. Bu, kulağa bir plan gibi geliyordu.

Okula gitmek üzere olan Cole'u yolcu etmek için yatak-

tan kalktım. Bana sadece bir kere baktı ve anladı. “Sen ve Cam kavga mı ettiniz?”

Rahatsız bir tavırla “Lanet olasıca kahin,” diye fısıldadım biraz çay yapmak için yanından geçerken.

“Bunu evet olarak kabul edeceğim.”

Homurdandım.

“Kötü mü?” Birden sesi endişeli ve tıpkı küçük bir oğlan çocuğununki gibi çıktı.

Omzumun üzerinden ona baktım. Cole, sanki Cam’le kavga etmemiz büyük bir olay değilmiş gibi aldırılmaz görünmeye çalışıyordu ama bunun Cam’le arkadaşlığını nasıl etkileyeceği konusunda endişeli olduğunu biliyordum. Ona bakarak başımı hayır anlamında salladım. “Merak etme. Çözülemez bir şey değil.”

Anlayışlı bir şekilde bana gülümserken gözleri rahatlamayla ışıldadı. *Cole’dan anlayışlı bir gülümseme. Kesinlikle bok gibi görünüyor olmalıyım.*

Gözlerimi kapattım. Tanrım. Cam’le bunun üstesinden gelebileceğimizi umuyordum.

Onu seviyordum.

Derin bir iç çektikten sonra gözlerimi açtım ve çılgılığı bastım.

Örümcek.

Fincanımda.

“Cole!” diye bağırdım yerimde donakalarak.

Ayak sesleri yaklaşırken “Örümcek mi?” diye sordu rahatça.

Çılgılığımı epey yakından tanıyordu.

“Fincan.”

Tıpkı Cam’in mutfağındaki devasa örümceğe yaptığı gibi Cole da sakın bir tavırla fincanı mutfak penceresinden çıkartıp örümceği pervaza bırakırken tek bir kasımı

bile oynatmadım. O günü hatırlayınca içime bir özlem dalgası yayıldı ama çabucak bastırmaya çalıştım.

Cole fincanı işaret edince yüzümü buruşturdum. “Çöpe at.”

Gözlerini devirdi. “Sadece sıcak suyla yıka.”

“O lanet olasıca örümceğin uzun, ince ve kıllı... ıyyy” –tüylerim diken diken oldu– “bacaklarıyla üzerinde yürüdüğünü hatırlamadan o fincanı ağızıma götürebileceğimi sanıyorsan aklını kaçırmışsın demektir.”

Tekrar gözlerini devirip fincanı çöp kutusuna atınca rahatlamayla kendimi bıraktım.

Dünyadaki tüm örümceklere lanet olsun. Bağımsızlığa giden yolda önüme büyük engeller çıkarıyorlardı. Cole okula gitmeden önce yanıma gelip saçıma bir öpücük kondurunca bok gibi görünmekten acınası görünmeye terfi ettiğimi anladım. Yine de şefkati içimin ısınmasına ve Cam hakkındaki endişelerimi bir an olsun unutmama yardımcı oldu.

Aceleyle duşa girdim ve Mick Amca'ya daire bakmak için üzerime rahat bir şeyler geçirdim. Annemin kapısının önünden geçerken bıkkınlıkla iç çektim. Annem günlerdir başını odasından çıkarmamıştı ve hâlâ hayatta olduğunu bilmemin tek nedeni horultularıydı. Sessiz dairede dikilirken bir haftadır onunla tek kelime konuşmadığımı fark ettim. Tek bir kelime bile etmemiştik. *Belki de bu iyi bir şeydir*, diye düşündüm şaşırtıcı bir kederle. Annemin çabalarını baltalayacak kadar yaklaşmasına izin verdiğim sürece belki de asla kendim için bir şeyler yapamayacaktım. Ve kendime değer vermeyi öğrenirsem Cam'in Blair'le arkadaşlığı konusunda da böylesine mantıksız düşüncelere kapılmazdım.

Ama belki de bunlar sadece umut dolu düşüncelerdi.

Mick Amca ve ben, Heriot Sokağı'ndaki iki odalı evin parke zemininde uzanıyorduk. Sokak, Dublin Caddesi'nden sadece birkaç dakika uzaklıktaydı ve Queen Sokağı Bahçelerinin kuzey tarafında uzanıyordu. Daha da önemlisi, Olivia'nın kontratını henüz imzaladığı, Jamaica Yolu'ndaki kahve dükkânının üst katındaki tek odalı eve sadece birkaç adım mesafedeydi. Olivia düzenini kurmaya başlamıştı. Clark, Olivia için üniversite kütüphanesinde bir görüşme ayarlamayı becermişti. Adamlar, kızın Amerika'da kütüphanecilik üzerine yüksek lisans yapmış olmasından ve altı yıllık iş deneyiminden etkilenmişti. Altı ay sonra yeniden değerlendirilmek üzere geçici bir sözleşmeyle Olivia'yı işe almışlardı.

Mutlu görünüyordu. Gergindi ama mutluydu.

Mick ise endişeliydi.

Olivia bugün yeni işine başladığından kızının yeni evine pek yakın olan mobilyasız daireyi görmesi için Mick Amca'ya eşlik etmeyi teklif etmiştim. Mobilyasız olması pek iyi değildi ama yeri çok güzeldi. Daire Carmichael'dan kiralık olduğundan Ryan da daireyi bizimle birlikte geziyordu. Gözlerimiz evin dekorundaki işçiliği incelerken aniden yere yattığımız zaman Ryan'ın gözleri fal taşı gibi açılmış ve ardından, "Ah, sizi dışarıda beklesem daha iyi olacak," demişti.

Mick Amca ve ben, onunla birlikte işe gittiğimde hep böyle uzanırdık. Öğle yemeği arasında yerdeki gazete kâğıtlarının üzerine yatar ve saçma sapan şeyler hakkında konuşurduk. Bugün saçma sapan şeyler konuşacak ruh halinde değildim. Cevaplar istiyordum.

"Neden aniden yok olacakmış ya da milyonlarca par-

aya b l necekmiş gibi yetişkin kızının etrafında dolanıp durduğunu anlatacak mısın?"

Mick i çekip bana bakmak için başını yana çevirdi. Altın rengi gözleri şefkatle yumuşacıktı ama gözlerinin arkasındaki keder kırıntılarını fark edebiliyordum.

"Ben bir babayım. Endişeleniyorum, ufaklık."

"Yvonne konusunda kendisini suçlu hissettiği için mi?"

"Bunu anlattı mı?"

"Evet."

"Kızım, tıpkı senin gibi güçlü bir kadın ve iyi olacak. Bundan eminim. Ama ben onun babasıyım ve henüz yeni bir ülkeye taşındı, tüm arkadaşlarını geride bıraktı ve her şeye yeniden başlıyor. İyi olduğundan emin olmak istiyorum ve yanında olamazsam endişeleneceğim. Bunun için kötü boyanmış bir eve katlanmak zorunda kalacaksam ne olmuş?" Boyanın düzensiz fırça darbeleriyle sürüldüğü ana duvara işaret etti. "Eğer bir şey olursa, bana ihtiyaç duyarsa, beni ararsa kelimenin tam anlamıyla ondan sadece birkaç saniye uzakta olacağım."

"O zaman burayı tutuyorsun, öyle mi?"

"Ah, evet." Beni de kendisiyle birlikte kaldırarak oturdu. "IKEA'ya bir ziyarete ne dersin?"

Sırıttım. "Maaşımı bugün aldığım için şanslıyım." Mick akllı karışmış vaziyette bana baktı. "IKEA'ya gittiğimde aksesuarlar konusunda kendimi kaybedebiliyorum."

"Ah." Kıkırdadı ve ayağa kalkmama yardım etti.

Kıımdaki tozları temizledim ve aniden Mick'in tüm dikkatiyle beni incelediğini fark ettim.

Suratındaki buz gibi ifade karşısında bir kaşımı hava-ya kaldırdım. "Ne var?"

"Senin için de endişeleniyorum." Saçlarımı yüzümden

çektı ve nasırlı başparmağıyla yanağımlı okşadı. "Yorgun görünüyorsun."

Başımı sallayarak Mick'e bakıp hüzünlü bir şekilde gülümsedim. "Cam'le kavga ettik."

Suratını astı. "Hangi konuda?"

Ve böylece her şeyi anlattım; Blair ve arkadaşlıkları konusundaki endişelerimden ve Cameron'ın Blair gibi birine gösterdiği saygıyı bana asla göstermeyeceğinden şüphelendiğimden bahsettim.

"Tüm bunlar kafanda mı olup bitiyor?" diye sordu Mick şüpheyile.

Aklım karışmış bir şekilde yavaşça başımı salladım.

"Yüce İsa, Jo. Dün gece ağzından çıkan saçmalıkların Cam'in aklına bile gelmediğinden eminim. Büyük olasılıkla ona neyin çarptığını anlamamıştır bile. Biliyorsun, erkekler kadınlar gibi düşünmez."

"Pekâlâ..." Suratımı astım. "Çünkü duygusal kapasiteniz bir shot bardağınıniki kadar."

Dışarıda Ryan'la buluştuğumuzda Mick mutlulukla iç çektı. "Bunu tutacağım, oğlum." Başını salladı.

"Harika," dedi Ryan coşkuyla. "Şimdi formları imzalamak için ofise geçelim."

Ryan telefonda birileriyle konuşurken biz de onu yol boyunca takip ettik. Onunla ilgili her şey son derece parlak ve prova edilmişti. Sadece dört ay önce bu bok çuvalından etkileneceğime inanamıyordum.

Bok çuvalı mı?

Ah, Yüce İsa, son günlerce Cole'la çok fazla zaman geçiriyordum.

Dikkatimi Ryan'ın özenle dikilmiş ceketinden alarak "Az önceki konuya dönecek olursak," dedi Mick Amca aniden. "Her şeyi gereğinden fazla düşündüğüne inanıyorum."

O oğlanın sana ne kadar değer verdiğini ve uzlaşmak istediğini göreceksin. Dün gece söyledikleri konusunda da ciddi olmadığından kesinlikle eminim. Biliyorsun, sinirlendiğimiz zaman hepimiz aslında söylemek istemediğimiz şeyler söyleriz.”

“Bana gerçekten o kadar değer verdiğini mi düşünüyorsun?”

Gözlerini devirerek (birileri daha Cole’la fazla zaman geçiriyormuş) iç çekti. “Tabii ki veriyor. Yüce İsa. Aklını başına al.”

O gece bardaki vardiyama gitmeden önce Cam’e uğramayı planlamıştım ama kapısını çaldığımda evde kimse yoktu. Mesaj atmadığından ya da aramadığından bunun iyiye işaret olabileceğini düşündüm. Belki de sakinleşmek için benden biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Yola çıkmadan önce Joss’tan bir mesaj aldım; Declan’ın okulda kapıldığı bir hastalığın ona da bulaştığını, bu yüzden midesinde hiçbir şey durmadığından işe gelemeyeceğini yazıyordu.

Harika.

Sadie’nin onun yerine bakacağını söyledi.

Brian beni ürkekçe kapıda karşıladı ve yeni kapı görevlimiz Vic ile tanıştırdı. Vic, bulaşmak istemeyeceğim iri yarı bir Polonyalıydı. Merhaba dercesine adama gülümsemem; gülümsememe karşılık ifadesiz bir şekilde başını salladı. Brian’a bakarak bir kaşımı havaya kaldırdım. “Phil’e ne oldu?” Onu özleyecek değildim.

“Daha iyi koşullar için bizi terk etti,” diye yanıtladı Brian omuzlarını silkerek.

Adamın hareketini taklit ederek içeri girdim ve Sadie ile Alistair'in barın arkasında çalışmakta olduklarını gördüm. Su henüz Cam'ın yerine birini bulamamıştı; bu nedenle, Alistair elinden geldiğince yardımcı olmak için geri dönmüştü. Sadie, genellikle pazartesi geceleri çalışan yirmi bir yaşında bir yüksek lisans öğrencisiydi. İyi bir kıza benziyordu. Dost canlısı, eğlenceli ve çok zekiydi. Sadece birkaç defa birlikte çalışmıştık; dolayısıyla onu pek iyi tanı mıyordum ve bu gecenin de yoğun geçeceğini düşündüğüm den muhabbet etme şansı bulabileceğimizi sanmıyordum.

Üç saat sonra mekân tıklım tıklım doldu. Üçümüz de ayaklarımızın altı patlayana kadar çalıştık ve molamda Su'nun ofisine gizlendim çünkü oradaki müzik seviyesi daha katlanılabilirdi. Ayrıca takıntılı bir şekilde cep telefonumu kontrol edip durdum ama Cam hâlâ bana ulaşmaya çalışmamıştı. Dudağımı ısırarak endişelenmeme gerek olup olmadığını düşündüm ama daha sonra benim de ona ulaşmaya çalışmadığımı fark ettim. Belki de o da oturmuş telefonuna bakıyor ve *ona* neden mesaj *atmadığımı* merak ediyordu.

Tanrım, gerçekten böyle olmasını umuyordum.

Bara geri döndüğümde işler, ilişkim hakkında düşünmeye zamanım kalmayacak kadar yoğundu. Gerçekten işe o kadar dalmıştım ki önündekileri iterek bara ulaşış tezgâha yaslanan o adamı tanımadım. İnsanları itip kakarak sıranın önüne geçen birine gösterecek sabra sahip olmadığım dan ona hızlı ve sinirli bir bakış attım ama kim olduğunu anlayamadan müşterim için bir bira almak üzere barın altına eğildim. Buzdolabının önünden kalkıp adamın bana yaklaşmak için barın diğer ucuna yöneldiğini görene kadar da ona bakmak için doğru düzgün zaman ayırmadım.

Yaşlı adamın kaba suratındaki gri-mavi gözleri bana bakıyordu. Saçları kısacık kesilmişti ama koyu renkli saçlarının kırışmaya başladığını görebiliyordum. Gözlerinin çevresinde çekici kırışıklıklar vardı ve yüzündeki ifade yıllara rağmen yumuşamamıştı. Hâlâ yontulmamış herifin tekiydi. Güçlü omuzları ve göğsü, her zamanki gibi sağlıklı olduğunu gösteriyordu.

Bana bakınca sert ifadeli gözleri parıldadı ve dünyanın altüst olduğunu hissettim.

“Baba?” diye fısıldadım barda hemen önümde dikildiğine inanamayarak.

Kaçmak istedim. Saklanmak istedim. Hayır. Önce koşarak eve gitmeyi, Cole’u almayı ve ondan sonra saklanmayı istedim.

“Jo.” Murray Walker barın üzerinden eğildi. “Seni görmek güzel, tatlım.”

Kendimi ona doğru sendelerken buldum. Bardaki sağır edici sohbet ve müzik sesi, sessiz bir mırıltıya dönüştü. Titreyen ellerimle birayı barın üzerine koydum.

Murray titreyen parmaklarıma baktı ve sırtarak bakışlarını yeniden benimkilere dikti. “Uzun zaman oldu. Çok büyümüşsün. Annenden bile güzel olmuşsun.”

“Hey, servis alabilir miyim?” diye sordu Murray’ın yanında dikilen sinirli bir kız. Murray kıza bakmak için aniden kafasını çevirince kızın siniri korkuya dönüştü.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum müziğe rağmen duyulabilecek kadar yüksek bir sesle ama sesim titrediği için kendimden nefret ediyordum.

“Yıllardır sizi bulmaya çalışıyorum, ta çıktığımdan beri.” Homurdandı; yüzüne o tanıdık, öfke dolu ifadeyi yerleştirdi. “Sürtük kaçtı ve nereye gittiğinizi söylemedi. Ben de geçtiğimiz hafta seni Google’da aradım ve

Edinburgh'ta yaşayan bir milyonerle çekilmiş bir fotoğrafını gördüm. Makalede, burada çalıştığını yazıyordu. Eski bir makaleydi ama şansımı denemeye karar verdim." Sırtı ama gülümsemesi gözlerine kadar yayılmamıştı.

Artık bütün bedenim tir tir titriyordu. Kan beynime çıkmış, kalp atışlarım hızlanmış, midem bulanmaya başlamıştı. Titremeyi geçirmek için ellerimi arkamdan birbirine kenetledim. "Ne... ne istiyorsun?"

Murray'ın gözleri kısıldı ve barın üzerinden bana doğru eğildi. İçgüdüsel olarak geriye çekildim. "Oğlumu görmek istiyorum, Jo."

Bu benim en büyük korkumdu.

Bundan, Murray Walker'dan korktuğumdan bile çok korkuyordum.

"Hayır."

Bana bakarak dudağını büktü. "Ne?"

Gözlerimden alevler saçarak başımı salladım. "Asla. Onun yanına yaklaşmana bile izin vermem."

Saygısızlığım karşısında şaşkına düşmüş gibi tuhaf bir ses çıkardı. Yüzünde çarpık bir gülümsemeyle elini bara vurdu. "Bu konuda etraflıca düşünmene izin vereceğim, tatlım. Yakında görüşürüz." Ve tıpkı ortaya çıkışı gibi bir anda kalabalığın içinde kayboldu.

Gürültü ve müzik dalgalar halinde geri döndü ve tam bir şok içinde bara doğru tökezledim.

"Jo, iyi misin?"

Gözümün önünde beliren koyu renkli noktalardan kurtulmaya çalışarak gözlerimi hızla kırptıştırıp yalpalayarak sesin geldiği yöne döndüğümde Alistair'in endişe içinde yüzüme bakmakta olduğunu gördüm. "Kendimi..."

"Aman Tanrım." Tam da devrilmek üzere olduğum anda bana uzandı. "Tamam, ara veriyorsun."

“Çok yoğunuz...” diye mırıldandım.

Alistair beni personel odasına götürürken elime soğuk bir şey tutuşturdu. Elimdeki su şişesine baktım. “Sadie ve ben bunu hallederiz. Bir iki dakika dinlen. Vücudunda su kaybı olmuş olabilir. Bu gece burası çok sıcak. Haydi, iç,” diye ısrar etti ve emrine uyduğumdan emin olduktan sonra Sadie’ye yardım etmek için hızlı adımlarla bara döndü.

Kalbim hâlâ küt küt atıyordu. Duvara baktım. Az önce olanları anlamaya çalışıyordum.

Murray Walker geri dönmüştü.

Hâlâ adi piçin tekiydi.

Ve... Cole. Cole’u görmek istiyordu. Gözyaşları gözlerimin çevresinde birikirken nefes almak için eğilip başımı salladım.

Hayır. Asla.

Siktir.

Şimdi ne yapacaktım?

Murray’ın barın dışında beni bekliyor olabileceğinden korkarak o gece eve gitmek için taksiye bindim. Barın etrafında görünmüyordu. Ama yine de...

Tavana bakarak yatağımda uzandım.

Bu beni paramparça edebilirdi. Cenin pozisyonuna geçip ağlayabilir ve suiistimal ettiği o küçük kıza dönüşebilirdim. Cam’e koşabilirdim.

Ama Cole’u korumam gerekiyordu. Onu koruyabilecek tek kişi bendim. Ve her ne olursa olsun, Murray benimle sadece oyun oynuyordu. Cole’un lanet olasıca hayatının bir parçasıyken bile Cole’u görmekle ilgilenmiyordu ve şimdi de bana gelmişti. Anneme değil. Bana.

Ben de geçtiğimiz hafta seni Google'da aradım ve Edinburgh'ta yaşayan bir milyonerle çekilmiş bir fotoğrafını gördüm.

Aşağılık pislik Cole'u istemiyordu. Para istiyordu.

Para için bana şantaj yapacaktı.

Aptal pislik. Benim *hiç* param yoktu ki!

Başımı salladım yorganıma iyice sarılarak yana döndüm. Murray'ı karşıma alıp Malcolm'la ayrıldığımızı ve artık onun parasından faydalanamayacağımı söyleyecektim. Bunu duyduktan sonra Glasgow'daki lanet olasıca deliğine geri döneceğinden emindim.

İşte bu kadar! Kimseye bu konudan bahsetmeme gerek yoktu. Ben bile ne olduğunu anlamadan Murray çekip gitmiş olacaktı.

Ama uyku bir gece daha elimden kurtulmuştu.

Neyse ki Cole, ertesi sabahki durgun halimi Cam'le aramızda süren sessizliğe bağladı.

Sanki dünyadaki en bariz çözümümüş gibi "Onunla konuşmalısın," dedi küçük kardeşim. Ona bakarak başımı salladım ve o gece işe gitmeden önce Cam'e uğramaya söz verdim.

Cam hâlâ tek bir mesaj bile atmamıştı.

Diğer yandan, benim de onu aradığımı söylenemezdi.

Uykusuzluktan zombiye dönüşmüş halde o gün pek bir şey yapmadım. Biraz sebze almak için dışarı çıktığımda birilerinin beni izlediği hissine kapıldım. Murray'ın bir kere daha bizi bulmasından korkuyordum. Aceleyle eve döndüm ve günün geri kalanını evde geçirdim.

Cam'in işten eve döndüğünden emin olduğum bir saatte, gözlerimin altındaki koyu renkli halkaları gizlemek için bol miktarda kapatıcı sürdükten sonra titreyen bacaklarla dairesine indim. Ona ne söyleyeceğimi, nereden başlayacağımı bilmiyordum...

Kendimi öylesine gergin bir hale sokmuştum ki evde olmadığını fark etmek neredeyse gurur kırıcıydı.

Konuşmamızın nasıl olacağını düşünürken hayal ettiğim sonuç bu değildi. Çoğu zaman, her ikimizin de ardına özür dileyeceğini, Cam'in bir daha Blair'i görmeye söz vereceğini ve ardından beni vahşi bir şekilde kanepesine götüreceğini ummuştum.

Eğer evde değilse bunların hiçbiri gerçekleşmeyecekti.

Ne yapacağımı bilemez bir halde daireme döndüm. Cole, o gün akşam yemeğini Jamie'lerde yiyecek ve geç saatlerde eve dönecekti. Tabii ki eve döndüğünde bana haber vermesi için kesin emir almıştı. Emir alsın ya da almasın, son günlerde beni bilgilendirmek konusunda biraz gevşek davranmaya başlamıştı. Murray'ın apansızın karşıma çıktığı düşünülünce, ufaklık bu geceyi sessizlik içinde atlatamayacaktı. Tıpkı bir fedai gibi peşinden ayrılmayacaktım.

En azından Cam'in yüzünü görmeye kararlı bir tavırla (lanet olasıca pisliği özlemiştim) işe giderken kapısını çaldım. Yine evde yoktu. Kulağımı kapıya dayadım ama televizyonun veya müziğin sesini duyamıyordum.

Neredeydi?

Apartmandan ayrılırken telefonuma baktım. Ona mesaj atıp atmamayı, belki de ilk adımı atmanın zamanının geldiğini düşünürken telefonum elimde titredi. Mesaj simgesi gözümün önünde yanıp dönerken kalbim ağzıma geldi. Kilit ekranını açtığımda üzerime büyük bir rahatlık çöktü. Ekranda Cam'in ismi yazıyordu.

Konuşma zamanının geldiğini düşünüyorum, bebeğim. Yarın sabah daireme gelir misin? Lütfen. X

Omuzlarımdan ağır bir yükün kalktığını hissederek temiz havayı içime çektim. Sanki önümde dikiliyormuş gibi başımı evet manasında salladım ve mesajına çabucak yanıt verdim.

Orada olacağım. X

Telefonum tekrar titrediğinde işe gitmek için otobüse binmek üzereydim.

;)

Kıkırdadım ve koltuğuma yerleştim. Bir gülen yüz. Gülen yüzler iyiye işaretti, değil mi?

Joss hâlâ kendisini iyi hissetmediğinden yine Sadie ve Alistair'le çalışıyordum. Alistair beni görür görmez kendimi daha iyi hissedip hissetmediğimi sordu. Yalana başvurarak iyi olduğumu söyledim. Beni merak etmesi çok hoştu. Alistair sevimli bir adamdı. Fakat bir önceki gece, Murray'ın ortaya çıktığını fark edemeyecek kadar meşgul olduğuna memnundum. Aramızda geçen konuşmayı görmüş olsaydı bir şeylerin yolunda gitmediğini anlar ve beni soru yağmuruna tutardı. Sevimli olduğu kadar burnunu her şeye sokan bir adamdı ve istediği yanıtları vermezsem –ki vermeyecektim– Joss'a giderdi. Ardından Joss da olaya dahil olurdu ve... Sırlarımı gün yüzüne çıkarmak konusunda epey becerikliydi.

Bir önceki kadar yoğun bir geceydi ve hâlâ epey gergindim. Aldığım siparişleri karıştırdım; bir değil, iki bardak kırdım ve Alistair'in bir Muppet kuklasıyla karşılaştırılabilecek kadar sıklıkla kaşlarını kaldırmasına sebep oldum.

Mola zamanım geldiğinde daha fazla rahatlamam mümkün değildi. Su içtim ve sinirlerimi iyice bozacağından içinde kafein olan her şeyden uzak durdum. Cep telefonumu çıkardım. Cole hâlâ mesaj atmamıştı.

Onu aradım.

“Ah, selam?”

“Ah, selam mı?” diye patladım. Kimi zaman endişe duymak beni tam bir uyuz böceğine çevirebiliyordu. “Eve

vardığında bana mesaj atman gerekiyordu. Evde misin?"

Derin bir iç çektiğini duydum ve ona bağırmmamak için tüm öfkemi bastırmak zorunda kaldım. "Ah, evet, evdeyim. Ne zaman Cam'le yeniden konuşmaya başlayıp tam bir baş..."

"O cümleyi bitirirsen ölürsün."

Telefonun diğer ucunda sessizlik oldu.

Suratımı ekşittim. "Hâlâ orada mısın?"

Cevap olarak homurdandı.

"Bunu evet olarak alacağım." Atkuyruğumla oynayıp saçımı yumruğuma doladım. "Kapıyı kilitledin, değil mi?"

"Tabii ki." Tekrar iç çekti. "Jo, seni rahatsız eden başka bir şey mi var?"

"Hayır," diye yanıtladım alelacele. "Biliyorsun işte, en-dişeleniyorum. Bir daha bana mesaj atmanı söylediğimde mesaj at."

"Tamam."

"Pekâlâ. Sabah görüşürüz."

Bir kere daha homurdanıp telefonu kapattı.

Evde ve güvende olduğu için rahatlatarak derin bir nefes verdim ve telefonumun ekranının sol üs köşesindeki mesaj simgesini fark ettim. Açılmamış mesaja tıkladım. Joss'tandı.

Kusmuğun hükmü sona erdi! Umarım beni fazla özlememişsindir ;)

Küçük bir kahkaha patlattım ve mesajına cevap verdim.

Çalışabilecek kadar iyileştiğini ama işe gelmediğini mi söylemek istiyorsun? Hiç yakıştıramadım, Bayan Carmichael, hiç yakıştıramadım. X

İki saniye sonra telefonum çaldı.

Bana Bayan Carmichael diyene kadar iyiydim :/

Alışsan iyi olacak x

Siktir!

Artık gerçekten gülüyordum. Bir serseriden bile daha fazla küfrediyordu. Zavallı Braden'ın onunla epeyce uğraşması gerekecekti.

Kendimi biraz daha iyi hissederek bara dönüp gecenin bir an önce bitmesini diledim. Sonraki birkaç saat boyunca kalabalığın içinde Murray'ın yüzünü aramadan edemedim ama gece ilerleyip de hâlâ ortalıkta görünmeyince yerimde duramamaya başladım. Bir yanım, yüzleşme işini halledebilmemiz için ortaya çıkmasını istiyordu. Artık Malcolm'la birlikte olmadığımı ve peşinde olduğu paraya sahip olmadığımı ne kadar erken fark ederse Edinburgh'tan da o kadar çabuk ayrılacaktı.

Bir önceki gece, beni alması için barın kapısına kadar bir taksi çağırmıştım ama bu gece kendimi daha cüretkar hissediyordum. Murray'e sanki on yaşında bir kız çocuğu gibi tepki verdiğim için hâlâ kendime kızgındım; yumrukları karşısında savunmaya geçmiştim. Ondan korktuğumu bilmesini istemiyordum. Benim üzerimde öyle bir güce sahip olduğunu bilmesini istemiyordum. Benim üzerimde tek bir iz bile bırakmadığını sanmasını istiyordum.

Böylece –şimdi durup da geçmişe baktığımda, aptalca bir tavırla– her zamanki yolumdan yürümeye başladım. Işıkları yanan bir taksi bulmak umuduyla Leith Yolu'na doğru yürüdüm.

Geniş caddeden bir taksinin dönmesini umarak Leith Yolu'nda beş dakika kadar bekledim. Bana doğru gelen tek taksiyi de bir grup erkek durdurdu. Taksi yanımdan geçip giderken sokağın farklı taraflarında dikilip birbirine bağarmakta olan kızların sesini duyabiliyordum.

Orada öylece tek başıma dikilmekten rahatsız olmaya başlamıştım. Normalde asla böyle bir şeyden ötürü rahat-

sızlık duymazdım çünkü Edinburgh'un bu bölgesi daima canlıydı –insanlar hâlâ dışarıdaydılar ve kalabalık, korkutucu yabancıların alçakça eğilimlerinin önüne geçiyordu. Ama bütün tüylerim diken diken olmuştu. Hızla başımı çevirip az önce geldiğim yola baktım. Beni izleyen kimseyi görmedim.

Bitkin bir şekilde oflayıp puflayarak eve yürümeye karar verdim. Gecenin bu saatinde pek de kısa bir yürüyüş olmayacaktı ve upuzun Londra Caddesi'nde yürümeye istekli de değildim ama artık burada takılmak istemiyordum.

Bir şey arkama dönüp bakmama neden olduğunda Blenheim Meydanı'na çıkan köşeyi dönmek üzereydim. İster altıncı his deyin, ister omurganın karıncalanması, ister bir uyarı...

Kalbim ağzıma geldi.

Birkaç metre arkamda karanlık bir gölge vardı. Attığı uzun adımları tanı mıştım. Henüz küçük bir çocukken buna "sert adam" adımları derdik. Omuzlar hafifçe ama güçlü bir şekilde salınır, göğüs inip kalkar, adımlar yere sağlam basılırdı. Erkekler ne zaman bir "savaşa" girecek olsalar bu tavır takınırlardı. Ama babam hep böyle yürürdü. Kaldı ki hayatının her anını büyük bir savaş ve çevresindeki herkesi düşman olarak görürdü.

Murray Walker beni takip ediyordu.

Hızla önüme döndüm ve bir an olsun düşünmeden Londra Caddesi'ne girmek yerine Royal Terrace'ın çakıl taşlı sokaklarına daldım. Burası, Londra Caddesi'nin paralelinde ama daha yüksekte kalıyordu ama burada, beni Royal Terrace Bahçelerine çıkaracak bir kilise olduğunu biliyordum. Hızla girişe yöneldim ve kaslarım yanıp tutuşurken merdivenleri çıktım ama kendimi zorlamaya devam ettim. Calton Hill'in etekleri boyunca dönen dik ve

geniş patikaya saptım. Sarp patika eninde sonunda inişe geçecek ve beni Waterloo Meydanı'na ulaştıracaktı. Oradan da batıya yönelerek Princess Sokağı'na ve ardından kuzeye dönerek Dublin Caddesi'ne çıkabilirdim.

Önemli olan tek şey Murray'i yanlış tarafa yönlendirmekti.

Nerede yaşadığımı biliyor olamazdı.

Evimi bulabileceği düşüncesi karşısında öylesine paniğe kapılmıştım ki doğru düşünemeyip planımdaki hatayı göremedim.

Ben. Tek başıma. Karanlık, engibeli, çamurlu bir patikada. Gecenin bir yarısında.

Hızlı adımlarla tırmanışa geçtiğimde bedenime yoğun bir adrenalin dalgası yayıldı. Arkamdaki ayak seslerini dinlemeye çalıştım ama kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarıma pompaladığı kan akışı yüzünden hiçbir şey duyamıyordum. Avuç içlerim ve koltuk altlarım soğuk soğuk terlemişti, doğru düzgün nefes alamıyordum, göğsüm kesik kesik yükselip alçalıyordu. Korkudan midem bulanıyordu.

Arkamdaki ayak seslerini duyduğumda arkama baktım ve babamın ay ışığıyla yıkanmış yüzünü gördüm. Kesinlikle tepesi atmıştı.

Karşısında dikilip onunla yüzleşme ve beni artık korkutmadığını gösterme konusundaki kararlılığım bir anda yok olmuştu. Ondan ödü kopan içimdeki küçük kızı unutamıyordum.

Ve tıpkı onun gibi kaçmaya çalıştım.

Yukarıya doğru olabildiğince hızlı bir şekilde koşmaya çalışırken ayaklarım basamakları dövüyordu. Çıkardığım gürültünün birkaç insanın, tanıgın dikkatini çekeceğini umuyordum. Ama ortalıkta kimse yoktu.

Tek başımaydım.

Arkamda yeri döverek ilerleyen ağır botlar dışında.

Sıcak eliyle kolumu sertçe kavradığında korkuyla bağırdım ama diğer elini ağzıma bastırarak çabucak beni susturdu. Ona karşı koymaya çalışırken ter ve sigara kokusu burun deliklerimi doldurdu. Patikadan sürüklenerek çıkarılırken tırnaklarım koluna saplanıyor, bacaklarım onu tekmelemeye çabalıyordu. Arbede sırasında içinde birer gazı olan çantamı da düşürdüm.

Yeterince güçlü değildim ve şimdi de silahsızdım.

Murray, sırtımı kayalık ve çimle kaplı bayıra yapıştırdı. Acı, parmak uçlarıma inmeden önce kafatasıma kadar ulaştı. Kocaman elini boğazıma koymuş vaziyette beni orada öylece tutarken gözlerimden yaşlar geliyordu.

Hâlâ ağzımın üzerinde duran diğer eline rağmen inledim.

Boğazımdaki eli sıkılaştınca inlemeyi kestim.

Yüzünün büyük bir kısmı karanlıkta kalmış olsa da yüzüne yayılan öfkeyi görebiliyordum. “Beni başından savmaya mı çalışıyordun?” dedi dişlerinin arasından.

Cevap vermedim. Hastalıklı bir şekilde bana ne yapacağını düşünmekle meşguldüm. Bedenim sertçe titremeye başladı, solunumum üzerindeki hâkimiyetimi tamamen kaybettim. Yutkunurcasına aldığım solukları fark edince sıırttı.

“Canını yakmayacağım, Jo. Sadece oğlumu görmek istiyorum.”

Fiziki olarak acı vereceğini biliyor olmama rağmen başımı “hayır” manasında salladım.

Murray’in suratındaki sırıtış, kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüştü; sanki az önce bir şeyler kazanmış gibiydi. “O zaman bir anlaşma yapsak daha iyi olacak. Elimi ağzından çekeceğim ama çığlık atmayacaksın. Eğer bağırırsan canını yakmaktan çekinmeyeceğim.”

En azından mide bulandırıcı pençelerinden kurtulmayı isteyerek başımı tamam anlamında salladım. Yüzüne bakarken gözlerinin arkasında hiçbir şey olmadığını bir kere daha gördüm. Hayatımda bu adam kadar bencil bir insanla daha tanıştığımı sanmıyordum. O gerçekten babam mıydı? Aramızda istismarcı –kurban ilişkisi dışındayla hiçbir bağ yoktu. Ne zaman külüstür arabasının evin önünde durduğunu duysam midem düğümlenirdi. Mick'e beslediğim sevgi, onu görme isteğim ve bana sunduğu güvence hissinin yarattığı sıcaklık tam da bu adam için hissetmem gereken duygulardı. Ama babam bana bunların hiçbirini vermemişti. Kötü bakışlara ve çok daha kötü yumruklara sahip bir adamdı. Hayatım boyunca, beni bir babanın yapması gerektiği gibi sevmediği için azap çekmiştim. Sorunun *bende* olup olmadığını sorgulamıştım. Şimdi ona bakarken nasıl olup da kendimi sorguladığıma inanamıyordum. Sorun ben değildim. Oydu. Utanması gereken oydu, ben değildim.

Elini ağzımdan çektiği zaman derin bir nefes aldım ama boğazımdaki elini sessiz olmam için ikaz niteliğinde bastırdı.

“Şimdi.” Bana doğru eğildi, üzerindeki bira ve sigara kokusunu alabiliyordum. Club 39'da değildi ama anlaşılan çevredeki barlardan birinde beni bekliyordu. “Erkek arkadaşın karşılığını verirse benim ufaklığı görmekten vazgeçebilirim. Yüz bin dolara ne dersin?”

Biliyordum. Doğrudan konuya girmişti. Umurunda bile değildi. Her zamanki gibi ruhsuzun tekiydi. Bir insan nasıl böyle olabiliyordu? Doğduğunda da böylesine ruhsuz muydu? Kokuşmuş özüne kadar kapkara mıydı? Ya da hayat mı onu böyle yapmıştı? Nasıl oluyordu da kendi çocuklarının canını yakıyor ama kendisini bir canavar gibi

hissetmiyordu? Belki de bir canavara dönüştüğünü fark edemeyecek kadar çamura batmıştı...

“Malcolm’dan aylar önce ayrıldım. Şansına küs.”

Boğazımı sıktığında bedenime bir panik dalgası yayıldı. İstemsizce elini yakaladım, tırnaklarım derisine batıyordu. Farkında bile değilmiş gibi görünüyordu. “Bir şekilde onu ikna edebileceğinden eminim.” Yüzünü benimkine yaklaştırdı, nefesi sigara ve adi bira kokuyordu. “Güzel bir kızım var. Lanet olasıca sürük hiçbir işe yaramıyor ama güzel. Güzellik alınıp satılabilen bir emtiadır, Jo. Onu kullan yoksa Cole’un peşine düşerim.” Beni bıraktı ve derin bir nefes aldım. Parmaklarının artık orada olmadığından emin olmak istercesine ellerim boğazıma gitti. “Eğer istersem hayatlarınızı berbat edebilirim, tatlım.”

Artık özgür olduğumuzu düşünmeye başladıktan sonra, böylesine uzun bir zamanın ardından ortaya çıkıp bana ve Cole’a bunları yapabildiğini görünce öfkem benliğimi ele geçirdi ve korkularım cehennemin dibini boyladı. “Emtia senin için epey büyük bir kelime, Murray. Görünen o ki sonunda birileri sana okumayı öğretmiş.” İsyankar bir halde, kendini beğenmiş tavrımın karanlığa rağmen gözlerimden okunduğunu umdum. “Ama okumak kimseyi zeki yapmaz. Param yok. Hapishanedeki eski arkadaşlarından birine gidip kendini satman gerekecek.”

Yüzüme doğru gelen yumruğunu güclükle görebildim.

Başım geriye doğru uçtu, darbenin etkisiyle ensemdaki kaslar çığlık atmaya başladı ve yumruğunun yakıcı acısı yanağımın alt kısmına ve çeneme yayıldı. Onunla yüzleşmek için başımı yavaş yavaş çevirmeye başladığımda gözlerimden acıyla dolu gözyaşları süzölmeye başladı. Dudağım normal halinden milyonlarca kat daha büyük gibi geliyordu. Alt dudağımda dişimin tenimi kestiği yerdeki

acı verici yaradan çoktan ılık ılık kan akmaya başlamıştı.

Aşağıdan savurduğu ikinci yumruğu mideme isabet edip iki büklüm yere düşmeme neden olurken gözlerinin arkasında hiçbir şey yoktu. Paniğe kapıldığım anda tüm hâkimiyetimi kaybedip nefes almaya çalıştım. Yere önce dizlerim çarptı. O anda yan tarafıma inanılmaz derecede acı verici bir tekme savurdu. Çamurlu zemine devrilirken hissettiğim acı kaburgalarımın tüm bedenime yayıldı. Yerdeki taşlar ve toprak tenime batıyordu.

Bedenim nefes alamamakla kusmak arasında seçim yapamıyor gibiydi.

Sert parmakları çenemi kavradı. Çığlık attım. Hava ciğerlerime akın etmeye başladı. Tüm kaslarım, sinirlerim ve kemiklerim sanki alev almış yanıyordu. Murray çenemden tutmuş başımı yukarı kaldırırken elimi kaburgalarıma götürdüm. “Bana o parayı getireceksin, tatlım. Birkaç günlüğüne Fleshmarket Close’daki Halfway House’un üstündeki daireyi kiralıyorum. Parayı oraya getirmek için iki günün var. Anladın mı?”

Kaburgalarımın acı inanılamayacak seviyedeydi. Söylediklerine güçlkle odaklanabiliyordum.

“Anladın mı dedim?”

Güçlkle başımı salladım ve aniden çenemi bıraktığımda rahatlamayla iç çektim.

Ve sonra ortadan kayboldu.

Mide bulandırıcı bira ve nikotin kokusu aniden yok oldu. Soğuk zeminde yatıyordum. Dudağım zonklıyor, kaburgalarım ağrıyor ve başım öfkeyle çığlıklar atıyordu. Ona öfkeliydim. Kendime öfkeliydim.

Cam’le birlikte o savunma derslerine gitmeliydim.

Cam aklıma gelince ağlamaya başladım. Yana döndüm ve titreyen bacaklarıma rağmen ayağa kalkmaya çalış-

tım. Başımın döndüğünü hissederek bayıra karşı sendeledim. Bedenim kontrolsüz bir şekilde titremeye başladı.

Şoka giriyordum.

Kendime gelmeye çalışarak başımı salladım. Şoka girmeye zamanım yoktu. Parayı Murray'e götürmek için iki günüm vardı. Acıyla dolu bir enerji patlaması beni hareket etmeye teşvik etti.

Malcolm parayı verirdi. İçinde bulunduğum duruma bir kere bakar ve parayı verirdi. Hiç sorun olmazdı. O iyi bir adamdı.

Koşarak çıktığım patikaya doğru sendeleyerek ilerledim, yere düşen çantamı aldım. Hissettiğim acıya rağmen, çaresizlik ve adrenalin hızla ilerlememi sağlıyordu. Malcolm'u arayabilir, beni buradan almasını isteyebilirdim.

Bahçelerden çıkıp Londra Caddesi'nin üzerinden Leopold Meydanı'na doğru U dönüşü yaptığım sırada ismi beynimde dönüp duruyordu. Yolda birileriyle karşılaşma ihtimalime karşı olabildiğince ağaçlara yakın yürüyor, gölgelerde kalmaya çalışıyordum. Polisin işe karışmasını istemiyordum. Polise gidersem aile hayatımı incelemeye başlayabilirlerdi ve... Bunu göze alamazdım.

Malcolm parayı verirse bunların tümü yok olup gidecekti.

Henüz ne olduğunu anlamadan kendimi tanıdık bir binanın önünde buldum.

Binayı görünce gözyaşlarım arttı; nefes alırken dişim kesik dudağıma denk geldikçe tıslamaya benzer bir ses çıkarıyordu.

Malcolm parayı ödemeyecekti.

Malcolm parayı ödemeyecekti çünkü Malcolm'un bana yardım etmesini istemiyordum. Cameron'ın dışında kimse-
nin yardımını istemiyordum.

Apartmanımıza girdim ve güçlükle merdivenleri çıktım. Ona ulaşip kendimi kollarının arasına atmaya kararlıyım. Her adımında gözyaşlarım gittikçe artıyordu. Kendimi güvence içinde hissetmeye ihtiyacım vardı ve bunu bana sadece Cam verebilirdi.

Hafifçe kapısını çaldım ve bedenime yayılan acı dalgası karşısında nefesim kesildi. Kolumu kaldırmak, kurgularım boyunca uzanan bir dikişi sökmek gibiydi. Kapıya dayanmak için öne doğru eğildim ama o anda kapı yavaşça açıldı. Açılan kapıyla birlikte kalbim yerinden sökülüp alındı.

Gözlerimi kırpıştırarak önümdeki görüntüyü anlamaya çalıştım. Zihnimi temizlemek için başımı salladım ama hâlâ oradaydı.

Beni kanlar içinde ağlarken gören Blair'in nefesi kesildi. "Jo? Ne oldu?"

Gözlerimle kadını yukarıdan aşağı ve daha sonra aşağıdan yukarı süzdüm.

Kısa saçları ıslaktı ve çenesi hizasında dalgalanmıştı. Cam'in QOTSA tişörtünü giyyordu. Kadın o kadar ufak tefekti ki tişört dizlerinin üzerine kadar uzanıyordu. Çıplak dizlerinin. Blair'in çıplak dizlerinin.

Blair, gecenin iki buçuğunda ıslak saçlarla ve üzerinde sadece bir tişörtle Cam'in dairesindeydi, öyle mi?"

"Ah, aman Tanrım." Bana uzandı ama geriye doğru yalpaladım. "Cam banyoda. Hemen ona... Jo!"

Çoktan sendeleyerek, düşüp kalkarak ve oraya buraya takılarak merdivenlerden koşarcasına inmeye başlamış-

tım. O anda o binanın yakınında bir yerde duramazdım. Bu şekilde Cole'un yanına, eve de gidemezdim ve Cam...

Çöp kutularının yanına kustum.

Elimin tersiyle ağzımı silerek başımı kaldırıp sokağa baktım.

Bir taksiye ihtiyacım vardı.

Arkadaşıma ihtiyacım vardı.

Eğer Cam... Hıçkırığımı bastırmaya çalışıp aceleyle köşeyi döndüm ve Londra Caddesi'ne çıktım... Eğer Cam benim... O zaman güvende olacağım başka bir yere giderdim.

O gece başıma gelen en iyi şey, ışıkları açık vaziyette bana yaklaşan taksydi. Elimi salladım ve taksi yanımda durdu. Hâlâ kaburgamı tutar vaziyette tir tir titreyerek arabaya bindim.

"Dublin Caddesi," dedim adama. Patlayan dudağım yüzünden ağzımın içinde konuşuyordum.

Bana tedbirli bir bakış attı. "Siz iyi misiniz? Hastaneye gitmek ister misiniz?"

"Dublin Caddesi."

"Biraz şey durumdasınız..."

"Arkadaşlarım Dublin Caddesi'nde," diye ısrar ettim gözyaşları yanaklarımdan süzülürken. "Onlar beni götürcek."

Taksi şoförünün bir anlık tereddüdü, tişört ve kot içindeki Cam'in köşeyi koşarak dönüp, çılgına dönmüş gözlerle sokağı baştan aşağı tarayarak taksiye bindiğimi fark etmesine yetecek kadar uzundu. Yüzü solgun ve gergindi. Taksi harekete geçerken bana doğru hamlede bulundu. Bağırışı, motorun sesine rağmen kulaklarımda yankılandı.

Sadece birkaç saniye sonra telefonum çaldı. Telefonu açtım ama hiçbir şey söylemedim.

“Jo?” diye bağırdı. Büyük ihtimalle peşimden koştuğu için soluk soluğa kalmıştı, sesi kesik kesik çıkıyordu. “Nereye gidiyorsun? Ne oldu? Blair saldırıya uğradığını söyledi? Neler oluyor?”

Sesindeki korkuyu duymak bile kalbimdeki yaranın acısını hafifletmediği gibi o anda ona karşı hissettiğim öfkeyi de dindirmedi. Ruhsuzca “Sanırım bu artık seni ilgilendirmiyor,” dedim ve ümitsiz yakarışlarına rağmen telefonu kapattım.

yirmi dokuz

“**O**nu öldüreceğim,” diye tehdit etti Braden sırtımdaki tüylerin diken diken olmasına neden olacak kadar büyük bir dürüstlikle. Gözlerinde inatçı bir intikam ateşi yanıyordu. Joss dudağıma dokununca henüz yatışmayan tüylerim bir kere daha diken diken oldu.

Joss’un dudağıma sürdüğü antiseptiğin yakıcı acısı karşısında Joss’a yaralı bir bakış attım.

İrkilip pamuğu geri çekti. “Üzgünüm.”

Braden bana doğru bir adım attı. Öfkeyle dolmuştu. Tişört ve eşofmanların içinde bile tehdit edici görünüyordu. “O nerede?”

Başımı hayır anlamında salladım.

“Söyle, Jo.”

Söylemeyince bana doğru bir adım daha attı ve soğuk bir şekilde “Söyle,” diye emretti.

“Sen, geri çekil!” Gözleri öfke ve endişeyle dolu olan Joss, Braden’a bağırdı. “Jo’yu korkutmaya başlıyorsun.” Sesi sakınleştirdi ama otoritesini yitirmedi. “Bir gece için yeterince zorluk yaşadığını düşünüyorum, ne dersin?”

Bir anlığına birbirlerine baktılar ve ardından Braden

alçak sesle bir şeyler geveleyip geri çekildi. Bu kadına bir kere daha saygı duydum. Ufak tefek bir yapısı olabilirdi ama kesinlikle hiddetliydi –herkesin yanında olmasını isteyeceği bir arkadaştı.

Bana beş dakika gibi gelen bir süre boyunca kapıyı çaldıktan sonra Joss kapıyı açtığında bir anlığına bana şok içinde bakmıştı. Darmadağın saçları omuzlarına dökülmüş ve pijamalarının içinde yarı uykulu vaziyette orada öylece dikilmişti. Yüzümde acı dolu bir ifadeyle ona doğru sendelediğimde ilk defa beni gerçekten ne kadar önemsendiğini gördüm. Yüzümdeki ve giysilerimdeki kana aldırmadan beni içeri çekti. Oturma odasına geçmeme yardım ederken bedeninin öfkeyle titrediğini hissedebiliyordum. Bir yandan da yardım etmesi için boğuk bir sesle Braden’a sesleniyordu.

Kanepelerine yığıldım, sonunda onlara ulaştığım için yorgunluğum vücudumdaki bütün gücü tüketmişti. Joss dudağımdaki kesiği temizlemeye çalışırken onlara başımdan geçenleri anlattım. Sonra da Braden’ın korkutucu mağara adamı tehditleri başladı.

Titreyen parmaklarımla dudağımdaki yaraya dokunarak “Gerçekten o kadar kötü mü?” diye sordum Joss’a hafifçe. Hassas ve şişmiş gibiydi.

Joss kaşlarını çatı. “Dişini kırmadığına şanslısın.” Sol tarafıma baktı. “Kaburgalarına baktırman gerekecek.”

“Kırıldıklarını sanmıyorum.”

“Ah, şimdi de doktor mu oldun?”

“Joss,” dedim iç çekerek, “eğer beni hastaneye götürürseniz sorular soracaklar ve polisin olanlardan haberi olacak. Şu anda sosyal hizmetlerin ailemi mercek altına almasına izin veremem. Annem hiç olmadığı kadar kötü durumda. Cole’u alabilirler.”

Braden güven verici bir sesle "Jo, annen hasta ve sen de kardeşinle ilgileniyorsun," dedi.

Gözlerimle Joss'a ne kadar harika bir kadın olduğunu söyledim. Sırrımı gizlemişti ve hatta Braden'a bile anlatmamıştı. Bunu kesinlikle takdir ediyordum ama artık bir sırra sahip olamayacak kadar yorgundum. Sanki bu *benim* utanmam gereken bir şeymiş gibi. "Braden, annemde Kronik Yorgunluk Sendromu yok. O elden ayaktan kesilmiş bir sarhoş."

Braden, kaşlarının hafifçe yukarı kalkması dışında bu habere tepki vermedi. Kısa bir süre boyunca sessizlik içinde oturduk. Sonra ayağa kalktı ve doğrudan gözlerimin içine bakabilmek için sehpaye oturdu. Bir anlığına, endişeyle dolu açık mavi gözlerinde kayboldum. "Sabah aile doktorumun seni görmesini sağlayacağım. Kimseye bir şey söylemeyecektir. Seni muayene etmesine izin verir misin?"

Mücadeleci bir tavırla "Evet, tabii ki verir," diye yanıtladı Joss benim yerime.

Ona bakmıyordum bile ama buna rağmen, gözlerinin beni delip geçtiğini, bana ona karşı koymam için meydan okuduğunu hissedebiliyordum. Braden'a bakarak başımı evet anlamında salladım ve Joss büyük bir rahatlamayla kendini geriye doğru bırakırken kanepenin hareket ettiğini hissettim.

"Bir doktorun beni görmesine izin vermeden önce bir plana ihtiyacım var." Bakışlarımı Braden'dan Joss'a kaydardım. Çaresizlik ve kararlılık gözlerimde kendilerine yer bulmak için rekabet ediyorlardı. "Cole'a yaklaşmasına izin veremem."

"Malcolm'un parasını mı istiyor?" Joss tiksintiyle dudaklarını bükte.

"Evet."

“O zaman neden Malcolm’a gitmedin?” diye sordu Joss. Merakı sesinden okunabiliyordu. “Parayı verirdi.”

“Verirdi,” diyerek ona katıldım. Sesim yumuşaktı ama ne kadar gergin olduğumu belli ediyordu. “Ama o artık hatırlayamadığım bir hayata ait ve oraya geri dönmek istemiyorum. Onunla yüzleşmek, sadakatine güvenmek yeniden başka biri olmam anlamına gelecek. Bunu yapamam. Ben artık sadece ‘Jo’yum. Ve artık tek başıma her şeyin üstesinden gelemeyeceğimi biliyorum.” Joss’a bakarak ürkek bir şekilde gülümsedim. “Sonunda güvenebileceğim arkadaşlarımın olduğunu fark etmem iyi oldu.”

Joss sertçe yutkundu ve elime uzanıp parmaklarını benimkilere geçirdi. “Evet.” Bakışları Braden’a kayarken gözlerinde yeniden vahşi bir ifade belirdi. “Ondan kurtulmana yardım edeceğiz. Ortadan kaybolması için ona istediği ödemeyi yapacağız.”

Başımı çevirdiğimde Braden’ın isteksizce başını evet anlamında salladığını gördüm. Braden ona ödeme yapmak istemiyordu. Asıl istediği, bana yaptıklarını ona karnıyla ödetmekti.

Yan tarafımdaki ağrı ve paramparça olan gururum, Braden’a katılmayı istememe neden oldu. Para gerçekten Murray’i bizden uzakta tutacak mıydı? Yoksa eninde sonunda daha fazlasını istemek için geri mi dönecekti? Ben henüz bir çocukken hep böyle olurdu. Annemin ortalıkta bıraktığı bütün nakit parayı alır, birkaç gün boyunca ortadan kaybolur ve parası bittiğinde eve dönerdi. Sadece bir kere tamamen ortalıktan kaybolmuştu; onda da Mick Amca onu iyice benzetmiş ve ardından yanımdan ay...

“Mick Amca!” Aniden durumun farkına varınca kelimeleri heyecanla söylemiş ve Joss’un elini öylesine sıkılmıştım ki büyük ihtimalle canı yanmıştı.

“Mick mi?” Braden’ın kaşları hayretle kalkmıştı.

Başımı evet anlamında salladım. “Mick. Murray’e para vermenize izin vermeyeceğim. Bunu bir zayıflık olarak göreceksin ve daha fazlası için geri gelecek. Hayır.” Dudağımdaki kesik yüzünden muzaffer bir tavırla gülümseyemeyerek onlara baktım. “Murray Walker’ın hayatı boyunca korktuğu tek bir kişi oldu ve şu anda onun Amerika’da olduğunu sanıyor.”

Braden sırttı. “Mick.”

“Mick.”

Joss’a dönen Braden başıyla kapıyı işaret etti. “Haydi, giyinelim. Jo’yu Mick’e götürüyoruz ve sonra da Mick ve ben, Bay Walker’a küçük bir ziyarette bulunacağız.”

“Hayır, Braden, senin bu işe...”

Beni susturmak için elini kaldırdı. “Onunla kavga etmeyeceğim.” Gözlerine bir karanlık çöktü. “Mick ve ben sadece onunla... *birkaç kelime* edeceğiz.”

Joss ve Braden ayağa kalkarken Joss, “Cam’i aramalı mıyız?” diye sordu.

Adının anılması, vücuduma işkence eden fiziki acıdan çok daha fazlasının bedenime yayılmasına neden oldu. Alçak sesle olan biteni itiraf ederken yanaklarıma ateş bastığını hissettim. “İlk önce ona gittim. Blair’le meşguldü.”

Ne demek istediğimi anladıklarında ikisi de bir anlığına sessiz kaldı, ardından Braden sağlam bir küfür savurdu. Joss’un yanından geçerken kadının omzunu hafifçe sıktı ve vahşi bir şekilde sırttı. “Elimi sarsam iyi olacak. Anlaşılan yumruğum bu gece birden fazla yüzle karşılaşacak.” Bunları söyledikten sonra büyük ihtimalle üstünü değiştirmek için hızlı adımlarla odadan çıktı.

Söylediklerinde ciddi olup olmadığını anlamaya çalışırken arkasından bakakaldım.

Joss hafifçe gülümsedi. “Şaka yapıyor. Braden kavga etmez. Yani... Normalde...” Düşünce karşısında bir kaşını havaya kaldırdı. “Ama biraz fazla korumacıdır. Ve kesinlikle, kadınları döven erkeklerden ve sevgililerini aldatanlardan hoşlanmaz... Ama şaka yapıyor.” Kapıya bakmak için başını çevirdi. “Sanırım.”

Caledonian, Waldorf Astoria Otelleri’nden biriydi ve *güzel* bir yerdi. İçeri girerken kimsenin bizi durdurması için Joss ve Braden iyi giyinmişlerdi ve ben ise sessiz resepsiyon alanından geçmek için yürüdüğümüz süre boyunca Joss’un arkasına saklandım. Artık saat sabahın dört buçuğuydu. Braden, resepsiyon görevlisine bakarak canlı ve anlamlı bir şekilde başıyla selam verdi. Görünümü de düşünüldüğünde –kumaş pantolonunun ve gömleğinin üzerine Armani marka siyah renkli bir trençkot giymişti– resepsiyon görevlisini oraya ait olduğumuza ikna etmiş gibiydi.

Dördüncü kata asansörle çıkarken midemdeki kelekler isyan çıkardı. Joss, Braden ve Mick’i bu saçmalığa bulaştırdığım için üzgündüm ama bunu kendim için yapmıyordum. Her şey Cole içindi ve mesele Cole’u korumak olduğunda bencilce davranmak konusunda kanıtlanmış bir rekorum vardı. Şansıma, Joss, Braden ve Mick bizi gerçekten önemsiyordu ve onlardan yardım istemesem bile bunu yapacaklarını biliyordum.

Mick’in otel odasının kapısında dikilirken Braden kapıyı gürültülü bir şekilde vurdu ve Joss, kolunu omzuma atarak beni kendisine doğru çekti. Joss’a yaslanmak kaburgalarımın baskı yapınca irkildim. Joss derhal geri çeki-

lip beni bir özürle ödüllendirdi. Soluk almaya çalışmıyor olsaydım kaç defa kendisine piç dediğine kahkahalarla gülebilirdim.

Otel odasının kapısı savrulurcasına açıldı ve Mick Amca'nın tamamen uyanık ve giyinmiş olduğunu görünce şaşırdım. Gözlerini kırmış bana bakıyordu ve çenesindeki kasların öfkeyle seğirdiğini görebiliyordum. "Sana ulaşmaya çalışıyordum," dedi kısaca.

Aklım karışmış halde hızla gözlerimi kırptırdım. "Şey... Telefonum kapalı." Cam beni bir kere daha aramaya çalıştığında telefonumu kapatmıştım.

Mick başını salladı ve odaya girebilmemiz için geriye doğru bir adım attı. Braden önden gitti ama kapı eşiğinde beklenmedik bir şekilde durdu. Joss'la birlikte Braden'in yanından süzölüp içeri girdiğimizde nedenini anladım.

Olivia ve Cam de oradaydı.

Braden bakışlarımı kendi üzerine çekerek bana baktı. "İstersen ona şimdi vurabilirim?"

Yalan söylemeyeceğim... iç çekip "Buna değmez," diye ne kadar önerisini ciddi bir şekilde değerlendirdim.

"Jo?" diye sordu Cam boğuk bir sesle.

Ona baktım ve Joss'un beni tutan ellerinin sertleştiğini hissettim. Cam'in mavi gözleri yüzümde dolaştı ve her ne kadar ifadesi tıpkı Mick'inki gibi bulutlu olsa da gözleri saf bir öfkeyle alev alev yanıyordu. "Bunu hangi lanet olasıca yaptı?" diye sordu dişlerinin arasından.

Sorusuna yanıt vermedim. Orada olması bile son derece acı vericiydi. Bana saldırılmasından dolayı hissettiği öfke, beni Blair'le aldatmış olduğu düşünülünce epey sahate görünüyordu. "Buradan gitmeni istiyorum."

Cam sanki acı içindeymiş gibi gözlerini kapattı. "Jo, lütfen, gördüklerin..."

“Sadece git.”

“Jo.” Olivia öne doğru bir adım attı. “Ona açıklaması için bir şans ver.”

“Daha sonra,” diye patladı Mick; altın rengi gözleri yaralı dudağıma odaklanmıştı. “Bir isim istiyorum. Hemen.”

Odadaki şiddet tehdidinin arttığını hissederek yutkundum. Konu sadece Mick değildi –öfkesi Cam’e ve Braden’a da bulaşıyordu. “Murray.”

Adı duyunca Mick’in burun delikleri genişledi.

“Babam yaptı,” diye açıkladım.

“Ne?” diye bağırdı ama sorusu, Cam’in savurduğu küfürler yüzünden güçlkle duyulabilmişti.

Olivia hızlı adımlarla ikisinin arasına girip onları sakinleştirmeye çalıştı. “Otelden atılacağız,” diye uyardı. Bana döndü. “Olanları anlat.”

O gece ikinci defa hikâyemi anlattım. Bittiği zaman odadaki havayı derin bir testosteron bulutu kaplamıştı. Cam sonunda dayanamadı ve odayı boylu boyunca geçip başını sallayarak çeneme dokundu. Teni benimkine değince başımı çektim ama ardından, Murray’ın saldırısı sırasında fena halde savrulduğu için ağrıyan ensem sancıyınca yüzümü ekşittim.

“Jo, düşündüğün şeyi yapmadım,” diye ısrar etti.

Ona bakamıyordum. Gözümün önüne gelen tek şey, benimle sevişirken benimkiyle aynı hizadaki yüzüydü, beni önemsediyiğini söyleyişiydi. Ama daha sonra o görüntü kayboluyor ve yerini, Blair’le birlikte yatağında çırlıçplak kıvranaşı alıyordu. Düşünce karşısında midem bulandı. Göğsümdeki sızının tarifi yoktu. Anlaşılan insan kalbi kırılınca böyle hissediyordu. “Neden buraya geldin ki?”

“Başın beladaysa gideceğin yerin burası olduğunu düşündüğüm için.”

Yanıtı irkilmeme neden oldu. Gözlerim bana ihanet etti ve onunkileri aradı. Buraya geleceğimi mi düşünmüştü? “Malcolm’a değil mi?”

Yüzünde çaresiz bir ifadeyle başını salladı.

Bu aklımın karışmasına neden oldu. Bundan hoşlanmadım. Bakışlarımı yere indirdim, karmakarışık düşüncelerim başımın ağrımasına neden oluyordu. Cam, Malcolm’a gitmeyeceğimi bilecek kadar bana güveniyordu. İçimi gerçekten görebilmişti.

Beni görmüştü.

İçimde büyüyen umut karşısında dudak bücktüm.

Aynı zamanda da Blair’le yatmıştı.

Hüzünlü bir halde omuzlarımın öne düştüğünü hissettim.

“Şimdi nerede?” diye sordu Mick. “O lanet olasıca pisliği son kez yola sokacağım.”

Şiddet taraftarı değildim. Beni gerçekten tanıyan herkes bunu bilirdi. Ama amcamın tehlikeli ve kana susamış bakışlarına baktığım zaman ona yalan söyleyecek gücü kendimde bulamadım. Şiddete şiddetle karşılık vermenin asla çözüm olamayacağına inanmak istiyordum. Daha iyi bir yol olduğuna inanmak istiyordum. Belki de diğer insanlar için vardı. Ne yazık ki Murray Walker sadece korkudan anlıyordu. Okul bahçesi kabadayılarından biriydi ve kabadayılar aslında içten içe birer korkaktı. Murray ise kesinlikle bunlardan biriydi... Ama sadece Mick’in karşısında.

Bir gün Mick’e bunun nedenini sormalıyım.

Ama bu gece değil.

“Fleshmarket Close’daki Halfway House’un üzerindeki daire.”

Mick, başucundaki sehpadan telefonunu aldı ve cebine

sokuşturdu. Olivia'ya döndü. "Jo'yu eve götür. İşimiz bittiği zaman seni arayacağım." Başıyla Cam'e ve Braden'a işaret etti. "Siz ikiniz benimle geliyorsunuz."

Gözlerim bir kere daha bana karşı gelerek Cam'inkileri buldu. O mavi gözleri öylesine duygu yüklüydü ki kendimi elektrikli bir ağa yakalanmış gibi hissettim. Gözlerini benimkilerden ayırmadan bana doğru bir adım attı ve yüzümü nazikçe ellerinin arasına aldı. Tek bir kelime etmeden alnını benimkine bastırdı. Tanıdık kokusu, sıcaklığı, teninin dokunuşu, ona dair her şey kederli bir özlemle tüylerimin diken diken olmasına yol açtı.

"Onunla yatmadığımı biliyorsun, Jo," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. Sanki çevremizdeki herkes aniden yok olmuştu. Ona inanmayı öyle çok istiyordum ki.

Gözlerime bakmak için geri çekildiğinde ondan kurtulmama izin vermedi. Tek bir kelime etmeden, sadece gözlerimizle konuştuk.

Bana güvenmelisin.

Onu orada gördüm. Senin tişörtünü giyiyordu. Başka ne düşünebilirim ki?

Canını asla böyle yakmayacağımı.

Görüntüler bir renk ve duygu cümbüşü içinde zihnime hücum etti. Gözlerindeki şefkat, dürüstlüğü, kahkahalarımız, tenimi hissetmeden bir gün bile geçiremeyecekmiş gibi görünen elleri...

Blair'in Cam'in hayatına yeniden girmesi benim için bir sorundu. Ama asla beni onunla aldatacağı gibi korkunç bir şeyden endişelenmemiştim. Evet, beni onun için terk edeceğinden endişeleniyordum ama canımı böylesine yakmak isteyeceğine asla inanmamıştım. Canımı böylesine yakmayacağına *güvenmişim*. O güven hâlâ orada mıydı? Yanıtı bulmak için yüzünü inceledim.

Hayır. Cam asla canımı böylesine yakmazdı.

Düşüncelerimin değiştiğini fark edince onun da bakışlarında bir şeyler değişti ve iç çekti.

İşte, burada.

Henüz kancanın ucundan kurtulmadığını anlatan bir bakışla onu yerine mıhladım. “Yine de konuşmamız gerekiyor.”

Bakışları dudağıma kayarken başını evet manasında salladı. Morarıp şişen dudağımı görünce kendi dudakları inceldi ve ifadesi aniden sertleşti.

“Az önce burada olup biteni anlayan kimse var mı?” diye sordu Mick sabırsızca.

Joss homurdandı. “Sanırım az önce Jo, Cam’in şu Blair sürtüğüyle yatmadığına inandığını söyledi.”

Braden bir kahkaha patlattı. “Bizim ilişkimiz konusunda da sezgilerin bu kadar kuvvetli olsaydı ne olurdu?”

Joss, gözlerini Braden’a dikti. “Eğer şu adamla yüzleşmek için gidiyor olman beni böylesine endişelendirmiyor olsaydı kıcına tekme basardım.”

Bir kaşımı kaldırdım ve omzumun üzerinden Joss’un nişanlısına baktım. Braden gözlerini kıstı ve sessiz bir konuşmaya daha tanık olduk. Braden her ne dediyse Joss’un kıpırdanmasına sebep oldu.

Huysuz bir tavırla “Of, yeter artık,” diye söylendi Mick ve otel odasının kapısını savururcasına açıp kendini dışarı attı. Braden onu takip etti. Cam ise bana son defa anlam dolu, duygusal bir bakış atıp arkalarından gözden kayboldu.

Yapmak üzere oldukları şeyi düşününce midem altüst oldu.

Bir başka taksi Joss, Olivia ve beni daireme götürdü. Her ne kadar yorgun olsam da Cam'in dairesinin kapısına şeytani bir bakış atacak kadar uyanıktım. Bakışım karşısında kapı eşiğinden alevlerin yükselmediğine ve öfkemin ateşiyle evin yanıp kavrulmadığına şaşmak gerekirdi.

Bakışımı yakaladığı belli olan Olivia aniden "Olan biteni babamla bana açıkladı," dedi. "Onunla konuşmalısın."

"Şu anda dinlenmek dışında hiçbir şey yapamaz," diye ısrar etti Joss hafifçe. Bir yandan merdivenleri tırmanmaya çalışıyor, bir yandan da anahtarlarımı çantamdan çıkarmaya çabalıyordu.

"Sorun yok," diye mırıldandım. "Ona inanıyorum. *Blair'i* görünce şoka girdim ve düzgün düşünemedim... Ama Cam bunu bana yapmazdı. Ama bu bile yapmayı *düşünmediği* anlamına gelmiyor.

Olivia "Düşünmüyor," diyerek bana güvence vermeye çalıştı ama onu dinleyemeyecek kadar bitkindim.

Joss bizim için birer fincan çay yaparken Olivia ile birlikte kanepeye oturduk. Elimizden geldiğince sessiz olmaya çalışıyorduk ama yine de Cole'un kapısının açıldığını duydum. Derin bir nefes alarak gözlerimi kapattım.

"Neler oluyor?" diye sorduğunu duydum Joss'a.

Joss fısıldayarak ona bir şeyler söyledi. Duyduğum bir sonraki şey, erkek kardeşimin koridor boyunca yaklaşmakta olan ayak sesleriydi.

"Lanet olsun! Sana ne oldu böyle?"

Gözlerim bir anda açıldı ve Cole'un pijamalarıyla tepemde dikildiğini gördüm. Fal taşı gibi açılan gözleri yüzüme baktıkça korkuyla doluyordu. Sanki yeniden küçük bir çocuk olmuştum. "Ben iyiyim." Ona güvence vermeye çalıştım ama onu yanıma çekmek için eline doğru uzandı-

ğım sırada hissettiğim acı yüzünden bir anlığına kaskatı kesildim.

Gözlerindeki korku yok olmaya başlamış ve bunun yerini, gece boyunca görmeye alıştığım başka bir şey almıştı: intikam vaadi.

“Kim yaptı?”

Son yirmi dört saatte olan biten tüm saçmalıklara rağmen sevildiğimi hissetmeye başlamıştım. Tüm bu sinir ve öfke beni sevdikleri içindi. “Babam,” diye yanıtladım dürüstçe. Bunu ondan gizlemeyeceğime çoktan karar vermiştim.

Ona her şeyi anlattım. Ve sadece bu geceyi değil. Kollarımı kendime dolayarak, karşımda oturmuş beni dinlemekte olan üçlüye henüz bir çocukken babamın beni nasıl istismar ettiğini anlattım.

Son kelime dakikalar önce dudaklarımdan dökülmüştü ama hâlâ hiç kimse tek bir kelime bile etmemişti. Oturma odasında derin bir sessizlik içinde oturuyorduk. Kardeşimin cevabını beklerken midem tepetaklak oldu.

İlk konuşan Joss’tu. “Pekâlâ, artık Mick’in o piçi öldürmesini umuyorum.”

“Bunu demek istemedin,” diye mırıldandım.

“Öyle mi?” diye sordu Olivia öfkesiyle beni şaşırtarak. Her zaman rahat davranırdı. “İnsanlar... pekâlâ, harika olabilirler. Ama kimi zaman, ne yazık ki, evlerimizden uzak tutmaya çalıştığımız canavarlara dönüşürler. O canavarların evimize girmenin bir yolunu bulacağından endişeleniriz. Onların *zaten* içeride olduklarını düşünerek korkmamamız gerekir. Annen ve babanın seni bunlardan koruması gerekirdi. Canavarın ta kendisi olmaları değil.”

“O haklı.” Cole öne doğru eğildi; dirsekleri dizlerinin üzerinde, başı öne eğilmiş bir vaziyette yere bakıyordu.

“Mick’in ona başka bir ders daha vermesi gerekiyor. Bu defa asla unutamayacağı bir ders.”

Onu sıkıntılı bir halde görmekten nefret ederek elimi sırtına koydum ve omuzlarını rahatlık verici bir şekilde okşamaya başladım.

Bana baktı. “Annem babama benzediğimi söylediğinde bir anda patlamanın nedeni bu.”

Dudaklarım inceldi. “Ona hiç...”

“Benzemiyorum,” diye tamamladı Cole. “Ah, evet. Bunu şimdi anlıyorum.”

Bir anlığına sessizleştik, sonra küçük kardeşim bana baktı. “Beni her şeyden korumaya çalışmaktan vazgeçmelisin, Jo. Artık küçük bir çocuk değilim. Her şeyi tek başına çözmeye çalışıyorsun ve bu hiç adil değil. Lütfen dur. Biz bir ekibiz.”

Gurur ve minnettarlık, boğazımın bir kere daha düğülenmesine neden oldu. Başımı sallayıp elimi şefkat dolu bir şekilde saçlarında gezdirdim. Saçları okşanınca gözlerini kapattı ve herkesi şaşırtacak bir şekilde, ağrımayan tarafıma sokulup bana sıkıca sarıldı. O kadar uzun bir süre boyunca orada öylece oturmuşuz ki sonunda uykuya daldım...

Sessiz ama endişeli fısıltılar zihnime sızdı ve ıslak yapraklardan, kandan ve korkutucu ayak seslerinden oluşan kasvetli rüya aleminden beni çekip çıkardı. Feci şekilde ağrıyan gözlerimi açtım; gözlerimin önündeki bulanık renkler kısa zamanda kalabalık bir oturma odasında olduğumu gözler önüne serecek şekilde netleşti.

Olivia ve Cole hâlâ yanımda oturuyorlardı, Joss tekli koltuktaydı ve Braden da koltuğun kenarına tünemişti. Parmaklarıyla Joss'un ensesine masaj yapıyordu. Cam ve Mick, yanlarında tanımadığım yaşlıca bir adamla şöminenin yanında dikiliyorlardı. Annem ise diğer tekli koltuğa oturtulmuştu.

Hepsi bana bakıyordu.

Ben ise Mick'e bakıyordum.

Çevresindeki hava çatırdadı ve her ne kadar biraz sakinleşmiş olsa da savaştan henüz gelmiş bir adamın halesine sahipti. Etrafında çok fazla bastırılmış enerji vardı.

Gözlerim kollarına, oradan da eline indi.

Morarmış eklemler.

Sertçe yutkundum.

“Bir daha seni rahatsız etmeyecek, ufaklık.”

Gözlerimiz buluştu ve korkumun dağıldığını hissettim. “Seni beklemiyordu.”

Mick’in dudaklarının kenarı yukarı doğru büküldü. “Hayır. Beklemiyordu. Onunla birkaç... *Kelime* ettik.” Tanımadığım adama göz ucuyla çabucak bir bakış attı. “Glasgow’a döndü ve eğer geri dönerse onu zor kullanarak buradan defedeceğim.”

“Elinde ona karşı ne var, Mick?” diye sordum merakla. Sesim, uykusuzluk ve acı yüzünden rahatsız edici bir tonda çıkıyordu.

Gözlerine bir karanlık çöktü ve iç çekti. “Önemli olan, elimde ona karşı ne olduğu değil. Mesele onun hakkında bildiklerim. Hangi düğmelere basmam gerektiğini biliyorum.”

Aklım karışmış bir şekilde başımı salladım.

“Babasının da şiddete başvurmakta gecikmediğini söyleyebiliriz.”

Bu bilgi bir anlığına donakalmama sebep oldu.

Murray Walker da mı istismar edilmişti? Şimdi her şey anlam kazanmamıştı. Bir istismar döngüsü. Tabii ki.

Cole’a döndüm ve saçlarını yüzünden çektim. Onu anemin aceleci ellerinden kurtaramamış olabilirdim ama en azından babamın vahşetinden korumayı becermiştim. Bu küçük de olsa bir avuntuydu.

Annem aklıma gelince ona odaklandım. “Seni uyandırdık mı?” diye sordum tekdüze bir şekilde. Onu uyandırmış olmamız umurumda değildi. Babamın saldırısı, ihanet konusundaki düşüncelerimi ve Cole’a vurduğunu keşfettiğim zaman duyduğum öfkeyi geri getirmişti.

Fiona’nın endişeli gözleri yüzümü inceledi. Bu kadının, babamın henüz küçük bir çocukken beni nasıl dövdü-

ğünü bilen ve buna müsaade eden o kadın olduğunu da unutmayalım.

Kaskatı kesildim.

Aynısını Cole'a yapıyor olabilir miydim? Onunla mut-fakta yüzleştiğimden beri annemin ona el kaldırmadığını biliyordum ama bu gerçekten o kadar önemli miydi? Hâlâ, onu evde annemle yalnız bıraktığımda endişe duymama neden olan bir ortamda yaşamak zorundaydı. Onu kay-betmekten korktuğum için orada yaşamasına izin vermek çok bencilce değil miydi? Annem Cole'u alırsam yetkililere gitmekle tehdit etmemiş olsaydı...

Çözüm zorla iliğime kadar işledi ve gözlerimi kısıp ona baktım. Tehditlerden biraz sıkılmıştım.

Herkese şöyle bir bakmadan önce "İyi olduğundan emin olmak istedim," diye geveledi. Eli içgüdüsel olarak yıkan-mamış saçlarına gitti. Nadiren de olsa arada sırada ne durumda olduğunu fark ediyordu ve şimdi de o anlardan birindeydik. Sabahlığını çekiştirerek cılız bedenini sıkıca sardı. "Artık iyi olduğunu bildiğime göre sanırım yatağa dönsem iyi olacak."

Sessiz bir şekilde sendeleyerek odadan çıkması izle-dim. Her şeye rağmen beni zorlu bir karar bekliyordu.

Düşüncelerimi annemden koparıp, bana doğru bir adım atan yaşlıca adama çekerek "Jo, bu Doktor Henderson," dedi Braden sessizce. Cam'in adamın yanında dikilmek-te olduğunun kesinlikle farkındaydım ama onun odadaki varlığının bilincinde olduğumu hâlâ göstermemiştim. Çok fazla şey olup bitiyordu ve o konuda doğru düzgün düşün-e-meyecek kadar yorgundum. "Seni muayene edecek."

Doktora solgun bir şekilde gülümsedim. "Teşekkürler."

Nazik gözleri dudağıma odaklandı. "Nerede muayene olmak istersin, Jo? Daha özel bir yerde mi?"

“Odam yeterli olacaktır.”

Doktor Henderson, küçük yatak odama kadar koridor boyunca sessizce beni takip etti ve Joss'un çoktan enfeksiyona karşı müdahale ettiği dudağımdaki kesiğe bakıp, mideme ve kaburgalarımın geçti. Kaburgalarımın hafif morarma dudaklarını birbirine bastırmasına neden oldu.

“Tamamen sakat bırakmaktansa korkutmayı istemiş gibi görünüyor, Bayan Walker” diye mırıldandı Doktor Henderson. Sesi öfkesini ele veriyordu. Öfkesinin babama yönelik olduğunu tahmin ettim. “Biraz daha sert vursaymış iç kanamaya neden olabilirmiş. Şu anda kaburgalarının sadece zedelendiğini düşünüyorum ama yine de bir ya da iki tane ince çatlak olabilir. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca biraz rahatsız hissedeceksin. Şişmeyi önlemek için ibuprofen almanı ve yaralanan bölgelere buzlu kompres yapmanı önermekten başka yapabileceğim hiçbir şey yok. Ayrıca işin için de bir rapor yazacağım. En az bir hafta boyunca işe gitmezsen iyi olur. Sigara içmiyorsun, değil mi?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Birkaç ay önce bıraktım.”

“Güzel. Bu iyi. Nefes almakta zorlanırsan, ağrının kötüleşirse ya da karın bölgede herhangi bir acı hissedersen hemen beri ara.” Cebinden çıkarttığı kartviziti minnettar bir şekilde aldım.

“Teşekkür ederim.”

“Şimdi, seni dinlenmek için yalnız bırakacağım. Biraz uyu.”

Beni ikna etmeye çalışmasına gerek yoktu. Dikkatli bir şekilde yatağa girdim ve yatak odası kapısının kapandığını duyduğum sırada gözlerimi kapattım. Kaburgalarımın acı yüzünden sessizce inleyerek kot pantolonumdan

kurtuldum. Bir tekmeyle kotum yataktan yere düştü ve sıkıca yorganıma sarıldım.

Çok uzun zamandır ilk defa kendimi hakikaten güvende hissediyordum. Oturma odamda son nefeslerine kadar beni savunmaya istekli küçük bir ordu varken nasıl hissetmezdim? Önceki gece son derece korkmuştum ama onlar korkumun çok büyük bir kısmını alıp götürmüşlerdi —Joss, Braden, Mick Amca, Olivia, Cam ve Cole.

Ailem.

Yorgun kaslarım, rahat şilte üzerinde eridi ve göz kapaklarım hafifçe kapandı. Günlerden beri ilk defa derin bir uykuya daldım.

Beni uyandıran şey sıcaklıktı.

Kaygılı bir şekilde yorganımı fırlattım ve o anda kaburgalarım saplanan acıyla gözlerim fal taşı gibi açıldı. Boğazımdan çarpık bir çığlık yükseldi.

“Johanna.” Bir anda Cam’ın sesini duydum.

Kırpıştırdığım uykulu gözlerim onunkilerle buluştu. Yatak odamda, yerde oturuyordu. Sırtını duvara yaslamış, dizlerini kendisine doğru çekmişti. Elleri dizlerinin üzerinde huzursuzca hareket ediyordu. Gözlerinin etrafında koyu renkli halkalar oluşmuştu. Hâlâ endişeyle dolu olan gözleri yarı kapalı durumdaydı.

Bir elimi kaburgalarım götürerek dirseğimin üzerinde hafifçe dikildim. Dışarı aydınlıktı. “Saat kaç?” diye sordum. Kelimeler ağzımdan güçlkle çıkıyordu. Kendimi iğrenç ve terli hissediyordum, ağzım kurumuştu.

“Sabahın sekiz buçuğu. Pazar günü.”

Ah, Tanrım. Bütün bir gün boyunca uyumuştum. Biraz çabayla Cam’ın derbeder görünümünün farkına vardım. “Bebeğim, sen uyumadın mı?”

Sorum karşısında gözlerinde bir şeyler ışıldadı. “Arada

daldım. Seni bırakmak istemedim. Dün gece olanlara bak.”

“Senin hatan değildi.” Dudaklarımı birbirine bastırınca dudağımdaki yakıcı acı yüzünden hafifçe inledim. Dudağımanın durumunu tamamen unutmuştum.

“Ona bir kere daha vurmak istiyorum.”

Kaşlarım bir anda havaya kalktı, sözcükleri kendime gelmemi sağlamıştı. “Sen de mi Murray’e vurdun?”

“Onu öldürebilirdim ama Mick bunun pek de iyi bir fikir olmayacağını düşündü.”

“Ah, Mick Amca. Tam bir akıl adamı. Oyunbozanın teki.”

Cam’in dudakları büküldü. “Espri anlayışının hâlâ yerinde olduğunu görmek güzel.”

Uyanmakta olan ağrı ve acılar karşısında suratımı ekşittim. “Hâlâ yerinde olan tek şey o.”

Öne doğru eğildi. “Senin için bir şey getirmemi ister misin?”

“Bir bardak su.” Cam başını sallayarak ayağa kalktı. “Cole nerede?”

“Yatağında. Joss ve Braden uğrayıp öğle yemeği için onu Nichols’ların evine götürmeyi teklif etti.”

“Güzel.” Tekrar gözlerimi kapadım.

Bir dakika kadar sonra Cam beni nazıkçe sarsarak uyandırdı. “Bir şeyler içmelisin.”

İstemeye istemeye oturmama yardımcı olmasına izin verdim ama ona doğru eğilip yüzümü boynuna gömmek için kendimi tutmak zorunda kaldım. Birbirimize sarılmadan önce tartışmamız gereken çok fazla konu vardı.

Buz gibi soğuk sudan büyük bir yudum aldım ve ona teşekkür ettim. Ben daha tek bir kelime edemedim beni nazıkçe yana doğru itti ve yanıma yatağa girdi. Kolunu omzuma dolayıp beni göğsüne doğru çekti. “Ne yapıyor-

sun?" diye mırıldandım ama gerçekten karşı koymaya çalıştığım söylenemezdi.

Cam derin bir iç çekti ve parmaklarıyla saçlarımı okşadı. "Son birkaç gündür sanki cehennemde yaşıyor gibiydim, Jo. Sadece sana sarılmama izin ver."

Gözlerim yanmaya başladı. "Onunla yatmadığını biliyorum."

"Ama kötü görünüyordu ve gözünün önündeki dışında başka bir şey düşünemeyecek durumdaydın."

Elim kenetlendi ve sımsıkı bir yumruk oldu. Cam elini benimkinin üzerine koyup beni elimi gevşetmeye zorlayana kadar bunu yaptığımın bile farkında değildim. Başparmağıyla, tırnaklarımın avuç içimde açtığı izlere dokundu. "Bunu sormaktan çok korkuyorum ama... Neden oradaydın?"

Tereddüdünü hissettiğim anda kalbim istemsizce *küt, küt, küt* diye atarak şikayet etti. "Cam?"

Başını çevirdi, dudaklarını alnıma yapıştırdı ve kokumu içine çekti. Geri çekildiği zaman yavaşça "Gece geç saatte kendinden geçmiş ve biraz sarhoş bir halde daireme geldi. İçeri girmesine izin verdim. Üzerime atladı," diye yanıt verdi.

Kesin kararı vermiştim. O kadından nefret ediyordum.

"Onu ittim ve aramızda hiçbir şey olamayacağını ve gitmesi gerektiğini düşündüğümü söyledim ama bir anda gözyaşlarına boğulunca kendimi adi bir pislik gibi hissettim. Onu öylece sokağa atamazdım."

Boğazım düğümlenince sertçe yutkundum. "Hâlâ sana âşık mı?"

"Beni tanımıyor," diye yanıtladı rahatsız olduğunu belli eden bir ses tonuyla.

"Bunu evet olarak alacağım."

"O ayılana kadar oturup saatlerce konuştuk, durma-

dan konunun etrafında dolaştık. Duşumu kullanıp o gece bende kalıp kalamayacağını sordu. O ana kadar çoktan hemfikir olmuş ve aramızda hiçbir şey olamayacağını anlamıştı. Ben de durumuna üzüldüm ve tamam dedim.”

Her ne kadar kısa bir anlığına tereddüt etmiş olsam da “Hemfikir olmak mı?” diye sordum.

Cam tedirgin bir tavırla benden uzaklaştı. Tek istediği gözlerimin içine bakabilmektir. Yorgun yüzü, hayatım boyunca gördüğüm en güzel şeydi ve göğsümdeki sızı arttı. Bakışlarımı üst dudakındaki yumuşak ve seksi kıvrımdan gözlerine kaydırdım ve yüzündeki ifade karşısında nefesim kesildi.

Hassastı, yaralıydı, savunmasızdı...

Çırılçıplaktı ve yaraları benim için kanıyordu.

“Sana asırlar önce söylemem gereken bir şeyi söyledim ona.” Kocaman eliyle boynumu tutarak beni kendisine doğru çekti. “Hayatım boyunca senin kadar cesur ve güçlü biriyle tanışmadım. Senin kadar alçakgönüllü, nazik ve özverili bir kadın daha görmedim. Sen çok karmaşık bir kadınsın.” Dudakları kenarlarından büküldü. “Ve zeki, tutkulu, eğlenceli, heyecan vericisin ve aklımı başımdan alıyorsun. Seni ilk gördüğümde seni daha önce hiç kimseyi istemediğim kadar istedim. Göründüğünden farklı olduğunu anladığımda seni tanımak istedim. Ve seni tanıdığım zaman, o mutfağın ortasında durmuş, sırı korktuğumuz için diğer canlıları öldürmenin bizi korkunç yaratıklar haline getireceğini söyleyerek örümceği öldürmeme karşı koyduğunda artık biliyordum. Bir daha asla senin kadar güzel, merhametli veya kararlı biriyle karşılaşmayacaktım. Sana âşık olduğumu uzun zamandır biliyordum, Jo. Biliyordum ve sana söylemeliydim.”

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu Cam’in baş-

parmağı onları yakalamak için elinden geleni yaptı. “Neden söylemedin?” diye sorarken çenem titriyordu.

Bir kaşını havaya kaldırdı. “Belki de sen neden söylemediysen ben de o yüzden söylememişimdir.” Dudaklarım çok dikkatli ama tatlı bir öpücük kondurmak için üzerime eğildi. Geri çekildiğinde konuşmaya devam etti. “Geçen hafta, cumartesi günü Blair’le karşılaştık ve ben aniden sessizleştim, değil mi?”

“Evet?”

“Blair yüzünden değildi, bebeğim. Senin yüzündendi. Bizim yüzümüzden.”

“Anlamıyorum.”

Cam’in eli, koluma kaydı ve parmaklarıyla rahatlatıcı bir şekilde kolumu okşamaya koyuldu. “Blair’le karşılaşmamız hem çok şaşırtıcı hem de tuhaftı. Onunla çıkarken ona âşık olduğumu düşünüyordum. Üç yıl boyunca beraberdik ve ilişkimiz bittiğinde bunu pek iyi karşılamadım. Ama orada durmuş ona bakarken uzak bir aşinalıktan ötesini hissetmedim. Acı ya da aşktan eser yoktu, sadece onu gördüğüm için tıpkı bir arkadaş gibi memnun olmuştum.” Gözlerine bir karanlık çöktü. “Orada dikilirken aklımdan garip bir düşünce geçti... Kolumda kim olduğu önemli olmayan bir kadınla, bundan on sene sonra Princess Sokağı’nda yürüyordum ve seninle karşılaşıyorduk ama sen artık benim değildin. Çünkü er ya da geç herkes gider diye düşünüyordum.” Sanki acı çekiyormuş gibi ofladı ve bana sıkıca sarıldı. “Bu düşünce ayaklarımın yerden kesilmesine neden oldu. Hayır, aslında ayaklarımı yere sağlam basmamı sağladı. Sanırım mutfaktaki o andan beri sana âşıktım ama ilk defa geçtiğimiz cumartesi günü, sana çılgınlar gibi âşık olduğumu fark ettim. Sana dair hislerim...” Cam derin bir nefes aldı. Bir anda kendi-

mi onun yüzünü okşarken buldum. Bu güçlü ve asi adamın duygularıyla savaşını izlerken kalbim küt küt atıyordu. Bana karşı hissettiği duygularla... "Beni tüketiyor," diye mırıldandı alnını benimkine dayarken. "Neredeyse tüm gücümü kaybetmeme neden oluyor. Çok fazla. Anlatamıyorum bile ama seninle birlikte olmak... İçimde daima bir yoğunluk var... Durmadan artan, çaresizlik... Sanki bana damgalandın ya da öyle bir şey. Ve kor gibi yakıyor."

Onu rahatlatmak istercesine "Biliyorum," diye fısıldadım gözlerimden yaşlar süzülürken. "Biliyorum. Aynı şeyleri ben de hissediyorum."

"Ama bunu bana hiç söylemedin," diye yanıtladı biraz sert bir şekilde. "Daima kendinden bir parçayı benden gizledin ve bilmiyordum. Benimle aynı şeyleri hissedip hissetmediğini bilemezdim. Cumartesi gecesi sarhoş olmanın nedeni buydu. Ertesi gün Nate'in benimle konuşmak için buraya gelmesinin nedeni de buydu. Senin de aynı şeyleri hissettiğin konusunda beni ikna etti."

"Bunu nasıl yaptı?"

"Onun fikrini sorduğumda 'Endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok, dostum. O kız senin gerçekten 'o' olduğunu düşünüyor. Böyle düşünmeseydim söylemezdim,' dedi."

Nate gittikten sonra Cam'in davranışlarındaki ani değişikliği hatırladım. Sanki birileri içinde bir düğmeye basmıştı. Bir gece önceki sessiz, durgun, bunalımlı adam gitmiş, yerine bir baştan çıkarıcı gelmişti. Masanın üzerindeki sert seks... Bunun bana sahip olma istediğinden kaynaklandığını düşündüğümü hatırladım. Şimdi ise he-defi ıskalamadığımı görüyordum.

Rahatlama, o yoğun rahatlama duygusu, bedenimi ele geçirdi ve başımı Cam'in sıcak göğsüne dayadım. "Blair'e bunu mu söyledin?" diye sordum mırıldanarak.

"Sana âşık olduğumu ve arkadaşlığımıza devam etmenin iyi bir fikir olmayacağını söyledim."

Bir damla gözyaşı daha süzülerek Cam'ın tenine damladı.

"Umarım bunlar mutluluk gözyaşlarıdır."

Artık hıçkırıyordum, savaşmak zorunda kaldığım onca şeyden sonra içimde sanki bir duygu fırtınası kopuyordu. Ona sıkıca sarılıp "Seni seviyorum," dedim hıçkırarak. "O kadar çok seviyorum ki bazen seni öldürmek istiyorum." Çekici bir şekilde hıçkırdım.

Cam hafifçe güldü. "Duygularımız kesinlikle karşılıklı, bebeğim."

"Şimdi ne olacak?" diye sordum burnumu çekerken.

"Şimdi mi? Şeytani yöntemlerimi kullanarak seni ne kadar çok sevdiğimi gösterebilmem için şu kaburgalarının iyileşmesini bekleyeceğim. Ve bu benim için kesinlikle acı verici bir bekleyiş olacak."

Gözyaşlarıma rağmen sıırttım. "Acını hissediyorum."

Cam yanıt olarak homurdandı.

Bir anlığına sessizlik içinde orada öylece uzandık. Sonra o baş döndürücü yüzüne bakabilmek için geriye çekildim. "Sanırım artık annemden ayrılmam gerekiyor, Cam. Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Dudaklarıma yumuşacık bir öpücük daha kondurdu. Acıyı görmezden gelerek onu uzun uzun, sertçe ve derin bir şekilde öpmek için kendime doğru çektim. Sonunda ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefeseydik.

Lanet olasıca aptal kaburgalar.

"Bunu daha sonra düşüneceğiz," dedi Cam. "Şimdilik sadece iyileşmen gerekiyor."

"Seni sevdiğimi tekrar söyleyebilir miyim?"

Yüzünde samimi bir ifadeyle başını yavaşça salladı. "O cümleyi duymaktan asla bıkmayacağım."

“Gizemli Marco’dan haber var mı?” diye sordum Hannah’ya. Yatak odasındaki duvarlardan birine yaslanmış, dünyanın en ünlü indie rock gruplarından birinin vokalinin posterini duvarına yapıştırmasını izliyordum. Benim ufaklık ağzının tadını biliyordu.

Hannah derin bir nefes verdi ve postere bakmak için duvardan bir adım uzaklaştı. “Okul ödevlerinden birine yardım ediyorum, dolayısıyla, sık sık görüşüyoruz.”

“Ses tonundan önemli bir gelişmenin olmadığını anlıyorum, öyle mi?”

Omzunun üzerinden bana baktı. “Aramızda bir tür cinsel çekim olabileceğini düşünüyorum.”

Bu damdan düşer gibi cevap, bir anda hiç de küçümselemeyecek bir öksürük krizine girmeme neden oldu. “Cinsel çekim mi?”

Bana dönen Hannah, aldatıcı olduğunu düşündüğü bir teoriyle karşılaşan akademisyenin şaşkın ifadesiyle yüzüne baktı. “Tamam, ondan hoşlanıyorum ve duygularımı duruma yansıtan ben miyim, yoksa aramızdaki gerilimin nedeni duygularımızın karşılıklı olması mı bilmiyorum.”

Çıkmaya başlamadan önce Cam'le aramızdaki gerilimi düşündüm ve ardından Hannah'yı inceledim. Kız göz alıcıydı; on beş yaşında olmasına rağmen çok güzel bir vücuda sahipti. Kelimenin tam anlamıyla ergen bir oğlanın Kriptonit'iydi. Sırıttım. "Duygularınız karşılıklı."

Gözleri umutla parıldadı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle."

Kendinden memnun bir halde başka bir posteri asma-ya girişti. Tıpkı bir ahmak gibi sırıtıyordu. "Kaburgaların nasıl?"

"Ne yazık ki hâlâ ağrıyorlar." Saldırının üzerinden bir hafta geçmişti ve yedi günümü evde dinlenerek geçirdiğimden pazar akşam yemeğine katılmama izin vermesi için Cam'e yalvarmıştım. Çaresizliğimi görünce artık daireden çıkma zamanımın geldiğine karar verdi. Ertesi gün işe başlayacağım düşünülduğünde bu akşamı bir prova olarak görüyordum. Evden Cam ve Cole'un eşliğinde ayrılmama rağmen, dışarı çıkmak konusunda kendimi hâlâ biraz gergin ve asabi hissediyor oluşum beni şaşırttı. Otobüse bindiğimiz zaman kendimi, Murray Walker'ın yüzünün kalabalığın içinde bir yerlerde olmadığından emin olmak için arkama bakarken buldum.

Cam beni yakaladı ve ne yaptığımı anladı. Gözlerinde toplanan bulutlar, sevdiğimi hissetmeme neden oldu ama beni asıl üzen, gözlerinin derinliklerindeki karanlığın bir kısmının başıma gelenler konusundaki acizliğinden kaynaklanıyor olmasıydı. Aslında, başıma gelenleri engellemek için orada olmadığından kendini suçlu hissediyordu; bu kesinlikle çok tatlıydı fakat aynı zamanda aptalca ve mantıksızdı. Oysa sonunda, her ikimizin de rahatlatılmaya ihtiyaç duyduğu ortaya çıktı. Anladığımı göstermek için elini tuttum, o da anladığını göstermek için beni kendisine doğru çekti.

İlişkımız geçtiğimiz hafta değişmişti. Aşk dolu itiraflarımız, ihtiyacımız olan güvence hissini de beraberinde getirmişti. Sahiplenici tavırlarımızın ya da eski sevgiilerimizin adı geçince patlayan kıskançlık fırtınalarının tedavisinin olup olmadığını bilmiyordum ama birbirimize güvendiğimizi bilmek ikimizi de daha güçlü kılıyordu.

Aynı zamanda onunla sevişme arzusuyla yanıp tutuşmama da neden oluyordu ama bu konuda pek bir şey yapamıyor olmak beni öldürüyordu.

Hayal kırıklığımı bir nebze olsun dindiren tek şey, Cam'in de aklını kaçırmak üzere olduğunu bilmektir.

"Bitti." Hannah geriye doğru bir adım attı ve az önce posterlerle dekore ettiği yeni odasına göz gezdirdik. "Ne düşünüyorsun?"

"Elodie'nin seni öldüreceğini düşünüyorum."

"Yapabileceğimi söyledi."

"Sanırım 'bir poster' demişti."

"Pekâlâ, ben sadece izin verdiği kısmı duymuşum."

"Haydi, gel." Sırıttım ve kapıyı işaret ettim. "Elodie odanın bir rock cennetine dönüştüğünü fark etmeden önce akşam yemeğinin tadını çıkarmaya ne dersin?"

Henüz odadan çıkamadan Hannah sessizce, "Gerçekten iyi misin, Jo?" diye sordu.

Omzumun üzerinden arkama baktım; yüzünde gördüğüm endişe içimi ısıttı. "Ufaklık, iyiyim. Hatta ne var biliyor musun? İyiden de öteyim. Harikayım."

"Ama baban..."

Biraz nefes almaya ihtiyacım olduğundan Joss, başımdan geçenleri Ellie'ye anlatmıştı. Ellie, Elodie'ye ve Elodie de Clark'a anlatırken anlaşılan Hannah, annesiyle babası arasında geçen konuşmaya kulak kabartmıştı. Hannah'nın elini tutup hafifçe sıktım. "Böylesine harika

bir babaya sahip olduğun için başıma gelenleri anlamamanın senin için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Babamın kendi çocukları dahil olmak üzere canını yaktığı kişinin kim olduğunu önemsemediğini fark ettim. Ve sonra da onun bana vermediklerini başka bir yerde bulabileceğimi. Mick Amcam var. Sizin gibi çok güzel bir ailem var. Bunlar babamın yaptıklarını değiştirmiyor ama biliyorsun, yaşadıklarımı atlatmam için bana uzun bir süre boyunca yardım etmeniz gerekecek.” Güven verici bir şekilde gülümsedim. “Bazı insanlar bir aileyle doğar, bazıları ise kendilerine bir aile kurmak zorundadır.” Omuzlarımı silktim. “Eğer bu, sizin gibi alaycı pisliklerle zaman geçirmek anlamına geliyorsa sanırım bu duruma katlanabilirim.”

Hannah güldü; gözlerindeki keder yok olmuştu. Elimi sıktı ve birlikte, ailemizin bizi beklediği yemek odasına girdik:

Cam, Cole, Mick Amca, Olivia, Joss, Ellie, Braden, Adam, Elodie, Clark ve Declan.

Ne kadar güzel bir manzaraydı. Odanın karşısında benim için bir sandalye çekmekte olan Cam’e gülümsedim.

Hepimiz masanın çevresine oturduktan ve herkes sohbet etmeye başladıktan sonra Cam bana doğru eğildi. “Kaburgaların ne durumda?”

Ağzımdaki kızarmış patatese rağmen endişe dolu gözlerine baktım. “Yirmi dakika önce sorduğunda nasıllarsa hâlâ öyleler.”

“Pekâlâ, ilgili bir erkek arkadaş olduğum için özür ederim.”

Yüzümü ekşittim ve sessiz bir konuşma daha yaşadık. *Sadece sevişip sevişemeyeceğimizi öğrenmek istiyorsun. Ağzı tıka basa dolu olmasına rağmen sıırıttı.*

Çok haklısın.

Hem mutlu hem de tahrik olmuş bir halde dikkatimi dağıtacak bir şeyler aradım. İhtiyacım olan, Joss ve Braden'ın düğünü için hazırlanacak nedime elbiseleri hakkında konuşan Ellie'ydi.

“Gelinlik tasarımları yapan şu İspanyol şirketin web sitesinde göz alıcı fuşya elbiseler gördüm. Ne düşünüyorsunuz biliyor musunuz?”

Ellie'nin cümlesini “Joss'un düğününde herhangi bir şeyin fuşya olacağını düşünüyorsam aklımı kaçırmışım demektir,” diye tamamladı Joss kuru bir şekilde.

Joss'un cümlesi biter bitmez Braden ve Adam, başlarını önlerine eğip özenli bir şekilde yemeklerini yemeye koyuldular. Düğün konusunda gelin ve baş nedime arasında kaç anlaşmazlığın ortasında kaldıklarını merak etmemek elde değildi.

“Nedime elbiseleri konusunu sonraya bırakmaya ne dersiniz?” diye önerdim Ellie'ye yalvarırcasına bir bakış atarak.

Ellie cesareti böylesine kırılmışken o kadar sevimli görünüyordu ki ona sarılmak istedim. “Ama fuşya romantik bir renk.”

Clark kaşlarını çatı. “Fuşya tam olarak ne renkti?”

“Pembe,” dedi Joss.

Braden bir kahkaha patlattı ve kendine hâkim olamıyarak kız kardeşine kuşku dolu bir bakış attı. “Gerçekten düğünüme pembe bir şeyler sokmaya mı çalışıyorsun? *Benim* düğünüme... *Joss*'la olana?”

Sanki hepimiz birer aptalmışız gibi “Sadece *pembe* değil,” diye karşı çıktı Ellie. “Zengin görünümlü pembemsi parlak bir mor.”

Joss bir kaşını havaya kaldırdı. “Pembe.”

Ellie dudağını bükte. “Düğüne dair önerilerimden hiç birini kabul etmedin.”

“Ellie, seni çok seviyorum, gerçekten seviyorum ama sen çok tatlı ve rengarenksin; ben ise bunların tam tersiyim.”

Başka bir fikirle kendimi öne attım. “Elbiselerimiz için metalik bir renk seçmeye ne dersiniz?”

Ellie bir anlığına önerimi düşündü ve ardından yüzü aydınlandı. “Şampanya rengi hepimize yakışır. Sanırım Rhian bile şampanya rengi bir şeyler giymeyi kabul eder.”

Rhian, Joss’un üniversiteden en yakın arkadaşıydı ve Rhian Londra’da yaşadığından birbirlerini artık eskisi kadar sık görmüyorlardı. Ama daima iletişim içindeydiler ve her ikisi de birbirlerinin yaklaşan düğünlerine katılacaklardı.

“Hımm.” Joss ağzına bir parça tavuk attı ve omuzlarını silkti. “Bana uyar.”

Herkes ona bakmak için yemeyi kesti. Başını kaldırdı ve herkesin dikkatini ona yönelttiğini görünce yüzünü ekşitip Braden’a müstehcen bir bakış attı. “Ne var? Fedakarlık yapabilirim.”

Braden güldü. “İlk defa düğünle ilgili bir öneriyi kabul ettiğini duyuyorum.”

“Çünkü düğün organizatörümüz tek kelimeyle berbat. Üstüne alınma, Els.”

Ellie gözlerini devirdi. “Pekâlâ, düğününü kendin planlayabilirsin.”

“Onunla evlenmeyi tek bir şartla kabul ettim, o da düğünü planlamak zorunda kalmamaktı.”

Cam kahkahasını bastırmaya çalıştı.

Braden gözlerini kısarak nişanlısına baktı. “Neden düğünü ben planlamıyorum?”

Önerisi karşısında masadaki tüm kaşlar havaya kalktı.

“Sen mi?” dedi Joss ağzı bir karış açık vaziyette.

“Ben.” Braden omuzlarını silkip suyunu yudumladı. “Aynı zevklere sahibiz; dolayısıyla, büyük olasılıkla seçtiklerimi beğeneceğini biliyorsun. Ve siz iki geveze başımda olmayınca her şeyi çabucak halledebileceğimi düşünüyorum.”

“Ama zaten çok meşgulsün –senden bunu yapmanı isteyemem.”

Braden tekrar omuzlarını silkti ve Joss’a bakarak “Eee?” dercesine gülümsedi.

“O zaman sana yardım edeceğim,” dedi Joss kararlı bir şekilde. “Birlikte yapacağız.”

“Ciddi misin?”

“Ciddiyim.”

“Ama...” Planların dışında bırakıldığı için kalbi kırılan Ellie’nin karşı çıkma çabası, Adam dudaklarına hızla bir öpücük kondurunca yarıda kesildi. Adam geriye çekildi ve son günlerde epey moda olan sessiz konuşmalardan birini yaşadılar. Aralarında her ne geçtiyse Ellie’nin omuzları düştü ve pes ettiğini göstermek için başını salladı.

“Sonunda bu işe bir çare bulduğunuza sevindim,” dedi Elodie. “Hakemlik yapmam için tek bir telefon daha alsaydım çığılığı basacaktım.”

Ellie’nin ihanet dolu bakışlarını görmezden gelerek, “Ben de, ben de,” diye mırıldandı.

“Mick, Olivia” –Braden aniden konuyu değiştirdi– “Jo her ikinizin de istediğiniz gibi birer daire bulduğunuzu söyledi.”

Olivia başını evet anlamında salladı. “Jamaica Yolu’nda. Babamınki ise hemen köşede. Yakında taşınacağız. O otelden çıkmak çok güzel olacak. Ah, senin sayende babam ilk işini aldı, Braden.”

Bunu ilk defa duyuyordum. “Gerçekten mi, Mick Amca? Nerede?”

Mick yanıt verirken epey mutlu görünüyordu. “Newhaven’deki bir sitenin örnek dairelerini yapacağım. İki aya kadar başlayacağız. Böylece bir ekip kurmak için de zamanım olacak.” Masanın diğer ucundan bana baktı. “Ne dersin, Jo? Çırağım olmak için bardan ve emlak acentesinden ayrılabilir misin?”

Şaşkınlıktan çatalımı tabağımın içine düşürdüm. O... gerçekten... Mick Amca gerçekten onun için çalışmamı mı teklif ediyordu? “İh?” diye yanıtladım akıllıca.

“Benim için çalışmayı isteyip istemediğini sordum. Yeni bir iş olduğundan ikimiz için de riskli olacak ama bunu yapabileceğime inanıyordum. Daha önce iki defa yapmıştım. Neyse, bana güvenecek misin? Gelip benimle çalışır mısın?”

“Boyacı ve dekoratör olarak mı? Seninle mi?” Ah, Tanrım, Mick Amca onunla çalışabilecek kadar iyi olduğumu mu düşünüyordu?

Bunun bazı insanlara pek de büyüleyici gelmeyeceğini biliyorum –boyacı ve dekoratör olmak için çıraklığı kabul etmek. Ama beceri ve sabır gerektiriyordu ve kesinlikle yapmaktan çok büyük keyif aldığım bir işti. Bu benim için gerçek bir kariyer olacaktı. Daha önce asla hayalini bile kuramadığım bir kariyer.

Çünkü hiçbir konuda kariyer yapabilecek kadar yetenekli olduğumu düşünmüyordum.

Eski korkularım kulağıma bir şeyler fısıldayıp küfrediyor, midemdeki keleklerin gergin bir şekilde kanat çırpmasına neden oluyorlardı. Bu işin de başarısızlıkla sonuçlanacağından emin olan korkularım, hayır dememi istiyorlardı.

Başarısızlıkla sonuçlanabilirdi. Ama benim yüzümden

değil, tıpkı Mick'in de söylediği gibi yeni bir iş olduğu için başarısız olabilirdik. Bunu yapabilmek için güvendiğim iki işten ayrılacaktım ve sonra her şey yerle bir olabilirdi. Gerçekten böylesine bencil olabilir miydim? Bu gibi konularda Cole için mantıklı bir şekilde düşünmeliydim...

Cam'in masanın altından elimi tuttuğunu hissettim. Ona baktığım zaman, gözleri bilmem gereken her şeyi söyledi. Korkularımı, tahminlerimi bir köşeye attım.

Kelebeklerden kurtulmak biraz daha zor oldu ama onlara rağmen Mick Amca'ya bakarak başımı evet anlamında sallayabildim. Yüzümde harikulade bir gülümseme vardı. "Çok sevinirim."

Birkaç saat sonra hâlâ Mick Amca'nın teklifi yüzünden şaşkındım. Cam'in oturma odasındaki masada oturmuş, Olivia ve Nate bir video oyunu hakkında konuşurlar ve Cole'un attığı kahkahaları dinlerken hâlâ bir parçam Elo-die ve Clark'ın evinde yaşanan o andaydı.

Cam, Cole, Olivia ve ben ellerinde bira, abur cubur ve en son çıkan dövüş oyunuyla uğrayan Nate ve Peetie ile buluşmak için eve geri dönmüştük.

Şaşırtıcı bir şekilde, Olivia ve Nate çabucak arkadaş olmuştu ve şimdi de orada oturmuş, birbirlerinin sanal karakterlerini pataklarken birbirlerine 13 yaşın altındakiler için sakıncalı yorumlar yapıyorlardı –Cole'un önünde küfredelerse canlarına okuyacak kadar bilincim yerindeydi.

"Dostum, berbatsın!" Sinir bozucu yorumcu, "Nakavt!" diye bağırırken Olivia sırtıttı.

Nate ona saldırgan bir bakış attı. "Bana bir şans ver, Yanki. Daha önce bu oyunu hiç oynamadım."

“Ben de.”

“Ah, evet ama senin parmakların daha küçük. Düğmelerin üzerinde daha hızlı ve çevikler.”

Olivia kahkahalara boğuldu. “Bahanelerin bile berbat.”

“Dostum,” diyerek Olivia’ya katıldı Cole ve başını havalı kırıklığıyla salladı.

“Ah, şimdi.” Nate keyifsiz bir halde Cole’a işaret etti. “Şimdi bana dostum ayağı çekme.” Gözlerini kısıp Olivia’ya baktı. “Sadece on dakikadır buradasın ve aylarca uğraşarak kazandığım kahramanlık unvanımı yerle bir etmeyi becerdin.”

“Ah, haydi ama,” diye yanıtladı Olivia neşeyle. “Çocuğa bir iyilik yaptım. Er ya da geç gerçekleri öğrenecekti.”

Dudakları bükülen Nate yeniden televizyona döndü. “Tamam, Liv. Ölmeye hazırlan.”

“Anlaştık.”

Yetişkinlerin ne zaman Cole’un oynamasına izin vereceğini merak ediyordum. Fakat küçük kardeşime bakınca sadece çocuklarla takılarak ve Olivia’yla Nate arasındaki ağız dalaşına kulak kabartarak da eğlendiğini görebiliyordum. Aslında Cole’un Olivia’ya hafiften tutulduğundan şüpheleniyordum ama Cole’a bunu sorarak onu asla utandırmazdım.

Onlar gülüşürken ayağa kalktım ve sessizce odadan çıktım. Sadece birkaç ay içinde yeni bir kariyere başlayacağım düşüncesine alışmak için biraz sessizliğe ihtiyacım olduğundan Cam’in yatak odasına yöneldim.

Bir *kariyer*.

Hayretle başımı sallayarak Cam’in kapısını kapattım ve dikkatli bir şekilde yatağına uzanmak için odanın diğer tarafına geçtim. Rahat bir pozisyon bulduktan sonra ayakkabılarımı çıkarıp attım. Orada öylece uzanırken zihnimde planlar uçuşuyordu.

Kapının açılma sesiyle bakışlarım tavandan kapiya kaydı. Cam'in odaya süzülüp kapıyı arkasından kapattığını görmek beni şaşırtmadı. Gelip yanıma yerleşirken gülümsüyordu.

“Sen iyi misin?”

Yanağını okşamak için uzanırken başımı evet anlamında salladım. “Sadece olanları düşünmek için bir dakika ihtiyacım vardı.”

Bana iyice yaklaştı; bedenime dolanan kollarının tadını çıkarmak için ona sokuldum. Tıraş sonrası losyonunun kokusunu içime çektim ve alnımı, kirli sakallı çenesine sürttüm.

Mutlu bir halde, “Bugün güzel bir gün,” diye mırıldandım.

“Pekâlâ, az sonra gününü daha da güzelleştirebilir ya da bir anda kötüleştirebilirim.”

Bunu en son söyleyişini hatırlayarak beklenti içinde gerildim. Mick Amca'yla Olivia'yı oturma odasında oturur vaziyette bulmadan hemen önce yine bu cümleyi kullanmıştı. Her ne söyleyecekse en az o güne kadar güzel bir sürpriz olmasını umuyordum. Şans diledim. “Tamam,” diye yanıtladım ihtiyatlı bir halde.

Cam derin bir nefes aldı. “Geçtiğimiz hafta, annenden ayrılmaya ihtiyacın olduğunu söylemiştin ve ne yapacağını bilmiyordum.”

“Ah, evet.” Bu düşünce karşısında tüm o iyi ruh halim kaçıp gitmişti.

“Sanırım bir çözümüm var ama buna nasıl bir tepki vereceğini bilmiyorum.”

Bekledim.

Cam'in eli kalçamı avuçladı ve başımın üzerinden mırıldandı. “Benim yanıma taşının. Sen ve Cole.”

Hayatımı değiştirecek önerisi karşısında aniden sıçrayınca yan tarafımdaki keskin acı yüzünden bir anlığına kaskatı kesildim. Onunla yaşama düşüncesi yüzünden irkildiğimi sanmaması için yüzümdeki ifadeyi düzelttikten sonra Cam'in aniden belirsiz bir ifade takınan yüzüne baktım. "Seninle yaşamamızı mı istiyorsun?"

"Evet." Başıyla odaya işaret etti. "Yeterince boş yer var. Böylelikle, Cole'un evde annenle yalnız kalmasından endişe duymak zorunda kalmayacaksın ama aynı zamanda, canın ne zaman isterse yukarı çıkıp anneni kontrol edebileceksin."

"Ama annemin kirası... Engelli maaşı yeterli olmayacaktır."

"Onu ödemeye devam et. Orayı aynı zamanda ekstra depolama alanı olarak da kullanabiliriz."

"İki kirayı karşılayamam."

"Karşılama zorunda değilsin. Nasıl olsa buranın kirasını ödüyorum. Sen de üst katın kirasını ödemeye devam edeceksin. Sadece yiyecek masraflarını ve faturaları bölüşmemiz gerekecek."

Teklifi karşısında kalbim gümbürdemeye başlamıştı. Duygularım (ve bedenim) her sabah onun yanında uyana-cak olma düşüncesiyle "Evet!" diye çığlıklar atıyordu ama zihnim kendisine çok daha güvenli bir yol seçti. "Hayatını öylece istila edemeyiz, Cam. Bu sadece kız arkadaşının değil, aynı zamanda onun küçük kardeşinin de seninle birlikte yaşaması anlamına geliyor."

Tedbirli tavrım, kusursuz dudaklarında sıcacık bir gülümsemenin şekillenmesine neden oldu. "Bebeğim, çoktan küçük erkek kardeşinle yaşamaya başladım. Seninle zaman geçirdiğim kadar onunla da zaman geçiriyorum. O iyi bir çocuk. Onu seviyorum. İkinizi de seviyorum. Şimdi, benimle yaşamayı kabul ediyor musun?"

Göğsüm yoğun bir duygu selinin altında kalınca gözlerim dolmaya başladı. “Onu seviyor musun?”

Gözyaşlarımı görünce başını salladı. “Yüce İsa, yine ne yaptım?”

Ona yarım yamalak vurdum. “Anın romantizmini bozma.”

“Bu bir evet miydi?”

Cameron’ın yanına taşınmak üçümüz için de büyük bir adım olacaktı ancak son zamanlarda yaşadıklarımızdan sonra her zamankinden daha güçlü bir şekilde ayağa kalkmıştık. Bunu yapabileceğimize, hazır olduğuma ve annemle ilgili sorunumuzun ancak bu şekilde çözülebileceğine inanıyordum.

Cam’in göğsüne iyice sokuldum ve kolları kendiliğinden bana dolanırken gözlerimi kapattım. “Bu kocaman bir evetti.” Cam’in altımda rahatladığını hissedince sorduğu soru konusunda ne kadar gergin olduğunu fark ettim ve ona karşı duyduğum sevgi bütün bedenimi ele geçirdi. O sevgi, hızla arzuyla dolu bir karıncalanma hissine dönüştü. Tişörtüne rağmen teninin sıcaklığını hissedebiliyordum. “Lanet olasıca kaburgalar,” diye mırıldandım. Sesim hüsrana dolu ve boğuk çıkıyordu.

Halimi anlayan Cam inledi. “Bebeğim, yapma. Dayanmak, senin de dayanmaya çalıştığını bilmeden bile yeterince zor.”

“Biliyorum,” diye mırıldandım hüznü dolu bir şekilde. Elim Cam’in karnından bacaklarına kayarken şeytani düşüncelerimin esiri olmuş gibiydim. Sertleşmekte olan erkekliğine elimi sertçe sürttüğümde inledi ve kesik bir nefes aldı.

“Bana işkence etmeye mi çalışıyorsun?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Sakin ve yavaş bir sevişmeye hazırsan” –parmaklarım o esnada kotunun

düğmesini açıp fermuarını indirmekle meşguldü. “Acının bir kısmını dindirebilirim.”

“Jo, yapmak zorunda değilsin,” diye karşı koydu ama gönülsüzce karşı çıktığını biliyordum. Göğsü heyecanla inip kalkıyordu.

“İstiyorum.”

Onu ikna etmem için bu kadarı yeterliydi. Onu kotundan ve iç çamaşırından kurtarmama yardım etti. Günlerdir bastırdığı cinsel açlık, Cam’ın karnına doğru uzanan, zonklayan, kalın ve damarlı bir alet halinde karşımdaydı. Aletini soğuk elimle kavradığımda başını geriye doğru atıp inlemesine engel olmaya çalıştı.

Sıkıca kavradığım aletini yavaş yavaş sıvazlamaya başladım. Kaburgalarımı zorlamaktan korktuğumdan daha hızlı hareket edemiyordum ve işkenceye benzeyen hızımın Cam’in üzerinde şehvet uyandırıcı bir etkisi vardı. Elime bakmak yerine yüzünü inceliyordum. Gözlerini kapatmıştı; kirpikleri elmacık kemiklerine doğru uzanıyordu, yanakları kızarmıştı. Dudakları zevkle aralandı.

Tanrım, çok seksiydi.

Bacaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Kadınlığım zonkluyor ve arzuyla ıslanıyordu.

“Bebeğim, ben...” Nefes almak için gürültülü, vahşi bir şekilde inledi ve aniden oturma odasındaki televizyonun sesinin o denli yüksek çıkmasına memnun oldum. “Geliyorum...” Çenesi kenetlendi ve elime ve tişörtüne boşalırken gırtlığından hayvani bir inleme yükseldi.

Birkaç saniye boyunca kesik kesik nefes alıp verişini dinledikten sonra dudağımı ısırdım tişörtünü göstererek onunla biraz dalga geçtim. “Umarım tişörtün yeni değildi.”

Bedeni muzip bir kahkahayla sarsılmaya başladı. Titreyen parmaklarını saçında gezdirip parlak gözlerini be-

nimkilere dikti. “Tıpkı bir acemi gibi geldim.”

“Sihirli eller,” diye dalga geçtim.

Cam başını hayır anlamında salladı. “Jo’nun elleri,” diye düzeltti ve ardından dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurdu.

Elimi ve kendini temizledikten ve üzerine yeni bir tişört geçirdikten sonra yatağa geri döndü ama bu defa bacaklarımı ayırdı.

“Ne yapıyorsun?” diye mırıldandım. Arzuyla doluydum ama aynı zamanda, acı içindeydim. “Hiçbir şey yapamayız.”

Kafasını son derece baş döndürücü bir biçimde salladı. “Mümkün olduğunca hareketsiz durmak dışında hiçbir şey yapmana gerek yok.” Bunun dışında tek bir kelime daha etmeden kotumu, iç çamaşırlarımla birlikte dikkatli bir şekilde çıkarmaya koyuldu.

Uyluklarımdan bastırarak bacaklarımı iki yana açtı ve başı, bacak aramla aynı hizaya gelene kadar eğildi. Nazik bir şekilde iki parmağını içime soktu ve inledi. “Siktir, o kadar ıslaksın ki.”

“Seni baştan çıkarmak hoşuma gitti,” diye fısıldadım içimde bıraktığı iştah uyandırıcı o his yüzünden kıvranamaya çalışarak.

“Hissedebiliyorum.” Cam titrek bir nefes aldı. “Bu işkenceden başka bir şey değil.”

“Gerçekten işkencenin ne olduğunu bilmek istiyor musun? Dilinin hem o kadar yakın, hem da o kadar uzak olması.”

Bana bakıp şeytani bir tavırla gülümsedi ve o lanet olasıca dilini daha işe yarar bir yerde kullanmaya başladı.

sönsöz

Geriye dönüp de Cam'in uzun bir zaman önce yık-mama yardım ettiği duvarı görememek bana tarifi imkânsız bir mutluluk veriyordu. Bir daha asla o duvarın arkasına saklanmayacaktım, renklerimin solmasına ve kişiliğimin korkularımın kısılacında kalmasına izin ver-meyecektim. Bu bendim. Bundan sonraki hayatım, hem korkutucu hem de rahatlatıcı bir şekilde sadece gerçekler üzerine kurulu olacaktı.

En azından bir defa, hayatımın parçalarının hoş bir şekilde yerlerine oturmasına yardım etmişti.

Cole, Cam'in dairesine taşınacak olmamızı umursama-mış gibi davrandı ama eşyalarını toplarken ve yeni evi-mize her gün başka bir kutu götürürken ne kadar heyecanlandığına bakarak yeni düzenimiz konusunda mutlu olduğunu söyleyebilirdim.

Anneme gelince... Pekâlâ... Başlangıçta büyük bir pat-lama yaşadı. Nasıl olur da onu yalnız bırakırmışız, bunu yapmama izin vereceğini düşünüyorsam aklımı kaçırmış olmalıymışım, Cole'u alamazmışım, bencil küçük bir sür-tükmüşüm, vesaire, vesaire.

Onunla baş etmek açısından en iyi yöntem, kendi kendine konuşarak rahatlamasına izin vermek gibi görünüyordu. Kendisini iyice yorup benimle kavga etmek için enerjisi kalmayınca sakın bir şekilde onunla konuşmaya başladım. Eğer Cole'u alt kata götürmeme izin vermezse ve hatta yetkilileri aramaya kalkışırsa onu geride bırakıp bir daha asla arkama dönüp bakmayacağımı söyledim. Bu şekilde onu kontrol edebileceğimi ve bana ihtiyacı olursa ondan sadece bir merdiven uzaklıkta olacağımı söyleyerek ona güvence verdim. Sessizliği, benim için acı tatlı bir rahatlamaydı ve sessizliğin ağırlığına rağmen bu tartışmayı kazandığımı söylüyordu.

Üç hafta boyunca bizimle konuşmadı.

Alnımdaki teri silerek artık tamamen iyileşen dudaklarımın arasından derin bir nefes verdim ve Cam'in oturma odasına baktım. Dört bir yanım kutularla çevriliydi. Cam'in ve diğer çocukların kutular konusunda bize yardımcı olabilmeleri için ertesi gün –cumartesi günü– resmi olarak taşınmış olmalıydık. Taşınma konusunda biraz fazla heyecana kapılıp dairede boş boş dolanmaya başlayınca, Cam isteyken hafif kutulardan birini onun –bizim– evimize götürmeye karar vermiştim. Akşamüstü saatleriydi, yan tarafım biraz ağrıyordu ama kolilerin çoğunu yeni evimize götürmüştüm.

Bir saat kadar sonra Cam eve dönmüş olacaktı ve ben de Club 39'daki son vardiyalarımın biri için bara gitmek zorunda kalacaktım. Bardaki herkesi özleyecektim. Tabii ki Joss'la görüşmeye devam edecektik ama uzun bir süre boyunca orası evim gibi olmuştu. Hayatımdaki en önemli iki kişiyle orada zaman geçirmiştik. Benim için bir çağın sonuydu.

Fakat yeni ve heyecan dolu bir şeyler beni bekliyordu. Mick Amca, çoktan üzerinde şirketin adı yazılı tişörtler-

den ikisini getirip bana vermişti: M. HOLLOWAY'S BOYA VE DEKORASYON. Tişörtlere bayılmışım. Cam'in benim için aldığı yeni tulumlarla harika duruyorlardı.

Kendi kendime mırıldanarak cebimden iPod'umu çıkarıp Cam'in stereosuna taktım ve sesi açıp kutuları boşaltmaya başladım. Şarkılara eşlik edip dans ederken zaman çabucak uçup gitti. Ama yine de Cam'in alanını özel eşyalarımınla boğmamaya çalışarak eşyalarımın çoğuna uygun bir yer bulabilmişim.

Boş kutuları katlamaya başladığım sırada güçlü bir çift kol belime dolanıp korkudan ödümün patlamasına neden oldu. Çılgılığı basıp arkama döndüğümde Cameron'ın gülümseyen yüzüyle karşılaştım. Sessizce odaya ve yeni eşyalara doğru işaret etti.

"Kendimi biraz kaptırmışım," diye açıkladım müziğe rağmen beni duyması için yüksek sesle konuşarak.

Başını salladı. Bakışları, şöminenin üzerindeki fotoğrafların yanına yerleştirdiği bana, ona ve Cole'a ait fotoğrafa kaydı. Üst kattan getirip şöminenin üzerine astığımız şık saati ortaya yerleştirmiş, fotoğrafları ise dört bir yanına dağıtmıştık. "Görebiliyorum."

"Yarınki işlerin büyük kısmından kurtulmuş olduk."

Mavi gözleri yan tarafıma odaklandı ve eliyle kaburgalarımın nazikçe bastırdı. Dokunuşunun göğsüme yakınlığı karşısında meme uçlarımda terle sırılsıklam olmuş bluzumdan fırladığını hissedebiliyordum. Saldırının önceden beri sevişmemiştik. Kaburgalarımın iyileşmesini beklerken takılmak eğlenceliydi ama hormonlarım, ön sevişmeyi takip eden kısım için fazlaca sabırsız davranmaya başlamıştı.

"Canını yakmadın, değil mi?" diye sordu Cam. Kaşlarını endişeyle çatı.

Biraz olsun yalana başvurarak hayır anlamında başımı salladım.

Sanki biliyormuş gibi yüzünü ekşitti.

“Tamam, biraz fazla istekli davranmış olabilirim. Ama bunun tek nedeni, seninle yaşamak için sabırsızlanıyor oluşum, bebeğim.” Yaklaşan azarlamadan kaçmak için onu baştan çıkarmayı deniyordum.

İşe yaradı. Gözlerini devirip diğer kolunu savurarak beni kendisine doğru çekti. Kollarımı boynuna doladım. Bana sımsıkı sarılıp çenemi omzuna dayadı. Cam’in kokusunu içime çekmek, gücünü hissetmek ve canım ne zaman isterse ona uzanıp bu anı tekrarlayabileceğimi bilmek ona iyice sokulmama neden oldu. O uzun, kaslı kolları beni sımsıkı sarınca rahatlamak bir yana, hüsrana içindeki, ihmal edilmiş hormonlarım uyanmaya başladı.

Farkında olmadan müzikle birlikte salınmaya başladık. Rihanna hüzünlü sesiyle “Stay” isimli şarkısını söylüyordu. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Ona daha da sıkı sarıldım. Başımı çevirince yanaklarımız birbirine dokundu. Şarkı odayı öylesine dolduruyordu ki nefesim kesilecek gibiydi ve nakarat kısmına geldiğimizde Cameron şarkının sözlerini kulağıma fısıldadı, “...sensiz yaşamam...”

Az önce delicesine romantik bir tavırla itiraf ettiği şeyin derinliği karşısında kalp atışlarım hızlanmaya başlayınca yavaşça ondan uzaklaştım ve gözlerinin içine baktım. Gözleri benimkilere mıhlandı. Bunu gerçekten içten söylemişti. Her kelimesinde ciddiydi.

Öyle doluydum ki. Duygularla. Aşkla. Kelimelere yer yoktu. Konuşmak yerine onu öptüm. Bütün duygularımı o öpücüğe yükledim ve ağzım ıslak ve çetin bir çaresizlikle onunla buluştu. Biz öpüşürken Cam geriye doğru adım

atarak bizi oturma odasından çıkarmak için koridora doğru yöneldi. Bizi yatak odasına sokmak için döndü ama dudaklarımı onunkilerden uzaklaştırıp başımı salladım.

Sırtımı koridorun duvarına dayayıp onu kendime doğru çektim. Tişörtümü yırtarcasına çıkarırken ve taytımı aşağı indirirken tenim bakışları karşısında yanıp tutuşuyordu. “Burada,” dedim sesim beklentiyle titrerken. “Her şeyin başladığı yerde.”

Cam’in gözlerindeki hayranlığı fark etmek içimi aydınlattı. Bu hayranlığı tekrar tekrar görmekten asla bıkmayacaktım. Bana doğru bir adım atıp gözlerinin önünde soyunmamı izledi. “Kaburgaların ne olacak?” diye mırıldandı. “Canını yakmak istemiyorum.”

Ellerimi tişörtünün altına soktum ve zorla çıkardım. Yırtıcı bakışlarım, kaslı ve çıplak bedenini yiyip bitirdi. “Acıya değecek.” Sutyenimin kopçasını açmak için ellerimi sırtıma attım ve sutyenim yere düştüğü anda Cam harekete geçti.

Botlarını fırlatıp attı, kotunu ve iç çamaşırını çıkarıp bir saniye bile beklemeden kalçalarını havaya kaldırdı. Bacaklarımı kalçalarına dolayıp ellerimle omuzlarını sıkıca kavradığımı görünce bizi bir kere daha duvara yapıştırdı.

Aniden durmasına neden olarak gülmeye başladım. Cam’in akli karışmış, soru sorarcasına bir kaşını havaya kaldırmıştı. “Rihanna mı?” diye kıkırdadım açıklamaya çalışırken. “Rihanna’nın şarkı sözlerini mi biliyorsun?”

Cam’in dudakları seksi ve ukala bir şekilde büküldü. Rihanna’nın şarkı sözlerini bilmekten ötürü utanmamıştı. “Rihanna’nın şarkı sözlerini bilen *sensin*. Ben sadece dikkat ediyordum.”

“Her şeye bir cevabın var, değil mi, seni kendini beğenmiş pislik.”

Dudaklarını benimkilerden ayırmadan güldü. “Yanıtlarımdan hoşlandığını sanıyordum.” Bir dakika daha bekleyemeyecekmiş gibi içime girdi. Kalın aletinin istilasını karşısında tiz bir çılgılık attım. İçimdeki kaslar ağgözlü bir şekilde aletine tutunmaya çalışırken neredeyse tamamen içimden çıktı ve sertçe tekrar içime girdi.

“Seni özledim, bebeğim,” diye inledi. Bir eliyle duvara tutunuyor, diğeriyle de kalçamı sertçe avuçlamış havaya kaldırıyordu.

“Ben de seni özledim.” Yeniden içime girdiğinde inledim, tırnaklarım sırt kaslarına saplanıyordu. Kaburgalarımın durumundan ötürü kendini tutmaya çalıştığını fark edince “Daha sert,” diye yalvardım.

“Jo...” Başını hayır anlamında salladı.

“Lütfen,” diye yalvardım kulağına hafif bir mırıltıyla. Kulak memesini ısırduğım anda kontrolünü kaybetti.

Sonrasında beni yatak odamıza taşıdı, yatağı yatırdı ve bütün bedenimi öpmeye başladı. Cole’un Jamie’lerde yaz tatilinin ilk günlerinin tadını çıkardığını öğrenen Cam, dünyanın tüm zamanına sahip olduğuna karar verdi. Neredeyse bedenimde tek bir damla su kalmayana kadar beni öptü, yaladı, emdi. Sanki saatlerce süren ön sevişmenin ardından bacaklarımı beline doladım ve beni öperken ona sarıldım.

Öpücükleri derin ve acelesizdi. Bir an dudaklarıma hafif bir öpücük konduruyordu, bir sonraki an ise dudaklarını benimkilere yapıştırıyordu. Öpücükleri asla hızlanmadı, asla sertleşmedi... Bunun yerine, dudaklarımız nefes kesici, ıslak bir valste buluşurken erotizmle dolu beklentinin zevkini çıkardı. Sonunda, bacaklarımın arasındaki karıncalanmanın artmasına neden olarak dilimi sertçe emdi. Daha fazlası için onu kendime çektim. İm-

kansız gibi görünüyordu ama çoktan zevkin doruklarına çıkmaya hazırdım. Tanrı bilir kaç saat boyunca yatakta çıtır çıtır bir halde oynamıştık. Bedeni beni öpmek için yukarı aşağı hareket ederken sertliği kadınlığıma sürüyor, klitorisimle oynuyordu. Mememi sıktı ve başparmağını, daha önce emdiği meme ucuma sürttü –o kadar büyük bir azimle emip yalamıştı ki parmağını klitorisime değdirmek yerine, dokundurmadan üzerinde bile tutsa zevkin doruklarına çıkacaktım.

Sertliğinin baştan çıkarıcı yakınlığıyla bana işkence ederken dudaklarımı onunkilerden ayırmadan inledim. Cevap niteliğinde, kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. Geriye doğru çekildi ve parmaklarıyla elmacık kemiğimi okşarken gözlerini gözlerimden ayırmadan aletini içime soktu. Ellerini başımın her iki yanına koymak için kıpırdanıp hareket etmeye başladı. Bu defa yavaşça, ağır ağır ileri geri hareket ediyordu; içimde biriken gerilim, dayanamayacağım seviyeye ulaştı.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı boğuk bir sesle.

İyice derine girebilmesi için dizlerimi biraz daha yukarı kaldırıp yüzünü ellerimin arasına aldım. “Ben de seni seviyorum.”

Kalçasını hafifçe döndürmeye başladığında aklımı kaybedecek gibi oldum. Sonunda sevişme arzusu baskın gelmişti.

“Seni becermeyi seviyorum,” diye fısıldadı kulağıma. Çatlak sesi duyguyla doluydu. “Ama seni sevmeyi de seviyorum.”

Ne demek istediğini tamamen anlayarak başımı salladım.

Cam beni bir kere daha derin derin öptü. İçimizdeki gerilim arttıkça hareketleri telaşlı bir hal alıyordu. Tenlerimiz

terle ıslanmış, birbirimizin kollarında kayıyorduk. Üzerimdeki bedeninin hareketiyle dudaklarımız ileri geri birbirine sürtünürken kesik soluklarımız birbirine karışıyordu.

Zevkin doruklarına doğru çıkarken kalçamı sertçe yukarı kaldırınca Cam'ın bir sonraki hareketi en derin yerlerime kadar ulaştı ve patladım. Her biri kıvılcıma benzeyen parçalarım etrafa dağıldı ve gelirken adını bağırdım. Kadınlığım, aletin etrafında zonklıyor, bedenimin alt kısmı tir tir titriyordu.

Cam aniden ellerimi başımın üzerine koydu ve beni yatağa bastırırken sertçe içime girip çıkmaya başladı. Hayvani bir şekilde ismimi bağırarak kasıklarını benimkilere vurduğunda, sıvısı rahmimi doldurdu.

Üzerime yığıldı ve kaburgalarımda ani bir sızı hissettim. Sanki o da hissetmiş gibi, içimden çıkmadan yana devrildi ve beni kendisine doğru çekti. Bacaklarım hâlâ kalçalarına dolanmış vaziyetteydi.

İçimdeki aleti seğirince yeni bir zevk dalgası bacaklarımın arasını esir aldı.

“Beklemeye değdi,” diye iç çekti mutlulukla.

Cameron'dan önce çıktığım bütün o yanlış adamları düşünerek başımı göğsünden ayırmadan evet anlamında salladım. “Kesinlikle.”

İki hafta sonra

Cam ve Jo'nun dairesinde

Terlemiş, yorgun ve rulo fırçadan sıçrayan küçük boya damlacıklarıyla kaplı bir vaziyette dairemize girdim ve mutlu bir şekilde iç çekerek sırtımı kapıya dayadım.

Mick Amca, işteki ilk günümüzün ardından az önce

beni eve bırakmıştı. Mick'in sözleşmesini imzaladığı yeni bir sitenin örnek dairelerinden birini dekore ediyorduk. Bugün bütün tavanları boyamıştık. Yarın ve ertesi gün boya işi devam edecekti ve sonra da tasarımcının seçtiği duvar kâğıdını kaplayacaktık.

"Ben geldim," diye seslendim botlarımı ayağımdan fırlatıp tulumumun askılarını açarken.

"Buradayım," diye yanıtladı Cam yatak odasından.

Başımdaki bandanayı çıkarıp böylesine yorgun olmanın ne kadar güzel bir his olduğunu düşünerek koridoru hızlı adımlarla aştım. Başarının getirdiği bir yorgunluktu ve kesinlikle bundan hoşlanmıştım. Yatak odasının eşğinde durduğumda Cam'i, ellerini arkasına koymuş bir halde yatağın ucunda otururken buldum.

Odamız Cam'in ve benim eşyalarımın biraz tıklım tıklımdı ama önemsemiyordum. Sabah uyandığımda belime dolanmış sıcak bir kolun ve genellikle kalçamı dürten bir günaydın ereksiyonunun olmasına bayılıyordum.

Bunu hiçbir şeye değişmezdim.

Taşınma büyük ölçüde yolunda gitmişti. İkimiz de küçük konularda epey rahat davrandığımızdan odayı paylaşmak ben ve Cam için sorun olmamıştı. Cole ise üst kat-taki odasını rekor sürede Cam'in misafir odasında baştan kurmayı becermişti. Yeni evinden fevkalade memnun görünüyordu ve yatak odamızın evin diğer ucunda olmasına minnettardı.

Bundan ben de memnundum.

Diğer yandan annem hâlâ bizimle konuşmuyor, ona yiyecek bir şeyler götürmek ve evi temizlemek için yukarı çıktığımda benimle tek kelime bile etmiyordu.

Suçluluk hissinin beni ele geçirmesine izin vermeyecektim. Onun yüzünden değil.

İtiraf etmem gerekirse bazı günler diğerlerinden daha kolaydı.

Ancak diğer her şey yolunda gitti. Herkes bizim için mutluydu. Pekâlâ, büyük ihtimalle Blair dışında herkes. Ama Cam onunla bir daha iletişim kurmayacağına dair sözünü tuttuğundan bundan emin olamazdım. Yaşadığımız tek tartışma bundan bir hafta önceydi. Biz oturmuş film izlerken Malcolm aramıştı. Ben de telefona cevap vermiştim. Malcolm sadece sohbet etmek istemişti ama Cam'ın yanına taşındığımı duyunca hattın diğer ucunda derin bir sessizlik olmuş ve sonunda tekrar konuştuğunda beni sahte bir neşeyle tebrik etmişti. Onun kalbini kırdığımı biliyordum. Ben henüz ona yanıt veremeden –zaten ne söylemem gerektiğini de bilmiyordum– birkaç bahane üretip telefonu kapattı.

Mutfaktan döner dönmez yatak odasında Cameron tarafından sorgulandım. Aslında Malcolm'un benden ne istediğini sorarken sakın davranmaya çalışıyordu ama çabaları kesinlikle başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Sonuç olarak tartışmaya başladık. Cam, Blair'le görüşmeyi kesdiğinden benim de Malcolm'la görüşmeyi kesmemi istiyordu. Ben ise Blair ona âşık olduğundan bunların aynı şey olmadığını söylüyordum. Cam, Malcolm'un bana hâlâ âşık olduğu konusunda ısrarcıydı. Haklı olabileceğini düşündüğümünden tartışmayı kazanmasına izin verdim ve bir daha Malcolm'la konuşmayacağımı söyledim. Bunun sorun olacağını düşünmüyordum. İçimde, az öncekinin Malcolm'dan aldığım son telefon olduğuna dair bir his vardı.

Tartışmamız her ne kadar ateşli olursa olsun bittiğinde bitiyordu. Hızla kendi rutinlerimize döndük ve şu ana kadar, taşınma meselesinin tam bir başarı abidesi oldu-

ğunu söyleyebilirim. Bir sonraki cumartesi, tüm arkadaşlarımızın bizi ziyaret edip nasıl da vıcık vıcık âşık olduğumuzu ifade eden iğneleyici yorumlarda bulunabilmeleri için küçük bir taşınma partisi veriyorduk.

Dört gözle bekliyordum!

Kuşkulu bir tavırla Cam'e baktım. Yatağın ucunda oturmasını garip bularak "Ne yapıyorsun? Cole nerede?" diye sordum.

"Arkadaşlarıyla birlikte McDonald's'ta. Gidebileceğini söyledim."

"Sorun değil. O zaman belki de biz de yemek yapmak yerine dışarıdan bir şeyler ısmarlamalıyız."

"Kulağa güzel geliyor."

Aklı bir karış havada gibi görünüyordu. "Sen iyi misin?"

Aniden halime bakıp sırtımaya başlayarak "İşteki ilk günün nasıldı?" diye karşılık verdi.

"Harikaydı. Boynum ve sırtım ağrıyor ve kirpiklerimde boya var. Ama yine de harikaydı." Odaya süzıldüm ve dudaklarına hafif bir öpücük kondurarak kendimi Cam'in yanına bıraktım.

Geri çekildiğimde Cam çarpık bir şekilde gülümsedi. Onu inceledim; ifadesinde doğru olmayan bir şeyler vardı. Gergin mi görünüyordu? "Gerçekten, neler oluyor?"

"Senin için bir hediyem var." Elini arkasından çekti ve bana hediye paketi yapılmış dikdörtgen bir kutu uzattı.

Ona sırtıttım. "Bu ne için?" Uzattığı hediye aldım ve içinde ne olduğunu merak ederek parmaklarımı üzerinde gezdirdim.

Heyecanım karşısında Cam'in dudaklarının kenarları yukarıya doğru büküldü. "Sadece M. Holloway's Boya ve Dekorasyon'daki ilk iş gününü kutlamak için küçük bir şey."

Güldüm ve hediyeme dönmeden önce dudaklarına hızlıca bir öpücük kondurdum. Yavaş yavaş ambalajını açtım ve hediyemin ne olduğuna bakmadan kâğıdını arkama koydum. Bir boya fırçasıydı –ve alelade bir boya fırçası değildi. En iyi, en pahalı profesyonel fırçalardan biriydi.

“Ah, Cam.” Fırçaya ulaşmak için plastiğini açmaya çalışırken düşünceli davranışı karşısında iç çektim. “Bunu yapmama...” Fırçanın ucunda parıldayan nesneyi görünce sözcüklerim garip bir şekilde boğazıma takıldı. Fırçanın sapını gözlerime iyice yaklaştırmadan önce Cam’e şüphe dolu bir bakış attım. Fırçayı narince ambalajından çıkardım ve fırçanın sapının ucuna yerleştirilmiş nesneyi görünce ağızım bir karış açıldı.

Pırlanta bir yüzüktü.

Prenses kesimi pırlanta, beyaz altın yüzüğün ortasından yükselen tırnakların içine yerleştirilmişti.

Kalbim ima karşısında delicesine çarpmaya başladı. Bakışlarımı yavaşça Cam’e çevirdim. O sırada tam bir aptal gibi görünüyor olmalıydım. Fırçayı rahat bir tavırla elimden aldı ve yüzüğü fırçanın sapından çıkardı. Yataktan kalktı ve önümde bir dizinin üzerine çöktü.

“Ah, aman Tanrım,” diye fısıldadım. Kalp atışlarım ıslık hızına ulaşırken sağ elimi ağızıma götürdüm.

Cam titreyen sol elimi eline aldı; bakışlarını benimkine çevirdiğinde gözleri samimiyetle parlıyordu. “Johanna Walker, hayatımın aşkı, sen yanımda olmadan tek bir gün bile geçirmek istemiyorum.” Yüzüğü kaldırdı. “Hayatının geri kalanını benimle geçirir misin? Benimle evlenir misin?”

O anda, Cameron’dan önceki yıllar boyunca bana bu soruyu sormasını beklediğim adamlardan herhangi birine evet dememin, hayatımın en berbat kararı olacağını fark ettim. Son birkaç ayda öğrendiğim net bir şey vardı: Bir

adam size o soruyu sorduğunda kendinize sormanız gereken tek bir şey vardı. *Onsuz yaşayabilir miyim?*

Cevabınız hayırsa, o zaman yanıtınız evet olacaktı.

Gözyaşları yanaklarımdan süzölmeye başladığında dudaklarımı birbirine sıkıca bastırarak başımı evet anlamında salladım. "Evet. Seninle evlenirim."

Sevinçle inleyen Cam beni kendisine doğru çekti ve dudaklarımız buluştu. Öpüşü öylesine derindi ki beni bıraktığında kelimenin tam anlamıyla nefesim kesilmişti. Şeytani bir tavırla gülümseyerek, dudaklarımı onunkilerden ayırmadan kesik kesik nefes aldım. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Cam'in gözleri ışıldadı. Gözlerindeki mutluluk yüzünden şaşkına dönmüştüm. "Ne anlama geliyor?"

"Bundan sonra Joss'a tahammöl edemeyeceğiz. Kendisini Bayan Çöpçatan olarak görecekt."

"Braden'la konuşur onu hizada tutmasını sağlarım." Tıpkı bir oğlan çocuğu gibi sırtıttı. "Bu konuda iyiyiz."

"İkiniz de dizginlerin sizin elinizde olduğunu sanıyorsunuz, değil mi?"

Omuzlarımı silkti ama gözleri, *Evet... evet öyle düşünüyorsunuz*, diyordu.

Yüzünü ellerimin arasına alarak ona ukala ama anlayışlı bir şekilde gülümsedim. "Ah, bebeğim, saflığına bayılıyorum."

Gölmeye başlayan Cam kollarını belime doladı ve ayağa kalkarken beni de havaya kaldırıp yatağın üzerine attı. "En azından bu gece dizginler benim elimde." Yavaş yavaş soyunmaya başladığında dirseklerimin üzerine kalkıp onu izlemeye başladım. Çoktan bedenim beklentiyle hareketlenmeye başlamıştı. "Şimdi, Sayın Müstakbel MacCabe, beni sevdiğini tekrar söyle."

Müstakbel soyadıyla fermuarının açılma sesini aynı anda duyunca mutlulukla iç çektim. Kendimi istediğini vermeye hazırlarken, bunları söylemek için gerekli cesareti bulmamın ne kadar uzun sürdüğünü hatırlamak şaşırtıcıydı. Cole'a yaptığım gibi, Cam'in de hayatının tek bir gününü bile onun hakkında neler hissettiğimi bilmeden geçirmesine izin vermeyeceğime dair kendime söz verdim.

“Seni seviyorum, Cameron MacCabe.”

Yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtışla pantolonunu yere kadar indirdi. “Ben de seni seviyorum, Sayın Walker-ama-Müstakbel-MacCabe.” Yatağımızda yatmış, Cam'in tanıdık ve yakışıklı yüzüne bakarken daha önce anlayamadığım bir şeyin farkına vardım. Hayatımın tek bir gününü bile *beni* ne kadar sevdiğini bilmeden geçirmeme izin vermeyecek biriyle beraberdim.

Tüm bu olan bitenin en iyi yanlarından biri ise sahip olduklarımızın ikimize de tek bir kuruşa bile mal olmamasıydı.

Tabii... Nişan yüzüğü ve dairemiz için yeni bir renk paleti hariç.

teşekkürler

Londra Caddesi'ni yazmak hayatımın en güzel zamanlarından biriydi. Kitabı yazma sürecim ve hayatımda olup biten heyecan verici gelişmeler, bu deneyimi başlı başına kusursuz ve unutulmaz kıldı.

Bu süreç boyunca harikulade temsilcim Lauren Abramo, yeni sulara yüzmeme yardımcı oldu. Nezaketin, tavsiyelerin ve yaptığın işte harika olduğun için teşekkürler, Lauren.

Kerry Donovan: Seninle çalışmak bir hayal gibiydi. İnanılmaz merakın, kusursuz öngörülerin ve desteğin için teşekkür ederim. Karakterlerimin ruhunu görüyor, yazdıklarımı ve nedenlerini anlıyor ve sonra da daha iyi olmaları için bana yardımcı oluyorsun. Teşekkürler.

Claire Pelly'ye de büyük bir teşekkür borçluyum. Claire, desteğin için, yarattığım dünyaya inandığın ve benim yüzümden vahşi İskoç havasına katlandığın için teşekkür ederim. Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum!

Nina Wegscheider: Joss, Braden, Jo ve Cam'i benimseyip Alman okuyuculara sunduğun için teşekkür ederim.

Yeni okuyuculara ulaşmak ve onlara bu karakterleri

ve Edinburgh sokaklarını sunmak için çok fazla çaba sarf edildi. Tüm röportajlar, Twitter ve Facebook sohbetleri, makaleler ve ziyaretçi paylaşımları için New American Kütüphanesi'nden Erin Galloway'e ve Michael Joseph'ten Katie Sheldrake ve Kimberly Watkins'e teşekkür ederim. Hanımlar, büyüleyiciydiniz ve fotoğrafımın çekilmesi konusundaki homurdanmalarına rağmen çalışmalarınızı ne kadar takdir ettiğimi bilmenizi isterim.

Yanımda olmak ve karakterlerimin İngiltere'de tanıtım sırasında yaşadığım çılgınlıkta beni desteklemek isterken yaşadığı neredeyse ölümcül olabilecek kazaya rağmen İskoçya'nın soğuk havasına katlanma cesareti gösterdiği için Katie'te bir teşekkür daha etmeliyim.

Serinin İskoçya'da yarattığı etki tamamen delice, gerçek üstü ve harikaydı ve bunun için nazik, ilgili ve asla yorulmak bilmeyen Moira MacMillan'a teşekkür etmeliyim. Teşekkür ederim, Moira. İnanılmaz şeyler yaptın, her zaman yanımda oldun ve bu geçiş sırasında beni asla yalnız bırakmayan dostlarımdan biriydin. Gerginlikten aklımı kaçırmak üzereyken beni güldürmeyi becerebilen herkes hayatımın sonuna kadar benimle kalacaktır!

New American Kütüphanesi ve Michael Joseph ekiple-rine: Bu seriye katkı sağlayan her birinize teşekkür ederim. Bir rüyanın hayata geçirilmesine yardımcı oldunuz.

Daima kitap bloggerlarına ve kitap aşkı uğruna harcadıkları zamana ve yaratıcılıklarına hayranlık duymuşumdur. Karakterlerimi anlattıkları için Heroes & Heartbreakers, Smexy Books Romance Reviews, Christian Grey Fan Page ve SubSlubBooks'taki hanımlara çok teşekkür ederim. Çikolatadan bile harikasınız!

Destekleriyle aklımı kaçırmama neden olan okuyucularım da var. Keşke hepsinin adından birer birer bahse-

debilseydim ama böyle bir işe kalkışırsam sonsuza kadar burada kalmak zorunda kalabiliriz (ve bu da son derece minnettar olduğum başka bir konu); bu nedenle, çalışmama gösterdiği ilgiyle gerçekten kalbime dokunan tek bir kişiye özellikle teşekkür etmek istiyorum. Trish Patel Brinkley: Tatlım, süpersin! Nezaketin, cömertliğin ve düşünceli tavrın için teşekkür ederim. Keep Calm and Kiss Braden fincanıma bayılıyorum.

Hayatım son zamanlarda epeyce yoğun ve beni anlayan insanların olması çok güzel. Sevgili editörlerim Shelly Crane, Amy Bartol, Michelle Leighton, Georgia Cates, Quinn Loftis, Angeline Kace ve Rachel Higginson; arkadaşlığınız, öngörüleriniz, tavsiyeleriniz, samimi desteğiniz, sevginiz ve takdiriniz için teşekkür ederim. Tiffany King, harikasın. Destek Tweet'lerin haftamı güzelleştiriyor. Ve Tammy Blackwell'e kocaman bir teşekkür. Tammy, aynı tuhaf espri anlayışını paylaştığım ve listelerden böylesine keyif alan biri bulmak harika ama asıl ender olan, güvenebileceğin tek şey bir ekrandaki kelimelerken karşıdaki insanı tanıyabilmek. Arkadaşlığın ve desteğin benim için çok büyük önem taşıyor ve seninle görüşmeyi dört gözle bekliyorum.

Sonuncusu ama en önemlisi, daima yanımda oldukları için aileme ve arkadaşlarıma teşekkür etmek istiyorum.

Anne ve Baba: Bana olan inancınızdan bir an bile vazgeçmemeniz mutluluktan uçmama neden oluyor. Size hem anne ve baba hem de en yakın arkadaşlarım diyebildiğim için kendimi şanslı hissetmediğim bir gün bile olmuyor. Sizi çok seviyorum.

David: Kavgalarla dolu çocukluk yıllarımızı aşıp da iki yakın arkadaş olabildiğimiz için çok mutluyum. Benimle gurur duyduğunu söylediğinde kendimi kocaman hissediy-

yorum. Büyük olasılıkla yeterince söylemiyorumdur ama seni seviyorum, koca adam.

Deeanne: Bu çılgınlığın içinde arkadaşım olduğun için teşekkür ederim. Bunu tahmin edemeyeceğin kadar takdir ediyorum.

Shanine: Sen, en eski arkadaşım, tanıdığım en samimi insanlardan birisin. Seni tanımaktan *gurur* duyuyorum. Yıllar boyunca süren sevginin ve kesilmeyen desteğinin benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam.

Kate McJ: Benim güzel, zeki ve harikulade biçimde deli arkadaşım. Kendin olduğun ve benim de kendim olmama izin verdiğin için teşekkür ederim. O Ong Bak posterine her zaman minnettar olacağım.

Ve Ashleen: Sen ve ben dünyayı aynı şekilde görüyoruz ve dünyada bunun kadar sihirli veya güven verici bir şey daha yok. Dahası, tanıdığım en yoğun insan olmana rağmen beni yalnız bırakmamak için daima vakit buldun. Teşekkür ederim, tatlım. Bu benim için dünyalara değer.

Ve sen, sevgili okuyucum: Dünyamı değiştirdin ve bunun için sana sonsuza kadar minnettar olacağım. Teşekkürler.

DEX Plus'tan çıkan diğer kitaplar:

Adanmış Güzellik, Georgia Cates

Kocan Kadar Konuş I Diriliş, Şebnem Burcuoğlu

Dengesiz Bir Adamın Anatomisi, Duygu Özlem Yücel

O Adam Buraya Gelecek, PuCCa

Kişisel Gerilim, İdil Hazan Kohen

Hep Seni Bekledim, Jennifer L. Armentrout

Vahşi Adam, Kristen Ashley

Gizemli Adam, Kristen Ashley

Duvarların Dili Olsa, Alice Clayton

Kış Güneşi, Jennifer L. Armentrout

Kocan Kadar Konuş, Şebnem Burcuoğlu

Acıtan Güzellik, Georgia Cates

Saplantı, Jennifer L. Armentrout

Dublin Caddesi, Samantha Young